

Giới thiệu Chân Tình Ngàn Năm

Truyện Chân Tình Ngàn Năm được gắn mác 20+ với thể loại sắc ngôn tình cổ đại vì vậy các bạn cần chú ý trước khi đọc tác phẩm này nhé!

Mở đầu truyện cũng rất thú vị tạo sự tò mò từ lúc đầu khi đọc là một đôi nam nữ ở trên giường kích tình sâu triền miên, nữ tử thính thoảng phát ra tiếng rên rỉ cao vút .

Nữ tử cúi xuống dùng môi hôn kéo dài từ ngực của hần,mà quần hần đã thoát ra từ lâu, long căn của hần đã sớm đứng sừng sững kinh thiên, dài và to, cứng rắn như sắt thép. Cùng theo dõi đề phiêu lưu thám hiểm câu chuyện tình cảm này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Ads Nàng, là một nữ sinh viên trường nữ diện mạo thực bình thường, thân thể cũng bình thường giống như bao cô gái khác đang ở độ tuổi trung học.

Nàng, không có khuôn mặt xinh đẹp xuất chúng, cũng không phải loại thu hút mọi ánh nhìn của mọi người, chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra vẻ thanh lệ thoát tục giàu có linh khí , nhưng nàng nhấc tay, nhấc chân cũng toát lên hơi thở cao nhã .

Gia cảnh bình thường, nàng có hai người anh trai và một chị gái, ở nhà đứng hàng bé nhất, cũng bởi vậy nên được trưởng bối sủng nịch cùng yêu thương, đương nhiên các anh trai và chị của nàng cũng đối với cô em gái nhỏ nhắn dễ thương này hết mực chò che.

Về nhân duyên giao tiếp với bên ngoài thì tốt không chỗ chê a, bởi vì nàng đối với người ngoài đều luôn luôn tốt lắm.

Cá tính ôn hòa thiện lương, là cô gái ai gặp cũng yêu, rất nhiều người đều thích làm bằng hữu cùng nàng .

Duy nhất không được hoàn mỹ là, tình yêu của nàng vẫn đều thực không thuận lợi.

Chẳng lẽ đúng như lời mà nhân gian thường nói, những gì tốt thường không đến hai lần không? Bạn bè thì rất nhiều, tình thân thì ấm áp, chỉ thiếu mỗi tình yêu.

Nàng cũng không phải là người có sở thích tình duyên khác thường, chỉ là mỗi khi có ai theo, ban đầu thì rất thuận lợi, nhưng chỉ được một tuần tìm hiểu không biết vì lý do gì lại tan rã.

Nhanh nhất vẫn là buổi sáng mới đáp ứng, buổi tối đã nói lời chia tay, làm cho nàng phi thường đã bị đá kích, trò chơi tình cảm vẫn chưa kịp bắt đầu đã vội kết thúc.

Đã không biết là lần thứ mấy, liền ngay cả chính nàng cũng nhớ không rõ

Cho nên không nhớ tới, nếu đây là số mệnh của nàng , nàng cũng chấp nhận , bởi vì nàng không phải là loại nữ nhân ngốc nghếch khóc lóc ủy khuất van xin tình cảm của đối phương.

Nàng có nguyên tắc chính mình , vật không phải của nàng, nàng cũng sẽ không thèm tranh giành hay cưỡng cầu mà đạt được, nàng chính là người như vậy, lấy nàng nên lấy gì đó.

Tuy nói nàng cá tính ôn nhu, không thích cùng người tranh, nhưng như thế cũng không chứng tỏ là nàng nhu nhược, nàng có cốt khí, có ngạo khí, đừng tưởng rằng bề ngoài nàng ôn hòa là dễ ăn hiếp nha! Người tốt cũng là có tính cách riêng a , nên nói là, chỉ cần là mọi người sẽ có tính cách riêng.

Nhưng bản tính của nàng không cần nàng phải bộc lộ ra bên ngoài.

“ Hắc! Tiểu Linh.”

Bạn tốt Trần Viện Viện của nàng kêu lên.

“ Tiểu Linh?” thấy nàng vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ, không phản ứng.

Lần này Trần Viện Viện trực tiếp động thủ dùng sức lay động thân thể của nàng, nàng mới đột nhiên hoàn hồn.

“Nha? Bạn gọi mình sao?” Nàng, tên là Dạ Thủy Linh, ngay tại thời buổi khoa học hiện đại phát triển như thế này, mà cái tên của nàng xem như thực đặc biệt lại thực cổ điển , mà bằng hữu của nàng đều quen gọi nàng là Tiểu Linh.

“Mình không phải gọi mẹ bạn!nếu không chắc bạn không thấy ai đang đứng trước mặt bạn đâu nhỉ?” Thấy nàng vẫn nhìn ngoài cửa sổ, kêu nàng vài tiếng cũng không có phản ứng.

“a..... Ha ha.....” Dạ Thủy Linh ngượng ngùng cười hai tiếng.

“Bạn đang phát cái gì ngốc a?!” Thấy gần đây cô bạn này dường như hồn không ở trong thể xác mà cứ lơ lửng đâu đâu a.

“Ác, không có cái gì đâu!” Nàng cũng không biết vừa mới ở hoảng thần cái gì, có thể là bởi vì chuyện cảm tình đi.....

“Rốt cuộc là bạn đã xảy ra chuyện gì? Thấy bạn gần đây thường hay như vậy, là vì chuyện bạn trai sao?” Bạn tốt lo lắng hỏi,” Hay là buổi tối không ngủ được phải không?” Bởi vì quảng đen dưới mắt của nàng càng ngày càng nặng .

“Ừm, chắc là không ngủ được rồi! Luôn luôn chỉ tại giấc mộng.....” Nhất tưởng đến hình ảnh trong mộng , làm nàng có chút sự khó thở.

“Chỉ mộng? Là mộng gì a? “Trần Viện Viện tò mò hỏi.

Đối với câu hỏi của bạn tốt , nhưng chuyện như thế này làm sao nàng có thể nói thành lời? Nói nàng gần đây đều nằm thấy mộng xuân, nên mới đi học muộn? Không, nàng nói không nên lời, chuyện thẹn thùng như thế nàng tuyệt đối nói không nên lời.

“A.... Cũng không quan trọng lắm đâu! Sau khi rời giường mình đã quên.” Nàng vòng vo kiếm cớ.

Dạ Thủy Linh nói lung tung nhìn Trần Viện Viện bài ra một cái lí do sứt sẹo.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ads “ À! Mình nhớ rồi, mình có quen một lão sư đối với giải mộng rất lợi hại a! Nếu bạn muốn, mình sẽ mang bạn đến đó!”

“Ừm..... Được.” Dạ Thủy Linh vẽ mặt xấu hổ miễn cưỡng nhìn bạn tốt nở nụ cười gượng.

Đúng lúc này, một người bạn thân khác của các nàng, Hồng Thiên Thiên từ cửa phòng học chạy vào.

“Viện Viện! Ta đã hẹn với bọn họ xong, bọn họ đều nói không thành vấn đề, bạn nói với Tiểu Linh chưa?”Thiên Thiên hai tay phủ ở trên đầu, hồn hồn hỏi.

“A! Mình quên mất.” thật là, vốn dĩ là muốn nói chuyện với Tiểu Linh, lại bàn sang giấc mộng nên quên mất.

“Rống! Bạn đang làm gì thế!” mọi người đã chuẩn bị xong hết, nhưng Viện Viện lại không nói với Tiểu Linh .

“Chuyện gì vậy?” Thấy các nàng ấy dường như muốn nói chuyện gì với nàng,nàng liền mở miệng hỏi trước .

“Ác! Chính là a! Cuối tuần này, bọn mình có hẹn với các anh sinh viên ở trường cao đẳng, muốn đi dạo trên bờ biển, đi cùng nha!”Hồng Thiên Thiên rõ ràng tự mình nói thì tốt hơn, nhờ Viện Viện chỉ làm cho nàng thêm lo lắng, vòng vo đông tây rồi lại quên mất.

Dạ Thủy Linh nghe xong không nhịn được nhún mày, bởi vì các bạn thân của nàng đang nói đến là hoạt động giao lưu hữu nghị giữa các trường, các nàng học trường nữ sinh, nên cơ hội gặp gỡ và làm quen với các nam sinh rất ít, nhưng những lần gặp mặt như thế này, về bề ngoài là trao đổi, kì thật là nhân cơ hội này để kết giao.

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng nàng hiểu được, cuộc hẹn hò lần này đều là các bạn của nàng vì nàng, bởi vì hai người bạn thân kia của nàng đều đã là hoa đã có chủ, cho nên nhất định là muốn giúp nàng gạt dây, nhưng nàng đã muốn một mối.....

Cự tuyệt nói: “Không được, mấy lần trước cũng thế, kết quả thì sao, cũng giống nhau cả thôi, mình thấy lần này chắc cũng y như thế.” Dù, nàng đã không còn đủ dũng khí tiếp tục đi hẹn hò nữa, rốt cuộc lại cả hai đều thương tổn chia tay không lâu.

Trải qua nhiều lần như thế , nàng đã nghĩ thông suốt, tình yêu cường bức đến là sẽ không hạnh phúc, chỉ biết thương tổn lẫn nhau, điểm ấy nàng đã hiểu, tất cả nên để thuận theo tự nhiên, thuận theo ý trời vậy.

“Tiểu Linh?” Kỳ quái, thật sự rất kỳ quái , trước kia nàng đều nhất định không nói hai lời đáp ứng, nhưng là hôm nay nàng lại..... Cự tuyệt? Viện Viện sờ sờ cái trán của nàng, sau đó sờ sờ chính mình , “Không có phát sốt a! Chẳng lẽ là uống nhầm thuốc ?!”

Dạ Thủy Linh liếc mắt một cái xem thường nói:” Mình không có phát sốt cũng không có uống thuốc được không!”

Hồng Thiên Thiên nghe xong hay nói đùa nói.” Chưa uống thuốc? Cũng vì chưa uống thuốc mới không bình thường a!”

Ai! Nàng bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, thật sự không bình thường có lẽ là hai người bạn tốt kia của nàng mới đúng, thật sự là chịu không nổi các nàng, thật đúng là người đối người đáp không chừa đường cho nàng a.

Nhưng trước tiên phải giải quyết vấn đề kia trước,” Dù sao mình không đi, muốn đi các bạn cứ đi đi!” Nàng kiên quyết nói.

“ Không được ! Cuộc hẹn hò lần này, đều là sắp xếp vì bạn, thiếu bạn sẽ không ý nghĩa .” Nhân vật chính không đi, nhân vật phụ như các nàng đi làm gì?

Bạn tốt không buông tha cho nàng, cương quyết muốn kéo nàng đi, sử dụng sự mềm dẻo của ba tác lười.

“ Nếu không thì bạn cứ xem như đi trên bãi biển dạo, không quan tâm gì hết được không? Sẽ không đông lắm đâu.” Thiên Thiên thuyết phục nói.

Viện Viện cũng theo ở một bên hát đệm.” Đúng a! Đúng a! Nói không chừng khi bạn đi dạo xong, về nhà sẽ ngủ ngon hơn!” Một môi liền có vẻ dễ dàng đi vào giấc ngủ, cũng có vẻ sẽ không thấy những giấc mộng kì quái nữa.

Nói đến sẽ có vẻ ngủ ngon, Dạ Thủy Linh bắt đầu do dự , bởi vì nàng gần đây thật sự bị giấc “ mộng xuân “ kỳ quái kia quấy nhiễu không thể yên giấc, tinh thần cũng càng ngày càng kém.

Vậy cứ xem như đi dạo một ngày với bạn bè cũng được, tâm tình sau khi được thả lỏng, nói không chừng sẽ không còn mộng mị hoang đường nữa.

“ Vậy được rồi! Chỉ có lần này nha! Sau này các bạn đừng giúp mình những cuộc hẹn như vậy nữa.” Nàng không cần .

Hai vị bạn tốt nghe được, Tiểu Linh đáp ứng rồi, lập tức vây quanh cùng nhau, lắc tay nàng không ngừng.” Ya! Thật tốt quá.....”

“ Mười giờ sáng mai sẽ gặp ở trước cổng trường nhé!” Thiên Thiên nói ra thời gian cùng địa điểm.

“ Ừm”

Trường học tiếng chuông tan học vang lên

“ Tiểu Linh! Tan học hôm nay mình có việc, cho nên không thể đi chung với bạn được!” Viện Viện ngượng ngùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ads “ Ừ! Không sao đâu! Bạn cứ đi đi, mình về một mình là được rồi.” Dạ Thủy Linh nói bình thản.

“ Vậy bạn đi về nhớ cẩn thận nha! Mình đi trước.” Trần Viện Viện cầm lấy túi sách cửa hướng phòng học đi đến

“ Được, bye bye.” Nàng huy phát tay.

“ Bye bye.”

Cứ như vậy Dạ Thủy Linh đeo túi sách của mình lên vai, một mình chen chúc hòa vào dòng người trên đường, bởi vì vào thời điểm tan học, cho nên có thể thấy xe buýt của trường đưa đón học sinh đậu trước cổng. Rõ ràng một hàng dài , ai cũng không nhường ai liều mạng tranh vị trí.

Mỗi một xe đều chật ních các bạn học sinh, còn một số sinh viên còn lại đi đến các hiệu sách, thư viện hoặc quán kem giải khát.

Vài bạn còn lại cùng với bạn bè cười ồn ào huyền não trên đường, chạy đuổi nhau đùa giỡn, ở ven đường những hiệu thức ăn nhanh như gà nướng, khoai tây chiên bốc mùi thơm bát ngát.

Dạ Thủy Linh vừa đi vừa suy nghĩ, đêm nay nên làm gì để có giấc ngủ ngon, không nằm mơ mộng những chuyện kì lạ kia nữa.

Ngay tại phía sau, nàng đột nhiên cảm giác được phía sau tựa hồ có người đang chụp bả vai của nàng .

Đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một ông lão mặc một bộ trang phục kì lạ, hàm râu dài trắng muốt, nhìn nàng nở nụ cười hòa ái dễ gần.

Đi? Vì cái gì lão bá bá này lại nhìn nàng cười? Trong trí nhớ nàng thấy dường như không biết người này a!

“Người đương nhiên không biết ta đâu! Lần đầu gặp mặt, ta gọi là Nguyệt lão.” Ông ta giống như là có thuật đọc tâm, không chờ Dạ Thủy Linh mở miệng, cũng đã trả lời trước nghi vấn trong lòng nàng.

Khi lão nhân mở miệng nói ra những lời này đồng thời, nàng thực rõ ràng cảm giác được, thời nháy mắt dường như bị ngừng lại, không có động tĩnh.

Giống như nàng đang ở một khoảng không gian khác, vốn dĩ đang đứng trên đường cái náo nhiệt ồn ào bỗng chốc lặng ngắt như tờ, những sinh viên đang sống đời nhau vừa đi vừa đùa giỡn bỗng chốc như một đoạn phim quay chậm, rồi ngừng hẳn không cử động nữa.

Kỳ quái, đây là tại sao vậy! Trong lòng tràn ngập buồn bực cùng khó hiểu.

“Ông? Nguyệt lão? Sao có khả năng như vậy.” Nàng vẫn là lựa chọn không tin, gần nhất nàng gặp được nhiều lắm những chuyện kỳ quái, tất cả những chuyện này nhất định là nàng quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác.

Đúng, nhất định là đúng như vậy. Nàng an ủi chính mình nói.

“Tin hay không từ người, hôm nay tới tìm người là tôi nói cho người một sự kiện.” Lão nhân không thay đổi nụ cười hiền lành trên mặt ông.

“Chúng ta không quen biết, ông lại có chuyện gì muốn nói với tôi?” Nhanh chóng biến mất đi! Ảo giác.

Nàng trong lòng mặc niệm, có lẽ nàng nên lo lắng, có cần đi khám bác sĩ xem đầu óc của mình có bị vấn đề gì hay không, bằng không nàng nhất định sẽ điên mất.

“Không phải gần đây, người thường hay thấy những giấc mộng kì quái? Rồi tình duyên cũng không thuận lợi lắm?” Lão nhân nói. Đi? Sao ông ta biết vậy? Đúng, đúng! Đây là ảo giác của nàng, đương nhiên sẽ phản ánh ra những tư tưởng gần đây nhất của nàng.

Lão nhân xem thấu ý nghĩ trong lòng nàng, lơ đãng tiếp tục nói.

“Đó là niên đại mà người cần phải xuất hiện đã sắp đến, mà sở dĩ những đoạn tình cảm kia không thể kéo dài lâu là vì nhân duyên của người ở ngàn năm trước, chứ không phải ngay tại niên đại này. Lão nhân vì nàng giải thích.

“Cái gì? Ông rốt cuộc đang nói cái gì? Lại là Nguyệt lão, lại là ngàn năm.” Nàng một câu đều nghe không hiểu!

“Không hiểu cũng không sao! Qua không lâu nữa người sẽ đã hiểu, đến đây, cái này cho người.” Ông ta từ trong tay áo lấy ra một cái bạch ngọc phi thường xinh đẹp hình tròn cấp nàng.

Khối bạch ngọc kia hòa lẫn sắc xanh đậm, trong sáng trong suốt, mặt trên còn khắc những cổ văn tự cổ đại.

Nàng nhìn khối ngọc, nhẹ lay động lắc đầu, “Cái này tôi không thể nhận.” này chẳng lẽ không đúng là ảo giác sao? Sao lại có người muốn đưa nàng này nọ, hơn nữa cái kia thật sự rất đẹp, nhưng mà, nàng biết đồ của người lạ không thể nhận.

“Ta không phải người xa lạ! Ta là cùng người là người có duyên, người coi như đây chỉ là lễ gặp mặt chúng ta lần đầu gặp mặt, ngọc này có thể giúp người tìm được nhân duyên của người, người coi như là lá bùa bình an đi!” Lão nhân cũng không cần biết nàng có đồng ý hay không, liền đem khối ngọc giống như đồng tiền cổ kia, đeo vào trên cổ Dạ Thủy Linh.

“Tôi không thể nhận!” Đang lúc nàng cúi đầu muốn đem khối ngọc kia tháo xuống trả lại cho lão nhân kia, khi ngẩng đầu, lão nhân trước mắt đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Ads Lão nhân đâu? Sao không thấy, nàng nhìn quanh bốn phía liếc mắt một cái, vẫn không thấy thân ảnh lão nhân kỳ quái, trước mắt lại khôi phục như trước, đường phố lại ồn ào náo nhiệt một lần nữa. Mọi người ban nãy vốn bất động, hiện tại vẫn ồn ào tiêu sái trên đường.

Giống như từ nãy giờ chưa từng xảy ra chuyện gì, nàng không ngừng nghi hoặc, dụi dụi hai mắt của mình, chẳng lẽ là mình bị hoa mắt? Nhưng trong tay nàng xúc cảm ấm áp cũng không phải giả a! Mở tay ra, trên tay vẫn đang cầm khối ngọc trắng xanh mà lão nhân kia đưa cho.

Đem khối ngọc mang về trên cổ một lần nữa , coi như nó là bùa bình an đi!

Hít sâu một hơi,” Hô! Dạ Thủy Linh không cần suy nghĩ nhiều quá, vẫn là về nhà nhanh lên đi!” Nàng an ủi chính mình nói

Trên đường về nhà Dạ Thủy Linh cả người đột nhiên cảm giác giống như lơ lửng, nàng trực tiếp đi về phòng, không có đáp lại lời gọi của mẹ.

“Tiểu Linh! Con đã về rồi! Bụng có đói hay không ? Con muốn ăn cơm trước hay muốn uống canh đậu đỏ trước?” Mẹ nàng nhìn theo bóng lưng của nàng hỏi.

Nhưng mà đáp lại bà chính là thanh âm Dạ Thủy Linh đóng cửa phòng .Nhìn thấy hành vi kì lạ của cô con gái, bà lo lắng bước đến trước cửa phòng con, gõ nhẹ gọi.

Khấu khấu khấu.” Tiểu Linh? Con sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì hay không phát sinh ? Có thể cùng mẹ nói, hay là con làm sao không thoải mái?” Bà lo lắng hỏi.

Vài giây sau, bên trong truyền ra thanh âm trầm thấp “Dạ, không có gì, con không sao đâu, mẹ đừng lo, con chỉ hơi mệt một chút, muốn đi ngủ một lát, bữa tối đừng gọi con, mẹ và anh chị ăn trước đi.” Giọng nói của nàng như được phát ra từ trong chăn.

“Được rồi! Vậy con thức dậy, đói bụng thì nhớ nói cho mẹ nha, mẹ sẽ làm thức ăn cho con.” Nghe được bảo bối nữ nhi không có việc gì, bà cũng an tâm

“ Vâng.....” Chờ sau khi mẹ đi khỏi, Dạ Thủy Linh chìm trong giấc ngủ nặng nề.

Đêm nay, nàng cũng không có thức dậy, bởi vì nàng lại nằm mơ, nhưng lần này nàng nằm mộng hoàn toàn khác với giấc mộng trước, không lẽ là do khối ngọc bội kia sao!?

Trong mộng xuất hiện nữ tử ăn mặc trang phục cổ đại đứng trong tòa biệt viện, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đăm lẹ, biểu hiện sự đau đớn vô cùng của nàng. Lúc này bên cạnh nàng xuất hiện một thư sinh nhu nhã.

Nữ tử kích động nắm chặt lấy tay nam nhân kia, không biết đang nói cái gì, bởi vì nàng chỉ nhìn thấy hình ảnh mà không nghe thấy thanh âm

Nữ tử giống như không muốn cùng nam tử kia tách ra, mà nam tử kia cũng có thể nhìn thấy được vẻ quyến luyến không rời của hân, nhưng cũng bó tay không thể làm gì được.

Đúng lúc này, không biết từ đâu xuất hiện một toán vệ sĩ tách hai người ra, bọn họ tàn nhẫn đem người nữ tử này kéo vào bên trong kiệu hoa đợi ở một bên.

Nữ tử không ngừng cố gắng giãy dụa, nhưng cũng vô ích, vẻ mặt đột nhiên tuyệt vọng.

Đứng ở phía sau kiệu hoa nam tử bất lực, chỉ có thể nhìn bóng dáng kiệu hoa , lớn tiếng kêu to, như là kẻ ra vô duyên, không thể bên nhau, nhưng vĩnh viễn sẽ khắc ghi hình bóng nàng vào tận đáy lòng.

Mộng tỉnh, Dạ Thủy Linh ngồi dậy, tay phải vội vã tháo cúc áo trước ngực mình, thở hổn hển.

Sao lại như vậy ? Nàng có thể từ trong mộng cảm nhận được rằng nàng kia đau thương, ngay cả tâm chính mình cũng ần ần nhói đau, nàng tại sao lại nằm thấy giấc mộng như thế này.....

Nàng kia rốt cuộc là ai đây?

Dạ Thủy Linh cứ buổi tối nằm mộng là y như ngày hôm sau sẽ đến trường muộn.Mãi đến trước một ngày cuối tuần nàng cùng các cô bạn thân của mình, ước hẹn đi ra ngoài , nàng không có đang nằm mơ.

Thời tiết hôm nay thật tuyệt, rất thích hợp với cuộc dạo chơi trên bãi biển, nàng y theo nguyên bản đâu có thời gian chậm một chút mới rời khỏi nhà.sau khi đi tới nơi đã hẹn, đã thấy hai cô bạn thân yêu của mình đã đứng chờ nàng từ lúc nào.

“ Uy! Tiểu Linh, sao đến trễ thế!” Hồng Thiên Thiên đứng bên kia đường hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ads Nhìn thấy cô bạn thân đang ở lối đi bộ bên kia đường chờ mình, không chút nghỉ ngơi liền trực tiếp băng ngang qua đường.

Nơi đó vừa vắng lại không có đèn xanh đèn đỏ cùng những biển hiệu giao thông gì, chỉ thỉnh thoảng có vài chiếc xe nhỏ chạy lưu thông, nên Dạ Thủy Linh hồn nhiên thẳng hướng mà đi,

Trần Viện Viện cùng Hồng Thiên Thiên nhìn thấy thế, kinh hoàng kêu to ra tiếng.

“Tiểu Linh! Cẩn thận xe!” Mắt thấy chiếc xe chờ hàng từ trong hẻm đột ngột xuất hiện đang thẳng về hướng nàng.

Dạ Thủy Linh không chú ý đến tiếng kêu của hai người nhưng cô nghe tiếng còi chói tai phía sau lưng mình, uay đầu vừa thấy, còn không kịp nghĩ nhiều, đã thấy chiếc xe tài kia đang thẳng về hướng mình. Nàng muốn chạy, nhưng chân không nghe theo sự điều khiển của não bộ nàng, như dính chặt trên mặt đất, không thể không chững ở tại chỗ

Xong rồi! Sẽ bị đụng phải..... Đang lúc nàng bị dọa nhắm hai mắt lại chờ đợi đau đớn đến, thì chiếc xe tài kia đã thắng kịp trước mặt nàng, chỉ cách nàng mấy tấc. Một tiếng ma sát ghê rợn chói tai vang lên, khiến lỗ tai nàng cảm thấy một trận đau đớn.

Từ bên cửa xe một gã đàn ông lộ đầu ra tức giận mắng, “Mẹ nó, cô không có mắt sao? Muốn chết cũng không cần dùng cách này để hại người khác như vậy chứ!” Thật sự là mạt danh kỳ diệu, cùng nàng lại không có cừ oán.....

Một gã mập mạp miệng đầy thức ăn, cũng vươn đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn nàng mắng.

Dạ Thủy Linh nghe được âm thanh tức giận nặng, chậm rãi mở to mắt, nàng không có việc gì? Thân thể bước lùi về sau hai bước, hai người bạn thân của nàng thấy thế, lập tức chạy tới bên cạnh nàng.

Trần Viện Viện đỡ lấy nàng mặt tái nhợt, lo lắng kiểm tra cao thấp xem nàng có chỗ nào bị thương hay không.

Hồng Thiên Thiên còn lại là vội vàng hướng vị kia tiên sinh nhận lỗi, “Tiên sinh thật có lỗi! Thật sự không phải cố ý, cô ấy không phải cố ý.” Hy vọng hần không cần làm khó dễ bạn nàng.

“Hừ!” nhìn thấy các nàng giải thích trước, vị tiên sinh kia cũng không muốn gây chuyện, hừ nhẹ một tiếng, lái xe nghênh ngang rời đi.

Hai vị bạn tốt đem Dạ Thủy Linh đang thất thần đỡ đến lối đi bộ một bên.

“Tại sao lại không cẩn thận như vậy a?!” Hai trái tim các nàng thiếu chút nữa ngừng đập.

“Ách..... Có lẽ do gần đây ngủ không ngon giấc, nhất thời không có chú ý tới có xe..... Mình không sao! Không cần lo lắng.” Tuy rằng vừa rồi bị dọa cho hoảng hốt, nhưng nàng không muốn các bạn nàng lo lắng, nhanh chóng gượng nở nụ cười.

“Nhìn sắc mặt bạn kém như vậy, mình thấy hôm nay bạn nên về nhà nghỉ ngơi tốt hơn.” Viện Viện nói.

“Không cần đâu! Không phải đã hẹn rồi sao!? Chúng ta đi nhanh lên thôi!” Nói xong Dạ Thủy Linh vẫy tay đón một chiếc tắc xi, đem hai vị bạn tốt lôi lên xe.

Sau khi gặp mặt các anh sinh viên lớp trên, bàn luận xong hành trình của ngày hôm nay, sau đó bọn họ đi về hướng bờ biển nghịch nước.

Bởi vì hôm nay là ngày nghỉ, dọc theo đường đi ngựa xe như nước, còn tắc xe liên tục, bọn họ tốn thời gian nhiều gấp đôi hơn so với bình thường mới đi đến được bãi biển.

Khác với sự ồn ào của đô thị chật chội, tranh cãi ầm ĩ, nơi này biển xanh trời xanh, cảnh sắc tuyệt đẹp, gió biển thổi tới, hải âu bay lượn từng đàn trên bầu trời trong xanh kia, bãi cát vàng óng ánh, sóng biển vỗ về vào bờ cát, làm cho tâm tình người ta thả lỏng, đắm vào thớ dài.

“Oa! Thật khá ác!” Viện Viện nhìn bầu trời trong xanh trên không, và mặt biển mênh mông rộng lớn cảm thán thốt lên.

“Ôi, đã lâu không tắm biển, chúng ta đi qua đi!” Nói xong Hồng Thiên Thiên liền hướng về phía biển chạy ào xuống, “Ai xuống sau trưa nay sẽ mời cơm nha!” Chỉ thấy một đám người liền như thể thẳng đến bờ cát.

Các anh sinh viên lớp trên liền cởi áo, nhảy xuống biển, một số còn lại ở trên bãi biển chơi bóng chuyền. Còn có một số anh nam sinh thích đùa, chạy lên chạy xuống ngụp lặn trong biển.

Dạ Thủy Linh đương nhiên cũng không ngoại lệ xuống nước hòa mình cùng bạn bè chơi đùa, sớm đã quên việc đáng sợ vừa rồi.

Bơi lội trong chốc lát “Bây giờ tuy là mùa hè, nhưng biển thật lạnh nha!” Viện Viện nói xong da gà da vịt đều nổi cả lên.

“Đúng a! Hay là chúng ta lên bờ cùng nhau đánh bóng chuyền với anh lớp trên đi, chờ trưa nắng sẽ xuống tắm tiếp.” Hồng Thiên Thiên cũng đưa ra ý kiến tán thành

“Các bạn lên trước đánh đi! Mình còn muốn ngồi đây một chút, lát sẽ lên.” Dạ Thủy Linh ngồi ở một cái phao đang đưa chân nói.

“VẬY ĐƯỢC RỒI! CHÚNG TA ĐI ĐÁNH BÓNG CHUYỀN TRƯỚC A!” NÓI XONG, HAI VỊ BẠN TỐT LIỀN BƠI VỀ HƯỚNG TRÊN BỜ .

Ngồi ở trên phao, hưởng thụ sóng biển đong đưa, nàng thoải mái nhắm mắt lại hưởng thụ thiên nhiên tắm nắng, vài ngày tra tấn, làm cho nàng cuối cùng có thể thả lỏng một chút tâm tình, lần này đến bờ biển thật sự là quyết định đúng.

Gió hiu hiu làm nàng cảm thấy buồn ngủ, bỗng nhiên một lực lượng mạnh mẽ kéo mạnh chân nàng xuống nước.

Chỉ nghe “bùm” một tiếng, mắt cá chân Dạ Thủy Linh không biết bị một sức mạnh vô cùng mạnh mẽ lôi thẳng xuống đáy biển, nàng vốn tưởng rằng có người đang đùa chơi trò dọa nàng, nên kéo chân nàng, nhưng mở to mắt nhìn xuống hoàn toàn không thấy gì.

Nàng kinh hoàng liễu mạng gãy dựa, hai tay hai chân quơ quào muốn trôi lên trên mặt biển, nhưng thân thể nàng không cách nào chống chọi lại với sức mạnh kia, nên càng ngày nàng càng bị kéo sâu xuống.

Càng ngày càng không thể hô hấp, nước biển đã chui vào trong miệng, mũi nàng, trong lúc nàng sắp mất dần ý thức, chiếc vòng bằng bạch ngọc nàng đang đeo ở trước ngực bỗng nhiên đưa nàng phóng ra một đạo bạch quang liệt, vây quanh nàng.

Ở bên trong vùng ánh sáng chói lòa đó, nàng cảm giác được cũng không còn thống khổ nữa, một đạo thanh âm nữ tử chậm rãi truyền đến.

“Ban ngày lên núi vọng phong hòa, hoàng hôn âm mã bàng giao hà; Người đi đường xoong bão cát ám, công chúa tỳ bà ai oán nhiều. Dã vân vạn dặm vô thành quách, vũ tuyết đều ngay cả đại mạc. Hồ nhận gào thét hàng Dạ phi, hồ nhi nước mắt song song lạc. Nghe thấy nói ngọc môn do bị che, ứng đem tánh mạng trục Khinh Xa.

Hàng năm chiến cốt mai hoang ngoại, không gặp cây nho nhập Hán gia.”

Nàng kia dễ nghe tiếng nói, ca tụng trứ duyên đáng giai điệu.

“Ai? Là ai đang ca hát!?” Nhưng lại hát một đoạn thơ cổ.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ads Từ trong làn sương trắng mờ ảo, dần dần xuất hiện thân ảnh của một cô gái, quần áo màu hồng nhạt, áo dài, quần dài chấm đất theo phong cách cổ xưa, thắt lưng màu bạc, bên hông mang một cái liên hoàn ngọc bội màu xanh, càng lúc hình bóng nàng càng rõ rệt, dáng người nàng như liễu, Mái tóc dài được búi gọn bằng chiếc trâm cài bằng vàng gọn gàng ở phía sau đầu, hai bên cũng điểm trang thêm vài chiếc trâm bằng ngọc lục bảo thoáng nhìn biết là trang sức quý giá.

Đi? Gương mặt cô gái này rất quen a! Giống như từng gặp qua ở nơi nào

“Ta từng xuất hiện ở trong mộng của ngươi, ta tên gọi Thiệu Thủy Nguyệt” Nàng chậm rãi mở miệng nói.

“A! Ta nhớ ra rồi, thì ra chính là ngươi, vẫn quá nhiều ta không thể ngủ ngon, tại sao lại luôn xuất hiện ở trong mộng của ta ? Lần trước mơ thấy xuân..... Có phải cũng cùng ngươi có liên quan hay không ?” Nàng ngưng ngưng nói ra hai chữ kia.

“Bởi vì ta tự sát, ngươi sẽ hoàn hồn vào xác ta, trở lại Đường triều, giúp ta hoàn thành xong vận mệnh, đây là trời an bài, dương thọ của ta chưa hết và trời đã chọn ngươi, đem ngươi theo dòng hải lưu dịch chuyển trở về ngàn năm trước.”

Thiệu Thủy Nguyệt là Lục công chúa Đường triều hoàng thất, nhan sắc chim sa cá lặn, xinh đẹp như hoa, là người nữ tử thiện lương ai gặp cũng yêu mến, hoàn toàn không có vẻ điêu ngoa của các cô công chúa, tùy hứng, thích tự cao tự đại, cũng đặc biệt được mẫu hậu cùng phụ hoàng yêu thương, nàng cũng có người trong lòng chỉ phúc vì hôn .

Đáng tiếc trời không chịu lòng người, hồng nhan chính là bạc mệnh a! Bởi vì tộc trưởng man di ở phương Bắc đối với Trung Nguyên tạo thành uy hiếp không nhỏ, gần đây tình hình biên cương lại liên tục căng thẳng, vì bình ổn phân tranh, đương kim hoàng thượng quyết định đem một trong số các cô công chúa của mình đi hòa thân với Vương gia của man di Phương Bắc, duy trì hòa bình thịnh thế.

Đại công chúa đến ngũ công chúa đều đã gả cho hoàng thất quý tộc làm vợ, mà thất công chúa cùng bát công chúa tuổi còn quá nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại có gả lục công chúa, bị bắt buộc hủy bỏ hôn ước năm xưa, đem nàng gả đến Bắc man, vì đại Đường đế quốc của bọn họ, cho dù Hoàng Thượng đau lòng đến mức nào, không đành lòng xa đưa con gái bảo bối của mình, vẫn là nhịn đau bỏ những thứ yêu thích.

Mang theo thương tâm tuyệt vọng lục công chúa, hoàn toàn không muốn gả đến phương Bắc, ngay tại đêm đó đến Xích Lưng quốc phương Bắc, nàng

lựa chọn kết thúc sinh mệnh chính mình

Dạ Thủy Linh về mặt không dám tin,” Cái gì? Muốn ta trở lại Đường triều? Có làm hay không a?” Điều này không có khả năng.

“Bạch ngọc trước ngực ngươi là hoa tai chính là chứng minh tốt nhất , ngươi cùng ta hữu duyên, mạng của ngươi mới không tuyệt “

Nàng vươn tay nắm lấy khối ngọc trước ngực mình. “ Đây là một lão nhân tặng cho ta a! sao lại liên quan đến ngươi? Dù sao ta không cần.” chẳng lẽ lão nhân kia thật sự là Nguyệt lão!?

Nữ tử ôn nhu nói:“Mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, ta cũng phải đem ngươi đưa trở về”

Nói xong, chỉ thấy nữ tử dương tay vung lên, thân thể của nàng liền bị hút vào bên trong một đoàn kim quang

A a a – Chuyện này rốt cuộc là sao vậy một hồi sự a.....

“Về sau ngươi dần dần sẽ hiểu, hãy nắm vững chắc nhân duyên tốt của ngươi” Thanh âm của cô gái kì lạ kia vang vọng lại từ phía xa xăm, ong ong bên tai nàng.

Đến khi Dạ Thủy Linh tỉnh lại thì đã phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Nàng khó khăn chậm rãi mở hai tròng mắt, không nhận được khe cau mày, đầu của nàng đã xảy ra chuyện gì? Đau quá!

Vô ý thức thân thủ sờ lên, giống như có mảnh vải quấn quanh cái trán của nàng, là bị thương sao?

Nàng miễn cưỡng muốn ngồi dậy, thỉnh thoảng xảy ra một trận choáng váng, khiến nàng thân thể nhoáng lên một cái, vội vàng đem thân thể tựa vào giường.

Lúc này ngoài cửa có một cô gái đang đi đến gần, nhìn thấy nàng vui quá khóc rống lên. “Chủ tử, cuối cùng người cũng đã tỉnh, người đã hôn mê hai ngày hai đêm, làm cho Thụy nhi lo lắng gần chết.” Nếu Công chúa chết nàng cũng phải tự vẫn để có câu trả lời với Xích Lung Vương.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái trán đau nhói, chủ tử? Ai là chủ tử của cô?” Không phải cô đã nhận sai người?” Nàng cao thấp đánh người trước mắt này.

Nô tỳ vừa nghe, quá sợ hãi, “Chủ tử, người đừng dọa Thụy nhi a!” Chủ tử có phải bị thương đầu quá nặng hay không , “Tại sao người lại không nhận ra Thụy Nhi?Thụy nhi là nha hoàn bên cạnh của người mang đến Xích Lung quốc a!”

Xích Lung quốc? Thụy nhi? Cái gì cùng cái gì a!? Nghe không hiểu ra sao. Khoan đã , nàng nhớ tới một đạo thanh âm ở trong đầu của nàng .

“Ta đem ngươi trở lại Đường triều, hoàn thành vận mệnh ta làm chưa xong ”

Không thể nào! Nàng sẽ không thật sự về tới Đường triều? Dạ Thủy Linh thế này mới cẩn thận nhìn quanh bốn phía, phòng xa lạ , đồ dùng xa lạ , tất cả đều xa lạ, tất cả mọi người, sự vật, cảnh quan, cách bày trí đều xa lạ, tất cả đều không phải thuộc về niên đại mà nàng sống,thế này mới làm cho nàng bưng tỉnh đại ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ads Nàng nắm chặt lấy Thụy nhi hỏi:” Hiện tại là năm dân quốc thứ mấy ?”

Thụy Nhi hồ nghi nhìn nàng,” Dân quốc? Đó là cái gì?” Chủ tử sao vậy? Vừa tỉnh lại cứ nói toàn những lời mê sảng nghe không hiểu ? Là hỏi niên hiệu của năm nay sao? “Chủ tử là hỏi hôm nay là thuộc triều đại nào sao?”

“Đúng vậy!” Hy vọng đừng cho nàng nghe được nàng không ở Trung Hoa dân quốc mới tốt, bằng không nàng nhất định sẽ điên mất

Này rất kỳ quái, chủ tử của nàng sao vậy? Mình đang ở triều đại nào chẳng lẽ cũng không biết sao!?

“Chủ tử! Niên đại này là của phụ hoàng của công chúa thiên hạ của Thiệu Thái tông a! Đường triều, kỷ nguyên thứ mười lăm, niên đại 641 a!”

Nghe lời nói của Thụy nhi, quả thực là trời đang nắng, sao lại.....

Dạ Thủy Linh gượng đứng dậy, mới rời giường đi được hai ba bước,chợt nghe Đồng“ một tiếng, nàng bị chính bộ quần áo màu hồng nhạt trên người mình

làm vương chân.

“Oa a.....” Đau quá!

Thúy nhi nhìn sợ hãi, hoảng sợ, không biết chủ tử vì sao lại té ngã, vội vàng nâng lên,” chủ tử người không sao chứ! Có bị thương chỗ nào hay không ?!”

Nàng xoa xoa đầu gối, tức giận nói”Đương nhiên đau a!” Thật là, đây là cái váy gì ? dài như thế , sao đi đường a!

“Đi lấy kéo lại đây cho ta .” Nàng muốn đem cái váy vương bận này cắt xén một chút.

“Chủ tử lấy kéo làm cái gì?” Sẽ không phải muốn tự vận lần thứ hai chứ? Nói cái gì lần này nàng nhất định sẽ bảo vệ chủ tử thật tốt.

“Người không lấy phải không? Ta đây tự mình đi lấy.” Thấy Thúy nhi không nghe lời mà cứ mãi lắc đầu, nàng vội bước đến một cái bàn, ừm, chắc là bàn trang điểm.

Khi nàng đi đến trước gương, phát hiện mặt của nàng Không giống với Người trong gương..... Không phải nàng.....

Dạ Thủy Linh nhẹ tay xoa khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ của “nàng“, đây là mặt của cô gái tên gọi Thiệu Thủy Nguyệt kia , không phải của nàng, nhìn xem quần áo trên người chính mình , nàng nhớ rõ, đây là “nàng“ mặc , mà thân thể này cũng là “nàng“ .

Vậy chính nàng đâu? Nguyên bản nàng lại ở nơi nào!?

Dạ Thủy Linh không khống chế được rống to,” Không cần, không cần, ta không cần đợi ở trong này.” Nàng phải đi về.

Nhặt lên lần váy quá dài sẽ vướng cửa phòng chạy đi, Thúy nhi thấy thế vội vàng kéo nàng.

“Chủ tử người muốn đi đâu? Người hiện tại đã là Vương phi Xích Lung, không còn là Lục công chúa trước kia, không thể chạy loạn a!” Thúy nhi khuyên nhủ.

Dạ Thủy Linh thê thảm nhìn nàng liếc mắt một cái, ngữ khí chuyển sang lạnh như băng,” Buông tay! Ta muốn đi xem nơi này.”

Thúy nhi chưa từng gặp qua chủ tử luôn luôn nhu nhược , lại đột nhiên giống như thay đổi thành một người khác, dọa nàng không dám nói chuyện, nhưng nàng cũng không dám để chủ tử bỏ đi như thế, bằng không nàng sao có câu trả lời với Xích Lung Vương , nàng nhanh chóng nắm chặt tay của chủ tử không buông.

Mà Dạ Thủy Linh còn lại là dùng sức cố bỏ tay Thúy nhi ra , vào lúc nàng đã sắp thoát ra khỏi cửa, bất chợt đụng mạnh vào một vật thể cứng rắn như bức tường đồng.

Nàng loạng choạng rút lui hai bước, ôm cái mũi phát đau , nổi giận kêu to.” Là ai không có mắt vậy!?” Nhìn thấy nàng chạy tới sao không tránh ra ? Thật sự là xui xẻo, vừa bị vương vào cái váy, lại bị đụng cái mũi.

Đứng ở một bên Thúy nhi thấy người vừa tới, sắc mặt tức khắc trắng bệch, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống.

“Nô..... Nô tỳ..... Thúy nhi..... Tham..... Tham kiến Vương thượng.....” Nàng run rẩy ngay cả một câu đều nói không rõ, đầu cũng không dám nâng.

Vương thượng? Dạ Thủy Linh thế này mới thấy rõ người mà nàng đụng vào , tim nhất thời đập loạn nhịp, thật đẹp trai a! Là câu nói đầu tiên hiện lên trong đầu nàng , hoàn toàn không giống với người trung cổ mà nàng đã tưởng tượng

Bộ dạng hần không thể nói là tuấn mỹ, bởi vì gương mặt của hần không thể dùng từ mỹ được, hần có cường kiện khí lực, khuôn mặt rậm rắng, ngũ quan cứng rắn can đối đường nét lạnh lùng không nhu hòa như người Trung Nguyên, hiện ra khí chất kiên cường của người phương Bắc

“Người nhìn đủ chưa?” Hần vươn tay kháp trụ cằm của nàng , để cho đôi mắt của nàng có thể nhìn thẳng vào hần.

“Người làm cái gì? Buông tay.” Nàng giãy dụa, nhưng khí lực hần cường hãn,hai tay nhỏ bé của Dạ Thủy Linh đến một ngón tay của hần cũng tách không ra.

“Làm cái gì? Làm cái gì người không biết sao? Đừng tưởng rằng chết là có thể làm cho ta buông tha người.” Nói xong hần đem nàng khiêng lên trên giường, trừng mắt nhìn Thúy nhi đang quỳ gối nói.” Còn không mau cút đi ra ngoài cho ta !”

“Dạ!” Thúy nhi cung kính đáp một tiếng, vội vàng chạy đi ra ngoài, đem cửa đóng chặt lại.

Đột nhiên, nam nhân bắt lấy cánh tay của Dạ Thủy Linh , đột nhiên đem nàng cả người đặt ở dưới thân

“A!” Nàng kinh hô một tiếng, thân thủ muốn hần đẩy ra.

Phản xạ, động tác nam nhân nhanh hơn ngăn chặn nàng, đem nàng hai tay nàng đặt lên trên đỉnh đầu, cõng bỏ thất lưng bên hông hần buộc tay nàng cố định ở đầu giường, để ngừa nàng phản kháng.

“Hiện tại sẽ làm chuyện vợ chồng trong lúc đó phải làm.” Bàn tay nóng bỏng của hắn rất nhanh xé bỏ quần áo trở ngại, hắn tham lam vuốt ve bên trên thân thể nữ tính của nàng, tìm được đôi gò ngực trắng như tuyết, dùng sức xoa nắn.

“Ách..... Không cần..... Ngươi đừng tay cho ta.” Sự tình sao lại hội biến thành như vậy? Nàng hiện tại mới bắt đầu cảm giác được sợ hãi, giống như đã không còn kịp rồi,” Tên khốn này Buông.....” Nàng giãy dụa nhưng không thể nhúc nhích được.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Ads “Nếu ta nói không thì sao?” Hắn nghiêng ngẫm tà cười, nhìn thẳng vào dung nhan xinh đẹp kiều mị của nàng. “Nhan sắc của Lục công chúa quả nhiên là khuynh quốc sắc a! Ngươi tên gọi là gì?” Chính là hắn vốn nghe danh cá tính Lục công chúa ngoan hiền nhã nhặn, nhưng sao hắn thấy người này dường như không có điểm nào giống với tin đồn, nhưng mà trong mắt hắn vị mỹ nhân này cũng có hứng thú.

Nàng bị ánh mắt nóng bỏng dục vọng của hắn nhìn chằm chằm không biết làm sao, vội ngoảnh khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên nói” “Ngươi... Ta không phải Lục công chúa gì đó, ta là từ thế kỷ hai mươi mốt xa xôi đến, ta gọi là Dạ Thủy Linh, không phải Thiệu Thủy Nguyệt đến hòa thân, cho nên, thả ta đi.”

“Thả ngươi đi? Đây là không có khả năng, mặc kệ ngươi là Dạ Thủy Linh hay là Thiệu Thủy Nguyệt, đều đừng nghĩ phản kháng ta, ngươi đã là phi tử của ta, dù là ai ta muốn cũng phải thần phục dưới thân ta.”Hắn nói một cách ngông cuồng.

Ở phương Bắc, Xích Lung quốc của hắn tương ứng với thế lực lớn nhất, đủ để kinh chống cùng hoàng đế Trung Nguyên, ở đây chỉ có người khác sợ hắn, hắn chưa từng sợ quá bất luận kẻ nào.

“Ta không cần! Ta muốn về nhà.....” Nàng mới không muốn ở tại cái địa phương chim cũng không thể đẻ ra trứng này.

Đôi mắt hắn tối lại, một bàn tay khác chế trụ thắt lưng của nàng,” Không có sự cho phép của ta ngươi thế nào đều đừng nghĩ đi, chỉ có đợi ở trong phạm vi tầm mắt của ta, nơi này chính là nhà của ngươi.”

“Không..... Nơi này không phải.....” Hai tay bị kiềm chế trụ Dạ Thủy Linh chỉ có thể không ngừng cự quấy bản thân để bày tỏ sự tức giận, chút hề có cơ hội có thể chạy trốn.

“Ngươi có thể ở lại tiếp tục thử năng lực của ta.” Hắn cười lạnh một tiếng, tiếp theo từ bên hông lấy ra một viên đan dược nho nhỏ, đưa tới trước mắt của nàng.

Nguyên bản cố gắng giãy dụa thân thể đột nhiên đình chỉ giãy dụa, mặt của nàng hiện ra vẻ không thể tin nổi,” Ngươi..... Đây là cái gì?” Không thể nào! Người cô đại thế nhưng cũng dùng thủ đoạn hạ lưu như thế này sao?

Hắn đương nhiên không buông tha một tia hoảng sợ hiện lên trên mặt của nàng,” Đúng như ngươi suy nghĩ.” Đây là một viên tình đan có thể giúp tăng thêm tình dục, nhưng, không phải dùng để ăn.

Nàng nhũn mảy, chửi nhỏ ra tiếng,” Ngươi hạ lưu.” mặc dù mắng thì mắng, nhưng vẫn không kiềm chế được nội tâm khẩn trương cùng sợ hãi, biết nàng là trốn không thoát, nhưng, nàng còn không có kinh nghiệm cùng chuẩn bị tâm lý a!

“Đợi lát nữa khi ngươi sẽ không sẽ nói là hạ lưu, mà sẽ nói là thư thái.

Quần áo vốn dĩ cũng đã bị hắn thoát gần hết, trên người vẫn chỉ còn lại độc một chiếc tiết khổ ngắn ngủn.

Dạ Thủy Linh cảm thấy giữa hai chân chợt lạnh, khối vải dệt kia cứ rơi xuống tới mắt cá chân như vậy, nàng nhất thời thở hộc vì kinh ngạc.

“Ta vốn định trực tiếp ăn ngươi, Nhưng mà..... Bỗng Vương đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn cho ngươi thưởng thức được cảm giác nam nữ hoan ái trước.”Bàn tay to thuận lợi của hắn lòn vào bên trong tiết khổ của nàng.

“Không cần.....” Bất đắc dĩ nàng hoàn toàn không có cơ hội đào thoát.

Hắn không để ý tới kêu gào của nàng, tay phải lấy ra dục tình đan dược, rồi mới ở tách hai chân của nàng ra.....

“Ngô a.....” Nàng hô to, cho dù thế này cũng không có cách ngăn cản sự hung ác của hắn.

Hắn vươn hai ngón tay, chậm rãi tách hai phiến hoa đỏ hồng của nàng ra, tạo ra nàng hồng nộn đóa hoa, đem đan dược nho nhỏ kia bỏ vào sâu bên trong

cánh môi hoa, ngón giữa nhẹ nhàng đẩy, đan được kia thuận theo khe hở hẹp, một đường thẳng tiến sâu vào bên trong hoa huyết .

Cái tên ngông cuồng này..... Sao vậy có thể làm ra chuyện đáng hổ thẹn như thế.

“Đợi một lát nữa, ngươi sẽ rất thích thú,nam nữ hoan ái là chuyện để cho người ta trầm luân.” Đôi môi nóng bỏng của hắn dán sát vào bên tai của nàng, ni non tà mị.

Không bao lâu, đan được bị nước mật của hoa huyết làm cho tan chảy, sâu thẳm bên trong hoa huyết của nàng cũng cảm giác được ma dương khó nhẹn, như lửa diễm đang thiêu đốt.

Dạ Thủy Linh nằm ở trên chằm nệm mềm mại , trước ngực không ngừng cao thấp phập phồng, trong cơ thể khô nóng biến hóa cũng không làm gì được.

Ánh mắt của hắn chuyển từ lợi hại sang xâm lược.

“Có phải muốn ta phải an ủi hay không ?” Hắn đưa ngón tay ma sát nhẹ nhàng ở nụ hoa của nàng,cổ ý lấy hai ngón tay tách khe hở hẹp, nhẹ nhàng miết hai bên cánh môi hoa hồng thắm kia.

“ Ách..... Ai..... Ai muốn an ủi của ngươi” Lý trí của nàng đang đấu tranh gay gắt với cảm giác nóng khô thèm muốn, mắt đẹp mơ màng khẽ chớp nói.

“Tiểu oa nhi quật cường.” Như là đang cười ngạo sự không thành thực của nàng, tay phải một đường đi tới phía trên bụng bằng phẳng của nàng ,” Chỗ này đã ẩm ướt, còn nói không cần!?”

Nàng cắn chặt môi, cảm nhận bàn tay to lớn của hắn vuốt ve, làm thân thể của nàng run rẩy theo.

Đầu lưỡi tà ác của hắn lượn vòng xung quanh cửa vào hoa huyết của nàng, như là một con rắn nhỏ linh hoạt .

“A.....” Nàng giật bản mình, bởi vì đầu lưỡi hắn , làm cho tiểu huyết của nàng không ngừng tiết ra những chất lỏng ẩm ướt nóng bỏng

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ads “Ta thật..... Nóng..... Thật..... Khó chịu.....” Ngọn lửa nóng trong cơ thể không hiểu kia , làm cho nàng thống khổ rên rỉ.

Mà đôi môi hắn đang liếm láp miệng tiểu huyết cũng dời đi, di chuyển tới bầu ngực trắng nõn như sữa của nàng, ngậm lấy ngọn tuyết phong sừng sững kia,, nhìn đóa hoa phấn nộn mê người kia, hắn không đánh lòng rồi bỏ, một bàn tay vươn xuống thấp, ngón tay dài linh hoạt vẽ một vòng, sau đó thâm nhập vào bên trong đóa hoa nhẹ nhàng vỗ về trêu đùa.

“Ngươi thật chặt, ẩm áp....” Mật nước từ hoa huyết Dạ Thủy Linh động tình toàn bộ ẩm ướt ngón tay dài của hắn,hắn lẩm bẩm nói.

“Ngươi, không cần.....” Nghe được trong miệng hắn lại phun ra lời nói tà tứ như vậy , Dạ Thủy Linh xấu hổ cơ hồ muốn ngất xỉu.

Bờ ngực trắng muốt bên phải bị hắn liếm mát, nhũ tiem chậm rãi vì hắn nở rộ, đứng sững lên, một dòng điện mạnh mẽ nhanh chóng lan tràn khắp châu thân của nàng, làm cho thân thể của nàng hoàn toàn mềm nhũn.

“Ngươi không cần như vậy, tại sao lại như thế này?” Nói xong, hắn tìm được viên ngọc châu ẩn núp bên trong nụ hoa, dùng sức miết nhẹ.

“ A a” Nàng ngửa đầu kêu ra tiếng, dục vọng chiến thắng, lý trí hoàn toàn hồng mất.

Nàng trần trụi thân hình không ngừng kịch liệt run rẩy , thất lưng mảnh khảnh cũng không tự giác cong lên cao, tay nàng còn lại là gắt gao giết lấy thất lưng đang trời chặt hai tay nàng.

Dưới hạ thân nàng, bị áp lực ngón tay dài của hắn không ngừng ma sát và tìm kiếm, hoa châu bị trêu đùa càng lúc càng nhanh, mà bên trong hoa huyết của nàng tựa hồ đang bùng cháy đau đớn, dường như đang khát khao cầu khẩn chuyện gì...

“ A..... Ta không cần..... Buông tha ta..... Cầu ngươi.....” Không thể chịu đựng nổi sự kích thích , nàng bắt lực khoe mắt nhắm lẹ, tất cả cảm giác này cũng không còn là chính mình.

“Ta đã nói rồi, không có khả năng!” Ngờ kị cứ việc lãnh đạm như vậy, nhưng nhìn phản ứng Dạ Thủy Linh hoàn toàn ngây ngô, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một loại ý tưởng, bởi vậy hắn nhẹ nhàng vươn tay, đem ngón giữa nhẹ nhàng thâm nhập vào bên trong hoa huyết của nàng.

“Ách a..... A.....” Cho dù nàng trước kia, có từng quen một vài người bạn trai. Cũng có tham gia quá nhiều thứ hoạt động quan hệ hữu nghị, nhưng chỉ dừng ở những nụ hôn a! Hắn thế nhưng.....

Hoa kính chưa bao giờ bị ai chạm đến một cách kì lạ như vậy, bị người cổ tình xâm nhập, một cổ cảm giác đau đớn làm Dạ Thủy Linh đau đớn thở dồn dập.

Nghe được tiếng hét đau đớn của nàng, nhìn trong mắt nàng đau đớn và thân thể co rút run run.

“Ừm.....” Tiếng nói hắn tựa như có ma lực, khiến con đau trong cơ thể nàng không còn mãnh liệt như thế.

Cảm giác được thân thể nàng không còn co rút cứng nhắc nữa, hắn mới đưa tay đến trước hoa kính, lại xâm nhập sâu thêm một chút, thẳng đến tầng lá mỏng bảo vệ kia....

Hắn để mặc ngón tay ở bên trong nàng, bên trong hoa huyết non mịn nhẹ nhàng nhịp điệu vào ra, xoay tròn, rồi mới vươn ngón cái kìm lấy viên ngọc châu đang ửng đỏ kia.

“Ừm a.....” Không hiểu sao mình lại cất lên tiếng rên rỉ như thế, một loại thể nghiệm quá kích thích Dạ Thủy Linh chưa bao giờ nếm trải qua, đột ngột lan tràn khắp cơ thể, chỉ có thể làm nàng không ngừng đóng đưa eo nhỏ.

Nghe thấy thiên hạ dưới thân rên rỉ, khiến cho tốc độ ngón tay hắn di chuyển nhanh hơn, hắn cũng không từng đối nữ nhân bên cạnh ôn nhu quá như thế, nàng là người đầu tiên, không hiểu sao hắn lại thương tiếc, đối với lần đầu tiên của nàng hắn không muốn tổn thương nàng.

Hắn nhẹ nhàng gọi tên thực của nàng, thân thiết ôn nhu như thế, ”Linh nhi.....” Hắn làm càn đem ngón tay đã bị ẩm ướt bởi mật dịch kia, cử động nhanh hơn bên trong hoa huyết ẩm áp.

“A..... A a.....” Khi cảm giác hoa huyết của mình càng lúc càng nóng càng co rút, gần như không thể chịu đựng nổi. Dạ Thủy Linh sợ hãi hét lên.

Bởi vì nàng không biết bản thân mình đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.....

“Không có việc gì.....” Hắn ở cảm giác được hoa huyết của Dạ Thủy Linh không ngừng chảy được, nên đem hai ngón tay vào hoa huyết ra sức chuyển động điên cuồng.

“Không..... Aha..... A.....” Áp lực trong cơ thể đột nhiên tăng đột ngột, một cổ khoái cảm kinh thiên động địa ngập tràn toàn thân của Dạ Thủy Linh, nàng nhịn không được thét chói tai, toàn thân run rẩy.

“Thả lỏng!” Vẫn là câu kia, nghe tiếng kêu rên rỉ của nàng, hắn biết Dạ Thủy Linh đã muốn đạt tới cao trào lần đầu tiên trong cuộc đời.

Nhưng ngón tay hắn chút không thả chậm tốc độ, ngược lại càng di chuyển sâu hơn lấp đầy khắp hoa huyết đã sớm ẩm ướt

“Ách..... Ừm a..... A.....” Dạ Thủy Linh một đợt sóng khoái cảm kia chưa lặn xuống, lại tràn tiếp theo một đợt sóng mới tràn ngập thỏa mãn, quên mất bản thân....

“Hiện tại đến lượt ta hưởng thụ.” Hắn coi bỏ thất lưng buộc chặt tay nàng, đem hai chân Dạ Thủy Linh tách ra thật to đến cực hạn, rồi mới hướng trước ngực của nàng, trong lúc nàng ý loạn tình mê, hắn cử động mạnh thất lưng....

Vật kia thật lớn của hắn xâm nhập sâu vào bên trong hoa huyết nhỏ hẹp của nàng, tuy rằng vừa rồi các màn mào đầu đã khởi động đầy đủ, nhưng vẫn chưa đủ, tiểu huyết nhỏ nhắn của nàng còn vẫn chưa thể dung nạp của hắn thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương10

Ads “A a a a.....” Kịch liệt xé rách cảm làm cho nàng đau kêu ra tiếng.

Đầu tiên là chậm rãi rời khỏi một chút, ra sức phá tan trở ngại, thẳng đến cự long to cứng của hắn bị vật nữ tính của nàng ẩm áp bao phủ mềm mịn như tơ, gắt gao mút chặt lấy, nam nhân trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

“Trời ạ! Thật chặt, thật ám.....” Về đau đớn của nàng hiện rõ trên mặt, bởi vì nàng quá nhỏ, quá chặt, hấn lựa chọn bất động trước , chờ nàng thích ứng sự tồn tại của hấn ,”Ngaoan, đừng dùng sức.” cảm giác được của nàng tiểu huyết không ngừng co rút lại, muốn đem vật thật lớn của hấn phun ra.

“Ngô..... Đau quá..... Đi ra ngoài.....” Khóe mắt nàng rung rung ngăn lệ, vươn tay muốn đẩy hấn đi ra ngoài, bắt đắ đi lại bị hấn bắt lấy hai tay, đến nỗi trên đỉnh đầu cũng vô phương cố định.

Hấn nghiêng người hôn nhẹ lên cổ trắng muốt của nàng, “Ráng chịu một chút, một lát nữa sẽ không đau.” Đây là chuyện tất nhiên của cô gái vào lần ân ái đầu tiên, hấn chỉ có thể đem thương tổn hạ xuống đến thấp nhất.

Nhưng là, hấn vẫn là không chế được thân thể của hấn , liên tiếp hướng hoa huyết ám áp của nàng thẳng tiến.....

Dạ Thủy Linh nghẹn ngào khóc nỉ non,”A a..... Đừng nhúc nhích..... Đau.....” Sao lại đau đến như thế Mặc dù có dục tình đan thúc giục tình, nhưng vẫn làm cho nàng không thể thừa nhận thống khổ, làm cho nàng không ngừng vận vẹo cơ thể,cũng càng thêm kích động dục vọng điên cuồng của hấn.

Bởi vì nàng là từ phía nam đến sao? Cho nên hoàn toàn không giống với nữ nhân phương Bắc , tiểu huyết cũng có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa phân thân hấn lại so với người bình thường thô to hơn rất nhiều, nàng đương nhiên là không thể chịu đựng được, nhưng hấn không quản được nhiều như thế .

“Ta gọi là Xích Nhĩ Đa, nhớ kỹ, nam nhân duy nhất của ngươi .” Hấn đột nhiên dùng sức nhấn một cái thật sâu, sau đó tăng tốc nhanh hơn

“A..... Chậm..... Chậm một chút.....” Nơi đó của nàng vẫn là đau quá, nàng có thể cảm giác được tay hấn đang nhẹ nhàng miết nhẹ chỗ ái ân của hai người, ý đồ giảm thiểu đau đớn của nàng đến mức thấp nhất.

Xích Nhĩ Đa đầu tiên là chậm rãi rời khỏi, lại dùng lực đâm vào, không ngừng khiêu khích, chín cạm một sâu, làm cho dưới thân Dạ Thủy Linh bắt đầu yêu kiều run rẩy.

“Không đau rồi!” Đợi nàng uốn éo vận vẹo, Xích Nhĩ Đa tà ác rút chính mình ra khỏi , cố ý ở cửa hoa huyết ướt sũng, dùng đầu nam long của hấn ma sát nhẹ nhàng hỏi.

“Ách..... Đừng.....” Nàng nhú mào, khát vọng hấn tiến vào.

“Đừng? Đừng cái gì? Đừng đùa bỡn ngươi như thế !?” Hấn buông tay nàng ra , để cho tay nàng leo lên ở trên cổ hấn .

“Cho ta..... Ừm a.....” Một nguồn ham muốn vô cùng thống khổ bất chợt ập đến, làm cho Dạ Thủy Linh không ngừng ngửa đầu rên rỉ.

“Nói, hiện tại đang làm tình với ngươi là ai? Ngươi muốn ai?” Nhìn nàng, thân thể hấn hoàn toàn buột chặt nhưng vẫn như cũ vẫn nhẹ nhàng dùng nam căn nhẹ nhàng lướt qua, dao động, cũng không chịu thỏa mãn nàng.

“Ta..... A.....” Thấy hấn cố tình làm khó, môi đỏ mọng của Dạ Thủy Linh không ngừng thở ra hơi nóng, đôi tuyết lê cũng vì nàng thờ hấn hèn mà không ngừng run rẩy chuyển động

“Ngươi..... Ta..... Muốn ngươi.....”

“Nói rõ ràng, muốn là ai? Ta là ai?” Một tay âu yếm nhẹ nhàng lên bộ ngực sữa mềm mại của nàng , một tay kia lại tiếp tục đùa bỡn hoa hạch đã sưng đỏ của nàng .

“Ta..... Muốn ngươi..... Xích..... Nhĩ Đa..... Cho ta..... Cầu ngươi.....” Bị đan được tra tấn ở cũng chịu không nổi hét lên.

“Tốt lắm.” Hấn vừa lòng đem hai chân của nàng cao giờ lên cao, sau đó đưa lửa nóng cứng rắn của hấn đâm thật sâu vào hoa huyết của nàng, ra sức chuyển động, thật sâu thật sâu.

“A a..... Nhĩ Đa.....” Đôi tuyết lê vì chuyển động quá mãnh liệt mà run rẩy kịch liệt, một lát nhanh một lát chậm làm cho ý thức của nàng dần dần chìm trong mơ hồ.

“Muốn ta thỏa mãn ngươi sao!?” Cảm giác mật huyết của Dạ Thủy Linh co rút ẩm ướt, lại bị sự mềm mại như nhung tơ ám áp mút chặt lấy nam căn, hấn khàn khàn nói.

“Không..... Muốn.....” Uốn cong thắt lưng, nàng ngây ngốc nỉ non nói.

“Không? Hay là muốn?” Hấn chăm chú nhìn gương mặt đã động tình đỏ ửng của nàng.

“A..... Muốn..... Ta muốn.....” Cảm giác được Xích Nhĩ Đa ra vào thân thể chính mình tốc độ càng lúc càng nhanh, mặc cho hấn không ngừng tiến lên, trong cơ thể nàng cổ áp lực kia tựa hồ đã nhanh chóng đạt đến đỉnh điểm.

“Cô gái thành thực .” Từ giờ trở đi, nàng không phải cô gái, mà là nữ nhân của hấn.

Xích Nhĩ Đa lại điên cuồng đem chính mình thật lớn xâm nhập thật sâu vào bên trong hoa kính của nàng!

“Không..... Cáp a..... A a!” Đây là cái cảm giác gì !? Nàng không thể chịu nổi rồi.....

Cuối cùng, dưới sự va chạm mãnh liệt không ngừng, thân mình Dạ Thủy Linh bỗng nhiên cứng đờ, rồi sau đó cả người bỗng chốc như tan ra, một luồng khoái cảm chưa từng có bỗng chốc vỡ tung như bãi son đào hải mà đến.

Một luồng khoái cảm không thể nào hình dung được bỗng chốc cuộn cuộn đến như thủy triều, nháy mắt xâm nhập tứ chi của nàng như cơn bão cán nuốt tàn phá, làm nàng mất đi toàn bộ ý thức.

Không có ý thức, chỉ có thể để mặc Xích Nhĩ Đa không ngừng xâm chiếm, không biết nàng lại trải qua cao trào lần thứ bao nhiêu, hần vẫn không chịu buông tha nàng, tiếp tục ở trên người nàng ra sức âu yếm, đòi hỏi.

Mãi đến khi cổ họng nàng vang lên tiếng nấc khê, đôi mắt tối sầm, cả người ngất đi, hần mới may mà buông tha nàng, hần nghĩ đây là đêm đầu tiên của nàng, nên tạm thời tha cho nàng, bằng không chỉ như thế này, làm sao có thể thỏa mãn hần!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ads Trải qua một đêm ép buộc, khi Dạ Thủy Linh tỉnh lại , đã là gần giữa trưa .

Bên ngoài phòng sớm đã có cung nữ giúp nàng chuẩn bị sẵn nước ấm nước ấm, bên trong thùng gỗ còn rải rác những cánh hoa hồng đỏ thắm thơm ngát, để cho nàng tỉnh lại có thể lập tức rột rụa.

Nàng chậm rãi ngồi dậy, nhìn thân thể nhiều chỗ đầy vết xanh tím, đã chứng minh tối hôm qua hết thấy đều là thật sự, không phải nàng đang nằm mộng.....

Nhiều lúc nàng hy vọng tất cả chỉ là một giấc mộng..... Để cho nàng có thể nhanh chóng tỉnh mộng. .

Nhìn trên giường vẫn còn lưu lại loang lổ vết máu, làm cho Dạ Thủy Linh không ngừng ai oán buồn bã, mười bảy năm qua nàng luôn trong sạch, nhưng lại không thể nào tin nổi lại bị mất như thế, càng hoang đường là đối phương còn là một người cô đại?!

Như thế rất tốt, đã thật sự danh phù kỳ thực thành phi tử của hần , nhưng mà cho dù như thế, nàng vẫn không hề tiêu tan ý định ham muốn trở về, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp đào tẩu, nàng mới không cần ở lại đây, thời đại Đường triều cái gì cũng không có.

Vừa không có máy tính, cũng không có ti vi cùng âm hưởng..... Phương tiện gì cũng không có a.....

Dạ Thủy Linh hạ quyết tâm, nên gắng gượng ngồi dậy nhìn quanh tìm bộ quần áo đã rách mướp hôm qua che đậy thân thể lại, nhưng không hiểu sao hai chân vừa mới đặt xuống đất, bỗng chốc mềm nhũn té sấp xuống chiếc giường mềm mại.

Đột nhiên phát ra tiếng vang, làm các cung nữ đang đứng hầu bên ngoài chú ý.

Hai gã cung nữ hướng vào bên trong sa màn hô” Dạ phi nương nương?”

Sau một lúc lâu, bên trong vẫn không có đáp lại, hai cung nữ trực tiếp đi vào bên trong, nhìn thấy chính là hình ảnh Thủy Linh đang thân ái hôn lên thành giường

Hai cung nữ hoảng sợ vội vàng một tả một hữu đem nàng nâng đứng lên.

“Ngô.....” Chỉ cần nàng vừa động, sẽ liên lụy đến miệng vết thương nơi riêng tư của nàng .

Ác! Trời ạ! Nàng nơi đó..... Đau quá..... Chết tiệt thói cổ nhân.....Thật sự là rất quá đáng. Dám dùng thuốc kích dục bắt ép nàng đi vào khuôn khổ, không thể tin nổi loại hành vi man rợ như thế này đã xuất phát từ thời cổ đại.

“Dạ phi nương nương thứ tội, nô tì đáng chết, để cho nương nương té đau.” Nàng Dạ Thủy Linh dậy, hai cung nữ lập tức quỳ xuống, sớm bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Vương đã hạ lệnh xuống, bảo các nàng ta chăm sóc Dạ Phi cho thật cẩn thận, không thể có gì sơ xuất, bằng không cái đầu trên cổ các nàng ta khó mà giữ được, là các nàng sợ sẩy, mới có thể để cho Dạ phi nương nương ngã sấp xuống.

Hiện tại là xảy ra chuyện gì? Nàng chẳng qua là không cẩn thận chân mềm nhũn, các nàng liên quỳ rạp trên mặt đất, có cần phải bị dọa thành như vậy

không?!

“Không phải lỗi các người, là tự chính ta không cẩn thận, các người mau đứng lên đi!” Nàng cũng không muốn bị giam thọt.

Nghĩ Dạ phi nương nương lòng từ bi, không cùng các nàng so đo, các nàng thế này mới dám đứng dậy.

“Đa tạ nương nương khoan thứ.” Hai cung nữ nhẹ nhàng thi lễ cảm tạ.

“Ách..... Các người không cần khách khí như thế ! Ta không già như vậy, đừng gọi ta là nương nương , gọi ta Thủy Linh hoặc Tiểu Linh là được rồi.” Nàng tự giới thiệu nói.

Đi? Lời nói của nương nương thật kì lạ, nghe Thúy nhi tỷ nói nương nương vừa tinh liến hồ ngôn loạn ngữ, sẽ không là thật đi! Có khi nào bị chán thương ở đâu không?

Hai cung nữ nghĩ hoặc nhìn nhau, trong lòng âm thầm thắc mắc.

“Nô tỳ không dám, chúng nô tỳ nhóm vẫn là xưng hô ngài nương nương thì tốt hơn.” Các nàng sao dám gọi thẳng danh của chủ tử .

“Vậy được rồi! Tùy các người.” Ngẫm lại các nàng là cô nhân, tuy rằng rất là không quen, nhưng ý tưởng của người cô đại thật khác với tương lai, nên vẫn theo quy cũ của các nàng ta thì tốt hơn, không nên làm khó các nàng.

“Tạ nương nương.” Dạ phi nương nương thật sự là người tốt. Tận đáy lòng của các nàng nghĩ.

Nói xong, một cung nữ nhẹ vén sa màn lên, một người khác đỡ lấy nàng bước ra bên ngoài phòng để tẩy tị.

“Thỉnh Dạ phi nương nương lau người! Chúng nô tỳ muốn tẩy tóc cho nương nương.” Cung nữ nói muốn gội đầu cho Dạ Thủy Linh.

“Á! Cái kia..... Ta tự mình làm là được rồi.” Nàng ngượng ngùng nói.

“Nô tỳ đến giúp nương nương ! Đây là chuyện nô tỳ nên làm”

“Thật sự không cần, ta tự mình là có thể , các người đều đi ra ngoài trước đi!” Nàng đuổi các nàng ta, bốn đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào nàng, làm sao nàng có thể tắm rửa được.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Ads Thấy Dạ phi nương nương kiên trì, hai cung nữ đành phải bắt đầu dĩ nói.” Vậy nô tỳ xin cáo lui trước , nếu nương nương có cần gì , cứ việc phân phó nô tỳ.”

“Ừm, biết rồi.” Nàng gật gật đầu.

Huy phát tay, đem hai cung nữ kia đuổi ra phòng ngủ, nàng biết hai cô bé tuổi không đến mười lăm kia, nhất định là Xích Nhĩ Đa gọi tới hầu hạ nàng.

Không có người quấy rầy không gian một mình , làm cho thân mình cứng ngắc của nàng đang ngâm ở bồn nước mới dần dần thả lỏng, trầm tĩnh lại.

Nhẹ tay khoát những cánh hoa hồng đỏ tươi đang trôi lơ lửng, thoang thoang phát ra hương thơm nhẹ, cảm thấy áp lực đau đớn dần dần tiêu tán, hơn nữa ngâm mình trong bồn nước ấm áp, làm cho Dạ Thủy Linh thoải mái nhắm đôi mắt lại.

Nàng từ nhỏ đã yêu thích được ngâm mình trong bồn nước ấm áp như thế này, khó được cơ hội hưởng thụ, nàng đương nhiên không buông tha.

Nhiệt khí ở trong phòng hóa thành từng trận sương khói màu trắng , không lâu sau, trên trán nàng xuất hiện một lớp mồ hôi, đôi gò má phồng nộn lại đỏ ửng.

Nhìn thấy cảnh xuân lộ lộ trước mắt như thế này, đang chuẩn bị bước vào tắm phòng Xích Nhĩ Đa nhìn thấy, làm cho hấn lâm vào mê hoặc.

Đang cùng Phó tả sử đàm luận xong việc quân tình, trên đường tiện ghé qua Xuân Tuyết các nơi nàng cư ngụ , muốn nói thuận đường lại đây nhìn nàng, cách đó không xa hấn đã thấy hai cung nữ đang đứng trước cửa phòng làm lễ thỉnh an.

Xích Nhĩ Đa trước hết dùng ánh mắt ý bảo các nàng đừng lên tiếng, mới làm cho Dạ Thủy Linh không phát hiện hần tiến vào, hần đứng cách bồn tắm của nàng không xa, im lặng nhìn ngắm, lắng lắng ở một bên thưởng thức cảnh đẹp mê người này.

Nhắm mắt trầm tư trong lòng nàng đang suy nghĩ, vì cái gì lại là nàng? Vì cái gì mà nữ tử kia muốn chọn nàng? Người nam nhân xuất hiện trong giấc mộng của nàng là ai? Những câu hỏi liên tiếp hiện lên trong óc nhưng hoàn toàn không tìm được lời giải đáp.

Ai có thể đến nói cho nàng?! Chuyện hoang đường như thế tại sao lại phát sinh ở trên người nàng, cho dù nàng nói ra, cũng không có người sẽ tin tưởng! Ngược lại còn có thể nói nàng đã phát điên.

Nàng luôn miệng nói muốn chạy trốn, nhưng nàng có năng lực đi đến nơi nào!? Nàng ngay cả đến đây bằng cách nào cũng không biết, như thế làm sao trốn! Ô hơ nữa người ở đây lại không quen không biết, làm cho nàng càng cảm thấy vô lực.....

Nàng không muốn ở lại đây làm Vương Phi của hần ta a! ! Cũng không muốn giống như trong sách giáo khoa lịch sử, sống trong cuộc sống giả dối ở hoàng cung, ba ngàn hậu cung, phi tần tranh nhau tranh thủ tình cảm chỉ vì một người nam nhân, hợp lại người chết ta sống có gì ý nghĩa!?

Tục ngữ nói: Ba ngàn chỉ sủng một thân, nên ba ngàn oán hận một thân, tuy rằng nàng hiện tại là mượn thân thể Thiệu Thủy Nguyệt thay “nàng” đến hợp thân, không ở cung đình của đại Đường.

Nhưng chuyện này cũng đâu có gì khác biệt? Xích Nhĩ Đa tuy rằng không phải hoàng đế, nhưng là có thực lực, hùng bá một phương, đứng đầu một tộc lớn, Xích Lung quốc có thể cũng đâu thua kém ba ngàn hậu cung của hoàng đế a.

Nếu không thì ít ra cũng có ba vợ bốn nàng hầu! Nàng mới không muốn trở thành một người trong số đó

Trầm tư trong suy nghĩ..... Mí mắt của nàng càng ngày càng nặng nề, thân thể không tự chủ càng ngày càng chìm đi xuống, nàng còn lại là hồn nhiên bất giác, ngay cả mũi và miệng của nàng đã ngập trong nước, trước mắt thấy nàng sẽ chết ngộp là lúc, đứng ở phía xa, Xích Nhĩ Đa nhanh chóng vươn tay đỡ nàng dậy.

Hần đem đầu của nàng nâng lên,” Ngươi đang làm cái gì?” Cũng may hần có phát hiện đến nàng có chút không thích hợp, muốn tiến lên xem xét mới có thể đúng lúc đem nàng cứu lên từ trong nước.

Cố gắng thốt lên một tiếng “Vâng?” nàng đã ngâm nước lâu lắm, làm cho đầu nàng có chút cháng váng mơ hồ, nàng không biết là ai đang nói chuyện với nàng, nhưng mơ hồ cảm giác được có người đang nói gì với mình.

Thấy nàng không ý thức đáp lại, Xích Nhĩ Đa một tay cầm cánh tay bé nhỏ của nàng, đem nàng kéo vào lòng, tay còn lại vươn lên bức bình phong lấy cái áo lót màu hồng nhạt, choàng lấy thân mình của Dạ Thủy Linh.

Hần thoải mái đem nàng đến ngồi trên ghế, khẽ nướng mảy, nữ nhân này..... Sao lại nhẹ đến thế!? Chẳng lẽ chưa ăn gì sao? Từ giờ trở đi hần quyết định phải dưỡng béo nàng một chút, để cho nàng khi cùng hần hoạt động trên giường không phải hờ một chút là ngất xỉu, và cũng có thể vì hần sinh hạ một tiểu oa nhi béo tròn mập mạp đáng yêu

Hần ôm nàng đi về ghế quý phi gỗ lim ở giữa phòng, nhẹ nhàng đem nàng buông xuống.

Ở biên cương Phương Bắc này thời tiết nhiều năm băng hàn, cho dù hiện tại là mùa xuân, không có tuyết rơi, nhưng nhiệt độ không khí vẫn là vô cùng thấp.

Dạ Thủy Linh nằm ngửa ở ghế quý phi, không có sương mù ẩm áp vờn quanh, hơn nữa không khí lạnh xuyên thấu qua áo lót mỏng manh trên người xâm nhập thẳng vào bên trong, thân chí cũng nháy mắt thanh tỉnh vài phần.

Xích Nhĩ Đa thấy vẻ đỏ ửng dị thường trên mặt nàng biến mất không ít, thế này mới lại tà cười nói:” Ngươi đây là đang câu dẫn ta sao?” Hần ngồi ở bên người nàng, đại chương chế trụ thân thể nàng càng dán sát vào hần.

Lý trí trở về Dạ Thủy Linh thế này mới cả kinh nhìn thấy, người trước mắt nói chuyện cùng nàng đúng là Xích Nhĩ Đa, cảnh giác đứng lên, nhưng cử chỉ này lập tức làm cho lớp áo lót khoác hờ kia lập tức rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ads Cảnh xuân tiết ra ngoài, đáng người quyền rũ trắng noãn của nàng hiện hiện ngay trước mắt hần.

Buông tay ra,” Sao vậy? Mới nửa ngày không thấy, đã nhanh chóng muốn ta nhìn thấy đến thế sao?” Hân nghiêng ngẫm nói.

Nàng kéo áo lót che ở trước ngực,” Ngươi..... Đây tiểu nhân.....” Dám cả gan nhìn chằm chằm vào từng phần trên thân thể của nàng, nổi giận nàng vung tay đánh vào trên mặt hân.

Xích Nhi Đa cũng không phải người tầm thường, chiến trường huấn luyện phản ứng hân thành ra nhanh nhẹn, động tác nhanh hơn một bước nắm chặt cánh tay nhỏ bé của nàng, dùng chính thân thể cường tráng của hân kiềm chế lấy nàng, làm cho nàng không thể phản kháng.

Hân cúi đầu ở bên tai nàng thổi khí, nói nhỏ, trêu chọc tất cả các giác quan của nàng, “Ta cũng đâu có nói ta là quân tử a?”

Hân dùng một tay kéo cái áo lót mỏng manh vướng bận kia vứt sang một bên, nghiêng người xuống đè lên nàng. “Thật sự là một vật nhỏ mê người.”

“A.....” Dạ Thủy Linh kinh hô một tiếng, đã đánh mất vật che chở, nàng chỉ có thể dùng hai tay che trước ngực.

“Đã ân ái qua, còn thẹn thùng như thế à!” Xích Nhi Đa dùng tay kéo tay nàng ra, xoa nhẹ lên bờ ngực ướt át của nàng, ngón cái cùng ngón trỏ bỗng nhiên nắm dính lẫn cảm đang đứng sững của nàng.

“Ngô.....” Nàng không tự chủ được hút không khí, tay nhỏ bé khoát lên trên bờ vai rộng lớn của hân muốn đẩy hân ra, nhưng khí lực của nàng yếu ớt so với hân chẳng khác nào châu chấu đá xe.

“Không cần..... Rất nặng a, mau đứng lên được không.....”

Hô hấp có chút hỗn loạn, những sợi tóc ướt mềm mại rồi tung Vương lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đẹp đến mức làm cho bất cứ nam nhân nào cũng xúc động.

“Linh nhi, nàng nhìn ngực của nàng, vừa đỏ vừa cứng, như mong muốn người ta cắn mút, muốn ta sao? Linh nhi, trả lời ta.” Hân nhếch đôi môi mỉa mai hoặc lên, cười đầy tà khí.

“A..... Không.....” Nàng xấu hổ, khi cảm giác được bộ ngực của mình dưới đôi mắt tham lam nóng bỏng của hân dần dần trở nên căng cứng, dâng lên một cổ đau đớn, kỳ dị, phảng phất khát vọng ngón tay thô ráp của hân tiếp tục vuốt ve.

Càng cảm thấy thẹn là, giữa hai chân nàng đã muốn chảy ra một dòng ẩm ướt, nàng có chút không thể khống chế, thân thể phản bội nàng, ẩm ướt chất lỏng đang lặng lẽ tràn ra.

“Không? Nàng thật là hư hỏng nha!” Đột nhiên, ngón tay tà ác của nam nhân mon trón đùi của nàng, chính xác và tinh tế len lỏi vào giữa hai chân nàng tìm được đóa hoa ở giữa hai chân nở rộ, miệng cũng không buông tha hé ra cắn mút nụ hoa của nàng.

“A..... Ngươi đang làm cái gì?” Hô hấp trở nên biến đôn dập, nóng quá..... Thật là khó chịu..... Hân tại sao lại muốn tra tấn nàng như vậy?

“Nàng nói thử xem?! Linh nhi, nàng biết ta muốn làm cái gì.” Hân nhìn chăm chú vào ngũ quan nàng xinh đẹp, nhưng đầu ngón tay thô ráp kia lại không ngừng ma sát đóa hoa của nàng, cố ý đụng chạm đến đỉnh châu tâm lẫn cảm nhột của nàng, hai ngón tay nhẹ nhàng chà sát....

“A! Ngươi..... Aha.....” Dạ Thủy Linh không tự giác cong người lên, tay nhỏ bé bất lực nắm chặt lấy áo hân.

Trời ạ, nàng nhớ tới đêm qua bị hân mãnh liệt cuồng nhiệt xâm nhập, hoảng sợ nói,” không..... Không cần..... Cầu ngươi..... Đau.....”

Như là biết sợ hãi của nàng, hân nhẹ giọng nói,” Sẽ không đau nữa.” Hân không hề báo động trước đem của nàng đùi tách ra, chăm chú nhìn chỗ sâu kín sưng đỏ của nàng, mặt huyết bên trong.

Xích Nhi Đa đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn, kéo ra ngăn kéo thứ hai, lấy ra một bình sứ bằng gốm sứ phi thủy hoa văn, sau đó trở lại bên cạnh nàng, một lần nữa xâm nhập giữa hai chân.

Đây là hân đã chuẩn bị sẵn cho nàng, nhuyễn ngọc ngưng cao, chất lỏng màu trắng sứ, có tác dụng giảm đau tiêu sưng, hân mở nắp bình, dùng hai ngón tay múc lấy một ít thuốc sền sệt, tay trái đem hai chân nàng giơ thẳng lên cao, còn lại tay phải là dùng thuốc thoa nhẹ nhàng lên hoa huyết của nàng.

“A a..... Buông.....” Nàng sợ hãi, không biết hân lại lấy cái thứ gì thoa vào chỗ đó, không lẽ lại là xuân dược!? Nàng vùng vẫy hai chân đá hân, nhưng lại không thể ghẹo khỏi sự kiềm chế từ đôi cánh tay cứng như sắt của hân.

“Ngoan, đừng nhúc nhích, như vậy một chút nữ sẽ không đau.” Mát mẻ dễ chịu không ngừng tiến sâu vào bên trong mặt huyết của nàng, chưa cho nàng có cơ hội thở dốc, bắt đầu liên tiếp nhịp điệu vào ra.

“Nhi Đa..... A, a a..... A.....” Đây là cái gì? Một loại cảm giác lạnh lẽo băng lạnh ở hoa huyết của nàng tán loạn, nhưng dường như cũng không đau lắm, ngược lại như có một ngọn lửa vô danh dần dần đốt cháy giữa hai chân nàng...

“Có phải có cảm giác mát lạnh hay không, đó là bởi vì có thành phần bạc hà.” Hân tựa tiểu phi tiểu trả lời nghi vấn trong lòng nàng.

“Ngô..... n, ân.....” Một luồng cảm giác ẩm ướt mạnh mẽ không kiềm chế đang đánh úp về phía nàng đã nhanh chóng lan tràn như cỏ dại.

“Thoải mái không? Linh nhi, ta muốn nàng nói ra.” Hắc trảm thấp hỏi, ngón tay vẫn không ngừng gây cho nàng cảm giác tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Ads “Uhm a..... Thoải..... Thoải mái.....” Nàng đã muốn không rõ lắm chính mình đang nói cái gì, chỉ cảm thấy thân thể vô cùng khát vọng bám chặt lấy hắn, bị lấp đầy, bị ma sát nóng bỏng.

“Linh nhi của ta, người thật sự là càng ngày càng mẫn cảm.” Ánh mắt tối sầm lại, khóe miệng gọi lên tràn ngập mùi vị đoạt lấy.

Hơi xoay người một chút, Xích Nhĩ Đa đem thân thể của nàng xoay ngược lại, để cho tay của nàng bám chặt thành ghế, từ phía sau xâm nhập giữa hai chân Dạ Thủy Linh, dùng sức vận dụng của nàng ra.

Tiểu huyết đỏ ửng mê hoặc đang bày ra lồ lộ trước mắt hắn “Mông vurun cao hơn.” Một tay lòn dưới thành bụng của nàng, một tay kia cầm phân thân đang căng cứng để ở cửa vào hoa kính.

Tư thế này, thật kinh người a.....,” Không..... Uhm.....” Tuy miệng kháng cự nhưng cặp mông trắng như tuyết của nàng vẫn vurun cao hơn về phía hắn.

Phân thân cực đại của hắn ở ngay cửa vào mật huyết của nàng nhẹ nhàng trôi qua, đã thấm ướt một chút mật dịch, không hề báo động trước vọt vào giữa hai chân nàng, đem phân thân thật lớn kia đâm thật sâu vào trong cơ thể nàng.

“A a --” Dạ Thủy Linh khắc chế không được hét lớn lên.

Nhanh chóng mật huyết ảm áp gắt gao bao vây phân thân hắn, vách tường bên trong hoa huyết co rút từng trận từng trận, làm cho hắn khó có thể kiềm chế được.

Thất lung của Xích Nhĩ Đa thất lung dùng sức lướt động, ở trong cơ thể của nàng điên cuồng đâm thật sâu.

“Trời ạ! Nàng thật chặt, thất ảm áp bó sát ta....” Làm cho hắn co rúm đều có chút khó khăn, hắn nhẹ tay miết lấy viên trân châu của nàng, ngay tại chỗ hai người giao hoan, để cho nàng có thể thả lỏng một ít.

Tay nhỏ bé bầu chặt lấy lưng ghế dựa,” Aha..... Đứng..... Nga..... Đứng nói.....” Dục vọng cường tráng của hắn đang thiêu đốt nàng.

“Đứng nói? Chúng ta làm đi!” Khóe miệng nhếch lên, Bàn tay to lớn bám chặt cái mông trắng như tuyết của nàng, đột nhiên mãnh liệt xuyên vào một cái, đỉnh tiến hoa tâm.

“A a..... Quá sâu.....” Chỗ ái ân va chạm truyền đến tiếng kích tình làm người ta mặt đỏ, phát, tiếng va đập, cuộn cuộn không dứt mật dịch, đem giữa hai chân hai người biến thành ướt sũng.

Cực nóng nam tính đang tàn sát bờ bãi bên trong hoa huyết của nàng tạo nên vô hạn sướng khoái, làm cho Dạ Thủy Linh không kiềm chế được phát ra âm thanh rên rỉ kiều mị.

Tiểu huyết của nàng vừa chặt vừa ảm áp, vô hạn khoái ý làm cho hắn nhịn không được thở dài.

Xích Nhĩ Đa đầu tiên là nhẹ nhàng rời khỏi, tiếp theo lại mãnh liệt tiến lên một cái, thủy huyết rung động, cắn chặt phân thân của hắn.

“Linh nhi, nàng quá tuyệt vời.....”

Tiểu huyết của nàng là ngọt ngào mất hồn như thế, làm cho hắn hận sao không thể đem nàng hung hăng nhu ngược một trận cho thỏa thích.

Phân thân của hắn vừa cứng vừa to lại mạnh mẽ, một lần lại một lần ra vào hoa huyết ngọt ngào của nàng, khi thì mau, khi thì chậm rãi.

“A..... A.....” Môi anh đào cất lên tiếng rên rỉ.

Đôi gò bồng đảo dưới sự va chạm mãnh liệt không ngừng đung đưa, eo nhỏ của nàng cũng đung đưa theo nhịp điệu chuyển động của hắn, đôi mông cũng không tự giác càng lúc càng nâng cao về hướng hắn.

Xem, huyết khí hắn lại dâng lên, cúi đầu hôn lên đôi mông trắng của nàng, lạc ấn vô số nụ hôn.

“Mông của nàng thật đẹp.....” Hắn không chút nào keo kiệt ca ngợi nói.

Nghे lời nói của hắn, Dạ Thủy Linh đang trầm mê, lưng cũng cứng ngắc theo , mông của nàng

Này không phải của nàng a..... Liên ngay cả bề ngoài xinh đẹp này Thân thể..... Cũng không là của nàng.....

“ Ừm a..... Không..... Không phải.....” Nàng buồn bực đáp, nhưng ngay lập tức đã bị dục vọng khuếch trương làm tiêu tan.

“Sao lại không phải a!? Ngay cả chỗ này cũng rất đẹp.....” Hắn tách ra hoa huyết hoa thân hồng nhạt mềm mại, đưa hai ngón tay hướng vào bên trong miết nhẹ.

“ Ừm..... A a..... Cáp.....”

Cửa tiểu huyết không ngừng co rút nhanh, ần ần co rúm lại, Xích Nhĩ Đa hiểu được nàng đã sắp đạt đến cao trào.

Một tay ôm lấy mông nàng, hắn tăng thêm lực đạo va chạm , hoa kính sung đỏ một trận buộc chặt, đột nhiên kịch liệt co rút lại.

“ A nha..... Không..... Từ bỏ..... A.....” Khí lực như trong nháy mắt bị rút khỏi cơ thể nàng.....

Tới đỉnh cao hoan ái Dạ Thủy Linh không khống chế được hét thét thanh.

Mãnh liệt rung động kích thích phân thân của hắn , sau một cú đâm sâu mạnh mẽ, hắn thấp giọng nhất rống, đem tất cả chất lỏng màu trắng nóng bỏng phun vào chỗ sâu nhất bên trong nàng....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Ads Hôm sau, trời còn chưa sáng.

Dạ Thủy Linh sâu kín chuyển tỉnh, sớm bị hắn bế lên giường, nằm trong chăn ấm.

Trời ạ! Sao vậy lại như vậy? Nàng không ngờ bị tên cổ nhân chết tiệt kia chiếm tiện nghi, thật sự là tức, đây mình lừa gạt.

Chỉ cần gặp gỡ hắn, tính tình vốn luôn luôn bản mềm mại của nàng , sẽ trở nên tức tối điên cuồng, phá hủy hình tượng tốt của nàng.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trong đầu bất chợt xuất hiện một ý nghĩ, im lặng như thế , nói vậy có lẽ trời vẫn còn chưa sáng! Không bằng liền thừa dịp hiện tại nên chạy trốn là tốt nhất, hắn không có mặt càng dễ hành động.

Tuy rằng bọn họ đã bãi đường xong, nhưng không đến vài ngày tân nương liền mất tích, mà hắn lại là một chi Vương của một quốc gia , nhất định sẽ rất mất mặt.

Có thể tức chết hắn tốt nhất, thật sự là nhất cử lưỡng tiện a!

Nàng rón ra rón rén đứng dậy xuống giường, đã hoan ái lần thứ hai tuy rằng nơi riêng tư còn có chút không khoẻ, nhưng không đến nỗi đau đớn giống lần đầu tiên, đứng không vững liền ngã ngồi ở trên giường.

Dạ Thủy Linh tay chân lúng túng mất gần hai mươi phút mới mặc xong bộ y phục phức tạp kia.

“Đây là cái gì quần áo a?! Thật sự là phiền toái chết được!” Thấp giọng oán giận.

Xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng như thế này không khỏi cũng quá khó khăn đi! Chỉ là mặc quần áo khiến cho nàng muốn làm nửa ngày, nếu nàng ở thời đại kia, quần áo không cần một phút đồng hồ là có thể thoải mái thu phục.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hề điểm trang chút son phấn nào, trên đầu cũng không hề có một trâm cài hay bất cứ vật phẩm trang sức, một mái tóc đen dài cứ xổ tung trên đôi vai nhỏ.

Mặc dù không có trang sức hoa lệ , nhưng vẫn không hề làm giảm sắc đẹp khuynh quốc của nàng.

Chỉ cần là nam nhân gặp được nàng, sẽ bị bên ngoài của nàng hấp dẫn thật sâu, mê luyến không thôi.

Khi Dạ Thủy Linh đi tới cửa, vừa tách hai cánh cửa gỗ nặng nề ra, lòng tràn đầy chờ mong muốn thoát khỏi nơi này, ai ngờ ngoài cửa lại có cung nữ trông coi.

Cả kinh gặp Dạ phi nương nương, cung nữ kia vội vàng phục thân tham kiến,” Dạ phi nương nương, sắc trời còn sớm, người không ngủ thêm một lát nữa sao? Không biết Dạ phi nương nương muốn đi đến đâu?” Thấy nàng muốn xuất môn, cung nữ trông coi ở ngoài cửa hỏi

Về mặt kinh ngạc,” Ách..... Ta..... Ta muốn đi ra ngoài một chút.” Nàng đầu tiên là hoảng sợ, có chút chột dạ nói.

Trong lòng thầm rủa, chẳng lẽ các nàng ta cũng không cần ngủ sao? Thật không biết cổ đại mọi người suy nghĩ cái gì.....

“Vậy xin cho nô tỳ đi theo nương nương!” Vương thượng có công đạo qua, muốn hạ nhân các nàng tất cả nên chăm sóc bảo hộ nương nương cẩn thận.

“Không cần, ta đi một mình là được rồi, ngại đi làm chuyện của mình đi, hoặc là đi ngủ cũng được.” Chỉ cần đừng bám theo nàng là được rồi.

Dạ Thủy Linh vội vàng ngăn cản, nếu để cho nàng ta theo, vậy nàng kế hoạch muốn chạy trốn chạy không phải tất cả đều “công không” sao .

Nàng làm sao để chuyện như thế phát sinh, lần này mặc kệ nói cái gì, vô luận như thế nào nàng chỉ được thành công không được thất bại.

“Nhưng là, nương.....” Cung nữ về mặt khó xử muốn tiếp tục nói.

“Được rồi! Không có cái gì nhưng là, dù sao ta chính là không cho phép ngại theo ta, nghe được không?” Không đợi cung nữ nói xong, nàng cố ý ra vẻ hung ác nhìn nàng rống to, muốn dọa lui cung nữ cứ bám riết không buông này.

Chiều này tựa hồ có một chút tác dụng, cung nữ kia bị nàng hét lớn như thế , dọa sắc mặt tái nhợt, thân mình run rẩy, bởi vì cung nữ kia chưa từng gặp qua chủ tử hung dữ qua như thế .

Dạ Thủy Linh kỳ thật cũng cũng không muốn như vậy, này cũng không phải bản tính của nàng, nhưng mà nàng hiện tại quan không được hơn như thế , nói xong, nàng xoay người định rời đi, tên kia cung nữ thấy, cũng vội vàng đi theo phía sau nàng .

Biết kia cung nữ cũng đi theo phía sau nàng , nhất thời dừng lại cước bộ, làm cho cung nữ phía sau nhất thời không kịp phản ứng, đầu liền va vào lưng nàng.

“Ngô!” Ôm đầu, rút lui hai bước,” Thỉnh nương nương tha thứ, nô tỳ không phải cố ý muốn xúc phạm nương nương .” Cung nữ quỳ sụp xuống, dập đầu giải thích, biểu tình giống như là gần như sắp phát khóc.

Nhìn nàng liếc mắt một cái, Dạ Thủy Linh nghiêm mặt nói:” Muốn ta tha thứ có thể, ta cuối cùng nói một lần nữa, không được đi theo ta, nếu ngại còn xem ta là nương nương trong mắt, hiện tại trở về đi.” Lúc này đây, nàng chỉ dùng mệnh lệnh .

Đây cũng là lần đầu tiên nàng dùng danh hiệu “ nương nương “ để dọa ngại.

“.....” Làm sao bây giờ? Nương nương nói như thế , kêu nàng nên sao mới tốt? Nhưng nàng cũng không dám cãi lời Vương thượng chỉ lệnh a!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ads Thấy nàng do dự, Dạ Thủy Linh lại thêm một câu nữa ,” Ta chỉ là đi dạo xung quanh, một lát sẽ trở lại, cho nên không cần lo lắng.” Đây đương nhiên là lời nói dối của nàng .

Nếu có thể thuận lợi rồi đi nơi này, nàng làm sao mà ngu ngốc trở về?! Nếu vừa rồi đã lừa một lần, nàng nghĩ, nói lại lần nữa chắc cũng ko soa đâu!

Nghe nàng như thế nói, cung nữ nghĩ nghĩ, chỉ cần Vương Thượng chưa đến, mà nương nương nhanh chóng trở về, hẳn là sẽ không sẽ bị phát hiện .

“Vậy được rồi! Nhưng mà Dạ phi nương nương phải đáp ứng nô tỳ, phải trở về nhanh một chút , bởi vì Vương thượng nói giờ mẹo sẽ đến gặp nương nương.” Cung nữ cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng.

Cái gì? Nàng không có nghe lầm chứ!? Cái cô nhân thói kia muốn tới gặp nàng, hẳn mới không có tâm tốt như vậy đâu! Tám phần là có cái mục đích gì , xem ra nàng phải nhanh chóng đào tẩu, nàng nhất định phải chạy trước giờ mẹo mới được.

“Ừm, đã biết!” Sau đó, nàng bước đi nhanh hơn, rời khỏi Xuân Tuyết các.

Đây là một buổi sáng sớm thật tươi mát, trong trẻo, nàng một mình đi trên hành lang vắng vẻ, nóng lòng muốn chạy thật nhanh khỏi chỗ quỷ quái này, chung quanh thật im ắng lại bị phong cảnh xung quanh hấp dẫn không thể rời mắt.

Một luồng gió thổi mang theo mùi thơm ngát của hương sen buổi sáng tinh khiết. Trên bầu trời cao, mờ mờ ẩn hiện lên một màu xanh trong suốt như viên ngọc phi thủy tốt nhất, từng đám mây lơ lửng trôi qua. Đàng xa kia từng đóa hoa mẫu đơn yếu điệu nhẹ nhàng như khiêu vũ lay động trong gió.

Gió nhẹ nhẹ lướt qua khuôn mặt tinh xảo của nàng thoải mái nhắm mắt lại, hưởng thụ tốt đẹp một lát, trước kia, nàng chưa từng có được cảm giác tốt như thế này, ở đô thị phiền muộn cùng áp lực, ở trong này một chút cũng không cảm giác được.

Nhìn thấy bốn phía xung quanh là những chiếc cầu lượn quanh trên mặt hồ, trên mỏ thành cầu đều sơn son thiếp vàng, tinh xảo hoa lệ, bốn vách tròn cao bao xung quanh, bên dưới trần đầy hoa cỏ thơm ngan ngát, bị gió cuốn phiêu du trong gió

Nàng lẳng lặng đi tới bên hồ, vài chú hạc trắng tao nhã lượn bay trên mặt hồ, có đôi đứng bên thành hồ điệu dàng chải chuốt những sợi lông trắng muốt của nhau, thân nhiên tự đắc, thấp phần ân ái, thỉnh thoảng còn có mấy đôi uyên ương nhàn hạ tựa đầu vào nhau ngủ trong bóng cây râm mát.

Một cây cổ thụ cao to xoe tán rộng, từng nhánh cây vươn một cách mạnh mẽ, phủ bóng bao trùm xuống mặt hồ, những làn gió nhẹ đung đưa cành lá, làm những cánh hoa rụng động nhẹ nhàng rơi xuống mặt nước hồ trong xanh, tất nhiên là rơi vào một mảnh hương diễm lệ.

Đôi mắt Dạ Thủy Linh vẫn còn chưa kịp nhìn ngắm hết tất cả các cảnh đẹp là lúc nàng phát hiện một căn nhà gỗ cách đó không xa, đang nhốt rất nhiều con ngựa.

Ông trời đối với nàng thật tốt, nàng nhẹ nhàng tung tăng chạy đến bên chuồng ngựa, đi từ này đến giờ bầu trời đã bắt đầu ửng đỏ, sáng rực rỡ, chung quanh bắt đầu có tiếng xôn xao, nói vậy hẳn là giờ mọ .

Động tác nàng cần phải nhanh hơn, tận đáy lòng âm thầm dự tính.

Có rồi!” Ta thật sự là quá thông minh.” nàng mừng thầm, ý nghĩ thật tốt.

Mặc dù ở nơi này không có tắc xi, chỉ có ngựa, nhưng so với đôi chân nàng thì dùng nó thì tốt hơn nhiều.

“Cưỡi ngựa chắc chắn là nhanh hơn” Nhưng mà điều kiện đầu tiên là làm sao len lén dắt con ngựa đó mà không bị phát hiện.

Nàng đầu tiên là trốn đằng sau gốc cổ thụ nhìn ngó xung quanh, khi phát hiện xung quanh thực sự không có người, mới len lút đi vào chuồng ngựa, đến bên một gốc cột có buột sẵn con ngựa.

Nàng chọn con ngựa đứng gần nàng nhất, nhưng không ngờ đó là một chú ngựa màu đen tuyền, trên đầu còn có một ấn phong màu đỏ rực rỡ đúng là con ngựa mà Vương thượng thích sử dụng nhất -- Cực Phong.

Con ngựa này tính tình rất khó huấn phục, hơn nữa tính tình vô cùng ương bướng, ngoài bỏ Xích Nhĩ Đa có thể khống chế nó, bất luận kẻ nào chỉ cần muốn trèo lên ngựa, lập tức sẽ bị nó hất té xuống.

Dạ Thủy Linh khuôn mặt nhỏ nhắn lặng lẽ đến gần, bàn tay nhỏ bé cũng nhẹ nhàng vuốt ve theo khuôn mặt dài ngoằng của nó.

Dáng vóc của con ngựa này thật đẹp, thoạt nhìn cũng có thể thấy được nó chạy rất nhanh, chọn nó là tốt nhất.

“Con ngựa ngoan, ta sẽ không thương tổn mày.” Nàng nhẹ nhàng thì thầm vào tai nó.

Nàng trước kia có nghe qua, trước khi muốn cưỡi ngựa, trước tiên phải bồi dưỡng cảm tình với nó, mới có thể cưỡi nó.

Chỉ thấy con hắc mã kia hoàn toàn không để ý tới, cứ mãi nhìn nàng, tính tình hòa bạo phát ra thanh âm “Tê tê --”.

“Suyt..... Đừng kêu, con ngựa ngoan, con ngựa tốt, tự do của ta toàn dựa vào mày, hiện tại chỉ có mày có thể giúp ta rời đi nơi này “ Nàng kiên nhẫn trấn an hắc mã đang xao động, chờ nó an tĩnh lại.

Nói cũng kỳ quái, vốn dĩ cũng âm ỹ không thôi, hắc mã đột nhiên như là nghe hiểu lời của nàng, trở nên vô cùng ngoan ngoãn không phát ra hí thanh cùng tiếng vỗ ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ads Thấy con ngựa dường như hiểu ý nàng, nàng lại nói” Chuẩn bị tốt sao? Chờ sau khi chúng ta đi ra ngoài , ta nhất định sẽ mời người một giỏ củ cải làm hồi báo.” Đưa tay cỡi sợi dây đang buộc ngựa ra.

Dạ Thủy Linh vui vẻ sau khi ôm nó, tìm một cái ghế đầu nhỏ, để cho vóc dáng nhỏ nhắn của nàng có thể thuận lợi lên ngựa, chính là nàng cũng không biết, hắc mã đột nhiên chuyển biến diệu ngoan chỉ là mặt ngoài.

Nguy hiểm chân chính đang ở phía sau chờ nàng.....

“Giá --” Leo lên ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa.

Chờ sau khi Dạ Thủy Linh đã ngồi yên ổn, mới rõ ràng kinh hoàng nhận ra, nàng không biết cưỡi ngựa a!

Chờ đến khi chú ý tới , đã muốn không còn kịp rồi, con Thất Hắc mã kia chờ sau khi nàng ngồi xuống, tựa như phát điên liều mạng hướng về phía trước , phóng vượt qua hàng rào làm đồ rập, các con ngựa khác cũng bắt đầu ào ra.

“Oa a.....” Người thỉnh linh xảy ra xung lượng làm cho thân mình nàng nhất thời ngã bật về phía sau, nàng phản ứng rất nhanh tức thời giữ chặt dây cương, mới không để cho nàng bị văng đi ra ngoài.

Lúc này, nghe thấy tiếng vó ngựa thật lớn, người giữ ngựa vội vàng buông tất cả mọi việc trên tay xuống chạy đến xem, vừa thấy cảnh tượng trước mắt , dọa hô to ra tiếng.

“Ngựa của ta a! Sao đều chạy ra vậy” Ngược mắt nhìn lên, kia không phải là Cực Phong sao? Ở trên còn có một người ngồi. “Không được a! Mau xuống dưới, con ngựa này không phải ai cũng có thể khống chế được nó....”

Người giữ ngựa khẩn trương chạy theo phía sau của con hắc mã hét âm lên, nhìn kỹ, mới phát hiện người ngồi trên đó là Dạ phi nương nương.

Này không phải nương nương sao?” Dạ phi nương nương.....” Trời ạ, hắc nhanh đi thông báo Vương đến cứu nàng mới được.

Hy vọng tới kịp, nếu bất hạnh ngã xuống ngựa, xương cốt nhất sẽ gãy nát Càng nghiêm trọng còn lại là chết thảm dưới vó ngựa.

Giờ mọ, Xích Nhĩ Đa đứng giờ đi vào Xuân Tuyết các của Dạ Thủy Linh .

“Vương thượng!” Thấy Vương đến, các cung nữ cùng các nữ tì nhẹ nhàng phục thân tham kiến, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Ừ, đứng dậy!” Hắc huy huy tay áo.

Đi khắp đại sảnh cùng phòng ngủ cũng không gặp bóng dáng Dạ Thủy Linh , lại thấy các cung nữ sắc mặt trắng bệch, toàn thân run run , trực giác sâu sắc nói cho hắc, nàng nhất định là phát sinh chuyện gì .

Nghiêm mặt nói:”Các người thật to gan a! Dám một mình thả nương nương đi ra ngoài!” Sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Nữ nhân đáng giận này , thế nhưng thật sự trốn hắc mã mà đi, hắc mã tuyệt sẽ không bỏ qua cho nàng.....

Vài cung nữ sớm bị dọa hồn đều bay mất, lại bị hắc mã hét lớn như thế, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Vương thượng tha mạng a! Nô..... Nô tỳ..... Thật sự không phải cố ý..... Thả nương nương đi ra ngoài Ô..... Là nương nương..... Kiên trì..... Nói muốn chính mình một người..... Đi ra ngoài đi một chút..... Ô..... Mối.....”

Cung nữ khóc một phen nước mũi, một phen nước mắt tuôn không ngừng, liều mạng giải thích.

“Câm mồm! Phạm sai lầm còn dám ngụy biện, lời xuống hết cho ta, đem giam vào địa lao trước chờ xử trí.” Xích Nhĩ Đa lửa giận phừng phừng nhìn bọn thị vệ ra lệnh.

Chỉ thấy cung nữ kia lập tức đã bị hai gã thị vệ cấp lời đi ra ngoài, lưu lại tiếng thét chói tai thê thảm .

“Vương thượng..... Không..... Tha thứ nô tỳ a.....” Nàng không nghĩ đi vào trong đó, bởi vì nàng biết kết cục sau khi đi vào

Hừ! Không làm như vậy chỉ sợ muốn tạo phản ,” Nói, Dạ phi nương nương đi đâu vậy? Nếu không thành thật trả lời, những người khác toàn bộ cũng đều nhốt lại.” Dám cãi lại mệnh lệnh của hắc, sẽ trả giá rất đắt.

“Vương thượng bớt giận a..... Tất cả Chúng tôi đều..... Không biết..... Dạ phi nương nương lúc nào..... Đi ra ngoài Chỉ có mới vừa rồi tên kia..... Mới biết được a.....” Một cung nữ thành thật nói .

Bởi vì lúc đó các nàng không ở trong Xuân Tuyết các a!

“Xem ra các người là không nói thành thật rồi Người tới” Đang lúc Xích Nhĩ Đa giận dữ muốn đem các nàng tát cả đều nhốt vào đại lao, một gã thị vệ vội vàng chạy vội tiến vào.

“Dạ bẩm Vương thượng!” Thị vệ quỳ gối bẩm báo, “Người giữ ngựa vừa vào hồi báo nói, gặp Dạ phi nương nương cười Cục Phong, hướng cửa cung mà đi, thỉnh Vương nghĩ cách cứu viện.”

Mây hán cau chặt lại. “Đã biết, nhanh đi chuẩn bị ngựa, ta muốn tốc độ nhanh nhất.” Cục Phong là một tay hán dạy dỗ, hán biết tính tình của nó.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ads “Cái kia..... Hôi Vương thượng, chuồng đã không còn ngựa.” Bọn thị vệ lập tức trả lời.

“Không có ngựa? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Uy nghiêm nói.

“Bởi vì Cục Phong đem hàng rào chuồng tất cả đều phá nát, những con ngựa còn lại cũng thừa cơ chạy đi ra ngoài, mã tư đang ở đuổi bắt!” Nom nóp lo sợ nói.

Xích Nhĩ Đa nghe thị vệ nói xong, xoay người liền hướng ra phía ngoài đi đến, hán không còn suy nghĩ nhiều hơn nữa, trước thi triển khinh công đuổi theo nàng, nếu không đuổi theo, sau khi ra khỏi cung, đến ngoại thành tìm một con ngựa khác thay đi bộ.

Hán mũi chân nhún một chút, nhẹ nhàng nhảy, sử dụng khinh công tuyệt thế của hán, liền lướt qua bức tường cao ngất của Xuân Tuyết các, chỉ thấy thân ảnh hán thấp thoáng trên nóc cung đình lượn qua.

“Vương thượng.....” Hộ vệ bên người cùng thị vệ thấy thế, cũng vội vàng đuổi theo.

Các cung nữ đang quỳ rạp trên mặt đất cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mồ hôi lạnh ứa ra.

“Hô..... Vù vù..... Thật sự nguy hiểm thật..... Thiếu chút nữa sẽ bị.....” Cung nữ sợ hãi không dám suy nghĩ tiếp tục nữa.

Chỉ có thể yên lặng vì người tỷ muội đầu tiên đã bị lôi ra ngoài. Ai điều.....

Lúc này Dạ Thủy Linh đã gần giống như tư thế của ngựa. kéo thẳng dây cương, biến thành nằm ở trên lưng ngựa, toàn thân cố sống cố chết, nắm chặt bờm của nó. Cục Phong liều mạng chạy như điên, làm nàng không biết nên làm thế nào.

Sợ hãi đã chiếm cứ lòng của nàng, đây là lần đầu tiên nàng sợ hãi quá như thế, sợ một cái không cẩn thận, mạng nhỏ của nàng sẽ mất như thế.

Nhưng lại là đang ở tha hương, nàng còn không có trở về, nàng còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm, nàng vô cùng nhớ những người thân thương yêu và những người bạn của nàng.

Nàng không muốn chết sớm như vậy a!!

Ai tới cứu cứu nàng

Bất chợt, trong đầu của nàng hiện lên tên một người.

Xích Nhĩ Đa.....

Kính,” Vì cái gì..... Hiện tại xuất hiện ở trong đầu Lại là hán.” Nàng không phải muốn chạy trốn sao!? Trộm đi ra vì muốn chạy trốn hán thật xa, thoát đi nơi này a!

Nhưng là..... Rắc rối phức tạp mâu thuẫn, không ngừng rối rắm trong lòng.

Không, mặc kệ như thế nào, nàng cũng không muốn trở về.....

Nàng không thể tưởng được Thất Hắc mã này lại chạy như thế, hoàn toàn không nghe lời nàng nói, không chịu khống chế, chẳng lẽ nàng bị con Thất Hắc mã này lừa à!?

Nàng đã thuận lợi chạy ra cửa cung, thị vệ còn không kịp phản ứng, Cục Phong đã tốc độ sét đánh vọt đi qua.

“Trời ạ! Đó không phải Cực Phong mà Vương thượng cười sao? Nữ tử nằm ở trên là ai a?” Bọn thị vệ đối mặt nhìn nhau.

Cũng may động tác bọn họ mau, bằng không sẽ chết thảm dưới vó ngựa .

“Uy..... Mau..... Mau đuổi theo a! Nữ tử trên ngựa chính là Dạ phi nương nương nha!” Mã phu chạy phía sau thở hổn hển hư hư hô.

“Cái gì? Dạ phi nương nương.....” Bọn thị vệ nghe xong lại kinh ngạc.

Rất nhiều người đuổi theo tới, “Nhanh đi thông tri, nhanh chóng đóng bốn cửa thành lại.: Trong đó một người cầm đầu đám thị vệ hạ lệnh.

Bởi vì mấy ngày nay, nghe nói bên ngoài cửa thành Đông có mãnh hổ sơn thú thường lui tới, vài cư dân lên núi , đều từng bị công kích, thậm chí có người bỏ mạng

“Dạ.” Một thị vệ nhanh chóng xuống ngựa chạy đi thông báo.

Những thị vệ này liền đuổi theo Dạ phi nương nương, phân công nhau hợp tác.

“Chuyện đuổi theo Dạ phi nương nương giao cho các người, ta còn phải đuổi theo bầy ngựa đã chạy vì Cực Phong phá hư hàng rào.” Mã tư cùng thị vệ trưởng nói xong, quay đầu chạy ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ads “Con ngựa..... Chậm..... Chậm một chút.....” Dạ Thủy Linh cảm giác chính mình đã sắp ngã xuống .

Cực Phong tựa như không hề nghe thấy , nó tiếp tục chạy như cũ , ở trong thành tán loạn, phá tan mấy quán nhỏ ven đường, thậm chí còn xông vào các cửa hiệu.

“Oa! Ngựa điên a.....” một gã phụ nhân hét chói tai.

“Sao lại như thế, có biết cưỡi ngựa hay không!” Một người khác thấy tình huống trước mắt như thế, nhanh tay thu thập tất cả mọi đồ vật, để tránh theo tao ương.

“Hoa quả của ta”

“A! Hàng hóa của ta.....”

“Nhanh..... Có ai có thể ngăn cản nó.....”

Một đám thành dân không ngừng mắng , vừa mới dọn xong sạp, muốn bán gì đó, đã bị vó ngựa phá hỏng mất.

Đang lúc bọn họ thu thập tàn cục, thì phía sau một đoàn thị vệ cũng cưỡi ngựa phi như bay đến bụi tung mù mịt.

“Ồ..... Khụ khụ..... Hôm nay rốt cuộc là sao vậy a.....” Toàn bộ thực vật đều bị rơi vung vãi trên đất bị vó ngựa dẫm qua hư hại không còn bất cứ thứ gì.

Mọi người bị bụi tung mù mịt ho khan, ánh mắt cũng bị bầy ngựa cuốn tung lên nên không nhìn thấy gì hết.

Bọn thị vệ nhanh hơn cước bộ đuổi theo., nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể đuổi kịp tốc độ kinh hồn của Cực Phong.

“Già”

“Mau, nương nương đi về hướng thành Tây , mau đuổi theo.” Một gã thị vệ hô.

Lúc này, một thân ảnh mặc hoàng sắc đã đuổi theo bọn họ, nhìn bọn thị vệ nói: “Đưa cho ta một con ngựa.”

“Vương thượng!?” Thị vệ kinh ngạc nói.

Trong đó một gã nghe thấy lời nói của hắn, lập tức giữ chặt dây cương, phi thân xuống

Xích Nhĩ Đa phi thân lên ngựa, dùng sức thúc mạnh vào bụng ngựa, chỉ thấy con ngựa phát ra “Tê tê -- tê” Thanh âm, hai chân đứng thẳng, tiếp theo chạy vội mà đi.

Chạy một đoạn lộ trình, đôi tay của Dạ Thủy Linh đã ê ẩm, thân mình không ngừng xóc nảy cũng càng lúc phát đau lên, nàng thật sự sắp chống đỡ không được.

Thấy trước mắt chính là cửa thành Tây, chỉ cần ra nơi đó, nàng liền tự do.

Mà các binh lính canh giữ cửa thành Tây đã sớm nhận được tin tức niêm phong cửa, nên khi nàng đi gần đến cửa thành đã đóng được phân nửa.

Không, nàng muốn đi qua, cho dù nàng sẽ ngã xuống.....

Nàng cũng muốn qua,”Giá!” Nàng đá nhẹ vào bụng ngựa, bởi vì nàng đã không nắm vững được dây cương.

Hay tay ôm chặt lấy cổ ngựa, dùng sức lực cuối cùng chống đỡ thân mình nàng lắc lư.

“Không! Dừng lại!” Xích Nhĩ Đa đuổi theo nàng, ở phía sau nàng hô to.

Như vậy nàng nhất định sẽ ngã xuống, hắn đã nhìn ra trên lưng Cực Phong nàng đã sắp chống đỡ không nổi, mà con ngựa kia đang hưng trí muốn vọt qua cửa thành kia.

Nếu không phải do hắn cười con tuấn mã tốc độ hoàn toàn không thể so sánh với Cực Phong bằng không hắn đã sớm đuổi kịp nàng, mà không phải truy ở phía sau nàng.

“Giá, giá” Hai tiếng, hắn thúc giục tốc độ thân ngựa dưới chân.

Dạ Thủy Linh thân mình chấn động, đây là thanh âm của hắn, hắn đuổi tới.....

Khi cửa thành đã sắp đóng hết, Cực Phong nhảy, thuận lợi ra khỏi thành, phía sau tốc độ của Xích Nhĩ Đa cũng theo nhanh hơn, ngay tại trong nháy mắt, con ngựa phát huy cực hạn lớn nhất.

Khi cửa thành vừa đóng lại, chỉ có hai con ngựa phóng qua, đó là Dạ Thủy Linh cùng Xích Nhĩ Đa.....

Những thị vệ của hắn hoàn toàn không đuổi kịp, vừa đến thì cửa thành đã đóng hoàn toàn.

Dạ Thủy Linh đặc ý nghĩ rằng Xích Nhĩ Đa hẳn là bị kẹt lại ở trong thành đi! Nàng cuối cùng tự do

Thả lỏng thể xác và tinh thần, làm cho nàng vốn dĩ cũng đã lay động, thân thể mềm nhũn vì mệt mỏi cũng từ từ ngã xuống khỏi lưng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Ads Ở trong khoảnh khắc chỉ mình treo chuông, Xích Nhĩ Đa thi triển khinh công, bay vọt tới phía sau Dạ Thủy Linh, bàn tay to lớn vừa kịp lúc ôm choàng lấy thân mình mềm nhũn của nàng rơi khỏi lưng ngựa, kéo vào trong lòng chính mình.

Hắn kéo thẳng dây cương, “Hự!” Cực Phong lập tức ngoan ngoãn nghe lời, không chạy như điên nữa.

Xích Nhĩ Đa ôm chặt lấy thân thể bé nhỏ mềm nhũn trong lòng, đôi mắt nhắm nghiền, nét mặt xanh mét, trong lòng vừa tức vừa sợ.

Vừa rồi, khi nhìn thấy nàng lưng lay sắp ngã ngựa, thực sự đã làm cho hắn hoảng hốt, may mắn động tác của hắn nhanh, bằng không hiện tại sẽ biến thành như thế nào, hắn thật không dám tưởng.....

Khẽ vuốt đôi má tái nhợt của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn chấn động kinh hoàng, bất đắc dĩ thở dài, “Nàng không có khả năng thoát khỏi ta, nàng vốn dĩ không thể, trừ phi ta thả nàng.” Bằng không nàng đừng mơ tưởng từ hắn bên người lần trốn đi.

Nghe thấy thanh âm của hắn, nàng chậm rãi mở ra mắt,” Ngươi.....” Sao lại là hắn? Là hắn cứu nàng!?

“Ta nhất định phải hảo hảo trừng phạt nàng, để nàng biết hậu quả của việc chạy trốn.” Hắc lãnh khốc nói .

Trợn to hai tròng mắt,” Không.....” Sao lại như vậy, tại sao hắc lại đuổi theo nàng .

Dạ Thủy Linh không ngừng vận vẹo thân mình, giãy dụa muốn chạy trốn vòng tay ôm ấp của hắc .

“Nàng muốn ngã chết sao!” Thấy nàng muốn tránh thoát, Thanh âm hắc lại lạnh hơn vài phần.

“Cho dù sẽ chết, ta cũng không muốn nguoi.” Miệng nàng cứng rắn nói .

“Được, đây là do nàng nói, Ta sẽ khiến cho nàng biết thế nào là dục tiên dục tử.” hắc tuyệt đối muốn cô gái nhỏ này phải trả một giá thật đắt cho câu nói vừa rồi.

Hắc một tay ôm nàng, một tay kia kéo thẳng dây cương ,” Giá!” Làm cho Cực Phong gia tốc.

“Oa a.....” Đột nhiên trên đường tăng tốc, làm cho nàng theo bản năng nắm chặt quần áo của Xích Nhĩ Đa .

“Sợ sao! Còn có thể sợ.” Hắc trêu tức nói.

“Ta..... Ta mới không sợ đâu!” Quạt cường đáp lại, nàng mới sẽ không cúi đầu hướng hắc !

“Thật không sợ sao ?” Hắc nhướn mày,” Ta đây buông tay nhé?” Không đợi câu trả lời của nàng, hắc thu hồi cánh tay đang ôm nàng lại.

Còn không kịp phản ứng, nàng mất thăng bằng ngã về một bên, “A...” Kinh hoàng hét thất thanh.

Mắt thấy sẽ ngã xuống ngựa như thế , Dạ Thủy Linh nhắm chặt hai mắt, chờ đợi đau đớn sẽ đến.....

Nhưng, không thấy sự đau đớn nào xuất hiện, mà bị một cánh tay to ôm choàng lấy, mở mắt ra nàng đã lại nằm trong vòng ôm ấp của Xích Nhĩ Đa.

Nàng ngẩng đầu, nhìn hắc làm càn kia , nét mặt đầy vẻ ngạo mạn ,” Ngươi..... Ngươi là cố ý” Người này, hơi quá đáng, thế nhưng trêu đùa nàng như vậy .

Tuyệt không giấu diếm,” Đúng vậy.” Hắc chính là cố ý .

“Trêu ta như vậy tốt lắm sao? Ngươi này cố nhân ác liệt .” Nàng lại bị hắc trêu chọc, nổi nóng chửi ầm lên.

Tức giận trong lòng dần dần nổi lên,” Thả ta xuống dưới, có nghe hay không.” Giận trừng mắt nhìn hắc.

“Nàng nói ta ác liệt? Cho tới bây giờ hoàn toàn không ai dám nói chuyện với boorn Vương như thế, nàng là người đầu

tiên.” Nữ nhân này lá gan thật ra càng lúc càng lớn , đã làm sai còn dám hung hăng với hắc?

“Ngươi vốn chính là..... A --” Nhưng mới nói đến một nửa, thân mình Dạ Thủy Linh bay lên không , bị hắc ôm ấp, dùng khinh công đi vào một rừng cây rập rập ven đường.

“Ngươi làm gì thế? !? Buông!” Bị hắc đột nhiên ôm lấy như vậy, bay vọt trên không trung làm nàng hoảng hốt.

“Làm cái gì? Nàng không phải nói ta ác liệt? Ta đây khiến cho nàng thương thức, ác liệt thực sự là như thế nào.” Hắc cười tà ác .

“Không.....” Như là biết hắc sẽ đối nàng làm cái gì, kích động đánh đá loạn xạ.

“Nàng tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, nếu không kế tiếp sẽ biến thành như thế nào Ta cũng không dám cam đoan .” Thản nhiên nói , ngữ khí tràn đầy uy hiếp.

“Ngươi..... Hạ lưu!” Tuy rằng đã không phải lần đầu tiên, nhưng nàng vẫn là vẫn có một chút sợ hãi cùng bất an, huống chi bọn họ hiện tại đang ở vùng hoang vu dã ngoại.

Hắc sẽ không tính thật sự ở trong này muốn nàng chứ!? Nàng không cần a!

Hắc đem nàng ôm kéo vào trong lòng, đại chương khê vuốt sượt tóc toán loạn của nàng .

Đối với nàng mắng chửi, mất điếc tai ngoi, nhưng lại đối với thân thể thơm ngát của nàng lại không ngừng âu yếm..... Để cho nàng vì hắc chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 21

Ads “Linh nhi, thật ngọt quá.” Hắn phủ lên đôi môi đỏ mọng của nàng, đem đầu lưỡi tham nhập vào bên trong, khiêu khích đầu lưỡi của nàng, nhắm nháp hơi thở hòa lẫn của nhau.

“Ngô ân.....” Đầu lưỡi của hắn di chuyển thám hiểm từng mọi góc ngách của miệng nàng, vừa cắn mút vuốt ve, hai lưỡi giao triển xúc cảm làm cho nàng nhận không được thân thể mềm nhũn.

Khi thì nhanh, khi thì chậm, lập tức mút, lập tức lại cùng đầu lưỡi của nàng chơi đùa.

Cao siêu kỹ xảo, thể công biến hóa như mây, luôn làm cho nàng khó có thể tưởng tượng, bất ngờ kinh ngạc.

Biết nàng cũng không thể chống cự hẳn được, nàng chỉ có thể vô lực khuất phục.....

“Không cần..... Nơi này..... Có người.....” Mặt nàng đỏ lên, đôi môi run run hơi hơi mở ra, nhưng những lời tiếp theo chưa kịp nói đã bị đôi môi cuồng vọng lại bá đạo của hắn che phủ cuồng nhiệt.

Nhất thời, đôi môi non mềm của nàng tràn đầy mùi hương nam tính của hắn.

“Đừng sợ, nơi này là rừng cây ở phía Tây ngoại ô, người ở rất thưa thớt, rất ít người qua lại, cho dù có, nhìn thấy chúng ta như vậy, cũng sẽ thực thức thời rời đi.” Hắn nhượng mảy nói, chính là không cho nàng có cơ hội gì có thể cự tuyệt hẳn.

Đương nhiên, hắn cũng không cho phép nàng cự tuyệt, hắn muốn nàng.

“Không.....” Nàng không cần tại vùng hoang vu dã ngoại này a! Vạn nhất bị người nhìn thấy..... Bảo nàng nên như thế nào.....

Hoàn toàn không để ý đến nửa lời phản kháng của nàng, ngón tay linh hoạt của hắn sớm đã cởi bỏ áo ngoài của nàng, choàng qua phía sau nàng, thuần thực đem đại chường tham nhập vào bên trong quần áo của nàng, âu yếm khuôn ngực đầy đặn non mềm của nàng.

“Yên tâm, sẽ không bị phát hiện, ta cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào tới gần nơi này trong vòng mười thước.” Nội lực hắn thâm hậu như thế, nếu có ai tới gần, hắn lại không biết sao!?

Nàng há hốc miệng thở dốc, toàn thân không ngừng run run, tứ chi cũng xụi lơ vô lực.

Lúc này, hắn cũng bắt đầu lướt lưỡi xuống nhắm nháp cái cổ mềm mại trắng mịn của nàng, thân thể nàng đột nhiên run rẩy một chút, “A, a..... Đừng cắn chỗ đó, nhột lắm...” Trời sinh nàng sợ nhất nhột nhột, nhất là cổ, hành động này của Xích Nhĩ Đa làm cho nàng không ngừng ngo ngoáy, rụt cổ lại.

“Nàng thực mẫn cảm.” Tiếp tục lướt lưỡi liếm hôn, chỉ thấy nàng phát ra ưm, hừ rên rì, không thể nghi ngờ là cho hắn cổ vũ rất lớn.

Nhìn thấy thân thể mê người của nàng, da thịt trắng mịn như tuyết, bờ ngực lồ lộ, trên đỉnh có phần hồng sắc anh đào, eo thon nhỏ, đáng người cân đối hài hòa một cách gọi cảm, khiến cho hai chân phả lệ thon dài, ở dưới tiết lộ ra trắng ngần thật mê hoặc lòng người.

“Uhm hừ.....” Ông ngoại ô thật sự khác biệt với ân ái trong phòng, thị giác cảm giác kích thích khác hẳn, làm cho người ta hưng phấn hơn.

“Linh nhi, nàng thật đẹp.” Nhìn thấy nàng vì bị kích tình mà đôi má đỏ ửng thật mê người, nhận không được lại là một tiếng tán thưởng.

Không đợi nàng trả lời, tay phải hắn đã không an phận xoa một bên đầu ngực mềm của nàng, miệng cũng không nhân rồi mút liếm bên bờ ngực bên kia, dùng đầu lưỡi không ngừng kích thích Tiểu Hồng môi của nàng, hoặc liếm, hoặc cắn, hoặc mút.

“Ngươi..... n a.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng đỏ, không biết nên làm cái gì.

Xích Nhĩ Đa bắt đầu động thủ thoát đi quần áo trở ngại, không bao lâu, trên người Dạ Thủy Linh đã không còn vật gì che đậy, đều bị hắn thoát sạch sẽ quăng vung vãi.

“A..... n..... Hừ.....” nàng phát ra mòng manh hừ nhẹ, có thể cảm giác được, nàng tựa hồ càng mẫn cảm hơn một chút.

Tiếp theo, hắn bắt đầu di chuyển đôi tay vừa âu yếm bờ ngực tiến dần xuống đường cong nơi eo nhỏ nhắn, lướt qua bụng bằng phẳng, đi vào vùng tam giác đen bí hiểm của nàng.

Hắn tách đôi chân dài ra của nàng, cọ xát bên trong đùi của nàng, làm cho thân thể hai người dán thật sát vào nhau không một kẽ hở.

“Nói, muốn sao?” Tiếng nói dễ nghe, tà mị ở bên tai nàng ní non.

Nhè nhẹ xoa nắn nụ hoa bên trong của nàng, đã sớm ướt đầm, nàng vì hấn động tình .

“Ách..... Ta nóng quá..... Thật muốn.....” Thân chí có chút mê ly, không biết chính mình đang nói cái gì, chỉ cảm thấy thân mình càng phát ra nhiệt, lại có chút cảm giác trống rỗng hư không khó nhịn.

“Linh nhi, nàng thật ẩm ướt a!” Hấn bắt đầu kích thích nhụy hoa ướt át của nàng, dưới sự khiêu khích của hấn, dần dần tiết ra yêu dịch ẩm ướt nóng bỏng, hai ngón tay thô ráp âu yếm hoa thân của nàng cùng hai bên cánh hoa mềm.

“A..... Ngươi..... Đừng..... Đừng nói nữa..... A!” Làm sao hấn có thể thốt lên những nói nói đáng xấu hổ chết người như thế chứ.

“Không nói? Vậy ta nên làm a!” Xích Nhi Đa lộ ra tươi cười cuồng dã .

Ngón tay hấn dần dần mò mẫn tìm lối vào mật động bên trong ,linh hoạt như xà lòn lỏi thâm nhập nơi mật huyết nóng ầm của nàng, triền miên ra vào, mỗi lần hấn dùng lực xâm nhập ngón tay thật mạnh, đều làm nàng hét thành tiếng.

“n cấp..... Không..... A.....” Thân là tình trường lão luyện, hấn phi thường rõ ràng cách khai phá tình dục của tiểu nữ nhân dưới thân hấn đạt đến mức cao trào nhất

Xích Nhi Đa không ngừng tham nhập ngón tay của hấn ra vào tiểu hoa huyết ẩm ướt, mật nước chảy rò rỉ, nàng đung đưa lắc lư theo mỗi nhịp điệu của hấn, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng bật ra tiếng rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Ads “Dừng tay..... n a.....” Hoa hạch tối mẫn cảm nhất ở dưới thân bị hấn dùng hai ngón tay mềm nhẹ chà sát, lực đạo vừa đủ, Dạ Thủy Linh bất lực ngẩng đầu lên, cong thắt lưng, điên cuồng run rẩy.

Muốn hấn dừng tay? Đó là không có khả năng.

Kháng cự của nàng sẽ chỉ làm hấn càng muốn nàng nhiều hơn, khơi mào dục vọng chinh phục của hấn lớn hơn nữa .

“Không được.” Hấn bá đạo cự tuyệt, đại chương bừa bãi ở đóa hoa mềm mại của nàng vuốt ve âu yếm .

“A..... Cấp.....” Thở dốc dồn dập , ngón giữa của Xích Nhi Đa bắt đầu xâm nhập sâu hơn vào bên trong hoa kính, càng thêm tăng tốc.

Nhìn thân thể trắng như tuyết oằn oại dưới thân mình, đã bắt đầu đỏ ửng lên, xuất ra từng trận mồ hôi ướt cả làn da ngà ngọc.Tà tử cười,” Xảy ra chuyện gì?”.

“Thật..... Thật là khó chịu..... umh.....” Thân thể tinh tế mảnh mai không ngừng vặn vẹo.

Nghe thấy âm thanh yêu kiều mị hoặc kia um một tiếng say lòng người , làm cho hạ thân của Xích Nhi Đa cũng toàn bộ nóng rực dựng đứng lên.

“Ta biết.” Nhưng hấn chỉ cần rằng kiềm nén, một tay tiếp tục miết nhẹ hoa hạch đã sưng đỏ, tay còn lại tiếp túc tăng thêm nhịp điệu xâm nhập sâu hơn, bên trong mật huyết càng thêm ướt át ẩm áp, đậm sâu, nhịp nhẹ, cảm nhận từng cơn co rút của thành vách bên trong mật huyết của nàng, từng trận từng trận.

“A a..... Hừm ách.....” Nàng khó nhịn được cong thân thể lên muốn đẩy hấn ra, nhưng bàn tay to lớn của hấn đã kèm chặt lấy thắt lưng của nàng, không cho nàng có một cơ hội nào để lùi bước .

Hoa huyết bị hấn khiêu khích mà phân bố ra càng nhiều mật hoa, huyết khẩu mềm mại đã tràn ra nhiều nước, khoái cảm dần dần lan tỏa tự hạ thân của nàng lan ra khắp toàn thân, nàng không thể nhịn nổi chỉ có thể dùng hàm răng trắng ngọc cắn chặt đôi môi kiềm nén phát ra tiếng rên rỉ, đôi mày liễu cau chặt lại.

“Dừng cản..... Sẽ chảy máu .” Hấn đau lòng dùng ngón tay nhẹ tách đôi môi đỏ mọng đang bị hành hạ bởi hàm răng trắng muốt kia.

Đến khi cảm giác bên trong mật huyết mê người kia đã tàn suất co nhanh hơn rút đã đến đạt đến đỉnh điểm,mắt hấn nhắm lại, tốc độ trong tay chính mình càng tăng thêm.

“Ngô..... Không..... Ngừng..... A a.....”

Dưới sự xâm chiếm, bá bá đạo cùng cuồng liệt của hắn, Dạ Thủy Linh sớm mê loạn không thể suy nghĩ, để mặc cho ngón tay của hắn tàn sát công chiếm, áp lực đột nhiên như là bị chặt đứt ngang, một luồng khoái cảm bỗng chốc vỡ tan thành từng mảnh nhỏ lan tràn khắp châu thân của chính mình, lần thứ hai dẫn dắt nàng đến cực hạn của mây mưa ân ái, tuyệt vời lại làm cho người ta sợ hãi vui thích.

“Ta không được.....”

Tiếng rên rỉ kia càng lúc càng cao hơn, ngọt ngào kiều mị, hắn cảm nhận được bên trong hoa kính đã đạt đến cao trào khiến cho hoàn toàn co giật.

Nhưng, hắn không vì thế mà ngừng tay, buông nàng ra.

Trong rừng cây, gió nhẹ thổi tung mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng lướt qua khuôn ngực rộng lớn của hắn, đó là một loại âu yếm, lại lay động thân thể nam nhân hưng phấn không thôi.

“Linh nhi, muốn ta sao?” Tiếng nói mị hoặc ở nàng bên tai thì thầm.

Hắn thối lui nửa người dưới, đưa tay nàng cao chân phải của nàng lên, để chân nàng bám lấy ngang lưng của chính mình, đem nam căn đang căng cứng buộc chặt của mình, nhẹ nhàng lướt nhẹ qua hoa huyết ẩm ướt kia.

“Ngô ân..... n.....” Không thể nói nên lời, chỉ có thể không ngừng rên rỉ.

Khép hờ đôi mắt, Dạ Thủy Linh thấp giọng ní non, cảm giác được cực đại phân thân của Xích Nhĩ Đa, liền như thế một tác lại một tác thẳng tiến bên trong hoa kính của nàng.....

“Ách..... A a.....” Ngừa đầu hò hét ra tiếng.

Hoa kính chật hẹp, lập tức bị hắn cấp nhồi, làm cho nàng cảm giác được một loại cảm giác vô cùng phong phú phủ trùm lên đầu óc của nàng.

“Uhm..... Nhẹ một chút.....”

“Thật chặt a.....” Nhịn không được phát ra thờ dài, hoa kính của nàng bao trùm lấy phân thân của hắn, mềm mại mịn màng như tơ nhưng, ẩm áp lại mứt thật chặt.

Hắn đầu tiên là chậm rãi rút phân thân ra khỏi nàng, sau đó một lần dùng sức thẳng tiến, thẳng mạnh thật sâu vào bên trong hoa tâm kia.

“A a..... Nhẹ một chút..... Không..... Aha..... Sâu quá.....” Nàng bắt lực khinh hô lên tiếng.

Nhìn đôi mắt của Dạ Thủy Linh kia tràn ngập tình dục mê ly, hắn đột nhiên đem cả người nàng bế đứng lên nhẹ nhàng đặt lên trên một thân cây, để cho hai chân của nàng hoàn toàn vòng ngang thắt lưng của mình, rồi mới thẳng lưng đâm thật mạnh, lại xô xuyên qua hoa kính nhỏ hẹp của nàng.

“A.... A a..... Không..... n a.....”

Tư thế hoan ái ái muội như thế, mạnh mẽ xuyên thấu như thế, không chỉ làm cho hoa huyết của nàng bị bắt buộc nhận phân thân to lớn của hắn thật sâu, hai tay lại chỉ có thể gắt gao ôm chặt lấy cổ của hắn, để mặc hắn dẫn dắt, bay về phía chân trời.

Xích Nhĩ Đa bắt đầu không ngừng dùng sức ra vào thẳng tiến, để cho phân thân chính mình một lần lại một lần xâm nhập lại xâm nhập, đâm sâu vào bên trong hoa kính ướt át mềm mại kia

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Ads “Nga..... Quá sâu n a.....”

Hắn ở trong cơ thể của nàng tận tình va chạm, khoái cảm gắt gao bao phủ lấy tất cả mọi cảm quan của hai người, giống như là đã thú ở thời nguyên thủy trong rừng cây, chỉ nghe theo khát vọng của bản thân mình, yêu cầu thân thể của đối phương.

Hắn tham lam chăm chú nhìn cực đại phân thân của mình ra vào mặt huyết đỏ hồng của nàng, bên tai lại nghe thấy tiếng rên rỉ kích tình của Dạ Thủy Linh xinh đẹp, vừa lòng khoái miệng hơi hơi gọi lên.

“Thoải mái không? Linh nhi của ta !” Xích Nhĩ Đa ôm chặt lấy cái mông tuyết trắng của nàng, thắt lưng không ngừng đong đưa theo nhịp điệu,ma sát rất nhanh , khi thì nhẹ nhàng, khi thì dùng sức xâm nhập thật sâu, ý định muốn phần khiêu khích .

“a..... Uhm ác..... Không cần..... Đừng..... Tra tấn ta A.....” khoái cảm cực độ ồ ạt tràn tới, làm cho nàng ngay cả một câu cũng không thể thốt thành lời.

“Ha ha..... Điều này sẽ là tra tấn ư? Nên là thoải mái mới đúng a! Xem ra bốn Vương dạy dỗ còn chưa đủ, mới điểm ấy năng lực liền chịu không nổi ? Hay là, nàng muốn chính mình thử xem? Tự mình đong đưa thắt lưng, sẽ càng thoải mái hơn!”

Chậm rãi dừng lại động tác, hắn đem quyền chủ đạo giao cho nàng.

“Ngô..... Ta..... Ta... um..... Sẽ không.....” Điều này làm cho nàng xấu hổ không biết nên như thế nào cho phải, chỉ có thể đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vùi vào trong lòng Xích Nhĩ Đa .

“ Là sẽ không? Hay là thẹn thùng?” Hắn nghiêng ngẫm trên đầu nàng, nhìn chăm chú những biểu tình biến hóa trên mặt nàng, một tay nâng cằm của nàng lên, bên dưới lại nhấn liên tiếp mãnh liệt.

“n ngô.....”

Nếu nàng e lẹ, vậy hắn liền tự mình làm lấy đi! Thu hồi quyền chủ đạo , chậm rãi hơi lùi về phía sau, tiếp theo là một cú nhấn thật mạnh.

Dạ Thủy Linh chỉ có thể mặc hắn bá đạo thủ đoạn, nàng hiện tại cuối cùng sáng tỏ, muốn đào thoát khỏi lòng bàn tay hắn , là không có khả năng .

Chẳng lẽ nàng sẽ nhận mệnh như thế ? Làm thế thân của Thiệu Thủy Nguyệt ? Đây không phải là chuyện nàng muốn, cũng không phải là số mệnh của nàng, tất cả những chuyện này tại sao lại phát sinh trên người nàng.

Một trận co rút nhanh làm cho nàng cả người bắt đầu run run đứng lên, hắn cũng hiểu được tuyệt mỹ cao trào sắp xảy ra.

Nàng cũng sắp không khống chế được Khắc chế không được lên tiếng kêu to.

“ A a..... Không..... Ôi a..... Uhm.....”

Lực va đập của Xích Nhĩ Đa ở trong cơ thể nàng càng lúc càng mạnh mẽ hơn , choàng tay ôm lấy eo nhỏ, dùng sức kéo về hướng chính mình.

“Uhm..... A a --” Nàng cao giọng la lên, nộn huyết cũng kịch liệt co rút lại .

Hắn khoái trá nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng đã lâm vào cao trào tuyệt mỹ, là xinh đẹp như vậy , không nghĩ tới lão hoàng đế kia lại mang đến cho hắn một đại mỹ nhân mê người như vậy.

Cho dù là dụng tâm kín đáo, hắn cũng sẽ không cô phụ tâm ý của ông ta.

Hiện tại, hắn sẽ tận lực hưởng thụ, chôn sâu tâm hồn của hắn vào cơ thể mê người thiếu nữ đã làm hắn tiêu tan cả hồn vía này, hắn còn không muốn chấm dứt mau như vậy.

Vẫn không để cho nàng có thời gian nghỉ ngơi, Xích Nhĩ Đa ôm lấy nàng đi đến bên cạnh hồ nơi buộc con Cự Phong, phân thân cực đại của hắn vẫn còn để nguyên trong cơ thể nàng vẫn chưa rút ra, mỗi một bước đi, đều làm cho thiên hạ mềm nhũn ở trong lòng hắn nhìn không được rên rỉ.

“Ách ân..... Ngừng đi..... Ta..... Một mồi quá.....” Bôn ba suốt buổi trưa , làm cho thân mình nàng có chút suy yếu chống đỡ không được, biết hắn không có ý định dừng lại , nàng chỉ có thể đau khổ cầu xin.

“ Không thể nào. Vì để phạt nàng dám to gan chạy trốn, mới vừa bắt đầu làm sao dừng lại? Để xem nàng lần sau có dám từ bên người ta mà chạy nữa không.” Hắn nhất định phải cho nàng một chút ít giáo huấn, để cho nàng nên học cách ngoan ngoãn.

Ngon lửa nóng cứng rắn vẫn ở bên trong hoa huyết sùng đồ của nàng không chút nào gián đoạn ma sát qua lại, nhấn nhẹ mũi chân, toàn thân hai người bay lên không trung, hắn nhẹ nhàng ngồi trên lưng ngựa ôm sát Dạ Thủy Linh quay mặt về hướng hắn.

“Giá” Một tay đỡ lấy eo nhỏ của nàng , một tay nắm lấy dây cương, thét to một tiếng, Cự Phong bắt đầu chạy nhanh về phía trước .

“n a..... A..... Không cần.....” Con ngựa hành tẩu, khiến cho bọn hắn không nên tốn sức lực, theo nhịp chạy nhịp nhàng của con ngựa, , phần eo cao thấp đong đưa.

“ Thử cảm giác trên lưng ngựa như thế nào, mát mẽ và khác biệt chứ?”Hắn tà ác cười, cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng của nàng , hai chân thúc nhẹ vào bụng ngựa, làm cho tốc độ Cự Phong có thể nhanh hơn một ít.

Cao thấp đong đưa biên độ cũng càng lúc càng lớn, Dạ Thủy Linh chỉ có thể vô lực ngửa đầu tựa vào trong ngực hắn , cái miệng nhỏ nhắn phun ra một tiếng thoát phà rên rỉ.

“Ngô ân..... Buông..... Buông tha ta..... A.....” Nàng sắp không được, cũng sắp chống đỡ không được, sương mù ngưng tụ ở trong mắt dần dần mở rộng, hai mắt đầy sương mù làm cho tầm mắt nàng dần trở nên mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ads “Cầu người..... Buông tha ta..... Rất..... Rất.....” Nàng hét lên, hai mắt đầm lệ cầu xin, nếu không có hân ôm thắt lưng của nàng, nàng hiện tại sớm ngã xuống ngựa mất rồi.

Một giọt, lại một giọt nước mắt trong suốt cứ như vậy chảy xuống, nàng không chịu nổi cực đại khoái hoạt cùng với kích thích cực hạn như thế này, tốc độ của Cực Phong càng lúc càng nhanh, nàng chỉ có thể vô lực không ngừng lay động đầu, run rẩy.

“Muốn ta buông tha nàng, có thể, chỉ cần nàng đáp ứng ta, không được phép rời khỏi ta.” Hân vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm hết những giọt nước mắt của nàng, khai ra điều kiện.

“Ừm..... Được, được..... Người nói cái gì..... Cũng đều..... Được..... A..... Ta đáp ứng.....” Chỉ cần hân nhanh chóng làm cho con ngựa dừng lại.

“Linh nhi ngoan của ta, đây chính là nàng nói nha! Nếu còn có lần sau, ta tuyệt không nhẹ tay.” Hân nghiêm túc cảnh cáo.

“Hừ ân..... Biết..... Mau..... Mau dừng lại đi.....” Dạ Thủy Linh vốn dĩ nằm ngựa ở trong ngực hân, nay đã không còn sức ngã rạp trên lưng ngựa.

“Như nàng mong muốn, cái hoàn mỹ sẽ chấm dứt ngay!” Xích Nhĩ Đa nghe theo nằm sát vào trên lưng của nàng, đè thấp thân mình.

“Giá, giá!” Hai tiếng, hai chân đồng thời cũng dùng sức thúc vào bụng ngựa một lần nữa. Cực Phong như là biết tâm tư chủ nhân, lúc này đang dùng hết toàn lực hướng ven hồ bên kia thẳng đến, ngược lại càng chạy càng nhanh.

Khách lạ, khách lạ tiếng vỗ ngựa vờn quanh khu rừng cây im lặng, những nơi mà có vó ngựa phóng qua, chim chóc chạy bay toán loạn.

“Aa..... Dừng..... Ta không trốn..... Cáp a..... Dừng lại..... Dừng lại.....” Nàng vô lực hét lên, bị động thừa nhận hạ thế một lần lại một lần cuồng tiến mạnh công.

Đôi cánh tay mạnh mẽ của Xích Nhĩ Đa ôm chặt nàng, phân thân cực đại từ phía sau lại tiến sâu thêm một chút vào chỗ sâu nhất của hoa tâm.

Tất cả những suy nghĩ trong chốc lát vỡ tung thành trăm ngàn mảnh nhỏ vỡ vụn, trong lúc nàng đạt đến đỉnh cao nhất của hoan ái là lúc, liên tiếp co rút lại cũng làm cho hân nhìn không được bắt đầu đến cao trào.

“Không..... A a a a.....” Không chịu nổi quá nhiều cơn khoái cảm, trong cơn cao trào mãnh liệt nhất, nàng cuối cùng vô lực ngất.

Mà hân lúc này, còn lại là đem đầy bụng dục hòa, trực tiếp ở trong cơ thể nàng phun ra ra tất cả những chất lỏng nóng ấm.

Mới lưu luyến không rời đem vật cứng rắn nóng ấm của hân rút ra khỏi người nàng.

“Hu.....” “Kéo mạnh dây cương.

Chậm rãi hạn chế tốc độ Cực Phong, đem thiên hạ trong lòng ngắt đi, mặc quần áo thật cẩn thận, quay đầu đi về hướng cửa thành Tây

Từ lần chạy trốn bất thành của hôm đó, nàng đã bị trông giữ càng nghiêm ngặt hơn, chẳng những một cung nữ ngày thường theo hầu hạ sát bên cạnh, hai tỷ nữ hầu hạ, mà bây giờ còn tăng thêm một đám nữ thị vệ trông coi ngoài cửa, để ngừa nàng chạy trốn lần thứ hai.

Hân thật sự là hoảng hốt quá mức a! Một Vương thượng của một quốc gia, muốn nữ nhân, muốn thị tẩm, chuyện này đâu có khó gì với hân? Tin tưởng chỉ cần hân khẽ động một ngón tay, một đám nữ nhân xếp thành hàng cam nguyện thay thế vị trí của nàng, tại sao lại không chịu thả nàng ra?

Đã qua mấy ngày, nàng cũng không nhìn thấy bóng dáng của Xích Nhĩ Đa, chuyện này làm cho nàng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Nàng ở trong phòng buồn đến chết đi được, may mà các nữ tỷ đã đoán trước ý định của nàng, đã chuẩn bị sẵn áo lông Cáo màu đỏ, nàng đi đến hoa viên bên ngoài Xuân Tuyết các giải sầu.

Phía sau, còn lại là nữ tì theo bên người, Thúy nhi, còn có hai nữ hầu vệ mang kiếm.

Áo lông cáo màu đỏ này đó chính là vật quý hiếm có chỉ duy nhất có tại Xích Lung Quốc này, từ lông cáo đỏ, qua rất nhiều công đoạn mới may thành như thế.

Nó cùng với các loại lông thú vật khác không giống nhau là, ngoài trừ một màu đỏ quyến rũ lấp lánh, khi mặc vào sẽ chống lạnh vô cùng giữ ấm áp.

Tại đây phương Bắc rét lạnh như thế này, mặc nó vào ngoài việc hưởng thụ sự ấm áp hiếm có ra, còn tượng trưng cho thân phận cùng địa vị.

Nhưng mà đương nhiên loại vật phẩm quý giá hiếm thấy này đương nhiên giá tiền rất dọa người, chỉ có Vương tộc mới có năng lực sử dụng, cũng thường bị tiến cống đến hoàng thất Trung Nguyên, nghe nói ngay cả đương kim hoàng đế cũng rất yêu thích a!

“Chủ tử! Đi lâu như thế, có mệt hay không? Đẳng kia có bàn đá, hay chúng ta đến đó nghỉ ngơi nhé?” Thúy Nhi chỉ ở phía trước dưới tán những cành mai, dùng hòn đá xây thành cái bàn nói.

“Được.” Dạ Thủy Linh khẽ gật đầu.

Lúc này, Thúy Nhi lấy ra cái giỏ bằng trúc, từ bên trong đem ra những món điểm tâm ngọt chuẩn bị tốt đặt ở trước mặt Dạ Thủy Linh.

“Đây là mới ra lệnh cho nữ đầu bếp làm, đều là những loại bánh mà chủ tử yêu thích.” Tự tay bày một món lại một món đem lên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ads Gió lạnh ào tới, nhánh cây lay động, những đoá hoa tung bay trong gió, cảnh này lúc này, làm cho nàng không khỏi nhớ tới giờ dạy học quốc văn ở trường học, sách giáo khoa có một câu thơ:” vô cùng một phen hàn triệt cốt, kia hoa mai phác mũi hương.” Thi thảo nói nhỏ.

Mặc dù mùa đông còn chưa bắt đầu, hoa mai cũng đã nở rộ xinh đẹp như thế, gió thổi qua, từng cánh hoa bay bay trước mắt, làm nàng nhìn đến nhập thần.

“Chủ tử ngâm thật tốt, đến đây, thưởng thức thử xem hương vị có giống như trước đây, tuy rằng không phải do ngự trù ở cung đình làm, nhưng nghe nói tay nghề của nữ đầu bếp này cũng không kém.” Thúy Nhi cười tán thưởng nói.

Dạ Thủy Linh thu hồi suy nghĩ hỗn loạn, hướng mắt nhìn lên, đang lúc nàng vươn tay đến những món thức ăn trên bàn, phát hiện, trên bàn không giống những thức ăn mà nàng thích ăn.

Thảm hại hơn là, tất cả những thứ đó đều là thức ăn ngọt mà nàng ghét nhất từ nhỏ đến lớn.

Không phải bánh đậu xanh, thì là bánh ngọt, nói chung đủ loại bày la liệt kia toàn là....

“Chủ tử? Người làm sao vậy?” Nhìn thấy biểu tình của chủ tử vô cùng khó coi, Thúy Nhi khẩn trương hỏi.

“À không có gì, ngại mang đi đi! Hiện tại ta không muốn ăn.” Vì không muốn phụ lòng tốt của Thúy Nhi, nàng tùy tiện tìm một cái lý do.

“Không muốn ăn?” Sao lại như vậy? Mấy thứ này đều là chủ tử bình thường thích ăn a! Chỉ cần nhìn đến mấy thứ này, chủ tử nhất định sẽ cao hứng một ngụm tiếp theo một ngụm, lộ ra thỏa mãn tươi cười, kỳ quái, chủ tử rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hay là chủ tử muốn uống bát canh đậu đỏ trước cho ấm áp?”

Nói xong, Thúy Nhi vội vàng từ trên bàn bưng tới canh đậu đỏ nóng hổi mang đến trước mặt nàng.

Nhiều mày, vươn tay đẩy ra, “Ta nói không muốn ăn, là không muốn ăn, toàn bộ đều đem đi xuống, đem đi xuống.” Nhìn bát canh ngọt kia, Dạ Thủy Linh có chút không kiên nhẫn gầm nhẹ.

Bị tính tình của chủ tử thay đổi đột ngột dọa nàng hoảng sợ, bởi vì nàng từ từ nhỏ cùng lớn lên với công chúa, mặc dù có thân phận chủ tớ, nhưng tình cảm các nàng như chị em. Công chúa cũng đối xử rất tốt với nàng, chưa từng mắng nàng bao giờ.

Nàng không rõ, từ lần trước tình lại cho đến giờ tính tình của chủ tử hoàn toàn thay đổi.

Thúy Nhi khổ sở hỏi:” Chủ tử, người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.....” Những món mà chủ tử thích ăn nhất, nay lại không thèm nhìn đến.

Cá tính cũng cùng trước kia kém rất nhiều, hành vi quái dị, ngay cả phương thức nói chuyện, cũng có chút kì lạ khó hiểu.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, đứng lên,” Thúy nhi, thực xin lỗi..... Vừa rồi lớn tiếng với người , ta thật sự không có việc gì.” Thấy dáng vẻ nàng ta gần như sắp khóc,nàng không đành lòng vỗ nhẹ bả vai Thúy nhi nói.

Trong lòng phiền muộn, nên khẩu khí của nàng có hơi lớn tiếng một chút.

“Không, chủ tử không cần cùng nô tỳ giải thích, chính là..... Nô tỳ cảm thấy chủ tử dường như không giống với trước kia” Không lẽ là do bị thương ở đầu sao?

Trong lòng Thúy nhi bắt đầu lo lắng không an.

Nàng quyết định nói một lần,” Đương nhiên là không giống, trước kia ta có nói một lần rồi, người không nhớ sao? Lúc ta tỉnh lại, ta đã nói không phải là chủ tử Thiệu Thủy Nguyệt trước kia.” Cho dù nàng biết điều này thực sự hoang đường, nhưng nàng vẫn nói. “Ta đã nói qua, ta là Dạ Thủy Linh đến từ thế kỉ thứ hai mươi mốt,ta biết người rất khó tin tưởng, nhưng đây là sự thật , ta cũng không biết tại sao ta lại chạy đến nơi này chỉ biết là ta hiện tại không thể đi trở về.”

Đầu tiên là thấy những giấc mộng không thể nào hiểu nổi, sau đó lại phát sinh một số chuyện kì quái. Sau đi đi dạo trên bờ biển với các bạn lại kì đến thế giới cổ đại này, tất cả, tất cả những chuyện như thế này làm cho nàng không biết làm sao.

Hiện tại nàng trốn cũng không thoát, mà bên kia nàng cũng không thể quay về.

Cùng lúc là nàng căn bản trốn không thoát đi, mà phe bên kia là nàng căn bản cũng không biết nên như thế nào trở về.....

Thúy nhi trừng lớn hai tròng mắt,” Này..... Điều này làm sao có khả năng?”

Tuy rằng hôm đó khi chủ tử tỉnh lại, quả thật nói chuyện có chút mê sảng, nhưng nàng vẫn nghĩ do chủ tử vừa mới tỉnh, đầu lại bị thương thần trí không tỉnh táo,cho tới bây giờ nghe nói, làm cho nàng khó có thể tin không thể nói thành lời, thật sự là rất hoang đường .

Nhấn mạnh lần thứ hai. “Ta nói là sự thật, nếu không tại sao người lại cảm thấy ta không giống trước kia? Ngay cả những món điểm tâm ngọt trước kia chủ tử người thích ăn hiện tại cũng không cần, nguyên nhân rất đơn giản, đó là ta căn bản không phải là chủ tử nhà người , ta là Dạ Thủy Linh,mấy thứ trên bàn này, tất cả đều là chủ tử người thích ăn , chứ không phải ta.” Nàng nhấn mạnh những điểm nàng cùng Thiệu Thủy Nguyệt bất đồng.

“Sao lại có thể như vậy..... Nhưng bên ngoài của người chính là chủ tử a!” Nếu bảo là người khác làm sao nàng ta có thể tin được?

“Bên ngoài đúng là giống nhau vậy, nhưng linh hồn hoàn toàn khác , ta cũng không biết tại sao ta lại nhập vào thân thể này, đến nỗi Thiệu Thủy Nguyệt hiện tại ở nơi nào, ta cũng không biết..... Nàng chỉ nói với ta, muốn ta thay nàng hoàn thành vận mệnh của nàng.” Dạ Thủy Linh nhớ lại hình ảnh sau khi nàng rơi xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ads Nghe nàng nói như thế , lúc này về mặt Thúy nhi đã muốn khóc, hiển nhiên nàng đã có chút tin tưởng.

Theo Thúy nhi quan sát mấy ngày nay , Dạ Thủy Linh xác thực không giống như chủ tử nhà nàng , vậy chủ tử của nàng đâu? Chủ tử của nàng hiện tại đang ở nơi nào?

“Ô ô..... Chủ tử..... Chủ tử, người tại sao lại ngốc như vậy” Thúy nhi khổ sở liên tiếp lau lệ.

Nếu như ngày trước nàng trông chừng chủ tử cẩn thận, không cho chủ tử có cơ hội tìm chết, hiện tại sẽ không biến thành như vậy .

Nhất định là ngày đó..... Như vậy, nói như thế , chủ tử nàng thật sự đã chết sao?

Thúy nhi không dám nghĩ tiếp nữa, chủ tử trước mắt lại không phải là chủ tử,nàng cũng không biết nên làm như thế nào.

“Được rồi, người cũng đừng thương tâm” Đột nhiên, nàng như là nghĩ đến cái gì,” A! Ta nghĩ đến, chủ tử nhà người có một khối ngọc bội màu trắng rất đẹp hay không?” Nàng nhớ rõ, có một lão nhân gia tự xưng là Nguyệt lão công công đưa nàng một khối bạch ngọc giống như tiền cổ.

Trước khi rơi xuống nước nàng còn mang, hôm trước khi nàng xem , đã không ở trên cổ nàng .

Nói không chừng, tìm được nó, nàng có thể dựa vào thứ đó mang nàng trở về

Bạch ngọc? Thúy nhi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tiếp theo lại lắc lắc đầu,” Không có a! Tôi theo chủ tử nhiều năm như thế , cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy chủ tử mang qua cái gì gọi là vòng cổ bằng bạch ngọc.” Thúy nhi dùng ống tay áo lau đi nước mắt nơi khóe mắt .

“Không có? Ngươi cẩn thận ngắm lại xem, không phải vòng cổ cũng được, có loại trang sức nào gần giống như thế bằng bạch ngọc hay không, thí dụ như: Đồ trang sức hoặc là ngọc bội đeo bên hông?” Nàng muốn Thúy nhi suy nghĩ rõ ràng một chút, đây là cơ hội duy nhất có thể mang nàng trở về gi đó.

Đôi mắt khẽ đảo một vòng, suy nghĩ tương, đáp án vẫn là giống nhau,” Không có.” Nội tâm khó hiểu vì sao lại hỏi nàng chuyện này.

“Được rồi, để ta tự mình nghĩ biện pháp tìm vậy! Ngươi đã tin tưởng ta không phải chủ tử nhà ngươi, sau này ngươi muốn gọi ta là chủ tử hay giống như những người khác gọi ta là Dạ phi nương nương cũng được.”

Dạ Thủy Linh có chút lười nhác ngồi trở lại trên ghế đá , tiếp tục thưởng thức hương thơm ngan ngát của những cánh hoa bay trong gió mang đến.

“ Vì không để người nghi hoặc, nô tỳ vẫn là kêu người là chủ tử đi!” Thúy nhi bình tĩnh nhìn chủ tử trước mắt này không phải chủ tử, quyết định một lần nữa thích ứng với vị tân chủ tử hiện tại này .

Tuy rằng thực luyện tiếu, nhưng hiện tại nàng duy nhất có thể làm, chính là hầu hạ chủ tử hiện tại này thật tốt, có lẽ có một ngày trong tương lai , chủ tử của nàng sẽ trở về .

“Ừm! Ngươi đã quyết định , vậy cứ như vậy đi! Ngươi nói ngươi tên là Thúy nhi ? Ta nhớ rồi, nhưng trước hết đem mấy món này dẹp hết đi!” Nghĩ nghĩ, không đúng a! Nếu đem đi hết vậy hiện tại nàng nên ăn cái gì? Cảm giác bụng có chút đói bụng, thật sự nhớ các món ăn vặt ở Đài Loan a.

“ Dạ.” Thúy nhi vẫn cung kính nghiêng người thi lễ như cũ , sau đó thu dọn mâm thức ăn ngọt trên bàn.

“ À! Đúng rồi! Nơi này có món súp vịt hầm ngũ vị không?” Thực sự nhớ cái món ngon tuyệt vời đó a.

“ Dạ?” Có chút không rõ nhìn phía chủ tử, đó là cái gì a? Chưa từng nghe qua,” Dạ..... Chủ tử nói là súp gì? Hay là chủ tử muốn thưởng thức món canh táo, hương vị cũng thực sự rất ngon!”

Canh táo, đó là dùng nước hầm xương hầm đến thật mềm thêm gia vị nấu đến mềm, sau đó bỏ rong biển vào vừa sôi là nhắc xuống, thêm chút mật hoa, quả đào, cùng một ít dưa hấu thịt quả đi vào, món khai vị này ngon vô cùng.

Nàng lộ ra biểu tình hoảng sợ ,” Canh táo?” đó là cái gì? Nàng thực sự không rõ, cái tên cổ quái kì lạ như thế có thể ăn sao? “Quên đi, còn có món khác không?” Aiiii!! Món súp vị của nàng a!

“Vậy món canh mật anh đào thì sao a? Đã được ướp lạnh trước, nghe nói đầu bếp buổi sáng có làm qua mang đến cho Vương Thượng, hình như vẫn còn, chủ tử uống một chén nhé?” Thúy nhi nghĩ đến sáng sớm nàng mới ghé qua nhà bếp, có nghe đầu bếp nữ nhắc tới, thế này mới nghĩ đến.

“Ừm! Nghe cũng không tệ, vậy này đi!” Cái tên này nghe không cổ quái lắm, hẳn là không khó ăn đi! Thế này mới nở một nụ cười.

“Dạ, thỉnh chủ tử chờ trong chốc lát, nô tỳ lập tức mang đến cho người dùng.” Thu dọn xong, Thúy nhi xoay người rời khỏi hoa viên.

Dạ Thủy Linh quay đầu nhìn hai thị vệ nhìn phía sau nói:” Các ngươi theo ta lâu như vậy không phiền chán sao? Đi xuống trước đi! Ta muốn yên lặng một chút.” Thực chịu không nổi, nàng cũng không phải phạm nhân, làm cái gì bám sát lấy nàng không buông như thế.

Làm cho toàn thân nàng cảm giác cũng không tự tại.....

Mặt không chút thay đổi, “Không phiền chán, Vương thượng phân phó qua, trừ phi là nương nương đi ngủ, bằng không phải canh giữ ở bên cạnh nương nương .” Nữ hầu vệ đứng cách nàng hai mét, hai người đồng loạt lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Ads “Ta cũng sẽ không chạy trốn, có hai thị vệ thân thủ tốt như các ngươi vậy , ta còn có cơ hội chạy sao? Các ngươi trước hết đi xuống đi n?” Dạ Thủy Linh ý định tiếp tục thuyết phục các nàng.

“Dạ phi nương nương cũng đừng làm khó xử Hắc Sát, Bạch Sát, tại hạ cũng là phụng mệnh làm việc a! Nếu không, nương nương hãy đến gặp Vương thượng! Chỉ cần Vương thượng ra lệnh một tiếng, Hắc Sát, Bạch Sát sẽ không theo nương nương.” Một trong hai thị vệ mặc áo đen nói.

Mắt thấy không thể thuyết phục các nàng, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Nếu các người không buồn chán, thì tùy các người vậy.”

“Tạ, nương nương thông cảm” Hắc Sát, Bạch Sát hơi nghiêng người, chấp tay kiể hành lễ.

Dạ Thủy Linh cũng không nhìn về phía các nàng nữa, liền lẳng lặng như thế ngồi một hồi lâu.

Ngẩng đầu nhìn lên, trời xanh mây trắng, hoa mai nở rộ, thu hết vào đáy mắt,” Không biết mọi người lúc này như thế nào.....” Nàng thật sự nhớ ba ba và mẹ của nàng! Còn có các bạn thân của nàng.

Cảm xúc nhớ nhung làm rối rắm lòng của nàng, nước mắt chậm rãi, lặng lẽ, vòng quanh nơi hốc mắt.

Trong lúc sầu não tùy tiện ngâm một câu thơ của thi sĩ Bạch Cư Dị

“Hoa phi hoa, vụ phi vụ, nửa đêm đến, bình minh đi.....”

Đúng lúc này, câu tiếp theo được một giọng nam lạ tiếp nhận.

“Đến như mộng xuân không bao lâu, đi giống như hương vân vô mịch chỗ.” Nam nhân không biết khi nào, đã xuất hiện ở trước mặt của nàng, hai tay giao nắm ở sau lưng, đã thốt lên nửa câu tiếp theo kia.

Giống như đang nhìn thấy món ngon ở trước mắt, không e dè nhìn chăm chăm vào Dạ Thủy Linh.

Đẹp quá a! Tựa như thiên nữ hạ phàm, hẳn cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ nhân xinh đẹp như thế, đáng người tình tế nhỏ nhắn, tỉ lệ hoàn mỹ, xao động lòng người, hoàn toàn không giống như thân thể nữ tử phương Bắc.

Trong lòng nam nhân tán thưởng, từ bên ngoài hoa viên, trong lúc vô tình nhìn thấy người nữ tử này, hẳn đã bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn thật sâu, không khéo nghe thấy nàng đang ngâm thơ, vội vã tiến lên.

Thình lình xuất hiện một người xa lạ, làm cho Dạ Thủy Linh cùng Hắc Sát, Bạch Sát đều hết hoảng.

Gặp nam nhân cất bước hướng Dạ phi nương nương đi đến, chỉ còn khoảng cách hai bước ngắn ngủn, Bạch Sát tay nắm chặt kiếm lập tức tiến lên ngăn cản, Hắc Sát còn lại là cảnh giác bảo vệ ở trước người của nương nương.

“Đứng lại! Không cho phép đến gần, nếu không Tu La Bạch Sát này không khách khí.” Bạch Sát bảo vệ chủ rút phôi kiếm trong tay ra.

“Tránh ra! Đừng chắn đường bọn Vương.” Nam nhân lớn tiếng quát.

Được một tay Xích Lung Vương huấn luyện ra Bạch Sát làm sao có khả năng bị hù dọa như vậy, đương nhiên không chịu thoái nhượng, híp mắt lại, cần thận đánh giá nam nhân trước mắt.

Đáng người cường tráng, trên đầu và trang sức tuy thực sự rất hoa lệ, nhưng trang phục kỳ dị, chỉ nhìn thôi có thể nhìn thấy thủ công tinh xảo chế tác từ tơ lụa quý cũng chỉ vàng....

Cùng lúc, sắc mặt của Hắc Sát cùng Bạch Sát lộ vẻ kinh hoàng, người này không phải là người của Xích Lung quốc

“Người thực sự là ai?” Hắc Sát phản ứng đầu tiên, toàn thân căng thẳng.

Cư nhiên có ngoại nhân có thể dễ dàng vào thành như thế, bây giờ còn to gan lớn mật xâm nhập hoa viên hoàng cung.

Mà hoàn toàn không bị một người thị vệ nào phát hiện? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Hay là võ công người này quá mạnh mẽ, hoàn toàn không bị bọn thị vệ phát hiện?

Cũng mặc kệ Hắc Sát theo dõi sát sao như thế nào, bằng kinh nghiệm nhiều năm của nàng, nam nhân trước mắt này hoàn toàn không giống như người có võ công.

“Hừ! Chỉ bằng hai người các người nghĩ có thể ngăn cản bọn Vương? To gan lớn mật, nhìn thấy bọn Vương còn không quỳ xuống?” Nam nhân bị các nàng kích thích không còn kiên nhẫn hết lớn.

“Vương? Vương chúng ta chỉ có một, đó chính là Xích Lung Vương.” Bạch Sát không chút do dự trả lời.

Nghe nói lời ấy, trên mặt nam nhân lập tức xuất hiện thần sắc khinh thường.

Hắc Sát chăm chú nhìn nam nhân cách trước mắt không xa, trong đầu suy tư hẳn xưng chính mình là Vương? Đương kim có thể xưng Vương chỉ có ba người.

Thứ nhất chính là Vương thượng Xích Lung quốc xưng bá phương Bắc của các nàng , thứ hai chính là Đường triều ở phương Nam, nhưng mà người nam nhân này nhìn như thế nào cũng không giống a! Hơn nữa bọn họ đều xưng là “Trẫm” cho nên cũng không thể là thứ hai.

“Khoan đã! Bạch Sát.” Nói như thế , vậy chỉ còn lại có thứ ba , vị ở Cách Tang quốc phương Tây , hẳn là người đó.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Ads Nam nhân trước mắt hoàn toàn phù hợp phỏng đoán của nàng .

Hắc Sát do dự nói điều nghi hoặc trong lòng ra, nếu nàng đoán đúng, như thế thực sự hồng phúc rồi.

“Chẳng lẽ ngài là, thống nhất quốc gia phương Tây đại Vương Cách Tang quốc , Cách Phổ Tùng Trí.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bạch Sát lập tức kinh ngạc xoay người nhìn giống Hắc Sát.

“Ha ha ha ha – Cũng may các ngươi còn có kiến thức, đúng vậy, bản Vương chính là Cách Tang đại Vương, thấy còn không quỳ xuống?” Cách Phổ Tùng Trí từ khuôn mặt tươi cười ban đầu đột nhiên chuyển sang nghiêm nghị lạnh lùng.

Đã biết thân phận nam nhân trước mắt , Hắc Sát, Bạch Sát lập tức quỳ một gối xuống “Tại hạ Hắc Sát, Bạch Sát, vô tình mạo phạm, còn thỉnh Cách Tang đại Vương thứ lỗi.” Hai người chấp tay tạ lỗi.

Bất thành linh chuyển biến, làm cho Dạ Thủy Linh ở một bên thấy không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu hiện tại đã xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ cảm xúc đau buồn ban nãy, lập tức hóa thành hư ảo.

“Hừ! Đứng dậy!” Hắc thể này mới vừa lòng huy phát ống tay áo.

“Tạ, Cách Tang đại Vương.” Hắc Sát, Bạch Sát tạ quá đại Vương, chậm rãi đứng dậy.

Hắn thấy hai a thị nữ vẫn bình tĩnh đứng ở chỗ cũ, không có động tác gì nhường đường, lửa giận lại lần nữa dâng lên.

Hai người này là đầu gối sao!” “Còn đứng ở nơi đó làm cái gì? Còn không mau thay bản Vương dẫn kiến?”

Ánh mắt của Cách Phổ Tùng Trí nhìn Dạ Thủy Linh có chút không được tự nhiên.

“Ách..... Nay chỉ sợ, có chút không ổn.....” Sắc mặt Hắc Sát giống như gặp nạn nói ra bản khoản của nàng , nếu như bị Vương thượng nhìn thấy , các nàng sẽ bị trách phạt .

“Không ổn? Tại sao không ổn?” Dứt lời! Cách Phổ Tùng Trí nhanh chóng tiến lên, sau khi biết hắn thân phận, Hắc Sát và Bạch Sát cũng không dám mạo muội ngăn cản, chỉ có thể trở mặt nhìn hắn bắt lấy cánh tay trắng ngọc Dạ phi nương nương.

“Oa a..... Đau quá.....” Dạ Thủy Linh bị hắn dùng sức nắm chặt lấy, đau kêu thành tiếng.

“Nương nương? Nương nương người xảy ra chuyện gì?” Hắc Bạch song sát hai người muốn tiến lên xem xét, lại bị đại Vương Cách Tang trừng mắt dọa nạt.

“Các ngươi đây là đang làm cái gì? Chỉ là thân phận hạ nhân , cũng muốn đối nghịch cùng bản Vương ? Các ngươi không cần đầu nũa phải không?” Lạnh giọng uy hiếp nói.

Nghe thấy giai nhân hô đau, hắn vội vàng thu hồi đại chưởng, đã thấy do hắn dùng sức quá mạnh, trên cổ tay trắng như tuyết hắn rõ nét năm ngón tay đỏ ửng.

Lần này, Dạ Thủy Linh không đợi Hắc Bạch song sát ra tiếng, mở miệng nói trước :” Hắc Sát, Bạch Sát ta mệt mỏi, trở về đi!” Không đợi các nàng đáp lại, vội vã bước nhanh về phía trước.

Nếu nàng ở đây, không biết nam nhân kỳ quái này muốn làm cái gì , ánh mắt hắn làm nàng bất an, về mặt của hắn làm nàng không được tự nhiên, ở bên cạnh hắn một khắc nàng cũng không muốn.

Giác quan thứ sáu minh mẫn của nữ nhân nói cho nàng, người này có chút không thích hợp, nàng muốn đề phòng tránh xa hắn một chút.

“Vâng! Dạ phi nương nương.” Hắc Bạch song sát cung kính đi theo phía sau chủ tử.

Cách Phở Tùng Trí mắt thấy mỹ nhân đi như thế, hấn sao có thể buông tay,” Chờ một chút!” Bước một bước dài, đã đi vào trước mặt nàng, bắt lấy nàng.

“Các nàng gọi nàng là nương nương? Chẳng lẽ nàng chính là phi tử của Xích Nhĩ Đa?” Hấn hỏi.

Lần này, nàng không bị hấn dọa, chỉ thản nhiên nói,” Đúng vậy, không biết đại Vương còn có vấn đề gì không? Thiếp thân mệt mỏi, nếu không có việc gì, thiếp thân xin cáo lui trước.” Nàng học phương thức nói chuyện của cô nhân, nhìn nam nhân trước mắt nhẹ thì lễ.

Nghe nói thật sự là như thế, Cách Phở Tùng Trí vẫn như cũ không chịu buông tay, gắt gao nắm, Dạ Thủy Linh cũng giãy không ra.

Ngay tại lúc giằng co không dứt, Xích Nhĩ Đa xuất hiện, làm cho đoàn người Dạ Thủy Linh thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Nhĩ Đa.....” Dạ Thủy Linh thấp giọng kêu lên.

“Vương thượng!” Hắc Bạch song sát khấu kiến Vương thượng.

Xích Nhĩ Đa gật đầu nói,” Ừm, miễn lễ.” Đương nhiên, tiếng kêu cứu của Dạ Thủy Linh tuy rằng rất nhỏ, nhưng hấn cũng đều hoàn toàn nghe thấy được.

“A! Thì ra là Cách Phở Tùng Trí huynh ở chỗ này a!” Từ xa liếc mắt một cái liền thấy nữ nhân của hấn bị tên chết tiệt Cách Tang quốc Vương nắm, trong lòng phần nộ hấn cố gắng đè nén.

Xích Nhĩ Đa ngoài cười nhưng trong không cười, từ bên kia nhẹ tay nắm lấy tay của Dạ Thủy Linh, kéo nàng vào lòng, đem bảo hộ vào trong ái phi ngực, “chuyện gì làm cho Cách Phở Tùng Trí huynh nắm chặt tay như thế a?”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Ads Vốn dĩ cầm giai nhân trong tay, trong nháy mắt biến thành rơi vào trong lòng Xích Nhĩ Đa, làm cho Cách Tang Vương nhìn cũng không phải dễ chịu cho lắm.

“Không có gì, chỉ là mới vừa rồi nhìn thấy vị mỹ nhân này đang ngâm thơ, bốn Vương bỗng dưng có hứng ứng đối một câu, làm cho mỹ nhân sợ hãi, đang muốn tiến lên giải thích tâm sự, Nhĩ Đa huynh đã tới rồi.” Cách Phở Tùng mưu lược cười cười.

“Thì ra là như vậy, Cách Phở Tùng Trí huynh đại giá bốn quốc, sao lại không báo trước một tiếng? Để cho Xích Lung quốc có thể nghênh tiếp từ xa a! Hạ nhân thông tri Cách Phở Tùng Trí huynh ở đại điện chờ, bốn Vương lập tức tiến đến, lại không thấy thân ảnh Cách Phở Tùng Trí huynh, thì ra ở hoa viên hoàng cung nhìn thấy người a!” Hấn lại vẫn nắm chặt lấy tay nàng không buông.

Biết rõ tất cả những nam nhân chỉ cần gặp qua dung mạo Dạ Thủy Linh, không có người nào không vì nàng si mê.

Ngay cả Cách Tang Vương trước mắt này đến từ phương Tây cũng giống như thế.

Trong mắt Cách Phở Tùng Trí nhìn nàng để lộ ra dục vọng cùng ý đồ, hấn tuyệt đối không đoán sai, cho dù chỉ là trong nháy mắt, cũng làm cho hấn xem phi thường rõ ràng.

“Ha ha ha ha! Nay quả thật là bốn Vương sợ sẩy a! Thất lễ, thất lễ, không đợi Nhĩ Đa huynh đến, đã tự tiện tham quan hoàng cung, không thể tưởng được phong cảnh trong cung Xích Lung quốc lại tuyệt đẹp như thế, cho dù là tạo sơn tạo thủy cũng làm trông rất sống động a! Tuy rằng khí hậu không thuận lợi, nhưng lại làm cho người ta lưu luyến không rời.” Hấn tán thưởng nói.

“Nếu Cách Phở Tùng Trí huynh thích thú, bốn Vương sẽ bảo vài cung nữ mang huynh đi dạo chung quanh, đêm nay giờ Dậu, bốn Vương ở hậu viên thiết tiệc rượu chiêu đãi, cung nghênh Cách Phở Tùng Trí huynh đại giá bốn quốc, đến lúc đó sẽ có người đến thông tri.”

Xích Nhĩ Đa cúi đầu lạnh lùng nhìn thiên hạ trong lòng nói: “Ái phi có chút mệt mỏi, có chuyện gì sau này còn nhiều cơ hội để nói, Cách Phở Tùng Trí huynh mời tự nhiên, Hắc Sát, bảo vài cung nữ đến hầu, đừng làm cho Cách Phở Tùng Trí huynh buồn.” Dứt lời, Xích Nhĩ Đa ôm choàng lấy của thất lung Dạ Thủy Linh, không để ý về mặt Cách Tang Vương, cũng không quay đầu lại đem nàng rời khỏi hiện trường.

“Cách Tang Vương, bên này thỉnh.” Hắc Sát nghiêng người, đi ngược lại hướng bọn họ, Bạch Sát còn lại là cung kính theo sát ở phía sau.

* * *

Đọc theo đường đi, Xích Nhĩ Đa phần nộ một câu cũng không nói, thẳng đến về tới Xuân Tuyết các cửa nàng , vào tắm phòng của nàng , đem nàng dùng sức đẩy vào nhuyển tháp.....

“Ngô..... Ngươi làm cái gì a?” Thân thể va chạm mạnh vào nhuyển tháp, phát ra một chút đau đớn.

“Hừ! Làm cái gì? Chuyện này ta muốn hỏi nàng a? Nàng không có việc gì chạy đến hoa viên làm gì? Muốn câu dẫn nam nhân? Thừa dịp ta không ở, hai người nhân tình hạ ý đối thơ sao?” Nàng không biết liêm sỉ như thế sao?

Hay là, nàng vẫn còn ý định muốn chạy trốn khỏi nơi này, nghĩ đến tìm một nam nhân khác, hẳn sẽ thả nàng đi?

Đừng nghĩ, hẳn tuyệt đối không bao giờ có thể buông tay như vậy , huống chi, hẳn còn chưa đùa đủ đâu!

“Ngươi..... Ngươi đang nói cái gì a? Bình tĩnh một chút được không, ta cùng hẳn hoàn toàn không có cái gì.” Ý tưởng trong lòng nàng, hẳn nhất định là hiểu lầm .

Bình tĩnh? Muốn hẳn làm sao mà bình tĩnh? Chỉ là tên kia nắm lấy tay nàng, hẳn liền đầy ngập lửa giận, càng đừng nói là cùng một chỗ đối thơ.

Cười lạnh, “Nàng nói các người không có chuyện gì, cùng nhau đối thơ còn không có chuyện gì sao? Chẳng lẽ muốn ta thấy các người tình chàng ý thiếp, thực ở trên giường , thế này mới gọi là có cái gì sao? Hay là, ta không thể thỏa mãn nàng, mới làm cho nàng muốn nam nhân như thế ?” Xích Nhĩ Đa đã sắp mất đi lý trí, động tác nhanh chóng cỡi y phục chính mình , nằm đè lên nàng.

“A..... Ngươi làm cái gì? Ngươi đang nói vậy gì vậy.....” Dạ Thủy Linh sợ hãi liều mạng lùi về phía sau, làm cho Xích Nhĩ Đa càng thêm giận dữ trực tiếp đem quần áo trên người nàng toàn bộ xé bỏ.

“Không.....” Nàng quá sợ hãi, hai tay vung vẩy lung tung , muốn ngăn cản hẳn không bỏ hung ác, hoàn toàn không phát huy nửa điểm tác dụng.

Đôi mắt hẳn đầy tơ máu che kín đôi mắt, “Không? Cách Tang Vương là có thể?” Hừ lạnh ra tiếng, hoàn toàn không nghe thấy nàng nói gì.

Ghen tuông chiếm cứ tâm hẳn , hẳn không thể dễ dàng tha thứ nam nhân khác chạm vào nàng, bởi vì, nàng chỉ có thể là của một mình hẳn .

Không cho nàng có cơ hội biện giải, đôi môi ấm nóng lập tức hôn lên cái miệng nhỏ nhắn bạc thân của nàng , cái lưỡi bá đạo tham nhập trong miệng nàng khe khẽ , giữ lấy mỗi một chỗ non mềm trong miệng nàng .

“Dừng tay..... Ngô.....” Tay nhỏ bé vô lực đánh vào trong ngực cứng rắn của hẳn .

Hắn chút không để ý tới, lưỡi cứ lướt qua, chuyển động ở trong miệng nàng , điên cuồng hôn làm cho nàng bắt đầu mê mẩn, một cổ dục hỏa kịch liệt ở hạ thân hẳn hùng hực thiêu đốt, hẳn muốn nàng! Trong đầu hẳn hiện tại chỉ tồn tại duy nhất ý niệm này.

“Nàng vẫn chưa đủ, cũng khát vọng , ta đây sẽ thanh toán cho nàng, cho nàng suốt đời khó quên.” Xích Nhĩ Đa nở nụ cười, cười là âm trầm như thế , tà mị như thế , làm cho nàng không rét mà run.

“Không cần..... Ngươi nhất định là hiểu lầm , không phải như ngươi tưởng vậy, Làm ơn! Buông tha ta đi!” Hiểu được dục vọng lóe ra trong mắt hẳn, nàng biết, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì .

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Ads Hẳn dùng một tay đem hai tay Dạ Thủy Linh cố định tới trên đỉnh đầu nàng , đại chương đi vào nàng bộ ngực mềm mại trần như nhộng , thô bạo dùng sức vuốt ve, trào nắm, không hề có tình cảm thương hương tiếc ngọc.

Bởi vì lửa giận đã chiếm cứ tâm hẳn , làm cho hẳn không thể suy nghĩ chính xác cùng phán đoán.

“Ngô Ừm.....” Nàng thống khổ nhíu mày, thân mình không ngừng né tránh, chỉ là không thể thoát đi sự đùa cợt vô tình của hẳn.

“Biểu hiện của nàng như thế là sao? Là đang ngại không đủ phải không?” Thấp giọng cười lạnh, trước kia nàng cũng không phải biểu hiện như thế này .

Nàng này pho thống khổ bộ dáng, làm cho Xích Nhĩ Đa càng khí tăng thêm trong tay lực đạo, không ngừng đùa bốn nàng mẫn cảm mà đột khởi Tiểu Hồng môi, đầu ngón tay có kỹ xảo trên chọc, cảm thụ kia đồ bưng chậm rãi nở rộ, càng thêm lập cử.

“Không..... Đừng như vậy..... Ngươi hãy nghe ta nói..... Ách ân.....” Thanh âm hân lạnh như băng, ánh mắt chuyển biến, cùng trước kia hân hoàn toàn là phản nếu hai người, mà hân thô bạo đối đãi cũng làm cho nàng cảm thấy càng thêm sợ hãi.

Thẳng đến khi bờ ngực trắng như tuyết của nàng bị hân vuốt ve vừa sung vừa đỏ, hân thế này mới vừa lòng buông tay.

“Không? Sao lại như vậy? Không phải nàng thích như thế sao?” Xích Nhĩ Đa tà ác cười, buông ra giam cầm hai tay của nàng, đem thân thể xâm nhập hai chân của nàng trong lúc này, làm cho nàng không thể thuận lợi khép lại.

Hai tay dùng sức mở rộng đầu gối của nàng ra, ngón giữa liền như thế không hề báo động trước đâm vào mật huyết nhỏ hẹp của nàng, thỉnh thoảng xuất hiện dị vật xâm nhập, không hề ôn nhu xâm nhập, hay có màn khởi đầu cứ như thế vô tình xò xuyên vào nàng.

Không có chuẩn bị, không có dễ chịu, làm cho nàng đau kêu ra tiếng.” A..... Đau..... Không cần.....” Mặc kệ nàng chống đỡ như thế nào, đánh vào hân như thế nào, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đối với hân.

Tại sao? Tại sao lại đối với nàng như thế? Nàng cái gì cũng chưa làm a! Vì cái gì hân không chịu nghe nàng giải thích.....

Xích Nhĩ Đa không cho nàng có một cơ hội thở dốc, bắt đầu nhanh chóng di chuyển ngón tay ở bên trong cơ thể nàng, mà Dạ Thủy Linh chỉ có thể đau đớn nhắm chặt hai mắt, vô lực thừa nhận hân một lần lại một lần xâm nhập vô cùng đau đớn.

Bám chặt lấy cánh tay hân, ” Ta đau quá..... Van cầu ngươi..... À không.....” Từ dưới thân truyền đến từng trận co rút đau đớn, làm cho nàng ra tiếng khóc râm rút.

Hân nheo mắt lại, khoe miệng hơi nhếch lên, tựa hồ còn không muốn buông tha nàng như thế, hân muốn cho nàng biết, nàng là của hân, chỉ có hân mới có thể.

Rút khỏi ngón giữa, ở vưon ngón áp út, cũng khởi hai ngón tay, lần thứ hai dùng phương thức bá đạo xâm nhập mãnh liệt vào hoa huyết nhỏ hẹp khô rát của nàng, điên cuồng tiến lên, va chạm, xoay tròn.

“Ừm..... A a.....” Nàng cũng sắp không thể chịu đựng nổi, hân vô tình đùa bốn, xé rách đau đớn khiến nàng rối rắm, sắc mặt dần dần từ hồng hào chuyển đến tái nhợt, rên rỉ cũng chậm chậm chuyển sang thì thào.

Thân mình Dạ Thủy Linh run run, hạ thân không ngừng bị ngón tay thô ráp của hân xâm nhập bá đạo, bên trong mật huyết cũng ẩm ướt mật nước, nhưng nàng lại không bởi vậy mà cảm thấy một tia khoái ý, ngược lại ý thức càng lúc càng tan rã, như chìm trong sương mù.

“Ngô..... Không.....” Thanh âm nàng thờ ra đã như tiếng muỗi kêu, nắm chặt cánh tay hân, đôi bàn tay nhỏ bé cũng dần dần mất đi lực lượng mà buông thõng xuống.

Xích Nhĩ Đa đã bị phần nộ làm mờ lí trí, khi hân phát hiện thiên hạ dưới thân khác thường, thế này mới phát hiện, trên gương mặt của nàng đầy lệ, sớm đã không chịu nổi ngắt đi.

“Đáng chết!” Thấy vẻ mặt nàng thống khổ, lý trí hân lúc này mới trở về một ít, chậm rãi rút ra ngón tay ở trong cơ thể nàng tàn sát bừa bãi.

Hân đã xảy ra chuyện gì? Sao vậy lại không không chế được như thế? Nhìn tiểu huyết của nàng bị hân tra tấn có chút sưng đỏ phá da, mảy nhăn lại.

Cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại của nàng, sau đó rời khỏi nhuyển thấp, đi đến trước bàn trang điểm lấy ra bình sứ phi thủy màu xanh biếc, trở lại thấp thượng, lấy một ít thoa vào bên trong hoa huyết đỏ ừng kia.

Cảm nhận bạc hà lạnh lẽo có thể giúp giảm sưng, không khó chịu.

Động tác hân mềm nhẹ ngón tay giữa thoa thuốc, hướng càng sâu vào bên trong, thỉnh thoảng ôn nhu khiêu khích, lần thứ hai gọi lên tăng dục vọng sâu nhất trong cơ thể nàng, làm cho hạ thân của nàng dần dần toát ra càng nhiều mật dịch dễ chịu.

Vốn dĩ nàng đã bị hắc ám cắn nuốt mà ngắt đi, cũng cảm nhận được trong cơ thể biến hóa, có một ngọn lửa vô hình đang ở hạ thân của nàng làm loạn chung quanh, bức thần trí nàng lại thanh tỉnh một lần nữa.

“Ách ân.....” Hơi hơi chớp đôi mắt đẹp, miệng thốt lên khinh ngâm như con mèo nhỏ.

Thế này mới làm cho Xích Nhĩ Đa bất đắc dĩ thở dài một hơi, ” Linh nhi của ta, nàng bảo ta nên làm gì với nàng mới tốt đây?” Thấy nàng thống khổ, hân lại có chút do dự.

“Không cần.....” Cảm giác được ngón tay hân còn ở trong cơ thể nàng, làm cho nàng sợ hãi muốn lùi bước, ánh mắt lộ ra sợ hãi đối với hân.

Nhẹ vưon bàn tay còn lại, vuốt ve mái tóc đen dài của nàng, thương tiếc mơn trớn nàng nói: “Lần này, ta sẽ tin tưởng nàng cùng hân thực không cái gì, nhưng mà ta không cho phép nàng tiếp cận hân, hân vốn có ý đồ đối với nàng.” Giọng nói của hân đầy vẻ khó chịu.

Nàng nhẹ gật đầu, “Vốn dĩ ta ở trong vườn tản bộ, là hấn đột nhiên xuất hiện..... Ngươi phải tin tưởng.....” Còn chưa có nói xong, đôi môi lại bị hấn che kín lại.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Ads Đôi môi nóng rực di chuyển lần lần xuống cổ trắng ngần của nàng, nhẹ nhàng cắn cắn xương quai xanh, hạ xuống một dấu hồng ửng đầy kích tình.

“Ách.....” Từ sự đối đãi thô bạo vừa rồi hiện tại đột ngột chuyển biến thành ôn nhu, làm cho phản ứng nàng có chút không tin nổi.

Từng đợt khoái cảm tê dại cùng đau đớn rất nhỏ, làm cho nàng không biết làm sao.

Một luồng sóng nóng bỏng ập nập ở chỗ sâu nhất trong cơ thể bỗng chốc dâng trào, một loại thỏa mãn hỗn loạn kỳ dị sợ hãi cùng bất an, tràn đầy ý thức của nàng.

Khẽ vuốt ve cái cảm thon thả của nàng, “Đừng lo lắng, lần này, ta sẽ không giống như vừa rồi vậy.....” Tuy rằng ngoài miệng nói như thế, nhưng ánh mắt hấn, đã muốn để lộ ra, đợi lát nữa nàng sẽ biết.

Nhiều nhất cũng chỉ là sẽ làm nàng ngồi không nổi thôi. ^ __ ^ (chưa chắc a)

Xích Nhi Đa tận tình khiêu khích đối với thân mình mãi cảm của nàng, hơi thở ấm áp nam tính phả nhẹ lên người nàng, ngay cả cực đại phân thân của hấn, cũng không hề trở ngại ở nơi riêng tư của nàng mà sát, nhấn nhè nhẹ.

“Ngươi..... Đừng..... Ngỡ ả.....” Tư thế dạng chân như thế này, làm cho hai chân của nàng không thể thuận lợi khép lại, chỉ có thể tùy ý hấn ở giữa hai chân của nàng muốn làm gì thì làm.

“Đợi một chút, nàng sẽ thực thụ thái.” Đôi môi kêu gọi của hấn không ngừng liếm mút đỉnh nhọn trước ngực nàng tinh tế cắn cắn, mút hấp chung quanh.

“Ừm a.....” Biểu tình trên mặt thành thực phản ứng ra xôn xao khác thường trong cơ thể, trong miệng cũng liên tục than nhẹ ra khoái ý cảm thụ.

Xích Nhi Đa thấy nàng rơi vào cơn kích tình, đại chương tiếp theo lần dò xuống vùng tam giác thần bí giữa hai chân nàng, cảm giác được từ trong cơ thể nàng phân bố ra nhiệt tình ửng ửng.

“Linh nhi, nàng thật sự mãi cảm nha.” Tin tưởng nàng đã vì hấn chuẩn bị tốt, nhưng hấn vẫn dùng đầu ngón tay làm cho nàng thích ứng trước, dù sao của nàng vẫn nhỏ như thế mà.

“Không..... Đừng nói.....” Nghe được lời nói tà tứ của hấn, làm cho nàng xấu hổ chỉ có thể đem khuôn mặt nhỏ nhắn quay sang hướng khác, không dám nhìn hấn.

Hấn dùng đầu ngón tay thô ráp của hấn, khắc họa thành đường cong nơi u cổ ướt át kia, mà sát chà lộng đoá hoa mềm mại, dùng ngón cái khiêu khích viên ngọc châu đỏ ửng mà sát tiểu hach mãi cảm ập nập bên trong mặt hoa.

“A.....” Cảm giác được cái miệng của hấn cũng không nhàn rồi, lần lượt ngậm hết đỉnh ngực này lại chuyển sang bên kia, tận tình hấp hút....

Luồng khoái cảm mãnh liệt mang theo kích tình khó nhịn, tra tấn tất cả mọi giác quan của Dạ Thủy Linh trong miệng không kèm được rên rỉ ra tiếng.....

“Đúng, chính là như vậy, đừng áp lực, bồn Vương thích nghe tiếng kêu của nàng.....” Thanh âm trầm thấp của hấn, mang theo một chút khàn khàn, còn có khát vọng đối với nàng.

Đầu ngón tay hấn di động qua lại, dần dần tốc độ nhanh hơn dần phát khoái cảm nàng càng thêm mãnh liệt, những ngón tay đã ẩm ướt yêu dịch, không hề thô bạo như vừa rồi, nhẹ nhàng ôn nhu xâm nhập vào hoa kính.

Nhận thấy nàng đã ướt đầm, rộng mở cho hấn, hấn dùng tốc độ và tần suất di chuyển nhanh hơn, ngọn sóng hoan ái càng lúc càng dâng cao mãnh liệt nhấn chìm nàng.

“A a..... Chậm..... Chậm một chút..... Nga.....” Thất lực của nàng không tự chủ cong người lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng liên tiếp thở dốc, phát ra một tiếng tiếp theo một tiếng khinh ngâm khó nhịn.

Hoàn toàn khác với cảm nhận vừa rồi, toàn thân không ngừng run run, giống như bị cuốn vào một ngọn sóng kinh người, một trận lại một trận đánh úp vào thân thể nàng.

“Thích loại cảm giác này sao?” Xích Nhĩ Đa ái muội ở nàng bên tai nỉ non, khước miệng ý cười càng sâu vài phần.

Hắn càng thêm dùng sức ở bên trong mật huyết chuyển động, ngón tay cảm giác được sự co rút run rẩy bên trong mật động kia, mật dịch tuôn trào không ngừng làm ẩm ướt tay hắn.

“n a..... A.....” Tinh dịch tăng vọt, đã làm cho nàng nói không ra lời, chỉ có thể bắt lực nỉ non, thích ứng cảm giác sướng khoái tốt cùng từ hắn mang đến.

Vừa lòng ngón tay dài của hắn không ngừng đong đưa, hai ngón tay khép lại không ngừng ma sát bên trong mật huyết, thỉnh thoảng đầu ngón tay nhẹ tách ra, cho nàng thích ứng với sự rộng mở dành sẵn cho hắn, để cho nàng lát nữa sẽ không quá khó chịu.

“A a..... Nhĩ Đa..... Ta..... n a.....”

“Hả? Ngươi xảy ra chuyện gì a?” Ngón tay cái ác ý chồm lên bên trên hoa tâm tận sức xoa nắn, càng đẩy nàng cuốc cao hơn vào con bão tình dục.

“Không..... Aha..... Ta..... Muốn..... Không được.....” Dục hỏa ở trong cơ thể nàng chồng chất, làm cho nàng không ngừng kinh hoàng lắc lư, theo bản năng uốn cong người lên hòa nhịp theo động tác tay của hắn.

Dạ Thủy Linh cảm thấy trong cơ thể chính mình từng đợt co rút nhanh đánh sâu vào, cùng với toàn thân không nhịn được run run, làm nàng không tự chủ được cao giọng hò hét.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Ads Thấy tiểu mỹ nhân dưới thân đã đạt cao trào, vong tình hét lên thành tiếng, hắn thế này mới chậm rãi rút ngón tay từ mật huyết của nàng ra.

“Suyt! Linh nhi, nàng rất gian trá, bản thân thoải mái, liền kêu không được, bổn Vương vẫn chưa hưởng thụ được thoải mái đâu! Hiện tại chuyển sang nàng, đến lượt nàng làm cho bổn vương thoải mái đi!” Xích Nhĩ Đa xấu xa nở nụ cười.

Hắn đầu tiên là đem thân thể mềm nhũn vô lực của nàng xê dịch vị trí, một trăm tám mươi độ quay ngược về phía sau, để cho đầu của nàng úp vào hạ thân của hắn, còn mình không hề do dự chuyển người nằm bên dưới nàng, biến thành nữ trên nam dưới.

“Không..... Không cần như vậy.” Dạ Thủy Linh cho tới bây giờ không nếm thử qua tư thế hổ thẹn thế này, hiện tại lửa nóng phân thân của hắn thật lớn ở trước mặt của nàng, làm cho nàng không biết làm sao tránh né vật đó.

Xích Nhĩ Đa đương nhiên không có khả năng cho cơ hội để nàng rời đi, hai tay kéo cặp đùi trắng nõn đang muốn bỏ chạy của nàng, nhanh chóng giữ chặt mông của nàng, làm cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhắm ngay vật thô to của hắn.

Còn đôi môi của chính mình thì lại dán ngay tiểu huyết đồ ứng mê người của nàng, hai người hình thành tư thế phiến tình hơn nữa.

Khiêu khích vron đầu lưỡi, khẽ liếm nơi sưng đỏ kia, cái lưỡi ma quái của hắn búng nhẹ lên hạch hoa nhỏ, làm nàng nhịn không được oản người hét lên.

“Uhm a.....” Đôi mắt xinh đẹp, lộ ra một chút sương mù.

Gương mặt của Dạ Thủy Linh đỏ ửng tựa như trái táo chín, nhìn cự long to lớn của hắn sừng sững ngang nhiên ngay trước mắt nàng.

“Nàng thật là một tiểu yêu tinh ghẹo người mà, đều như vậy còn nói không cần, ngoan, ngoan nào, ngậm nó.” Hắn ôn nhu, nhưng lại bá đạo không chấp nhận kháng cự.

Hai tay ôm chặt lấy mông tuyết của nàng, cả gương mặt hắn vùi vào hoa cốc ướt át kia.

Xích Nhĩ Đa tà mị dụ dỗ, nàng không thể không nghe lời vron đầu lưỡi ngậm phân thân thật lớn của hắn, hai chân khóa mở ở trên người hắn, bởi vì phân thân hắn quá mức khổng lồ, khiến nàng chỉ có thể ngậm được một nửa, cái miệng nhỏ nhắn cũng đã hoàn toàn tràn đầy.

“Ngô.....” Nhú chặt mảy, khó khăn phát ra một tia than nhẹ, phát giác cự long ở trong miệng nàng, dường như to thêm hơn một tý.

Hắn cố ý dùng ngón tay dài đụng chạm lướt qua vào hoa huyết đã ướt sũng của nàng , làm cho thân mình nàng không ngừng run run.

“Ngô ân.....” Động tác của hắn , làm cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng mút thật nhanh, thật nhanh.

Mà động tác của nàng , lại làm cho hạ thân của hắn truyền đến một trận lại một trận run rẩy.

Dạ Thủy Linh thực ra sức dùng lưỡi liếm mút lấy của hắn, đầu lưỡi ướt át khẽ liếm dần xuống hai viên bì bên dưới.

Ngón tay dài của hắn ma sát đều đều nơi mật huyết, chà lộn viên ngọc châu bên trên, khiến nàng càng lúc càng run rẩy, hô hấp cũng càng ngày càng nặng, hoa thân xinh đẹp cũng hơi mở ra, chờ mong động tác tiếp theo của hắn.

Hắn đem mặt úp vào đóa hoa rậm rạp kia, há miệng hôn trụ hoa thân của nàng , đó là một loại hương vị ngọt ngào mê người

“Ách..... Không..... Không cần..... Nơi đó..... Thực bản.....” Nàng làm khó, bất an vặn vẹo thân mình, nhưng uốn éo như thế càng làm cho chóp mũi của hắn ma sát sâu hơn vào hoa hạch kia.

“Sao lại bản đâu? Linh nhi nơi này.....” Vừa nói, lưỡi hắn vừa lướt một vòng miêu tả hình dạng hoa thân ,” Thực ngọt a!” Hắn nhẹ giọng tán thưởng.

“A aa...” Theo phản xạ tính phun ra thật lớn của hắn, nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

“Đừng ngừng, tiếp tục ngâm” Thanh âm hắn có chút khàn khàn, bởi vì liếm mút ngày thơ non nớt kia, rõ ràng mang đến sung sướng tột cùng cho hắn.

Đầu lưỡi hắn liếm hương hoa hạch của nàng , hoa huyết bởi vậy mà chấn động một chút, móng của nàng hơi vươn về phía sau , thân mình cũng vì quá mức kích thích mà uốn éo.

Hoa huyết chất lỏng từ bên trong không ngừng chảy xuống, cửa hoa huyết run rẩy mở rộng, làm hắn nhịn không được đem đầu lưỡi đi vào dò xét , tận tình thưởng thức mật hoa ngọt ngào, tà hữu chấn động.

“Ừm ngô.....” Nàng nâng mông lên , tùy theo động tác của đầu lưỡi hắn mà không ngừng cao thấp đong đưa, biểu tình trên mặt có chút thống khổ, lại có chút sung sướng.

“Ừm a..... A.....” Cuối cùng, nàng không thể ngâm lấy cự long to lớn của hắn, đem nó cấp phun ra.

“Nàng nhìn nàng kia, đã chảy nhiều như thế” cái lưỡi tà ác của hắn không buông tha vẫn không ngừng liếm mút mật dịch đang chảy ra theo huyết khẩu, mà cái lưỡi của hắn còn vang lên tiếng chêm chếp thật gọi tình.

“n.....” Cảm giác bàn tay to của hắn ở bên ngoài hoa thân ma sát ve vuốt, toàn thân nàng đều mềm nhũn, không thể suy nghĩ gì nhiều nữa.

Dạ Thủy Linh chậm rãi hạ xuống mềm nhũn , chỉ có thể phát ra rên rỉ, lần thứ hai mất đi tất cả lý trí.

Đầu lưỡi linh hoạt của Xích Nhĩ Đa vẫn liên tục ở bên trong hoa huyết của nàng tàn sát bừa bãi, từ chậm đến mau, nhẹ nhàng liếm nhu, đến cuối cùng càng ngày càng kịch liệt, nàng phản ứng tự nhiên , để cho tận sâu bên trong cuộc kích tình mật dịch không ngừng tuôn xuống, không thể khống chế, bàn tay nhỏ bé không còn sức lực vô tình nắm lấy phân thân nóng bỏng của hắn ve vuốt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Ads “A a.....” Không thể kiềm chế được nữa, tiếng rên rỉ đầy mị hoặc từ đôi môi nhỏ nhắn hồng của nàng phát ra

Tư thế này, nàng chỉ có thể vươn tay nắm lấy chân hắn cố gắng chống đỡ khoái cảm đang ồ ạt ập đến, càng lúc càng mãnh liệt, không tự giác ngay cả móng tay cũng bấm thật sâu vào da thịt của hắn.

Nếu không phải đôi mông của nàng bị hắn gắt gao kiềm chế trụ, nàng đã sớm bỏ trốn mất dạng , đâu có thể bị hắn làm cho chật vật giống hiện tại như vậy .

Xích Nhĩ Đa đương nhiên không để ý kháng cự của nàng , cố chấp tiếp tục lấy đầu lưỡi khiêu khích hương vị ngọt ngào từ u huyết của nàng chảy ra, vì muốn cấp nàng một cái trừng phạt.

Này đương nhiên là tự hắn suy ra, nói khó nghe một chút, hắn đang ghen.

Thấy nàng hoa huyết không ngừng co rút lại, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng khẩn cấp, hân hiểu được thiên hạ dưới thân lại đạt tới cao trào lần thứ hai.

“Tha ta đi..... A..... Aha.....” Nàng ngửa đầu thét chói tai.

Kịch liệt khoái cảm đánh úp về phía toàn thân nàng, trong đầu tức khắc trống rỗng, trong bụng một cổ ấm áp, đột nhiên từ bên trong mật huyết của nàng tuôn ra, nhuộm ướt khuôn mặt tuần tú của hân.

Đạt tới cao trào nàng cơ hồ vô lực chống đỡ chính mình, chỉ có thể mặc hân ôm thắt lưng của nàng dời sang một bên.

Thấy hân liếm những ngón tay dính ướt mật dịch, nàng chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng lên cảm giác thật sự ngượng ngùng.

Xích Nhi Đa đem ngón trỏ tách miệng nhỏ nhắn nàng ra “Tự mình thưởng thức thử xem, nàng ngọt như thế nào.....”

Lời nói hân tà ác, cố ý khiêu khích, nàng không phải không biết, chính là nàng không thể kháng cự, giống như bị ma chú dụ dỗ, vờn lưỡi liếm mút ngón tay dài của hân, thưởng thức thử xem hương vị của chính mình.

Đó là một loại tình ngọt,” Ngô.....”

Nàng, lại lần hai vây hãm, chống cự không được, kiên trì không được, này..... Rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ nàng..... Thật sự thích tên cổ nhân thối tha này?

Có hai giọng nói, không ngừng đấu tranh ở trong lòng nàng làm sao có thể thích tên này, nàng ngay từ đầu không phải còn muốn muốn chạy trốn sao?

Trốn? Nàng làm sao có thể trốn

Trải qua nhiều ngày như thế, nàng dần dần phát hiện, nàng giống như..... Không phải chán ghét hân như vậy

Ngón trỏ của hân không ngừng mê hoặc bên trong miệng nàng trêu đùa cái lưỡi đáng yêu của nàng.

Hai mắt mơ màng, hiện tại nàng không thể suy nghĩ hơn được nữa, tận tình đón nhận và đáp trả trêu đùa của ngón tay hân.

Nàng thật đẹp, thật sự rất đẹp, từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy nàng, đáng vẻ chạt vật, hung hăng, hân liền hiểu được, nàng có một loại mị lực không thể kháng cự, dẫn dắt hân sa vào cõi trầm luân.

Hân thực sự muốn khi dễ nàng, muốn âu yếm nàng, giữ lấy nàng, làm cho nàng hoàn toàn chỉ có thể có một mình hân, trở thành người của hân.....

Nhất tưởng đến vậy, hân rút ngón tay ở trong miệng nàng, đem thân mình nàng kéo về phía trước, ấn miệng nàng một lần nữa vào phân thân cứng rắn của hân.

“Dùng sức hấp nó.” Hân mệnh lệnh nói. Máu huyết dâng trào cứng nóng làm hân khó chịu.

Dạ Thủy Linh bị động ôm lấy phân thân cực đại của hân, cái miệng nhỏ nhắn lại ngậm mút, nhưng động tác lần này không ngượng ngập như lần trước nữa.

Đầu lưỡi lớn mật lượn vòng quanh đỉnh nam căn bóng loáng, khiêu khích, cảm giác nó không ngừng trở nên to lớn ở trong miệng của nàng

Xích Nhi Đa hai tay giao nhau gác ở sau đầu, hưởng thụ hầu hạ của nàng, thoải mái nhắm mắt lại, phát ra một tiếng rên nhẹ.

“Ahhh!Linh nhi của ta, nàng giỏi quá.....” Thanh thoảng nhẹ vuốt qua mái tóc mềm mại bóng loáng của nàng, chăm chú nhìn biểu tình thực sự của nàng.

Bị nàng gây xích mích như vậy, nam can càng lúc càng to hơn, không biết một cổ xúc động từ đâu, nàng dùng ngón tay khéo léo như là đng học theo động tác của hân thực cố gắng đưa bốn năm căn, tay còn lại lòn xuống đưa bốn hai viên bị bên duwois.

Nước bọt theo miệng nàng chảy xuống, thật là gọi cảm, phân thân hân cũng vì sự trêu chọc của nàng mà càng sưng to hơn, không ngừng rung động, dâng lên khoái cảm tê dại.

Mà nàng cũng tựa hồ biết hân ẩn nhẫn đến cực hạn, càng thêm ra sức lấy đầu lưỡi đảo quanh liếm mút, đưa lỗ tròn nhỏ trên đỉnh.

“Ách a.....”

Hân không kịp ngăn cản không hề phòng bị, bị nàng mút hấp nhiệt tình bất ngờ như thế, toàn thân run rẩy không kiềm được, không kịp đem cái miệng nhỏ nhắn của nàng đẩy ra, liền không thể khống chế bắn ướt át ở cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Chương 34

Ads “Ngô.....” Một chất lỏng màu trắng bắn tung tóe bên trong miệng nàng, một cổ hương vị tinh ngọt liền như thế bắn sâu vào yết hầu của nàng, nàng nâng ho sặc sụa, nước mắt doanh trong.

“Thực xin lỗi, Linh nhi! Mau đưa nhỏ nó ra đi!” Thấy bộ dáng nàng khó chịu, Xích Nhĩ Đa một tay vỗ nhẹ lên lưng của nàng, một tay đưa đến trước mặt ý bảo nàng phun ờ trên tay hắn.

Dạ Thủy Linh nghe lời đem chất lỏng còn trong miệng thẳng cẩn thận phun ra, bởi vì đột nhiên bắn vào, làm cho nàng cũng nuốt vào không ít.

Hắn cầm chất lỏng màu trắng trong tay nhẹ nhàng xoa lên bộ ngực của nàng, một tay đỡ nàng trở về giường nằm, đại chương lại bắt đầu dao động ở trên người nàng.

Đỏ tươi ướt át khéo léo căng cứng với đỉnh hồng sưng sưng như khiêu khích, thêm chất lỏng hắn vừa xoa nhẹ lên, nhìn như càng thêm động lòng người.

Cảm giác mềm mại khoái cảm từ lòng bàn tay truyền đến, cảm giác còn nồng đậm hơn ban nãy, làm cho hắn càng thêm yêu thích không buông tay, cuối cùng, hắn nhanh chóng hôn lên nhũ hoa của nàng, một bên vươn đầu lưỡi xoay tròn, bên kia bàn tay không rảnh rỗi mân mê đầu cứng nhọn kiêu ngạo kia.

Đồng thời cũng thưởng thức đến, hương vị tinh ngọt nùng trù chính mình.

“Um..... A.....” Cảm giác tê dại khoái cảm giống như điện giật, khiến nàng không tự giác vươn cao bầu ngực về phía hắn.

Đề mặc đầu lưỡi của hắn tạo nên những âm thanh gọi tình làm người ta mặt đỏ tim đập, rung động không thôi. Một luồng khoái cảm lại ào ạt truyền tới, nàng chỉ có thể ngẩng đầu lên, nức cho đôi môi hắn đang âu yếm bừa bãi trước ngực mềm mại.

“A..... A.....” Nàng đã muốn không thể ở chống cự, tiếng rên rỉ dồn dập theo cái miệng nhỏ nhắn há hốc của nàng từ bên trong dật ra.

Dạ Thủy Linh khát khao vươn đầu lưỡi liếm lấy đôi môi khô nóng của mình, bất an ưỡn cong thân thể mềm mại, hy vọng được đến càng nhiều.

Hắn lại đến đem thân thể xâm nhập hai chân của nàng trong lúc đó, hai chân hữu lực tách đôi chân nhỏ của nàng ra.

“n..... Nóng quá..... Không cần.....” Không thể khép lại, đôi chân còn bị hắn tách ra xa hơn, hoa tâm đỏ tươi không hề che lấp rộng mở ở trước mắt hắn.

Kiểu nhuyển vô lực, tư thế nị hoặc cùng nơi riêng tư ướt át tất cả đều nhìn một cái không sót gì, huyết khẩu không ngừng khép mở đó chính là dụ hoặc trí mạng hắn.

Đầu tiên hắn dùng ngón tay tạo thêm càng nhiều xuân thủy, ở hoa huyết ma sát điểm mẫn cảm lại thấy mật dịch từ bên trong u cốc lại cuộn cuộn trào ra,, hắn cảm giác phần thân chính mình lại trưởng lớn vài phần.

“n..... A..... A.....” Hạ thể nóng rực, tra tấn toàn thân nàng nhột nhột khó nhịn.

“Linh nhi, muốn ta liếm vào nơi này sao?” Ngón tay tìm được điểm nhọn nơi u cốc kia, hắn nhẹ nhàng rung động mẫn cảm hoa hạch, lại dẫn dắt hạ thể nàng run lên.

“Um a..... Không..... Không cần ờ tra tấn ta Đừng a.....” Con khoái cảm đột ngột như điện giật lan thật sâu vào tận bên trong u huyết kia, hạ thể nàng bắt đầu run run, biểu hiện điềm báo sắp cao trào.

Nàng vừa muốn rút lui, bị hắn đưa bốn cẳng sắp không chịu được rồi, “A..... A.....”

“Mới điểm ấy nàng lại không được? Vậy đợi lát nữa ta có thể cho người dễ chịu, muốn ta nhanh một chút sao?” Hắn đã nói qua, mỗi một lần trừng phạt, thì phải là, muốn nàng ba ngày không thể xuống giường được.

“A..... Không..... Hừ ừ..... Ta..... Ta muốn..... Van cầu người..... Cho ta.....”

Cảm giác ngón tay dưới hoa hạch càng thêm sưng cứng, ngón tay Xích Nhĩ Đa như nàng mong muốn vuốt ve nhanh hơn, cánh tay cũng có lực rung động mạnh mẽ

“A a a a.....” Một lần sướng khoái so với vừa rồi càng mạnh mẽ hơn truyền thật sâu tận bên trong mật huyết kia, Dạ Thủy Linh ưỡn cao thắt lưng, một

tiếng khinh ngâm không nhịn được nữa hét lên, nước bọt không kịp nuốt từ khóe miệng tràn ra.

“A --” Kích cuồng kích thích làm cho hạ thể của nàng bắt đầu buột chặt run rẩy, tiếp theo hô to ra tiếng, thờ dốc không thôi.

Xích Nhĩ Đa rút ngón tay mình ra nhìn, đầu ngón tay đã dính ướt toàn mặt dịch, tiểu huyết không tự chủ được rung động không ngừng khép mở, như là chờ mong sự xâm nhập nhanh một chút.

Đại chương lại vuron lên se lấy đỉnh hồng đồ ứng trên ngực, cũng dần dần triệu hồi ý thức của Dạ Thủy Linh.

“Um.....” nàng nhẹ giọng trầm ngâm, có chút môi một muốn nhắm đôi mắt lại, lại bị hấn khiêu khích tràn ngập dục hòa lại thức tỉnh.

Hấn làm sao có thể buông tha nàng dễ dàng như vậy, đem nàng kéo đến ngồi trên người hấn, để cho bộ ngực tuyết trắng của nàng tựa vào trong ngực của hấn,, hai chân tách ra vòng qua thắt lưng của hấn, nhẹ ôm eo nhỏ của nàng hơi nhích lên, bàn tay kia lòn xuống ôm lấy mông nàng.

Một tay kia còn lại là để cho lửa nóng cực đại nhắm ngay miệng tiểu huyết hồng nộn kia, cánh tay tiếp theo dùng sức kéo mạnh lại, nàng ngã ngồi ở trên đùi hấn đồng thời cũng để cho hấn đã xâm nhập thật sâu vào.

“A a.....” Tư thế này chưa bao giờ nếm thử qua, làm cho tiểu huyết nàng nhanh trí đưa thật lớn của hấn toàn bộ nuốt vào, mãnh liệt khó chịu làm nàng bầu chặt cánh tay hấn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ads “A..... Sâu quá.....” Tựa đầu ngã về sau, ngón tay Dạ Thủy Linh bám chặt lấy cánh tay Xích Nhĩ Đa, hai chân run run.

“Thích không?” Xem ra tư thế này có thể làm cho nàng phản ứng càng kịch liệt, Xích Nhĩ Đa vừa lòng gọi lên khóe miệng, mông cố ý hướng lên trên nhấn mạnh một cái, đem vật căng cứng càng hướng

“A --”

Không cho nàng có cơ hội thở dốc, hấn bắt đầu đóng đưa thắt lưng, tùy ý cự long đâm rất nhanh, rất mạnh ở u huyết của nàng.

“a..... A..... Không..... Chậm một chút..... A.....” Thân mình Dạ Thủy Linh bị nhấn mạnh lay động, chỉ có thể bắt lực bầu chặt lấy cánh tay hấn, hảo ổn định thân mình chính mình.

Một lượng mật dịch lớn bị kích tình trào ra, cảm giác vốn khó chịu ban nãy, lập tức bị làn sóng khoái cảm đánh úp tiêu tan hết, kháng cự của nàng cũng càng ngày càng yếu ớt.

Hấn đem nàng ôm càng nhanh, lực va đập cũng càng thêm mạnh mẽ.

“Um a..... A..... Không cần.....” Quá nhanh, hấn công kích mãnh liệt, làm cho nàng sắp không chịu nổi.

“Sao lại không cần ? Nàng xem, tiểu huyết nhi của nàng ngậm của ta thật chặt kia.” Hấn hơi nhích đùi về phía sau, để cho nàng thấy rõ ràng tình cảnh hấn ra vào ở trong cơ thể nàng.

Cử động hòa hợp nhịp điệu ăn ý càng lúc càng nhanh, càng tăng thêm mùi vị kích tình, đùi hai người khóa chặt vào nhau, cũng ướt đầm một mảnh.

“A..... A..... Tha ta đi.....” Giọng nói của Dạ Thủy Linh mang nghẹn ngào cầu xin tha thứ, nơi riêng tư lại thắm ra càng nhiều tình yêu.

Chưa bao giờ thấy cảnh tượng hoan ái này, hình ảnh như thế thực sự làm cho nàng vừa xấu hổ, vừa kích tình, từng bước đem nàng bức đến tầng cao nhất.

Nàng không tự giác liếm đôi môi khô nứt, nheo lại đôi mắt, phối hợp với nhịp điệu lắc lư co rút của hấn.

“Thoải mái sao?” Xích Nhĩ lẩm miệng, khơi dậy ts thức mơ hồ của nàng, bàn tay nắm lấy mông của nàng dần dần di chuyển lên trên se se đùa bỡn đầu nhọn của bộ ngực.

“Um..... A..... Thật..... Thật thoải mái.....” Dạ Thủy Linh ở cũng vô pháp chống cự, để mặc sự va chạm mãnh liệt phát ra tiếng khóc kêu rầm rứt,” A..... A.....”

“Biết là ai đang yêu nàng không?” Hấn vô cùng yêu thích bộ dáng bị kích tình đến cực hạn như thế này.

Nàng không chút nào suy tư khóc rầm rức, chỉ hy vọng hấn có thể mau chút buông tha nàng.” a..... Là người..... Là người a.....”

Này nam nhân bá đạo , ngoài hấn ra, còn có ai có thể đối nàng muốn làm gì thì làm , còn ai vào đây!?

Chẳng lẽ, đây là trừng phạt hấn đối với nàng sao.....

“Ta là ai?” Hấn muốn nàng nói ra tên hấn , hơn nữa nhất định phải nhớ kĩ, nam nhân có thể chạm vào nàng, chỉ có hấn.

“Ừm a..... Xích..... Nhĩ Đa..... n hử.....” Khoái cảm quá mãnh liệt, khiến nàng không ngừng run run, hai gò má đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phun ra tiếng khóc nghẹn ngào .

“Tốt lắm, nhớ kỹ chặt chẽ cho ta .” Nghe được đáp án vừa lòng , hấn cuối cùng dừng lại động tác, Dạ Thủy Linh nguyên tưởng rằng hấn sẽ thả nàng như thế, không nghĩ tới, hấn đầu tiên là vòng vo thân một cái sau đó, đem nàng đặt ở dưới thân, hai chân giơ lên cao, đột nhiên đâm vào.

“Ngô..... A a.....” Nàng rên rỉ một tiếng, há hốc miệng thờ đốc.

Thân thể nặng nề nằm đè lên nàng, hai tay kéo mạnh mông của nàng, thất lưng của hấn đâm thật sâu đầu ra sức tiến lên, lửa nóng kết sỏi cự long không ngừng chống đối tiểu huyết, phát ra từng tiếng vang kích tình quanh quẩn bên trong gian phòng.

“Không..... Thả ta đi..... Ngừng a.....” Nàng khóc cầu xin nói, hấn nhưng vẫn bất vì sở động.

“Còn chưa có xong đâu! Sao vậy có thể thả nàng được?” Thanh âm Xích Nhĩ Đa khàn khàn hỗn hển, cực đại phân thân không ngừng xuyên qua mạnh mẽ hoa tâm của nàng, cảm giác được mềm mại như nhung tơ đang bao phủ lấy hấn, khoái cảm dâng đến cực điểm.

Nàng hai tay bám chặt lấy bộ ngực của mình, dưới sự va chạm một lần lại một lần càng lúc càng sâu hơn cự long của hấn dường như muốn hòa tan luôn vào cơ thể nàng, tận tình nhồi nhét, không một kẻ hở.

“A..... Sâu quá.....” Nước mắt bất lực một giọt, một giọt rơi khỏi hốc mắt.

Nàng xoay nhẹ thất lưng, khiêu khích của hấn làm cho nàng phiêu phiêu dục tiên, khoái cảm xuyên qua khắp toàn thân.

“Cũng sắp rồi.” Đại lượng hoa dịch trào ra, hấn cúi người ở nàng bên tai nói nhỏ, cự long đột nhiên đâm mạnh, hoàn hoàn toàn toàn xâm lược hoa kính nhỏ hẹp.

Thân mình..... Nóng quá..... Thật sự nóng..... Nàng cũng sắp không chịu được rồi.....

Từng đường cong trên mặt hấn cứng lại, không ngừng rút ra rồi mới đâm vào, nghe nàng phát ra rên rỉ mê người , dục vọng hấn càng thêm cuồng dã.

Lần chạy nước rút cuối cùng,hấn phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, từ khe nhỏ bắn ra chất lỏng màu trắng,lập tức nằm đè ở trên người nàng, không cho nàng kháng cự.

Thét chói tai ra tiếng,”n..... A a a.....” Cao trào mãnh liệt xâm nhập trứ nàng, cuối cùng, trước mắt tối đen, làm cho Dạ Thủy Linh ở cũng chống đỡ không được ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Ads “Tạm thời trước buông tha người, chờ đợi một lát tiệc rượu yến cùng Cách Tang quốc chấm dứt, ta sẽ trở về bồi người.” Xích Nhĩ Đa nhìn thiên hạ dưới thân đã ngất xỉu, vươn tay kéo tấm chăn lông vũ đắp nhẹ lên người nàng, che lấp cánh xuân bên trong hiển hiện ra bên ngoài.

Hấn ở bên tai nàng tà tứ nói nhỏ, sau đó lại thay quần áo.

Ở trên trán nàng , nhẹ nhàng hôn,” Hảo hảo nghỉ ngơi đi! Linh nhi của ta .” Nếu không, chờ hấn trở về, có thể không có cơ hội nghỉ ngơi .

Nói xong, Xích Nhĩ Đa đi ra khỏi Xuân Tuyết các của nàng ,” Cung tiền Vương thượng.” Các nô tỳ cùng Thúy nhi quỳ một gối nói.

Trước khi đi, bất chợt như nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên chuyển hướng thì nữ một bên nói : Chủ tử các người mệt mỏi, đừng đi quá rầy, để cho nàng nghỉ yên giấc.”

“Dạ.” Các nô tỳ cung kính thi lễ trả lời.

Ban đêm, hậu viên trong cung là nơi thường thiết đãi yến tiệc tiếp khách.

Xích Lung quốc chỉ có ba người đó là đại thần cùng tướng quân , cộng đồng nghênh đón cùng hưởng lạc.

Chỉ thấy, người phụ trách buổi yến hội đêm nay nhẹ vỗ tay một cái, phía sau hậu đình đã có tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, buổi yến chính thức mở màn đón chào khách quý.

Vô số ca kỹ vũ cơ dung mạo xinh đẹp, tóc dài là lướt trang phục đủ màu sắc thêu hoa, đã bắt đầu từ phía sau hậu đình thướt tha múa lượn tiến vào, vừa múa vừa hát.

Tất cả các nàng đều là cô nương đến từ phía nam , dáng người đương nhiên mềm mại uyển chuyển, không thể so với cô nương phương Bắc cường tráng.

Người cầm đầu đoàn ca vũ đó là người phương Bắc, nhưng thân thể của nàng thon thả vừa vặn, từ hậu cung tiến dần ra, nàng dẫn dắt vũ đoàn quay cuồng theo điệu nhạc quyến rũ say lòng người.

Mỗi một dung nhan đều có nét quyến rũ riêng, thướt tha nhiều vẻ, chính tề nhịp nhàng theo từng nhịp điệu thu hút tất cả ánh mắt mọi người.

Các nàng thướt tha uyển chuyển, tư thế quyến rũ, đôi tay nhỏ bé mềm mại múa hát theo tiếng đàn, làn gió thơm lướt qua mặt mọi người, làm mọi người không kiềm lòng được hoa mắt say mê.

“Nhĩ Đa huynh, không thể tưởng được tiểu mỹ nhân trong cung Xích Lung quốc cũng thật nhiều a!” Cách Phổ Tùng Trí tả ửng hồng ôm hai nữ nhân quốc sắc thiên hương, nhưng ánh mắt sắc bén lại nhìn chăm chăm vào vũ đoàn diễm lệ trước mắt.

Nữ tử dẫn đầu vũ đoàn làm hấn tâm động dáng người ôn nhu , kỹ thuật nhảy d uyển dáng . Thân thể cao lớn nhưng vô cùng uyển chuyển hàm súc, chìm sa cá lặn, là tiêu điểm thu hút mọi người.

Nhưng cho dù đẹp đến mức nào cũng không thể so với tiểu tiên nữ buổi chiều nay hấn gặp ở hậu hoa viên.

“Cách Phổ huynh nếu thích, có thể chọn lựa vài vị nữ tử ngài thích hầu hạ a!” Xích Nhĩ Đa nói.

“Bất luận kẻ nào đều được sao?” Hấn cười có chút quý dị, trong lòng đang có tính toán!

“Được! Được! Cách Phổ huynh không cần khách khí, cứ việc nói là được, ở đây chỉ cần là huynh thích , hoặc là coi trọng nữ tử, tất cả đều được.” Hấn nâng chén rượu lên trước mặt, một ngụm đem uống cạn.

Lúc này, buổi ca diễn mở màn đã xong, đến màn thứ hai là ngâm ca xướng diễn tấu khúc. Các nữ tử vũ đoàn đều đã thối lui đến một bên thức thoir bồi đại thần cùng các tướng quân đang uống rượu mua vui.

Nữ tử dẫn đầu vũ đoàn kiều mỹ đi vào trước bàn, chậm rãi rót đầy chén rượu, nhẹ nhàng bước về hướng Xích Nhĩ Đa.

“Tiểu nữ tử kính Vương thượng, Cách Tang quốc đại Vương một ly.” Nàng tên gọi Tuyết Cơ, kỳ thật lúc trước chính là người duy nhất hay được Xích Nhĩ Đa sủng thị tâm nhất .

Một làn gió nhẹ lướt qua, hương rượu cùng hương thơm nữ nhân bay ra quấn quanh ái muội cùng ý tứ hàm xúc đầy mê say .

“Tốt, mỹ nhân kính rượu, không uống nào có đạo lý, bổn Vương uống trước .” Cách Phổ Tùng Trí đôi mắt nhìn thẳng vào mỹ nhân trước mắt không chớp, khóe miệng cười thật là tà ác.

Sau khi kính rượu xong, Tuyết Cơ tự động đi vào chỗ ngồi bên cạnh Xích Nhĩ Đa “Không biết tiểu nữ tử múa có tốt hay không, đã làm cho Vương thượng chê cười.” Nàng ái muội dựa vào trong ngực cường tráng của hấn.

“Không thể tưởng được nhiều ngày không thấy, điệu múa của Tuyết Cơ càng tốt hơn , đêm nay múa đẹp, ban thưởng , người đâu! Thương Tuyết Cơ mười trăm ngọc, hoàng kim mười lượng, vòng ngọc phi Thúy Hương từ một đôi, ngọc bội mã não một cái.” Hấn hào phóng hạ lệnh ban thưởng.

“Tạ, Vương thượng ban cho.” Nàng mỉm cười đứng dậy, đầu gối hơi hơi gập khúc, tạ ơn Vương thượng.

“Nhĩ Đa huynh quả nhiên là người hào phóng a! Mới vừa nói bổn Vương muốn người nữ tử nào làm bạn đều được, còn có nghĩa hay không ?” Hấn đã muốn chọn xong, cho dù tiên nữ kia đã là phi tử của hấn , nói vậy chỉ cần hấn mở miệng , Xích Nhĩ Đa vẫn sẽ cho .

Chương 37

Ads “Đương nhiên có nghĩa, bốn Vương nói ra miệng quyết không nuốt lời.” Hấn dừng cảm bày ra hấn khí phách.

“Tốt lắm, vậy nữ nhân buổi chiều hôm nay mà bốn Vương gặp, nghe nói đã là phi tử của ngài, nếu bốn Vương nói muốn nàng, Nhĩ Đa huynh cũng có thể tặng cho hay không?” Cách Phổ Tùng Trí quan sát biểu tình Xích Nhĩ Đa, lớn mật đưa ra yêu cầu.

Nghe nói những lời này, Xích Nhĩ sắc mặt đại biến, tâm tình vốn vui vẻ khoái hoạt đã bỗng chốc hóa thành hư ảo, mày cau thật chặt.

“Nói vậy Cách Phổ huynh là không có nghe rõ ràng lời nói mới vừa rồi, bốn Vương là nói bất cứ nữ tử nào ở đây, mà Cách Phổ huynh nói nữ tử kia cũng không ở hiện trường, huống hồ nàng đã là ái phi của bốn Vương, là hoàng đế Trung Nguyên mang đến làm công chúa hòa thân, sao có thể nói cho là cho đâu!” Hấn gằn giọng.

Ánh mắt cũng nhất thời biến thành lãnh liệt, liên tục uống xong ba chén rượu.

Ha ha cười mưu lược, “Nhĩ Đa huynh không cần nghiêm túc như thế, nếu như vậy, vậy không miễn cưỡng, nói thật ra, ái phi ngài thật sự là xinh đẹp a! Thật sự là hảo phúc khí, không thể tưởng được hoàng đế Trung Nguyên có nữ nhi xinh đẹp động lòng người như thế, xem ra bốn Vương nên nhanh chóng tấn công Trung Nguyên, để tìm thêm vài công chúa mỹ nữ trở về làm bạn.”

“Chú ý như thế thật không sai.” Lời Xích Nhĩ Đa vẫn có chút lạnh như băng, hấn không nghĩ tới Cách Phổ Tùng Trí dám lớn mật cùng hấn đòi người như vậy.

Tuy rằng lần này hấn cự tuyệt, nhưng từ trong ánh mắt tên kia, hấn có thể nhìn thấy được quyết tâm muốn cướp nàng.

“Nhĩ Đa huynh cũng thấy được chú ý này rất tốt sao? Như thế không bằng ta và huynh hai người cùng liên thủ như thế nào? Có Nhĩ Đa huynh dũng mãnh thiện chiến 戰 chiến và binh lính huấn luyện nghiêm khắc, tin tưởng trận chiến này, chúng ta chắc chắn thắng.” Há miệng ăn một trái nho nữ tử kiêu mỹ bên cạnh dâng đến tận miệng, vừa nói mục đích hấn đến lần này.

Hừ! Hấn đã biết, lần này tiến đến, Cách Phổ Tùng Trí chắc chắn mục đích, thì ra là muốn tìm hấn liên thủ.

“Chuyện này! Sự tình liên quan trọng đại, bốn Vương hảo hảo suy nghĩ một chút, nếu Cách Phổ huynh không chê, có thể ở quý quốc nghỉ ngơi mấy ngày, đợi bốn Vương suy nghĩ xong sẽ bàn lại, thế nào?” Hấn nói như thế, là vì hấn không muốn cấp đáp án quá nhanh.

Dù sao, chuyện này quan hệ đến phụ hoàng Linh nhi, hấn không thể qua loa quyết định như thế.

“Tốt, thực sự hợp ý bốn Vương, Xích Lung quốc cảnh đẹp thật nhiều, lần này đến thật sự là mở rộng tầm mắt a! Lại có mỹ nữ làm bạn, lại có rượu ngon để uống, thực sự đã cho bốn Vương nhiều ưu đãi a!” Cách Phổ Tùng Trí tay trái lôi nữ tử mỹ mạo, cúi đầu không ngại ngừng hôn một cái.

Nữ tử cả kinh, thở nhẹ ra tiếng, “A! Đại Vương, ngài thật đáng ghét!” Nữ tử lác lác thanh âm nũng nịu.

Đình ngoại mấy chu hoa thụ ở cuối cùng một chút ánh tà dương chiếu rọi hạ đồ sẫm như đàn, hoa chi hoành dật khinh duệ, cùng hậu đầu ngàn trúc thúy ảnh chiếu vào kia xinh đẹp song sa thượng, khiến người càng trầm mê trong đó.

“Cách Phổ huynh quá khen, vậy quyết định như thế.” Xích Nhĩ Đa gờ chén rượu lên, “đến đây, kính Cách Tang Vương chúng ta đường xa mà đến một ly, tối nay, mọi người không say không về, tận tình vui vẻ, uống.” Nói xong, dẫn đầu đem rượu uống cạn.

“Uống, uống.....” Các quần thần nhất nhất nâng chén, âm thanh chén va chạm lẫn nhau, phát ra “Khuông khuông” Tiếng vang, cao giọng vang lên.

“Vương thượng vạn tuế, vạn vạn tuế..... Đại Vương vạn tuế, vạn vạn tuế.....”

Những áng mây trên bầu trời đêm che dấu ánh trăng mờ ảo, ánh trăng lấp ló chiếu sáng những ánh sáng bằng bạc xuống khu ngự hoa viên.

Ngự uyển hương thơm của những đóa hoa đêm nở rộ lan ra bốn phía, hòa tan trong gió mát, một vầng sáng trắng bao phủ ánh sáng bạc xuống khu vườn. ở đây, lúc này hậu đình

m nhạc nổi lên không dứt, lời kéo cảm quan mọi người náo nhiệt phi phàm, tiếng cười nói huyền ảo truyền khắp toàn bộ hậu hoa uyển.....

Tiệc tối chấm dứt, trên hành lang dài của hoàng cung, Xích Nhĩ Đa cùng Cách Phổ Tùng Trí có một câu không, một câu nói, Tuyết Cơ theo phía sau, cùng hai nữ tử ngồi hai bên Cách Phổ Tùng Trí, cùng một đám thị vệ binh, hộ vệ Cách Tang quốc.

“Nói vậy Cách Phở huynh cũng mệt nhọc một ngày , sớm đi trở về nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ cho người mang Cách Phở huynh đi dạo Xích Lung thành, tất cả những cảnh đẹp cùng mỹ thực.”

“Đa tạ, đang muốn nói xú lạ không quen ! Có người dẫn đường vậy yên tâm , đúng rồi! Nếu Nhi Đa huynh nói phi tử không thể tặng, vậy mỹ nhân bên cạnh ngài vị này thì như thế nào đây?Đừng nói với bốn Vương đây cũng là phi tử ngài đi?” Mặt hấn mang đầy vẻ dâm tà, nhìn chăm chăm vào Tuyết Cơ kiều mỹ .

Hắn nhìn Tuyết Cơ liếc mắt một cái, chỉ thấy nàng mảy liễu nhú lại, hấn biết nàng không muốn, dù sao nàng theo hấn lâu như vậy , hấn đương nhiên cũng không nghĩ đem nàng tặng cho tên dâm đẳng kia .

Nhưng, nếu ngay cả lần này hấn lại cự tuyệt, người ta chắc chắn cảm thấy hấn chờ keo kiệt, đến là khách, hấn làm sao có thể cự tuyệt lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Ads Một câu,” Được! Bốn Vương đáp ứng.” Hấn quay mặt sang một bên, ở không nhìn tới vẻ mặt Tuyết Cơ .

“Thật sự là quá tốt, đêm nay, bốn Vương có ba vị mỹ nhân làm bạn đây! Nhất định sẽ rất thú vị .”Hấn cười cười toe toét, vươn tay muốn ôm lấy nàng.

Lại bị nàng lắc mình một cái , ôm vào khoảng không.

Tuyết Cơ vội vàng quỳ xuống, nức nở nói,” Vương thượng, ngài có Dạ phi sẽ không yếu Tuyết Nhi sao? Tuyết Nhi một lòng chỉ muốn ở bên cạnh Vương, không muốn hầu hạ bất cứ nam nhân nào khác!”

“Tuyết Nhi, Cách Tang Vương coi trọng ngươi, là may mắn của ngươi, ngươi nên bồi giúp Cách Phở huynh mấy ngày đi! Nói không chừng được huynh ấy yêu mến sẽ có cơ hội trở thành Vương phi Cách Tang quốc .”

“Đừng, đừng đừng! Tiểu mỹ nhân đừng khóc, bốn Vương nhất định sẽ hảo hảo yêu thương nàng, theo bốn Vương, nàng nhất định sẽ không lo cái ăn cái mặc, không lẽ Cách Tang quốc cũng không so nổi với huynh ấy sao!”Nhi Đa huynh thật là có bản lĩnh,có thể làm cho mỗi người đàn bà đều cuồng dại đối với hấn như thế , khẳng khẳng một mực muốn theo hấn.

“Không, Tuyết Nhi chỉ muốn theo Vương thượng, cho dù chỉ là một nha hoàn thị tẩm, không có thân phận địa vị, Tuyết Nhi cũng cam nguyện.” Nàng khóc mặt hoa vương đầy lệ, đầm đìa đáng yêu.

“Bốn Vương đã đem nàng tặng cho Cách Phở huynh , lời nói ra không thể nào thu hồi, muốn cùng huynh ấy hay không , chỉ có thể xem ý tứ của Cách Phở huynh .” Hấn liếc mắt nhìn Cách Phở Tùng Trí một cái .

Nói xong, xoay người liền đi về hướng khác, thị vệ binh đi theo ở phía sau.

“Vương thượng.....” Khóc kêu của nàng , cũng không thể thay đổi ý định đã hạ quyết tâm của hấn.

Bởi vì hấn, cho tới bây giờ chưa từng động tâm đối với một nữ nhân nào, trong mắt hấn chính là công cụ ấm giường , ngoài Dạ Thủy Linh, nữ nhân đặc biệt kia .

Nếu Tuyết Cơ bị nhìn trúng, cho dù không đành lòng, hấn vẫn sẽ cho.....

Tuyết Cơ chỉ có thể trở mặt nhìn hấn rồi đi, định chạy theo, lại bị Cách Phở Tùng Trí ở phía sau giữ chặt lại.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta trở về đi! Bốn Vương cam đoan, nhất định sẽ làm ngươi rất khoái nhạ.” Cách Phở Tùng Trí ngẩng đầu về phía hai nữ nhân ban nãy vừa hầu rượu cho hấn, Tiểu Thanh cùng Tiểu Hồng liếc mắt một cái.

Hai người bọn họ là từ thanh lâu trong thành tuyển đến, tư sắc diễm lệ, hai người khôn khéo tiếp nhận ánh mắt của Cách Tang Vương , một tả một hữu đem Tuyết Cơ giữ chặt.

“Ngươi..... Các ngươi làm cái gì? Mau thả ta ra.”Nàng giãy dụa muốn tránh thoát khỏi tay các nàng ta, nhưng ngược lại càng bị nắm chặt hơn.

“Không cái gì a! Tuyết tỷ tỷ đừng khản trương, đợi lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau hầu hạ đại Vương a! Muội tên Tiểu Thanh “Nữ tử mặc áo xanh đứng bên trái nói.

“Muội tên Tiểu Hồng.” Nữ tử bên phải mặc hồng y cũng nói theo.

“Đi.” Cách Phở Tùng Trí ra lệnh một tiếng, Tuyết Cơ liền bị hai người nửa lời nửa kéo mang đi như thế .

Đông Phong lầu phía Tây hoàng cung, chính là nơi dùng để chiêu đãi khách quý, cũng là tấm phòng Cách Phở Tùng Trí tạm ngụ ở nơi này.

Bên trong phòng bày trí xa hoa ấm áp, có nồng đậm phong cách của dị tộc, từ cách bày trí đến đèn hay bình phong, những đồ vật bằng sứ trưng bày bên trong hoàn toàn có thể nhận rõ được là từ nơi khác đến bảo vật cùng phong cách đặc thù.

Những thứ này đều là từ những khu vực thành thị lân cận, hoặc những đại sứ từ phương xa mang đến làm quà, may mà đã đem nó bài trí lúc này.

“Đại Vương, được người vừa ý là vinh hạnh suốt cuộc đời này của Tuyết Nhi, nhưng suốt đời này Tuyết Nhi đã nguyện chỉ hầu hạ một mình Vương Thượng, ân tình của đại Vương kiếp sau Tuyết Nhi xin báo đáp, chỉ cầu đại Vương có thể tha Tuyết Nhi.” Tuyết Cơ nức nở nói.

“Ha ha ha ha! Đó là không có khả năng, nếu biết bản Vương coi trọng nàng là phúc khí của nàng, vậy nàng phải hầu hạ bản Vương cho thật tốt, chỉ cần nàng biểu hiện tốt, bản Vương cam đoan tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng.” Trở lại trong tấm phòng, Cách Phở Tùng Trí hoàn toàn không giữ hình tượng tao nhã nữa, trực tiếp nằm đè lên người nàng.

“A..... Không cần..... Đại Vương người đừng như vậy.....” Nàng bị hành động của hắn làm cho hoảng hốt, không ngừng giãy dụa, muốn tránh thoát ma chướng của hắn.

“Ngoan bảo bối, để cho đại Vương hảo hảo ôm một cái.” Hắn tà các vươn đầu lưỡi, liếm mút từng tấc da thịt trắng nõn của nàng, nước miếng thấm ướt mỗi chỗ hắn lướt qua.

“Ừm..... Không.....” Tại sao, Tại sao Vương thượng muốn đem nàng hiến cho Cách Tang Vương, chẳng lẽ thực sự vì vị tân Vương phi kia sao, nàng thực sự hận!

Nàng hận Dạ phi, đoạt đi vị trí của nàng trong lòng Vương thượng!!!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Ads Cách Phở Tùng Trí may mà đem nàng ngồi chỗ cuối ôm lấy, đi hướng phòng ngủ không chút nào thương hương tiếc ngọc vứt trên giường lớn.

Một chiếc giường gỗ đặc biệt lớn, có thể chứa được bốn người ngủ cùng một chỗ, trên bốn góc giường đều có giăng sa màn bằng lụa trắng, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp.

"Oa a. Không cần phải. Cầu đại vương thả Tuyết Nhi a." Tuyết Cơ đau khổ cầu khẩn, lại biết ngăn cản không được những chuyện sắp xảy ra với nàng.

Nàng nghe nói qua, Tây Vực Cách Tang đại vương yêu thích nữ sắc, thủ đoạn đùa bỡn rất tàn nhẫn, có thể đem một nữ tử sống sờ sờ thành dạng người tàn tật.

Bởi vậy, thủ đoạn đùa bỡn rất tàn nhẫn, nữ tử vị thành niên Tây Vực đều vô cùng e sợ, từng bước một, binh lính mừng rỡ hoàn toàn cứng lại rồi, tất cả tất cả che mặt, chỉ sợ chính mình quá chói mắt mà bị Guesam đại vương cho chọn thượng.

Cho nên nữ nhân bên người, hơn phân nửa đều đoạt lấy, bằng không vì muốn nịnh bợ mà đi ra cống hiến.

Mà cũng không cho rằng toan tính, bởi vì chỉ cần muốn, vừa ý, không cần phải dụng tâm.

Giống như hiện tại, bởi vì chỉ cần muốn, vừa ý, ngay trong lúc đó! Tất cả nữ nhân đều không có báo động trước quỳ rạp xuống đất, tuy nhiên tiên nữ mà hắn gặp buổi ban trưa, vẫn làm cho quên không được dung nhan tuyệt mỹ, bởi vì chỉ cần muốn, vừa ý, nhưng ít ra cũng từng là một trong những người được Xích Nhĩ thị tầm nhiều nhất.

Đều vua của một quốc gia, Xích Nhĩ Đa thực ra có thể biết rõ, nam nhân chỉ cần muốn, tùy tiện vươn tay là có thể lấy được.

"Cũng đừng đang giả vờ thêm nữa, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp. "Oa a. Không cần phải. Cầu đại vương thả Tuyết Nhi a." Tuyết Cơ đau khổ cầu khẩn,

"Dù sao cũng đã từng qua thị tẩm, nên biết thân phận hảo hảo phục thị bốn vương." Cách Phở Tùng Trí vừa nói bên cạnh động thủ đem bộ y phục bằng sa mỏng của nàng thô lỗ toàn bộ xé nát.

Rất nhanh, nàng toàn thân cao thấp chỉ còn lại có cái yếm màu đỏ tươi lá sen, cùng một cái quần lót.

"Không." Tuyết Cơ liều mạng giãy dụa lấy thân thể, hai chân cũng không ngừng đá đập lung tung, lại còn trơ mắt nhìn chính mình những mảnh vụn y phục của mình nằm rơi là tả trên mặt đất.

"Tí tí tí! Như vậy không nghe lời không được hừm! Đã như vậy, bốn vương đành phải làm như thế." Về tà ác trên mặt từ đầu đến giờ vẫn không thối lui, bởi vì trước đó không nghĩ tới, nữ nhân mừng rỡ chạy hướng cửa. "Các người còn đứng tại đó làm cái gì? Còn không mau tới hỗ trợ ngăn chặn nàng." Đứng đề cho nàng trốn thoát .

"Đại vương." Tiểu Thanh cùng Tiểu Hồng yếu đuối trả lời, vội vàng lên giường, "Các người còn đứng tại đó làm cái gì? Còn không mau tới hỗ trợ ngăn chặn nàng." Đứng đề cho nàng trốn thoát . ", bởi vì trước đó không nghĩ tới! Bóng đen liền trở mình mang bỏ đi áo ngoài, một tả một hữu đè lại Tuyết Cơ không ngừng giãy dụa.

"Tuyết tỷ tỷ, cũng đừng uống phí thêm khí lực nữa, có thể được vương thượng sủng ái, chắc hẳn công phu trên giường của tỷ tỷ cũng rất cao, mới có thể bị nạp vi thị tẩm a! Hôm nay, hãy để cho tỷ muội chúng ta nhìn công phu của tỷ tỷ một lần mở rộng tầm mắt a" Tiểu Hồng hưng phấn nói ra.

Các nàng cũng là hai cô nương nổi danh nhất chốn thanh lâu, trên mặt mang theo mỉm cười, vừa tà mị vừa quý dị, dám làm lại dám chơi, mới có thể bị nạp vi thị tẩm a! Hôm nay, độ phối hợp lại cao, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp. "Oa a. Không cần phải. Cầu đại vương thả Tuyết Nhi a."

Tuyết Cơ đau khổ cầu khẩn, các nàng cũng muốn nhìn xem vị thị tẩm này lợi hại hay hai tỷ muội các nàng mạnh mẽ hơn.

Lúc này, Cách Phở Tùng Trí mới yên tâm, lấy những túi nhỏ hắc mang theo từ Tây Vực đến, lấy từ bên trong ra một ít vật gì đó.

Hắn lấy ra một ít mang đến nhuyển tháp, đó là một dây thừng đặc chế , càng giãy dụa sẽ khóa càng chặt, là tình thú trong Đông Cung Đồ hắn thường hay sử dụng.

Cách Phở Tùng Trí lấy dây thừng cột chặt hai tay cũng hai chân của nàng, làm cho nàng thành hình chữ đại cột vào bốn góc giường, không thể nhúc nhích.

"Buông..... Buông a....." nàng chỉ có thể bất lực hô to.

"Cột chắc , mỹ nhân ngoan ngoan đừng từ chối, như vậy sẽ chỉ làm chính mình chịu khổ mà thôi, đến đây, nơi này có một viên thuốc màu đỏ , chỉ cần ăn vào, cam đoan nàng lập tức sẽ muốn nam nhân ."

Hắn nói xong, lại lấy ra từ trong lòng hai vật gì đó, kia cũng là cấm dược đặc chế của Tây Vực bọn họ , ai nói bọn họ chỉ biết chế độc, chế ra các loại kỳ dị dược phẩm lại là sở trường của bọn họ .

Viên thuốc màu đỏ này đúng là loại xuân dược mạnh mẽ được hoan nghênh nhất ở chốn hậu cung, nữ tử chỉ cần đụng phải, cho dù là rụt rè nhút nhát cũng không muốn, cũng sẽ lập tức biến thành tiểu yêu tinh dâm dăng .

Chỉ cần uống viên thuốc này vào, mặc kệ là bị người nào nam nhân chạm vào, sẽ lập tức dục hỏa đốt người, toàn thân ma dương khó nhịn.

"Không..... Ta không uống, ta không uống, van cầu người..... Thả ta được không..... Người muốn ta làm cái gì ta đều đáp ứng....." Chi cần có thể phóng nàng trở về.

"Ha ha ha ha! Bốn Vương muốn người làm không phải đã nói rõ ràng sao!? Đây không phải do người." Nói xong, đại chương lập tức chế trụ cái cảm khéo léo của nàng nga , bức bách nàng không thể không hé miệng.

Đem viên thuốc màu đỏ kia nuốt vào bụng.

"Ngô..... Ứm..... Ô ô....." Sức lực Cách Phở Tùng Trí cường đại , làm cho nàng thống khổ nước mắt tràn ra khóe mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ads Cách Phở Tùng Trí sau khi đem viên thuốc nhét vào miệng nàng liền không để ý tới nàng, hắn muốn nhìn thấy nàng rên rỉ khó nhịn cầu khẩn hắn.

“Hai người các người còn đứng ở nơi đó làm gì? Còn không nhanh thoát quần áo đến hầu hạ bồn vương!” Hấn cũng tự mình động thủ đem toàn bộ quần áo trên người vứt hết sang một bên.

“Dạ, đại Vương!” Tiểu Thanh cùng Tiểu Hồng nhận được chỉ thị lập tức đem quần áo trên người thoát sạch sẽ.

Trong chốc lát, ba người trần như nhộng thân hình nhanh chóng dữa cùng một chỗ.

“a..... Đại Vương..... Thật là lợi hại a.....” Không cần bày nhiều trò, Cách Phổ Tùng Trí chờ không kịp đem dục vọng cứng rắn của hấn, vừa mới đâm vào trong cơ thể Tiểu Hồng.

Một bên Tiểu Thanh còn lại là đang thưởng thức một bên bầu ngực của Tiểu Hồng, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi linh hoạt hấp dẫn, cắn mút, run run.

Dẫn tới Tiểu Hồng dưới thân đại Vương đồng thời đã bị hai nơi kích thích mà không ngừng vận vận rên rỉ.

“a..... Hào..... Thật thoải mái ác..... Ừm a.....” Để mặc động tác hấn càng nhanh, tiếng ngâm kêu càng thêm trào dâng.

“Nàng là tiểu yêu tinh, kêu rên rỉ như thế.” Không sai, hấn thích.

Hấn dùng lực ở Tiểu Hồng trên người qua lại trườ sấp, đem nàng trở thành nữ tử xinh đẹp hấn ái mộ buổi chiều kia làm cho hấn thỏa mãn xúc động muốn lập tức giữ chặt lấy thân thể của tiên nữ kia.

“Đại Vương..... Người ta cũng muốn a.....” Tiểu Thanh ở một bên nhìn Tiểu Hồng đang hưởng thụ, không cam lòng chu chu cái miệng nhỏ nhắn, nũng nịu nói với Cách Phổ Tùng Trí.

Khóe miệng tà ác hơi hơi gợi lên, “Sao vậy? Chỉ như thế đã chờ không kịp sao? Vậy nàng lại đây.” Cách Phổ Tùng Trí thay đổi một cái tư thế.

“Ừm..... A a..... Thật sâu ác.....” Thất lung Tiểu Hồng nháy mắt bị hấn lôi kéo xuống phía dưới, nhất thời hoa huyết ngâm thật chặt phân thân hấn thật lớn, gất gao bao vây trong đó.

Hấn để cho Tiểu Hồng cười ở trên người nàng, cao thấp vận vận eo nhỏ, mệnh lệnh mờ mờ của Tiểu Thanh hướng đầu hấn, thành tư thế như chú mèo, để ngón tay của hấn tìm kiếm mật dịch đang tuôn trào từ hoa huyết kia.

Tà tử vỗ về chơi đùa hoa hạch mãn cảm của Tiểu Thanh, “Như vậy thì sao? Thoải mái không?” Cách Phổ Tùng Trí nghiền ngẫm nói.

“A a..... Thoải..... Thoải mái..... Ở bên trong một chút.....” Một tiếng thờ dốc cùng âm thanh yêu kiều cùng vang lên một lượt, vang vọng khắp phòng ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Ads Trước mắt những hình ảnh xuân cung đồ sống động như trên người, hoàn toàn rơi vào trong mắt Tuyết Cơ đang bị trói chặt ở một bên, viên thuốc trong cơ thể chậm rãi phát huy tác dụng.

Khiến hoa huyết nàng không thể khống chế chảy ra một lượng lớn mật nước, bên tai đầy những âm thanh kích tình hoan ái càng thêm kích thích tất cả thần kinh cảm quan của nàng.

Lúc này nàng, thân thể nàng khó nhịn đang cong lên, ưỡn người vận vận không ngừng dục vọng trong cơ thể đang ăn mòn suy nghĩ của nàng, từng chút từng chút đem lý trí của nàng cướp đoạt, biến thành tiểu oa nhi dâm dăng.

“Ừm..... Đại Vương..... Tuyết Nhi..... Muốn đại Vương.....” Một ngọn lửa nóng vô danh, dường như đang chạy tán loạn ở trong cơ thể nàng, làm cho nàng liên tiếp phát ra tiếng kêu nị rên rỉ.

“Ha ha ha ha! Muốn bồn Vương sao? Vừa rồi không phải cãi lại cứng rắn nói không cần sao? Ngươi cầu bồn Vương, có lẽ bồn Vương có thể lo lắng cho ngươi thoải mái một chút.”

Cách Phổ Tùng Trí dừng lại động tác ở trên người Tiểu Hồng, ngược lại xoay người tiểu thanh đang quỳ mọp tư thế nằm úp sấp từ, phía sau bắt đầu đâm

“A a..... Đại Vương thật chán ghét ác..... Ừm a.....” Tiểu Thanh không kịp chuẩn bị hét lên.

Tiểu Hồng vô lực mềm nhũn dựa vào giường thờ dộc không thôi.

“Tiểu Hồng, nài đi giúp Tuyết Cơ một chút đi!” Hấn trước hết để cho Tiểu Hồng giúp nài thư giải một chút, viên thuốc màu đỏ bắt đầu mang đến dục hòa rồi.

“Đại, đại Vương.” Tiểu Hồng nghe lời đi đến trước người Tuyết Cơ, cầm lấy một số đồ dùng tình thú gia tăng cảm giác mà Cách Phổ Tùng Trí đặt ở một bên “Mặt”.

Đầu tiên là thoát tiết khổ của Tuyết Cơ, rồi mới nài đem một cái chai sứ trắng như ngọc bên trong có dung dịch màu đỏ, đổ vào bên trong hoa huyết của nài.

“Úm a..... Không..... Đừng..... Đừng như vậy.....” Tuyết Cơ bị hành động này, xấu hổ vịn vẹo càng thêm lợi hại.

“Tuyết tỷ tỷ, người đừng khản trương! Hãy thoải mái, chờ một lát nữa đại Vương cũng sẽ cho người thực thoải mái.” Tiểu Hồng xấu xa cười.

Nói xong, tách hai chân của Tuyết Cơ, vùi đầu tham nhập vào bên trong u huyết đang tiết ra mật dịch lỏng lách, đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng qua lại xẹt qua điểm mẫn cảm nhất của nài.

“A a..... Thật thoải mái..... Úm.....” Hai chân run nhè nhẹ, nhin không được phát ra nhiệt tình hò hét

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Ads Đòi mỗi Tiểu Hồng đột nhiên đem viên hạch mềm mại của Tuyết Cơ tận tình liếm mát trong lúc này, bừa bãi hấp dẫn, mà đầu ngón tay đã thâm nhập thật sâu bên trong hoa huyết đang tiết ra ẩm ướt, qua lại đông đưa.

“Úm..... A..... A..... Người ta..... Người ta không được.....” Tuyết Cơ ở cũng chịu được không được đùa bỡn như vậy, nồn nóng trong cơ thể không hiểu cũng sắp đem nài cấp bức điên.

Cho dù lúc trước cùng với Vương Thượng hoan ái qua, cũng chưa từng xuất hiện ý niệm kỳ dị như thế trong đầu, Hiện tại nài muốn “Nam nhân”, hiện tại nài cực độ cần nam nhân đến an ủi.

Mặc kệ là ai đều có thể.....

Để giải tỏa hoa huyết nài không ngừng bị tra tấn gãi ngứa khó nhịn, xuân thủy cũng như sóng triều, chảy tuôn ào ạt.

m thanh rên rỉ cao vút, đôi tay nhỏ bé bị nhốt trói chặt nắm chặt lấy dây thừng, không ngừng vịn vẹo thân hình.

“Ôi..... Đại..... Đại Vương, Tuyết Nhi muốn ngài..... A.....” Nóng quá, lửa nóng trong thân thể làm cho nài có chút ghen ngào.

Nghe được tiểu mỹ nhân kêu gọi, Cách Phổ Tùng Trí quay đầu nói: “Đừng gọi, đợi một chút sẽ liền đổi người.” Hấn cười dâm tà, đồng thời liếc Tiểu Hồng liếc mắt một cái.

Tiếp thu đến tin tức của đại Vương, Tiểu Hồng hiểu được gât gât đầu, tiếp theo nùng nịu nhìn Tuyết Cơ nói: “Tuyết tỷ tỷ, hãy để cho Tiểu Hồng cùng người đùa trước một lát đi!”

Nài rút những ngón tay từ tiểu huyết của Tuyết Cơ ra, từ trên bàn lấy xuống một cái gì đó, về ngoài rỉ sét dài và mềm.

Đứng trước bóng lách tròn trịa, giống như được làm bằng sắt, kích cỡ tương đương với vật nam tính của nam nhân, đồng thời cũng là tình thú được hoan nghênh nhất ở hậu cung của Cách Phổ Tùng Trí dùng cho tâm phi được thị tâm nhiều nhất.

Vật ấy ở Xích Lung quốc gần như là không người biết hiểu, liền ngay cả Xích Nhĩ Đa, Tuyết Cơ đã hơn năm bồi tâm cho tới bây giờ không từng thấy quá, bởi vì lấy kỹ xảo cao siêu của Vương thượng, hoàn toàn không cần dựa vào mấy thứ này là có thể đem nữ nhân biến thành chết đi sống lại.

Mà Tiểu Hồng ở thanh lâu cũng chỉ nhìn thấy thứ này hai lần, vật ấy là do tên Cách Phổ kia mang từ Tây Vực đến.

Sau khi thấy rõ Tiểu Hồng lấy thứ đó ra, Tuyết Cơ không khỏi hoảng sợ nói: “Không..... Kia không được.....” Không lẽ nài ta muốn dùng thứ đó để vào trong cơ thể của nài chứ?

“Tuyệt tỳ tỳ, ngươi đừng khản trương thôi! Thứ này được sử dụng đây! Tuyệt đối có thể so với vật thật sự , trước hết tạm thời dùng cái này giảm nhiệt đi!” Tiểu Hồng vừa cười, vừa đem vật thô to kia, cọ xát qua lại ở thủy huyết của nàng .

“Ách ân..... Không cần..... Trời ạ.....” Nàng cho tới bây giờ ngoài những ngón tay và vật phân thân của nam nhân, ngoài ra chưa từng bị dị vật gì đưa vào cơ thể.

Mà thứ này cảm giác vừa cứng rắn vừa lạnh lẽo, không giống chút nào với lửa nóng mềm mại của nam nhân, làm cho nàng cảm thấy kinh hoàng.

“Ha ha! Đợi lát nữa sẽ quen thôi.” Tiểu Hồng đang nói chuyện , thỉnh thoảng đưa tay dùng sức đem dương vật giả mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong thủy huyết của Tuyệt Cơ .

“Ừm a a.....” So với ngón tay, cảm giác lướt động khoái ý mãnh liệt hơn , làm cho nàng lại hò hét ra tiếng.

Nhìn biểu tình Tuyệt Cơ thoải mái , Tiểu Hồng kiều miễm gọi lên khoe miệng.”Thực thoải mái đi!” Nàng bắt đầu thông thả ở trong cơ thể của Tuyệt Cơ bắt đầu nhịp điệu.

“Aha..... Không..... Ừm.....”

Tiểu Hồng một tay khống chế tốc độ ra vào của Dương vật giả đều đặn bên trong mật huyết của nàng,tay kia cùng cái miệng nhỏ nhắn cũng không nhàn rỗi, bắt đầu tháo cái yếm của Tuyệt Cơ xuống, bắt đầu ngậm lấy một bên ngực của Tuyệt cơ dùng kĩ xảo liếm mút.

Mà một bàn tay khác xấu xa treu đùa hạch hoa nhỏ nhắn cảm đáng yêu của nàng.

“Ừm..... Đại Vương..... Tuyệt Nhi muốn ngái a..... A.....” Tuyệt Cơ không ngừng ngẩng đầu, ánh mắt đầy khát vọng nhìn về hướng Cách Phở Tùng Trí, nàng cần hắn đến giải luồng nhiệt không tầm thường này.

Cho dù là dùng dụng cụ cũng không thể giải được ngọn lửa ngửa ngáy bên trong cơ thể nàng, giống như có trăm ngàn con trùng nhỏ đang tán loạn ở trong cơ thể nàng .

Ba điểm mẫn cảm nhất của Tuyệt Cơ không ngừng bị kích thích, thanh âm cao vút chưa bao giờ ngừng.

Mất thấy thân hình mê người kia của Tuyệt Cơ không thể ngừng vận vẹo, làm cho Cách Phở Tùng Trí hưng phấn phân thân hắn càng lớn hơn, rất nhanh giải quyết Tiểu Thanh dưới thân, vội vã chạy đến bên cạnh Tuyệt Cơ .

“Tiểu mỹ nhân, lần này ngươi cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn nghe lời , ngươi nhất định rất muốn đi? Mau cầu hôn Vương cho ngươi.”Đoạt lấy tiết cù trong tay Tiểu Hồng ném sang một bên, hắn tách hai chân của Tuyệt Cơ ra thật lớn.

Vận sức chờ phát động chuẩn bị xâm nhập bên trong mật huyết thủy nộn kia .

“Ngô..... Đại Vương..... Ừm..... Cầu đại Vương cho Tuyệt Nhi.....”

“Tốt! Hôn Vương sẽ như ngươi mong muốn!” Cách Phở Tùng Trí tách hai chân của nàng dùng sức hướng về phía trước áp, mãnh lực đưa phân thân của

“a..... Thật sướng..... Đại Vương..... A..... Ôi, dùng sức một chút..... A a.....” Bị đại Vương mãnh lực xâm nhập, phân thân nóng bỏng của hắn nháy mắt mang nàng bay đến tận thiên đường.

“Kêu thực hay a..... Không hề từng là thị tẩm của Xích Nhĩ Đa , hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là quả trời cho.” Cách Phở Tùng Trí dùng sức đem phân thân thật lớn đâm đến thật sâu.

“Ách..... Không..... Quá sâu A..... A a..... Ừm.....” Quá nhiều kích thích cùng vui thích, làm cho nàng không ngừng lay động trán, muốn tiếp nhận hết từng trận khoái cảm từ hạ thân liên tiếp truyền đến .

Nghe được mỹ nhân dưới thân kêu âm thanh mê hồn như thế , làm cho hắn càng thêm dùng sức .

“ A..... A..... A..... A.....”Dưới những động tác mãnh liệt của Cách Phở Tùng Trí , Tuyệt Cơ chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng kêu kích tình bất lực cùng thân thể cong lên nghênh đón sự xâm nhập cuồng dã của hắn.

Tiểu Hồng cùng Tiểu Thanh ở một bên lại cố gắng đùa bỡn môi quả trước ngực nàng , tay và miệng đồng thời cùng sử dụng làm cho nàng rơi vào tầng hoan ái sâu nhất mà trước nay chưa từng có.

Hắn đem phân thân thật lớn rút ra, sau đó đâm vào thật mạnh, cứ mỗi lần như thế, mỗi khi hắn dùng lực đâm thật mạnh vào đồng thời nàng cũng cất cao giọng rên rỉ kích tình.

“Dâm oa! Như vậy có phải thực thoải mái hay không a! Nói a! Thích hôn Vương đối với ngươi như vậy chứ!”

“ A..... A a..... Thoải..... Thoải mái..... A..... Tuyệt Nhi thực..... Thích.....” Chịu không nổi hắn thực hiện kịch liệt như vậy , thành thực trả lời cảm thụ

trong lòng .

Thấy Tuyết Cơ không hề phản kháng, hấn vội vã đem dây thừng trói trên tay nàng tháo ra, hai tay ở trước ngực nàng dùng sức vuốt ve , hạ thân cũng gia tăng tốc độ chạy nước rút mãnh liệt.

Tiếp theo hấn đem thân mình nàng đảo ngược lại, đưa lưng về phía hấn, thành nằm úp sấp , không hề báo động trước từ phía sau đâm thật mạnh vào.

Tuyết Cơ chỉ có thể dùng hai tay bám chặt lấy thành giường, đôi bông đảo dưới động tác chạy nước rút của hấn không ngừng đong đưa, một trận lại một trận rung động, âm thanh kích tình làm người ta mặt đỏ.

“ Ừm..... A a..... Không..... Tuyết Nhi chịu không nổi..... A.....” dưới động tác chạy nước rút mạnh mẽ của hấn, nàng biết, nàng cũng sắp vào cao trào .

Thân thể truyền đến một trận tê dại, Cách Phổ Tùng Trí càng nắm chặt cơ hội, ôm lấy eo nhỏ của nàng , tốc độ càng lúc càng nhanh hơn .

“Nga..... A a a a a.....” cuối cùng, nàng nhịn không được lên tiếng hét to.

Một đợt cao trào mãnh liệt nháy mắt đem nàng bao phủ, Tuyết Cơ nằm úp sấp xuống thờ dốc hưởng thụ dư âm còn sót lại sau cao trào

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Ads “Người cho là như vậy đã xong sao?” Hấn Cách Phổ Tùng Trí còn không chưa muốn đủ đâu!

Không hề cho nàng có một cơ hội nghỉ ngơi, nắm lấy cái móng trắng nõn đã xụi lơ trên nệm thấp, lần thứ hai nhấn mạnh thất lung đâm thật sâu vào hoa huyết thủy nộn của nàng.

“ Ừm..... A a..... Không..... Đủ..... Tha Tuyết Nhi đi.....” Nàng chịu không nổi , nhưng bên trong cơ thể nàng dục hỏa lại một lần nữa bị đốt lên.

“Tiểu mỹ nhân, bốn Vương còn không có hưởng thụ đủ đâu!” Như là trừng phạt , dùng sức đem cực đại chính mình đâm thật sâu tận hoa tâm của nàng, dẫn tới thiên hạ dưới thân yêu kiều run rẩy.

“ Ừm a..... A a..... A.....” Lúc này, Tuyết Cơ mới thật sâu cảm nhận được, thì ra Cách Phổ Tùng Trí đáng sợ như thế, dâm loạn đến điên cuồng. ...

Sau khi buổi tiệc tối chấm dứt, Cách Phổ Tùng Trí mang Tuyết Cơ rời đi đồng thời, Xích Nhĩ Đa tự khí ngưng thần, sử dụng khinh công thừa bay về hướng Xuân Tuyết các .

Chỉ chốc lát sau , hấn đã lặng lẽ đi đến bên ngoài cửa phòng của nàng.

Vẫn canh giữ ở ngoài cửa Hắc Sát, Bạch Sát cùng tinh cảnh giác cao phát hiện dường như có người tới gần, sau khi liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái , lập tức đồng loạt nhẹ rút kiếm ra trong tay, chờ người tới hiện thân.

Chờ thấy rõ người này , tinh thần căng thẳng của hai người thế này mới thả lỏng, đem chuôi kiếm thu hồi, phục thân muốn thỉnh an, lại đúng lúc bị Xích Nhĩ Đa ngăn lại.

Hấn phát tay ra hiệu không tiếng động, tiếp theo lại huy huy đại chương, ý bảo các nàng im lặng lui ra.

Hai người nhận được chỉ thị , lập tức hiểu ý gật đầu, hai tay ôm quyền cung kính lui ra, nhiệm vụ các nàng tối nay bảo vệ Dạ phi nương nương chấm dứt, còn lại liên giao cho Vương thượng .

Sợ đánh thức nàng đang ngủ say, Xích Nhĩ Đa nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, cho dù lực đạo rất nhẹ vẫn phát ra tiếng kéo kẹt.

Đi vào trong phòng đóng cửa lại, hấn không tiếng động đi tới trước giường của nàng , nhìn thấy khuôn mặt nàng đang ngủ say , may mà thanh âm mới vừa rồi không quá nhiều đến nàng.

Xích Nhĩ Đa ngồi ở bên giường, ánh mắt nhìn nàng không tự giác để lộ ra vẻ ôn nhu ngay cả chính hấn cũng khó mà tin tưởng, hôm nay ở buổi tiệc tối, tuy rằng đối mặt là tướng quân đại thần trong cung , nhưng trong đầu hấn lại tràn đầy đều là thân ảnh của nàng.

Dung nhan nàng xinh đẹp, dáng người cân đối thon thả, bộ ngực sữa tuyết trắng , đôi môi đỏ mọng như quả anh đào chín, còn có mặt huyết thủy nộn kia

làm hấn mất hồn

Hắn, cảm giác hấn đối với nàng thực sự vượt xa ngoài sức tưởng tượng của hấn, nữ nhân, luôn luôn chỉ là công cụ giúp hấn ấm giường , lần đầu tiên, hấn có xúc động muốn hảo hảo yêu thương nàng .

Hắn có thể tin tưởng sao? Nữ nhân này, hấn thực sự có thể tin sao?

Lần này, lão tử hoàng đế kia thật sự là dùng đúng con cờ, nhưng ông ta lại dùng chính nữ nhi của ông ta, dâng tặng cho hấn làm lễ vật ngưng chiến, thậm chí hơn là hấn lại thật sự đối với tiểu nữ nhân này động tình.

Nhất thống thiên hạ, là sứ mệnh của hấn , là nhiệm vụ của hấn , hôm nay, Cách Tang Vương đặc biệt từ Tây Vực tới đây, chính là hy vọng hấn có thể xuất binh hỗ trợ, cùng nhau tiến đánh Trung Nguyên.

Kỳ thật thực lực của hấn hoàn toàn không cần cùng Cách Phổ Tùng Trí hợp tác là có thể đánh chiếm Trung Nguyên, mà diệt trừ Tây Vực với hấn mà nói cũng là chuyện rất dễ dàng .

Nhưng, sự xuất hiện của nàng , đã muốn quấy rầy toàn bộ kế hoạch của hấn.

Hắn, không lẽ hấn lại vì nàng, buông tha cho sứ mệnh thống nhất thiên hạ sao? Đây là dặn dò duy nhất của phụ thân hấn trước khi chết.

Hít thật sâu một hơi, lại thở ra, mày hơi buông lỏng, hấn cần suy nghĩ lại kế hoạch của hấn.

Oa , nàng ưm một tiếng, như là bất an thoáng trở mình, cái chân lạng lẽ rơi xuống, da thịt bóng loáng lộ ra hơn phân nửa, bại lộ ở bên trong không khí , đây đặn tròn trịa lập tức rơi vào đôi mắt của hấn.

Cảnh này tương làm thức tỉnh phần thân của hấn đang ngủ quên, lập tức có dục vọng muốn chiếm giữ lấy nàng, vốn dĩ muốn buông tha cho nàng, nhưng hấn hiện tại không thể làm được.

Thế là hấn rất nhanh cởi xuống áo khoác trên người , không lâu sau, đã trần như nhộng , hấn xốc lên tấm chăn mềm mại nhảy lên giường.

Lúc này, đang muốn tà ác xâm phạm miếng ngon đang ở trước mắt, lại nghe thấy thanh âm ní nón như chú mèo con, tuy rằng thanh âm kia nhỏ đến mức như tiếng thờ dài, làm cho người ta xem nhẹ, nhưng hấn hoàn toàn nghe được rất rõ ràng.

“Mẹ..... Con rất nhớ mẹ a..... Mẹ.....” Thanh âm nói chuyện có chút xúc động nghẹn ngào.

Nàng ở trong mộng, mộng thấy mẹ cùng ba ba, ca ca cùng tỷ tỷ, còn có kia một đám bạn tốt

Bọn họ ở khoảng cách nàng không xa, đang nhìn nàng vẫy tay mỉm cười , từ sau khi đi vào nơi này , nàng thật sự rất nhớ bọn họ, lúc này nàng mới biết được, thì ra lúc trước nàng lại hạnh phúc đến như vậy.

Có ba ba mẹ mẹ yêu thương, có bạn bè vây quanh, cho dù không có người yêu thì đã sao đâu?!

Nhưng , hiện tại đã không còn kịp rồi, cho dù nàng muốn trở về, cũng đã trở về không được.....

Đột nhiên, nàng nhìn thấy bọn họ cách nàng càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, nàng vội vã đuổi theo, chân cố gắng chạy thật nhanh, nhưng càng chạy bọn họ cách càng xa thật xa.

“Không cần đi..... Mẹ..... Trở về a..... Mang con đi với..... Được không.....” Nàng tuyệt vọng đau lòng khóc thành tiếng.

Tơ mắt nhìn những người nàng yêu nhất biến mất ở trước mắt của nàng , vốn dĩ đang đứng trước ánh sáng rực rỡ nháy mắt bỗng biến thành hôn ám, nàng bắt lực một mình ngội thụp xuống, khóc nức nở.

“Không..... Không cần bỏ con lại..... Một mình.....” Nàng che mặt, để mặc khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, khóc nức nở làm cho thân hình nàng run rẩy không ngừng .

Xích Nhĩ Đa từ lúc Dạ Thủy Linh mới vừa bắt đầu ní non đến nghẹn ngào, từ nghẹn ngào đến khóc nức nở cảm xúc tràn đầy khó hiểu, bất giác mày càng nhíu vài phần.

Ý muốn ăn nàng cho đến sáng hoàn toàn biến mất, hấn vươn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng , rồi mới lẳng lặng nằm xuống đem nàng ôm vào trong lòng rộng lớn .

Kia động tác là vô cùng ôn nhu, ngay cả đang trong cơn mơ, nàng cũng có thể dễ dàng cảm nhận được, một cổ lực lượng ấm áp chậm rãi đem nàng vây quanh.

Theo trong bóng tối một chút ánh sáng bảy màu chiếu rọi xung quanh nàng, giống như ngọn lửa càng lúc càng ấm, càng lúc càng lớn quay ở bên cạnh chung quanh nàng , số lượng chậm rãi càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

“Linh nhi, nàng yên tâm, nàng sẽ không ở một mình, bên cạnh nàng còn có ta.” Hấn cúi đầu ở nàng bên tai nói nhỏ, tiếng nói mê người nhưng đầy vẻ kiên

định.

Nàng như là nghe thấy được, thanh âm kia có thể làm cho nàng cảm thấy an tâm, chậm rãi tựa đầu nâng lên, ngừng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Ads Là ai? Là ai đang cùng nàng nói chuyện?

Thanh âm này nàng nghe rất quen thuộc tất.....

“Có ta ở đây bên cạnh nàng, tất cả mọi việc không cần lo lắng.” Nghe thấy nàng ngừng khóc, hần khẽ vuốt nhẹ lên trán nàng, như muốn vuốt ve tất cả sự bất an của nàng.

Tuy rằng hần không biết nàng mộng cái gì, nhưng hần có thể cảm giác được sự bàng hoàng bất lực của nàng, có lẽ là vì nàng tới nơi này lâu lắm, suy nghĩ nhớ Trung Nguyên đi!

Trong mộng, một cái thân ảnh mơ hồ xuất hiện ở trước mắt của nàng, trong mắt lưu lại nước mắt làm cho nàng nhìn không rõ bộ dáng người nọ.

Ai? Là ai đứng ở nơi đó?

Nàng chậm rãi đứng dậy, còn muốn chạy qua nhìn rõ ràng bộ dáng người nọ, lại không dám tới gần, nàng sợ chỉ cần nàng vừa đi qua, người kia sẽ giống như người nhà nàng, cách nàng càng ngày càng xa.....

Nàng không cần, nàng không thích cảm giác cô đơn một người như vậy, thế là khi nàng lại muốn ngồi xổm xuống không đi, thong thả chậm rãi phát hiện thanh âm người kia càng ngày càng rõ ràng, hình ảnh cũng càng ngày càng rõ ràng.

Cảm giác rất quen thuộc Cho dù là là thanh âm hay là thân ảnh..... Cuối cùng nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.....

Là..... Xích Nhĩ Đa?

Nàng đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, chậm rãi mở đôi mắt ướt át, thấy gương mặt phóng đại của hần, thật sự xuất hiện ở trước mắt của nàng, vì sững sờ ba giây, dọa cứng người, thối lui về phía sau.

Ánh mắt đề phòng nhìn nam nhân trước mắt mười phần nguy hiểm.

“Ngươi..... Ngươi đang làm cái gì?” Không lẽ hần lại muốn đối với nàng xằng bậy nữa chứ!?

Xích Nhĩ Đa một tay gác trên trán, như là đang nhìn trò hay trước mắt, nữ nhân cảm xúc hay thay đổi, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Sao vậy? Ngủ không được sao? Nếu không muốn ngủ, chúng ta sẽ làm chuyện khác một chút đi!” Lời nói hần tà ác nói ra làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Nghe thấy hần nói như thế, nàng không khỏi đem chân quần càng chặt hơn, “Ngươi...” Cổ nhân này thật sự rất đáng giận, vậy mà ban nãy nàng nằm mơ thế nhưng còn thấy hần.

“Ai ngủ không được a? Là ngươi nằm ở trên giường của ta nha? Như vậy muốn ta làm sao mà ngủ!?” Nàng tức giận nói.

“Làm sao mà ngủ? Vậy buổi chiều không phải nàng còn ngủ rất tốt sao? Đến bây giờ mới tỉnh.” Xích Nhĩ Đa vẫn liến nghiến ngậm nói.

Còn dám nói? Còn không phải đều bởi vì hần, Dạ Thủy Linh ở trong lòng nghiến răng nói.

“Lại đây!” Thấy nàng không có ý định muốn ngủ, hần đành phải mệnh lệnh nói.

“Không cần!” Lời nói của hần, làm cho nàng thối lui đến cuối giường, lưng đã dán sát vào tấm ván gỗ cuối giường, lạnh như băng làm cho nàng sợ run cả người.

“Nhưng nếu nàng không đến, ta sẽ không cam đoan đến khi ta mất kiên nhẫn, sẽ làm ra chuyện gì đâu”

Nhưng nữ nhân này luôn cố tình, luôn kháng cự hắn, chống cự hắn, cho tới bây giờ vốn không có người dám đối với hắn như vậy, chỉ có nữ nhân này, không biết trời cao đất rộng vẫn chọc giận hắn.

Nàng càng không phục, càng giãy dụa muốn chạy trốn khỏi bên cạnh hắn, càng thêm khơi dậy ý tưởng dục vọng muốn chinh phục nàng của hắn.

Làm cho hắn vô tình trong lúc đó, đối với nàng sinh ra hứng thú, hắn sẽ không tin tưởng, hắn muốn lại không chiếm được, hắn không chỉ muốn con người của nàng, ngay cả lòng của nàng, hắn cũng muốn đoạt lấy.

Hắn phải nghĩ biện pháp, làm cho nàng không thể đào tẩu từ bên cạnh hắn, hơn nữa yêu thương hắn thật sâu

“Người.....” Cuối cùng, vì không cho kế hoạch hắn thực hiện được, nàng đành phải thuận theo bỏ lại bên người hắn nằm xuống, mắt đẹp vẫn mở trừng trừng nhìn hắn không chớp.

Hắn tán thưởng nói: “Thế này mới ngoan! Yên tâm, đêm nay ta sẽ không làm gì đối với nàng đâu, nàng mau ngủ đi!” Đại chương thuận thế đem thân hình nhỏ nhắn của nàng ôm vào trong lòng, nhắm hai mắt lại.

Thình lình xảy ra hành động này, làm cho nàng quên phản kháng, chớp đôi mắt to long lanh nước mắt, không thể tin được tên cổ nhân này bỗng dưng lại hảo tâm như thế.

Đôi mắt của Xích Nhĩ Đa mở ra lần thứ hai, “Còn không ngủ?” Đại chương của hắn dưới chân bắt đầu dao động ở trên người nàng, nhẹ nhàng ôm áp bộ ngực sữa no đủ của nàng.

“Ngô..... Ta..... Ta muốn ngủ.....” Dạ Thủy Linh vội vàng bắt lấy bàn tay tà ác của hắn trong lòng, sau khi phòng ngừa hắn không giờ trò gì với nàng, găt gao nhắm chặt đôi mắt lại.

Thấy Linh nhi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hắn cũng ngừng tay, thế công xâm lược thu hồi, ôm nàng đi vào giấc ngủ.

Hai mắt vốn dĩ đã nhắm chặt, thân mình nàng cứng ngắc, nhưng chỉ trong chốc lát sau, thân mình dần dần thả lỏng, ý thức cũng dần dần mơ hồ.

Trong mơ màng, nàng đem thân mình càng vui vào trong ngực Xích Nhĩ Đa, nơi kia phát ra cảm giác ấm áp giống như trong giấc mộng mới vừa rồi, bất tri bất giác, nàng tựa hồ lại bị kéo vào trong giấc mộng.

Nhưng khác ở chỗ là, lần này mơ thấy không phải ba ba cùng mẹ.....

Một thoáng sau, đôi mắt đen lợi hại khẽ mở, nhìn nữ nhân trong lòng, nặng nề ngủ, trong lòng vẫn có rất nhiều ưu phiền không thể hiểu nổi.

Hắn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hiện tại bình tĩnh ngắm lại, những lời nói vừa rồi thế nhưng có thể thốt ra từ trong miệng của hắn, chính mình cũng khó tưởng tượng.

Đột nhiên như nghĩ tới cái gì, nàng vừa mới giống như khóc trứ nói cái gì? Mẹ? Đó là cái gì? Là mã sao? Nàng muốn cười ngửa? Hay là nhớ Cực Phong?

Hắn trầm tư một hồi lâu, quyết định ngày mai rủ Cách Phổ Tùng Trí cùng nhau vào rừng săn thú.....

Như vậy, nói không chừng tâm tình nàng sẽ tốt hơn.

Cứ quyết định như vậy, Xích Nhĩ Đa nhắm Dạ Thủy Linh, chậm rãi nhắm lại hai mắt, nặng nề đi vào giấc ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Ads Ánh sáng đầu tiên của buổi bình minh rạng đông chiếu vào bên trong phòng, tối hôm qua, tuyết rơi thật nhiều, con bão tuyết kéo dài không dứt, tung bay trắng xóa trong gió lốc như những chiếc lông ngỗng trắng muốt.

Bên ngoài phòng ngủ, trên những cánh cây đều đọng lại một lớp tuyết thật dày, vài nhánh cây nhỏ bé chống đỡ không nổi đã ngã xuống.

Ánh sáng mặt trời chói lóa phản chiếu thêm độ sáng trắng của tuyết xuyên thấu qua cửa sổ lớn, những lớp tuyết dày che lấp tất cả những gì của buổi yến tiệc hôm qua còn sót lại.

Dạ Thủy Linh đầu tiên là nhẹ nhõm mảy, , tiếp theo Thủy Linh chậm rãi mở đôi mắt to kia , hàng lông mi dày giống như hai cánh quạt khẽ chớp nhẹ nhàng, rất động lòng người, vừa tỉnh ngủ nàng vẫn còn mơ màng.

Nàng muốn xốc chân bông trên người đứng lên dậy, nhưng không cách nào nhúc nhích như ý nguyện, thế này mới phát hiện thất lưng chính mình bị người ta ôm chặt từ phía sau, mà đôi chân dài màu đồng của người nọ đang quấn quanh đôi chân nàng.

Không cần suy nghĩ nhiều nàng cũng biết là ai, xấu hổ nhất chính là dị vật kia của hắn đang áp sát, thật sát vào nụ hoa của nàng, thân thể hai người trần như nhộng, nên cảm giác kia phá lệ rõ ràng hơn, làm cho nàng càng muốn lập tức đứng dậy tắm rửa.

May mà Dạ Thủy Linh vươn bàn tay rất nhẹ rất nhẹ lấy ra cánh tay đang ôm thất lưng của mình, tiếp theo ở rất nhẹ rất nhẹ đẩy ra đôi chân dài đang quấn quanh người mình.

Hồ! Cuối cùng có thể xuống giường

Nàng rón ra rón rén xốc lên chân bông, một luồng gió lạnh lẽo đánh úp lại, nổi cả da gà, làm cho nàng co rúm lại một chút, thì ra không có vòng tay ấm áp phía sau nên thực sự rất lạnh a....

“ Ôi, lạnh quá.....” Nàng thấp giọng nỉ non, nhưng lại nhỏ giọng không cho chính mình đánh thức hắn.

Nơi này độ ẩm thật sự không thể so với thời đại của nàng! Lạnh đến chết người đi được, hơn nữa hôm nay lại so với ngày hôm qua lạnh hơn vài phần.

Nàng có chút luyến tiếc rời khỏi ổ chăn ấm áp kia , bởi vì nàng sợ lạnh a!

Mặc kệ , cắn răng chịu đựng, vẫn là xuống giường tìm quần áo mặc .

Sau khi hạ quyết định quyết tâm , nàng rón rén chậm rãi bước ra khỏi ổ chăn ấm áp , nhưng vào lúc này, phía sau một bàn tay to không hề báo động trước ôm lấy thất lưng tuyết của nàng lại đem nàng tha trở về bên trong ổ chăn .

“ Oa a.....” nàng kinh hoàng kêu một tiếng.

“ Linh nhi, sớm như thế nàng muốn dậy đi chỗ nào a?” Tiếng nói Xích Nhĩ Đa khàn khàn ở bên tai nàng nói nhỏ.

Dọa tim của nàng thiếu chút nữa ngừng đập, hấn thức từ lúc nào? Tại sao nàng không hề phát hiện.

“Ách..... Ngươi tỉnh a! Ta..... Ta không có muốn đi đâu a.....” Dạ Thủy Linh có chút chột dạ nhỏ giọng nói.

“Không có sao? Ta rõ ràng nhìn thấy nàng rón ra rón rén đứng dậy, chẳng lẽ là ta nhìn sai lầm sao?” Kỳ thật từ trước lúc nàng tỉnh lại một khắc hắn cũng đã tỉnh.

Chính là hắn cố ý giả dạng làm còn đang ngủ, muốn nhìn thử tiểu nữ nhân này một chút rốt cuộc muốn làm gì, nhìn bóng dáng rón rén thận trọng của nàng làm cho hắn bất giác buồn cười.

Chu đôi môi đỏ mọng, “Ngươi..... Cho nên ngươi đã sớm tỉnh? Vậy còn cố ý giả bộ ngủ để làm chi .” Thật là! Hại nàng còn nhẹ tay nhẹ chân cả buổi.

Thì ra hắn hoàn toàn đã biết hết.

Xích Nhĩ Đa bị lời của nàng cùng biểu tình làm cười ra tiếng, “Nếu thực sự lạnh , ta không ngại để cho nàng ở trong lòng ta ngủ nhiều một chút.”

Hắn bá đạo đưa cánh tay hắn ôm nàng càng chặt hơn, làm cho khoảng cách giữa hai người càng dính sát vào nhau.

“Không cần, ta muốn xuống giường.” Nàng giả vờ muốn thoát khỏi đôi tay mạnh mẽ đang giam cầm nàng , phần eo không an phận, thân hình vụng về lung tung .

Đáng chết! Phân thân của hắn có phản ứng , gằn nhẹ nói:” Đừng cử động “Nếu còn tiếp tục như thế, hắn không thể khác chế chính mình .

Nàng tựa hồ cũng cảm giác được khác thường, một vật thể cứng rắn đang đặt ở phía sau mông của nàng, xu thế càng ngày càng cứng, càng nóng.” Của ngươi.....” Cái kia..... Không phải là dị vật hắn vừa để ở ngay hoa huyệt của nàng ban nãy sao? Thế nhưng trở nên cứng rắn .

Kinh ngạc tròn to mắt đẹp, ”Buông ra.....” Nếu không rời khỏi, nàng liền thật sự không thể rời khỏi.

“ Nàng không cần lộn xộn, ta sẽ không làm gì nàng ” Về mặt hắn hơi dịu đi một ít.

“ Biết rồi.....” Vì an toàn của bản thân, nàng ngoan ngoãn gật gật đầu.

Xích Nhĩ Đa chậm rãi đưa tay buông ra, Dạ Thủy Linh lập tức nắm chân bông lên cùng hắn bảo trì khoảng cách.

Hắn tự đứng dậy đi trước, cầm lấy bộ quần áo màu trắng treo trên bình phong, sau đó phủ lên thêm lớp áo khoác màu đen dùng tơ vàng thêu mà thành áo khoác.

Hắn quay đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, “Ta đi ra ngoài trước, nàng mau thay trang phục rửa mặt chải đầu, một canh giờ sau ta sai người tới đón nàng.” Dứt lời, xoay người rời đi trước mặt nàng.

Một canh giờ? Nàng nghiêng đầu ngẫm lại, đó không phải là hai giờ sau?

“Uy..... Đợi đã! Ngươi còn chưa nói muốn đi đâu.....” Không lẽ phép, nàng còn chưa nói xong, phòng đã không có một bóng người.

Thấy hắn đi ra tắm phòng không lâu, lập tức nghe thấy từ bên ngoài truyền vào tiếng vãn an của Thúy nhi.

Khẩu khẩu khẩu!, “Chủ tử, Thúy nhi tiến vào giúp ngài trang điểm thay quần áo.”

“Ách..... Ác! Được.” Nàng có chút cuống quýt trả lời.

Trước kia những chuyện như thế này đều là tự nàng làm, đột nhiên có người khác hỗ trợ hầu hạ, cảm giác có chút không được tự nhiên, không nghĩ tới người cô đại mạng tốt như thế thì nữ nhiều như vậy, giống như nàng đang sống trong thế giới toàn nữ nhân.

Chỉ cần mệnh lệnh, các nàng sẽ làm việc.

Nhưng mà, hắn là một quốc gia chi Vương, giàu có nhất nước, tự nhiên là có biện pháp nuôi nhiều người như vậy.

Thúy nhi bưng một chậu nước ấm, hôm nay trời rất lạnh, sợ chủ tử dùng nước giếng lạnh như băng rửa mặt chải đầu sẽ tổn thương gương mặt do giá rét, cho nên nấu một ít nước ấm, pha loãng mang đến.

Cánh tay treo một cái khăn, sau đó đến bên cạnh giường nâng chủ tử đứng dậy rửa mặt, tiếp theo cầm lấy y phục của chủ tử mặc vào giúp nàng.

Trang điểm sửa soạn xong xuôi, thay bộ y phục đồ thắm, trên đầu giắt trâm ngọc, bộ y phục này chất liệu vô cùng tốt, lớp ngoài mềm mịn như tơ, vây chung quanh là lớp lông thú trắng mịn như tuyết, trên cổ cũng thực sự rất ấm áp.

“Tốt lắm! Chủ tử hôm nay nhìn thật sự là cực kỳ xinh đẹp, nhìn xem, bộ y phục này là hôm qua mới đưa vào cung, có thích hay không?” Thúy nhi tán dương.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Ads Nàng lẳng lặng ngồi ở trước gương đồng, nhìn mặt chính mình phản chiếu trong gương.....

“Thúy nhi miệng ngươi thực ngọt, đáng tiếc này không phải cơ thể của ta.” Nàng có chút cô đơn nói: “Mặc ở trên người nàng, quần áo gì cũng thực sự đẹp.”

“Chủ tử người đang nói gì thế! Mặc kệ đáng vẻ chủ tử trước kia là như thế nào, ngài đã muốn là chủ nhân của thân thể hiện tại này, cho nên đương nhiên là đang nói ngài a!” Thúy nhi an ủi nói.

Tuy rằng nói như thế, nhưng nàng vẫn có chút buồn, “Ừm! Biết rồi, quần áo rất đẹp, ta thực thích.”

Nghe chủ tử nói như thế, Thúy nhi mới nở nụ cười, “Chủ tử thích là tốt rồi.”

“Đúng rồi, Vương thượng nói một canh giờ sau muốn tới đón ngài, hiện tại chỉ còn có nửa canh giờ, ăn đồ ăn sáng trước đi! Chủ tử có muốn ăn gì không?” Thúy nhi hỏi.

Bữa sáng á! Nàng thật sự muốn ăn bánh sandwich cùng trà sữa ở dưới lầu trong ngõ nhỏ cách nhà nàng một con phố.

Từ sau khi tới nơi này, mỗi ngày bữa sáng đều chỉ ăn sáng với sữa đậu nành các loại bánh mứt làm từ gạo, thập cẩm, gà nướng, canh súp, nem rán, thuy yêm hoàng qua, phong yêm cây hương, hoa mai đậu hủ, hương huân cây cải củ, tao am thuần, son nga can, du diễm sao cầu kỳ nha nhi..... (Ta hok đọc nổi mấy món này, ai biết chỉ ta....)

Ngoài những thứ đó ra, cách trình bày cũng thực sự sang trọng và đẹp mắt, những bộ chén đĩa chạm khắc hoa văn tinh xảo, men sứ trong xanh, bày đầy toàn bộ trên Viên Mộc bàn.

Đi! Nếu bọn họ không làm sandwich cùng trà sữa, nàng có thể tự mình làm a! Cũng may nàng bình thường đã cùng mẹ học làm mấy món ăn sáng, hiện tại vừa lúc có thể phát huy công dụng .

“Ta muốn ăn gì đó các người sẽ không biết làm, không bằng, phòng bếp có thể cho ta mượn một chút không? Ta muốn tự mình làm bữa sáng.” Ánh mắt nàng phát ra ánh sáng nhìn Thúy nhi, tràn đầy khẩn cầu.

Chủ tử muốn đi phòng bếp ? Sau khi nghe hiểu ý tứ chỉ thấy trên sắc mặt Thúy nhi lộ vẻ khó xử .

“Này..... Này chỉ sợ không được.” Lấy thân phận chủ tử tôn quý như vậy , nàng nào dám tự tiện để cho chủ tử đi đến những nơi hạ nhân làm việc như thế.

Đang nói nếu bị Vương thượng biết được, nàng phải trả lời như thế nào ?!

“Vì cái gì? Vì cái gì không được? Ta chỉ phải đi một chút mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến người khác.” Nàng nghĩ nguyên nhân Thúy nhi không đáp ứng là bởi vì sợ nàng nhiều loạn công việc của những người khác .

Thúy nhi lắc đầu, giải thích nói:” Không phải như thế, thứ nhất, lát nữa chủ tử sẽ xuất phát, thời gian cũng không nhiều, không thời gian có thể lãng phí, tiếp theo, không được sự chấp thuận của Vương thượng , Thúy nhi cũng không dám tự tiện quyết định.”

Nghe Thúy nhi nói xong, nàng không khỏi có chút nổi giận,” Tại sao bất cứ chuyện gì cũng đều phải trải qua sự đồng ý của tên Vương thượng chết tiệt kia” Dạ Thủy Linh nhìn không được gầm nhẹ ra tiếng.

Nói mới nói đến một nửa, miệng lập tức bị Thúy nhi dùng tay nhỏ bé khăn trương che lại, làm cho những lời nàng muốn nói bất đắc dĩ đành phải toàn bộ nuốt vào bụng.

“Uhm, uhm.....”

Thúy nhi kinh hoàng nhìn trái nhìn phải,” Nhỏ giọng một chút! Lời này nếu để cho người ngoài nghe được, hậu quả không thể tưởng tượng nổi đâu.” Nàng thì thầm nói với chủ tử.

May mà, Dạ Thủy Linh thật vất vả mới lấy ra tay nhỏ bé đang che ở miệng nàng hít một hơi nói:” Tại sao che miệng của ta a! Ta mới không sợ người kia nghe được đâu!” Không phục xem nhẹ .

“Ồ trong này, Vương thượng lớn nhất, không ai dám chửi bới hoặc là ô nhục Vương thượng, mấy ngày trước có có mấy tỷ nữ ăn no nhàn rồi, chỉ ở Lương đình bàn tán bát quái, không cẩn thận bị Vương thượng đi qua nghe thấy, đã bị vả miệng năm mươi tát, phân phối càng nhiều làm việc cực nhọc, bỏ đói ba ngày, xem thử các nàng ấy có còn hơi sức nói lung tung hay không?”

Thúy nhi tưởng tượng đến tình cảnh ngày đó , nhìn thấy mấy tỷ nữ kia, miệng bị đánh đến chảy máu, thậm chí còn gãy mấy cái răng, quả thực vô cùng thảm, cái này không cần phải nói chuyện , ngay cả ăn cơm đều rất khó khăn .

Hơn nữa nghe nói như thế này còn chưa phải là thảm nhất, lần trước nghe nói có một người giáp mặt chửi bới Vương thượng, còn có tướng chi chống đối, đã bị ra sức đánh một trăm đại bản, gỡ bỏ chức vị, sung quân nơi biên cương, suốt đời không thể vào thành một bước.

Nghe xong, nàng cau mày thật chặt,” Nhìn không ra Hắn cũng quá ác độc đi!” Nàng chỉ biết là hắn thực tà ác, ăn nói hung hãn, nhưng khi biết đến chuyện này, nàng đột nhiên cảm thấy hắn có chút tàn nhẫn.

Chỉ là nhàn rỗi buồn chuyện mà thôi, có cần thiết xử phạt nghiêm trọng như vậy sao?!

“Kỳ thật, thật lòng mà nói, một quốc gia chỉ Vương chính là như vậy, vì muốn quản lý một quốc gia, nghiêm hình xử phạt cũng là tất nhiên , có khi đối hạ nhân nên có uy nghiêm là nhất định phải có, nếu không làm sao có thể quản lý nhiều người như thế .” Thúy nhi nhìn sắc mặt của nàng mà nói.

“ Cũng giống như phụ thân của chủ tử vậy! Đối với người nhà là yêu thương , nhưng đối với phần đông binh tướng đại thần, sẽ biểu hiện vô tư cùng uy nghiêm, làm cho mọi người thần phục.” Thúy nhi càng nói càng hăng say.

“ Thúy nhi, người nói là phụ thân của Thiệu Thủy Nguyệt không phải của ta, người đã quên sao? Ta là chưa bao giờ nghe đến.” Dạ Thủy Linh nhắc nhở nói.

Thúy nhi như là tiểu hài tử làm sai chuyện , gõ vào đầu chính mình. “Đúng vậy, nô tỳ quên mất, nhất thời sửa không được”

Lúc này, một trận tiếng đập cửa vang lên.

Dạ Thủy Linh lạnh nhạt nói:”Tiến vào.”

Mở cửa vào là Hắc Bạch song sát, đầu tiên là hành lễ vấn an , nói tiếp:” Dạ phi nương nương chuẩn bị rồi chứ ? Vương thượng muốn chúng tôi đến thông báo, bảo chúng tôi mang nương nương đến Thánh Lung đại điện , Vương thượng đã chờ nơi đó.”

“Nhanh thế, vẫn còn nửa canh giờ, chủ tử, xem ra ngài đành phải cùng dùng bữa cùng Vương thượng .” Thúy nhi nói.

“Ừm, chúng ta đi thôi!”

Đứng dậy muốn vén bức rèm châu đi ra ngoài, sắc mặt Thúy nhi vui mừng, ôm chiếc áo choàng lông cáo đỏ thắm phủ thêm lên người nàng, áo choàng chỉ dùng để khoác lên bên ngoài, ngoài tăng thêm vẻ quyến rũ, còn giữ độ ấm rất cao, bên trong chiếc váy dài màu trắng mềm mại phiêu dật.

“Cám ơn người, Thúy nhi.” Nàng xoay người nhẹ mỉm cười.

“Chủ tử, đừng nói như thế, đây là chuyện Thúy nhi phải làm.” Thúy nhi thúc giục nàng xuất môn nhanh lên, để cho Vương thượng đợi lâu cũng không tốt lắm.

Ra khỏi phòng hướng về chính sảnh phía trước. Bên ngoài cửa ánh mặt trời trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trên không chiếu rọi rõ rệt nhưng vì gió tuyết nên không mang theo chút độ ẩm nào. Trên mặt đất, từng lớp tuyết phủ đầy, chỗ dày chỗ mỏng nhưng không hòa tan, ngược lại tuyết ở trên mặt đất chậm rãi ngưng kết thành một thủy tinh, sáng bóng loáng.

Nàng vừa mừng vừa sợ, “Là tuyết à!” Từ khi nàng sinh ra tới nay đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tuyết, bởi vì thời đại nàng ngoại trừ trên núi, bằng không bình thường là không có khả năng sẽ nhìn thấy tuyết.

“Khó trách sáng hôm nay lại lạnh đến như vậy……. Thì ra là tối hôm qua tuyết rơi…….” Khó trách nàng cũng không biết, bởi vì nàng mệt đến bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Ads Thúy nhi nói: “Bắt đầu đêm qua đã có tuyết rơi, may mà không ảnh hưởng đến tiệc rượu tiếp Cách Tang đại Vương.”

“Ừm!” Nàng gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

“Dạ phi nương nương, xin theo tôi.” Hắc Sát bước ra cửa ở phía trước dẫn đường, Bạch Sát đi theo sát bên cạnh nàng.

Tuy rằng mặc quá nhiều, nhưng trong phòng cùng phòng ngoài độ ẩm khác biệt thật lớn, chợt từ trong phòng ẩm áp đi ra, gió lạnh từ phía đối diện thổi ập đến, giống như bị một ngọn đao bén nhọn chém vào da thịt.

Kéo cao cổ áo choàng lông thú, gió thổi qua, đám lông tơ màu trắng bạc nhẹ phát phơ lướt qua mặt của nàng, có tác dụng giữ ấm.

Dạ Thủy Linh rút lui cổ, muốn ngăn cản gió lạnh xâm nhập.

Trời ạ! Nàng thấy loại thời tiết như thế này muốn lấy mạng người mà, không biết là âm bao nhiêu độ đây.

Suy nghĩ lại thực sự không thể khỏi bội phục những người ở nơi này, ngày ngày chịu được gió lạnh đến xương, chỗ biên cảnh quốc gia phương Bắc, thời gian vào đông so với ngày mùa hè đều lâu hơn.

Bình thường nàng cứ nghĩ cuộc sống của những người dân nơi đây không cần cỏi thì cũng chính là khó khăn thất vọng, nhưng mà ở trong này hoàn toàn nhìn không ra cảnh tượng như vậy, mà còn ngược lại.

Từ lần trước cưỡi ngựa chạy ra khỏi thành, nàng nhìn thấy cảnh vật hai bên vệ đường, nhà cửa cũng không cũ nát, ăn mặc cũng không gọi là xấu, tuy chỉ ngắm vài lần nhưng nàng có thể nhìn ra được, dân chúng no đủ yên vui.

Gần như là không nhìn thấy những trẻ em lang thang hoặc khát cái ngồi xôm ven đường ăn xin, trên đường lui tới mọi người có việc chính mình, thí dụ như quán sá nhộn nhịp, thức ăn, trái cây, mang tiểu hài tử mang tiểu hài tử, còn có tam cô lục bà nhàn rỗi tùm tùm lại để buồn chuyện.

Khỏe miệng hơi hơi cong lên, thì ra, tam cô lục bà từ lúc cổ đại cũng có à!

Ngắm lại cảm giác khi đó vì đào tẩu mà đã phá vỡ không biết bao nhiêu hàng quán hai bên ven đường có điểm ngưng ngừng, lần sau nếu nàng có dịp gặp lại, nhất định phải trở về nói tiếng xin lỗi, hại bọn họ ngày đó cũng không thể buôn bán được gì.

Hoàng cung to như vậy, các nàng đi không biết bao nhiêu lâu, cảm giác cũng có hơn mười phút, cuối cùng, nàng nhìn thấy Ba cái chữ to “Thánh Lung điện”, ngừng đầu vừa nhìn tấm biển to lớn màu vàng kia khí phách đặt ở trên cửa đại điện.

“Đến rồi! Dạ phi nương nương, chúng tôi vào thông báo một tiếng, còn lại chính người đi vào đi thôi!” Bạch Sát xoay người nhìn nàng nói.

“Đã biết!” Dạ Thủy Linh thần nhiên nói.

Hắc Sát rất nhanh đi vào thông báo , chỉ nghe một gã quân sự cao giọng nói:” Dạ phi nương nương đến!”

Hắc Sát cùng Bạch Sát lúc này mới dùng ánh mắt ý bảo nàng đi vào, nàng đứng dậy nhẹ vén cái váy màu đỏ thắm dài lếch thếch, bước qua cái cửa cao kia, bước vào trong điện.

Sau khi đi vào liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đang ngồi ở trên ghế cao chủ tọa kia đúng là Xích Nhĩ Đa, có ghế đá lưng dựa điêu khắc tinh xảo, bên trên còn phủ một tấm da hổ màu trắng .

Làm cho người ngồi ở trên ghế càng tăng thêm phần khí phách hơn, cho dù nàng chưa bao giờ nhìn thấy cũng biết, bạch hổ là động vật hi hữu thế gian hiếm gặp, cho nên không dễ dàng bắt được.

Nhưng mà, theo như những gì nàng nhìn thấy số mệnh của Bạch hổ chắc chắn không thọ như lão hổ bình thường đâu, bởi vì nhìn thôi cũng biết, thú quý dễ dàng tuyệt chủng.(QH: Bị bắt lột da hết rồi còn đâu.)

Nhưng là ở thời đại khoa học các nàng , sau khi dùng thiết bị tiên tiến tìm hiểu, mới phát hiện sở dĩ có cực kì ít số lượng lão hổ màu trắng , không phải giống này khó lai, hay quá quý, mà là bởi vì chúng nó đột biến gen.

Màu sắc của những chú hổ bình thường là sắc sọc vàng đen, bởi vì đột biến nhiễm sắc thể , làm cho số rất ít lão hổ biến thành màu trắng,bởi vì như thế, cho nên sinh mệnh chúng nó so với lão hổ bình thường tử vong còn muốn mau hơn.

“Ây da! Đây không phải ái phi mỹ nhân của Nhĩ Đa huynh sao? Cũng đến cùng nhau săn thú sao?” Cách Phổ Tùng Trí gặp người kia làm hắn nhớ mãi không quên xuất hiện, sớm đã quên Tuyết Cơ ở một bên .

Điều này làm cho Tuyết Cơ thống hận Dạ Thủy Linh hơn , Tuyết Cơ không thể không thừa nhận, nàng thật là so với nàng ta đẹp hơn vài phần, nhưng mà hai người rõ ràng là hai nữ nhân không giống nhau.

Dựa vào cái gì nàng ta mới đến đến nơi đây không bao lâu, đã được Vương thượng yêu thương, không lẽ bởi vì nàng ta là phi tử danh môn cưới hỏi hoàng hôn sao? Mà nàng chỉ là một nữ nhân thị tẩm.

Tuy rằng nàng thực nhận thức thân phận, yêu cầu cũng không nhiều, thậm chí chỉ muốn Vương thượng chú ý nàng nhiều một chút, để ý nàng nhiều một chút, như vậy là đủ rồi, nhưng tại sao nàng lại cố tình muốn cướp đi.

Còn làm cho Vương thượng đem nàng tặng cho người khác, mà tên nam nhân háo sắc này sau khi đem nàng ăn sạch sẽ , ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào Dạ phi không rời.

Nàng không phục, tuyệt đối không phục! Đây là nàng ta bức nàng, như thế đừng nên trách tâm địa của nàng sao quá ngoan độc, nàng vốn dĩ cũng chỉ muốn cùng nàng ta cùng nhau hầu hạ Vương thượng , nếu Dạ phi muốn độc chiếm một mình, tất cả đừng trách nàng sao xuống tay độc ác.

Cách Phổ Tùng Trí tà ác cao thấp đánh giá khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành , đáng người cân đối tuyệt mỹ của Dạ Thủy Linh.

Nghe được thanh âm này , Dạ Thủy Linh đã biết là ai đang nói chuyện , lúc này nàng mới phát hiện trong đại điện ngoại trừ Xích Nhĩ Đa ra, còn có Cách Tang Vương làm nàng cảm thấy không thoải mái kia

Đương nhiên, nàng cũng không có xem nhẹ đến vị nữ tử đứng ở phía sau Cách Tang Vương , dùng ánh mắt phản hận cùng đố kỵ nhìn chăm chăm vào nàng không rời,

Nàng kia ăn mặc hoa lệ, không giống như là tỷ nữ bình thường , nhìn cũng rất có tư sắc, có thể thấy được địa vị khá cao, nhưng là, tại sao lại dùng cái loại ánh mắt này nhìn nàng! Các nàng không quen biết mới đứng a!

Nàng không có thời gian nghĩ nhiều, tiếng kêu to của Xích Nhĩ Đa lập tức làm cho nàng thu hồi thần trí.

“Đứng vậy! Bỏn Vương hôm nay muốn dẫn ái phi đi ra ngoài du ngoạn, Linh nhi, lại đây.” Xích Nhĩ Đa hướng nàng ngoắc, ý bảo nàng đến ngồi bên cạnh hắn.

Cái gì? Người kia có làm hay không a?! Trước mặt mọi người kêu nàng đến ngồi trên ghế của Vương thượng

Nàng làm sao dám đi qua a! Đây còn thể thống gì! Nàng thấy dù ở cổ đại chắc cũng chỉ có mình hắn là ngoại lệ đi! Hào phóng lớn mật như thế , hoàn toàn không để ý ánh mắt người khác .

“Còn không lại đây.”Thấy nàng còn ngây ngốc hơi giật mình đứng ở tại chỗ, Xích Nhĩ Đa cố kiên nhẫn gọi thêm một lần nữa, trong giọng nói hơn vài phần mệnh lệnh.

Chương 48

Ads Bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải gắng gượng đi qua, cước bộ nặng nề dẫm lên từng bậc thanh bước đến bên cạnh hắn, lại bị hắn dùng lực kéo mạnh, mất thăng bằng ngã vào trong lòng hắn.

“A.....” Nàng kinh hoàng hét lên.

Động tác kế tiếp là phản xạ định đứng dậy, nhưng hắn cũng không chịu buông, nắm giữ chặt lấy nàng ngồi ở trên đùi hắn, làm cho nàng xấu hổ không biết như thế nào cho phải.

“Ngươi..... Ngươi làm cái gì thế? Mau thả ta ra, mọi người đều đang nhìn.” Dạ Thủy Linh không biết làm sao ghé vào lỗ tai hắn gần giọng.

“E lệ cái gì? Nơi này chỉ có bốn người mà thôi, mọi người ở đâu?” Xích Nhĩ Đa chính là cố ý muốn làm như thế, mục đích muốn làm cho Cách Phổ Tùng Trí hết hy vọng đối với nàng.

“Ngươi thật sự thực đáng giận a!” Nàng tức giận trừng lớn mắt đẹp, đem khuôn mặt nhỏ nhắn xoay sang một bên, không nhìn tới gương mặt tuy anh tuấn nhưng chọc người ta tức chết kia.

Thật là! Đã sắp khởi hành, còn gọi nàng lên ngồi như thế này!

Xích Nhĩ Đa tà mị ở bên tai nàng nói:” Đa tạ khích lệ!” Khóe miệng lộ ra tươi cười giống như ma Vương khủng bố.

Hừ! Nghe thử một chút xem, đây là nói cái gì a? Đang mắng hắn, mà hắn còn nói cảm ơn.

Mới hùng sáng đã đem gọi nàng tới, nàng vẫn chưa ăn sáng a! “Muốn đi đâu thế?”

Hơn nữa nàng thực sự không thích đôi nam nữ đang ngồi bên dưới, ánh mắt của bọn họ nhìn nàng làm cho nàng cảm thấy thực không thoải mái.

“Như thế này ngươi sẽ biết.”

Thấy hai người thân mật ăn ý, không để ý đến ai, Cách Phổ Tùng Trí cùng Tuyết Cơ đương nhiên không phải dễ chịu gì cho lắm, Cách Phổ Tùng Trí dường như nhắc nhở ho nhẹ vài tiếng.

Xích Nhĩ Đa khóe miệng hơi nhếch môi lên, xem ra có người là chờ không kịp, cũng thế! Bọn họ muốn trở về trước buổi cơm trưa! “Thời gian cũng không sớm, xuất phát đi!”

Ra lệnh một tiếng, Xích Nhĩ Đa thống lĩnh một đám thị vệ, cùng đội hộ vệ bên cạnh Cách Tang Vương đi về phía cửa lớn ở Hoàng cung, hơn mười con tuấn mã sớm đã đứng chờ sẵn ở đó.

Đương nhiên trong đó bao gồm con Cực Phong màu đen của Xích Nhĩ Đa cùng với con tuấn mã màu trắng mà Cách Phổ Tùng Trí mang đến từ Tây Vực.

Đoàn người tới trước cổng hoàng cung đại môn, mấy mã phu vội vã dắt ngựa đến trước mặt họ, có một con tuấn mã có bộ lông màu rậm nắng được dắt đến trước mặt Dạ Thủy Linh.

Có kinh nghiệm lần cưỡi ngựa đầu tiên, Dạ Thủy Linh đối chính mình cưỡi ngựa cũng có tin tưởng, vừa vươn tay định tiếp nhận dây cương, một bên Xích Nhĩ Đa trước một giây khi nàng chưa kịp chạm vào dây cương đã bước đến nắm chặt tay nàng.

Dạ Thủy Linh khó hiểu quay đầu nhìn hắn, “Làm gì vậy?” không phải muốn cưỡi ngựa sao? Còn kéo nàng làm cái gì.

Không để ý tới câu hỏi của nàng, hắn ngược lại nhìn gã sai vặt nói:” Cực Phong?”

Gã sai vặt lập tức đem con hắc mã đặc biệt của Vương thượng dẫn đến trước mặt Xích Nhĩ Đa, “Đến đây, đến đây.”

Cực Phong vừa thấy đến chủ nhân liền làm nũng đem mặt dài cọ sát vào người Xích Nhĩ Đa.

Hắn còn lại là dùng đại chưởng sờ sờ mặt dài của nó, “Ngoan!” sau đó nhìn Dạ Thủy Linh nói:” Đi lên!”

Nàng không đáp lại, tại sao nàng lại cùng với hắn ngồi chung một con ngựa? Nhiều ngựa như vậy, nàng chính là cố tình không muốn cưỡi ngựa cùng hắn, chứ đừng nói đến con “ngựa tốt” nhận thức hắn là chủ nhân này, lần trước nàng đã lĩnh giáo đủ.

Thiếu chút nữa không đem nàng ngã chết, nàng hiện tại có thể rất rõ ràng xác định, cái con hắc mã tên Cực Phong đó chắc chắn là ngựa cái, hơn nữa là con ngựa cái vô cùng ghen tuông.

Cho nên nàng mới không cần cùng hắc ngòi chung một con đàu! Rất nguy hiểm, nàng cũng không muốn trở thành đối tượng ngay cả ngựa cũng đều đổ kị .

Thấy nàng không hề phản ứng, Xích Nhĩ Đa bay vọt lên ngựa trước , tiếp theo vươn tay phải muốn kéo nàng lên ngựa, ”Đưa tay lại đây.”

“Không cần! Ta không muốn cười chung với ngươi, ta muốn cười một mình.” Nàng cố ý nói.

“Không được! Nàng sẽ không cười ngựa, đừng tưởng rằng lần trước nàng cười con Cực Phong ra khỏi thành, đã chứng tỏ rằng nàng biết cười ngựa, vẫn còn chưa trải qua huấn luyện, nếu vạn nhất nàng lại ngã xuống ngựa thì tính sao?” Vì an toàn của nàng, hắc tuyệt đối không đáp ứng.

Hừ! Cười chính là con Cực Phong tính tình táo bạo lại bốc đồng đi ra ngoài mới có thể ngã xuống a! Quả nhiên có chủ nhân như thế nào thì đương nhiên có sủng vật như thế ấy , những lời này quả nhiên đúng vậy.

Nàng kiên trì nói: ”Sẽ không! Dù sao ta muốn cười ngựa một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Ads “Ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn đi lên cho ta .” Giọng nói của hắc mười phần cảnh cáo tiểu nữ nhân trước mặt có lá gan lớn bằng trời này.

Dường như nàng đang có tình khiêu chiến kiên nhẫn của hắc , hắc nói đồng nàng liền có tình phải đi tây.

Nghe được chủ nhân ngữ khí thay đổi, Cực Phong vốn dĩ tâm cao khí ngạo ngay cả xem cũng không liếc nhìn nàng một cái, cuối cùng cũng không thể nhìn được rống lớn một tiếng dùng mũi húc nàng ý thức giục bảo nàng nên nhanh chóng lên ngựa.

Hành động này quả thật làm cho nàng hoảng sợ, vội vàng thối lui hai bước.

Đáng giận a! Từ sau khi đi vào nơi này , thế nhưng ngay cả một con ngựa cũng dám khi dễ nàng, Dạ Thủy Linh bất mãn tròn mắt nhìn con Cực Phong và tên chủ nhân có gương mặt đầy ngạo khí y như nhau.

“Sao vậy? Phi tử xinh đẹp không muốn cùng Nhĩ Đa huynh cười chung một con ngựa a? Ha ha ha ha! Không sao, bốn Vương không ngại cùng phi tử cười chung đàu.” Cách Phổ Tùng Trí ở một bên đem lời nói hai người bọn họ mới vừa nói nghe nhất thanh nhị sở.

Chỉ cần có một cơ hội, hắc đã nghĩ thân cận người xinh đẹp là nàng.

Rống! Lại là hắc, hắc không phiền, nàng đã phiền đến phát điên, hắc không ngại là chuyện của hắc ,” Nhưng ta ngại.”

“Nhưng ta ngại.” Xích Nhĩ Đa gần như đồng thanh nói cùng nàng.

Lời nói vừa thốt ra một lượt, hai người kinh ngạc liếc nhìn lẫn nhau, ngay cả Cách Phổ Tùng Trí cũng sửng sốt một chút.

Cách Phổ Tùng Trí dùng tiếng cười sang sảng hóa giải xấu hổ, ” Ha ha ha ha! Bốn Vương là chỉ đùa một chút thôi! Đừng tưởng thật , đừng tưởng thật a!”

Nàng mới không tin lời nói vừa của hắc rồi nói là nói đùa đàu! Ý đồ rõ ràng đến như vậy, nàng đàu mù mà nhìn không ra?

Trừ phi nàng là ngu ngốc, nàng tình nguyện cùng Xích Nhĩ Đa cười chung, cũng không muốn cùng hắc.

Hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nàng dùng tay nhỏ bé che ánh nắng chói chang, tối hôm qua còn có bão tuyết, sáng sớm hôm nay liền ngừng.

Nàng chậm rãi vươn tay phải cho hắc, lập tức đã bị hắc kéo vào vòng ôm áp áp kia .

Cuối cùng Tuyết Cơ cùng Cách Phổ Tùng Trí cười chung một con.

“Xuất phát! Giá.....” Đã ngồi vững vàng, Xích Nhĩ Đa hét một tiếng, thống lĩnh đội ngũ ra cửa cung.

Dọc theo đường đi trải qua nhiều ngã tư đường to nhỏ đủ loại, đều có thể thấy dân chúng cung kính hành lễ đối với Xích Nhĩ Đa , không có quý tộc hoặc

là Vương gia nào bình thường đi tuần.

Không có tiếng hò hét nhường đường, cũng không có vệ binh quân chế đám người, hết thấy đều là tự nhiên như vậy, mọi người đều làm việc của mình như là trước đó.

“Ta nói Nhĩ Đa huynh a! Dân chúng trong thành của huynh ta nghĩ nên dạy dỗ bọn họ cẩn thận hơn một chút! Không cần phải hòa mình với bọn họ như thế này, bảo vệ bản thân thì tốt hơn.”

“Đây là một loại tín nhiệm, ta đảm bảo bọn họ an cư lạc nghiệp, bọn họ cũng đối ta tôn kính cùng ngưỡng mộ, quản thúc quá nhiều, biết đâu sẽ tạo thành bọn họ phản kháng cùng phản hiệu ứng, đây là đặc sắc của Xích Lung quốc chúng tôi.”

Hắn thì thảo nói, bắt đầu từ thời phụ hoàng của hắn, đã là hình thức như thế này.

“Ha ha! Nói rất đúng, nói rất đúng a! Xem ra Cách Tang quốc của chúng tôi cần phải hướng Nhĩ Đa huynh học tập đây!” Cách Phổ Tùng Trí cười nói.

Không nghĩ tới, người này nói chuyện còn có nhân tính thôi! Lại khẩn khoản đến ý tưởng dân chúng, xem ra hắn cũng không phải là người đáng ghét như nàng tưởng tượng vậy.

Đột nhiên, nàng quay đầu ánh mắt liếc thấy một gian hàng rong bán vật gì đó, dường như phát ra ánh sáng màu trắng lấp lánh.

Nàng không xác định nhỏ giọng nói: “Chờ..... một chút.....” bởi vì tốc độ con ngựa chạy có chút mau, làm cho nàng ngay cả quay đầu cũng chưa thấy rõ thứ phát ra ánh sáng trắng đó là gì.

Nhưng nàng cảm giác được thứ đó tựa hồ đang gọi nàng làm cho nàng hoảng hốt.

Trước khi thiên hạ ngay tại trong lòng phát ra âm thanh kia một khắc, “Xảy ra chuyện gì?” Bởi vì phía sau còn một đám đội ngũ theo, nếu đột nhiên dừng lại sẽ rất nguy hiểm.

Tuy rằng như thế, nhưng ngay lập tức hắn cũng quay đầu nhìn theo hướng nàng, đồng thời hắn cũng nhìn thấy thứ phát ra ánh sáng trắng đó.

Đó là cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ads Hắn không biết!

Sẽ là hắn nhìn lầm rồi sao? Quay đầu nhìn lại, quầy hàng rong kia gần như biến mất bởi tốc độ nhanh chóng của Cực Phong.

Xích Nhĩ Đa quay đầu nhìn thiên hạ phía trong lòng, phát hiện biểu tình nàng quái dị.

“Linh nhi, nàng không sao chứ?” Hắn lo lắng nhẹ gọi tên của nàng.

Mà nàng như là không có nghe thấy lời hắn kêu gọi, như trước không hề phản ứng.

Điều này làm cho hắn nhíu mày, dùng một tay nắm chặt dây cương, tay kia thì còn lại là lắc lắc bả vai của nàng, muốn lôi kéo ý thức của nàng.

“Linh nhi, Linh nhi, nàng xảy ra chuyện gì?” Hắn lo lắng lại gọi thêm vài tiếng.

Hoàn hảo, bị Xích Nhĩ Đa lay động như thế, nàng hoàn hồn, “A? Cái gì?” Đầu óc nàng vẫn có chút trống rỗng nói.

Thấy nàng cuối cùng có phản ứng, hắn mới yên tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Nàng mới vừa rồi là xảy ra chuyện gì? Gọi mấy tiếng cũng không phản ứng.”

Hả? Nàng cũng không biết chính mình đã xảy ra chuyện gì.....

Chỉ cảm thấy giống như có một lực lượng nào đó đang kêu nàng.....

“Ta không có nghe thấy..... Vừa mới cái kia..... Quên đi, không có việc gì.” Nàng có một cổ dự cảm rất mãnh liệt, màu trắng gì đó vừa mới nhìn thấy

chính là vật mà nàng muốn tìm .

Chờ ngày mai, nàng nhất định sẽ tìm cơ hội chuồn ra xem thử, kia rốt cuộc có phải hay không.....

Chỉ cần tìm được “Cái kia” Làm cho nàng đi vào những thứ kia, nói không chừng nàng còn có cơ hội có thể trở lại thời đại vốn dĩ của nàng.

Nếu nàng không nói, hẳn cũng không tiếp tục hỏi nữa, nhưng mà trong đã có một tính toán khác.

Không bao lâu, bọn họ đến cửa thành Đông .

Quan binh bảo vệ cửa thành Đông đã sớm nhận được thông báo hôm nay Vương Thượng sẽ đi săn, không cần nhiều lời, lập tức cung kính nhường đường.

Mặt cỏ vốn dĩ rất xanh tươi, nhưng bởi vì hôm qua có tuyết rơi rất nhiều, nên hôm nay khắp nơi phủ đầy tuyết, mỗi một chỗ vó ngựa dẫm qua, lưu lại vết vó ngựa thật sâu dẫm trên nền đất.

“Nghe nói vùng núi ở phía Đông gần đây có rất nhiều dã thú hung mãnh lui tới không ít , Cách Phổ huynh, huynh thấy hay hôm nay chúng ta thử đấu một trận xem thế nào? Một canh giờ sau trở về nơi đây tập hợp, mặc kệ săn được thú lớn hay nhỏ, chỉ cần là nhiều nhất sẽ thắng.”

Hắn nhân dịp này, chẳng những giải trí mà còn có thể thuận tiện tiêu diệt các mãnh thú hung mãnh làm hại dân chúng.

Đây mới là mục đích chủ yếu hắn đi săn lần này.

“Ha ha ha ha! Như thế đâu có vấn đề gì , cứ y theo ý Nhĩ Đa huynh , một cái canh giờ sau trở về hội hợp.” Cách Phổ Tùng Trí nói xong, phía sau ra hiệu cho đội hộ vệ của chính mình đi thẳng vào rừng.

Trước khi rời đi còn quay đầu nói: “Đừng lãng phí thời gian, người thua phải đáp ứng điều kiện của người thắng đó!” Ha ha! Hắn nhất định phải thắng, cứ như vậy, kế hoạch bất mỵ nhân có thể thành công .

Nghĩ đến chuyện này, khoe miệng Cách Phổ Tùng Trí biên độ càng lúc càng lớn, làm cho Tuyết Cơ nhìn phá lệ chói mắt.

Xích Nhĩ Đa không đáp lại, nhẹ thúc vào hông Cực Phong chạy về hướng khác.

“Các ngươi là muốn đi săn? Nhưng lại đánh cược?” Dạ Thủy Linh hỏi.

“Ừ! Đây là từ trước khi nàng đến, cùng Cách Phổ Tùng Trí đã bàn .” Hắn thấp giọng nói.

“Tại sao lại đánh cược với hạng người này? Vậy thua phải đáp ứng thắng cái gì vậy?” nghe nói bọn họ đánh đố, trong lòng nàng cảm giác được tên đáng ghét kia đang làm trò quỷ, trong lòng có chút dự cảm bất hảo.

“Người tôi là khách, đừng nói sẵn thú là do bản Vương đề nghị , thua phải đáp ứng người thắng một sự kiện.” Xích Nhĩ Đa ánh mắt đột nhiên ngăm đến cây cối một bên có động tĩnh.

“Cái gì? Như vậy điều kiện gì ngươi cũng dám đáp ứng hắn?” Hắn là điên rồi a!

“Suyt!” Xích Nhĩ Đa dùng ngón trỏ nhẹ đặt tại môi nàng, ý bảo nàng im lặng, Cực Phong tốc độ cũng chậm lại .

Không rõ chuyện gì, nàng nhìn thấy Xích Nhĩ Đa rất nhanh cầm lấy cung cùng tên sớm đặt ở trên lưng ngựa , chỉ chốc lát sau, đã thấy một chú thỏ trắng như tuyết nhảy ra từ bụi cây.

Hốt hoảng kêu lên, “Không cần!” Tiểu bạch thỏ đáng yêu như vậy hắn sao lại nhẫn tâm giết nó, nàng xoay người dùng sức bám chặt lấy cánh tay Xích Nhĩ Đa đang giương cung.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Ads Chỉ thấy vẫn là không thể ngăn cản mũi tên nhọn hắn bắn ra rất nhanh , Dạ Thủy Linh nhắm hai mắt lại , không đành lòng nhìn thấy một tiểu bạch thỏ đáng yêu chết ở trước mặt chính mình .

Mùi tên nhon xé gió lao tới, phát ra “Huru --” một tiếng, cùng với tiếng kêu rên con mồi cơ hồ ở cùng thời gian vang lên, bắn trúng trái tim con mồi đương trường rồi ngã xuống bị mất mạng.

Nghi? Thanh âm này? Giống như không phải từ con thỏ phát ra đi? Nàng trong trí nhớ, con thỏ giống như sẽ không kêu.....

Lặng lẽ mở mắt đẹp, chớp mắt vừa thấy, thế này mới phát hiện thì ra Xích Nhĩ Đa bắn trúng không phải con thỏ đáng yêu kia chỉ mà là một con điều hầu thật to.

“Ngồi yên, đừng nhúc nhích!” Hấn nhìn nàng nói.

Àn? Hấn định làm cái gì?

Tiếp theo toàn thân hấn bay vọt tới, đã bị dọa không dám lộn xộn, bóng hấn lướt nhanh bộ quần áo màu trắng gần như hòa cùng màu tuyết chỉ thấy gió không thấy rõ hình dạng, không nhìn kỹ, cơ hồ rất khó phát hiện.

Tay phải vươn tới chớp lấy tiểu bạch thỏ đang kinh hách, tay trái chớp lấy thi thể của điều hầu, lại lần nữa bay trở về trên lưng ngựa, thật cẩn thận cầm trong tay tiểu bạch thỏ mềm mại ấm áp, nhét vào tay Dạ Thủy Linh

Điều hầu thì để vào túi da dê trên đầu Cục Phong.

Cái gì? Người này..... Không có giết tiểu bạch thỏ, còn muốn đem nó cho nàng, đây là vì cái gì? Hấn đối tốt với nàng từ khi nào vậy nhỉ?

Nhìn nàng chỉ bình tĩnh nhìn hấn, không có ý nhận chú thỏ, hấn lại lạnh nhạt nói: “Không phải nàng muốn?”

“A? Kia..... Cái kia..... Ta chỉ là không muốn nhìn thấy nó bị giết mà thôi.....” Nàng không nghĩ tới nàng chỉ nói một câu “Không cần” Thế mà hấn lại mang nó đến cho nàng.

“Như vậy sao? Nếu nàng thực không cần ta mang nó nhét vào túi, đợi lát sẽ xử trí.” Nói xong vươn tay định nhét chú thỏ vào túi da treo trên đầu Cục Phong.

“Chờ, chờ một chút! Ai nói ta không cần.” Nàng không chút suy nghĩ liền đoạt lấy tiểu bạch thỏ đáng thương sắp bị nhét vào trong túi.

Dạ Thủy Linh tay trái ôm chú thỏ đang run rẩy, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng như tuyết trên lưng nó, động tác rất là mềm nhẹ.

Nhìn tiểu bạch thỏ bị kinh hách nói: “Ngoan ngoan nha! Đừng sợ, bây giờ đã an toàn rồi.”

Thanh âm của nàng sâu kín truyền vào trong tai con thỏ nhỏ, lỗ tai thật dài thật to kia đầu tiên là giật giật, cuối cùng, nó thật cẩn thận từ bộ lông trắng muốt lộ đầu nhìn nàng.

Giống như là nghe hiểu lời của nàng, tiểu bạch thỏ đáng yêu không hề sợ hãi phát run, ngược lại thân thiết hơn lại gần Dạ Thủy Linh một ít.

“A! Thật thông minh, thế nhưng nghe hiểu được lời nói của ta a!” Nàng cao hứng ôm lấy con thỏ nhỏ cọ cọ nó vào hai má, lông thỏ mềm mại lại ấm áp thật sự thực thoải mái!

Cùng quần áo trên người cảm giác ấm áp thật sự giống nhau a! Ấm áp lại thoải mái.

“Anh -- anh anh --” Không trung bày điều hầu to lớn và đồng bạn còn đang ở phía trên xoay quanh, không chịu rời đi, mục tiêu chính là con mồi ở trong tay nàng.

Thì ra Xích Nhĩ Đa muốn bắn không phải con thỏ nhỏ đáng yêu, mà là điều hầu to lớn muốn bắt con thỏ a.....

Nhìn bộ dáng nàng vui vẻ, cái miệng của hấn bắt gặp cũng hơi hơi giơ lên theo.

“Xích Nhĩ Đa..... Cảm ơn người!” Tuy rằng nàng thực không muốn cùng hấn nói lời cảm tạ, nhưng mà, xem như nể mặt chú thỏ nhỏ này vậy..... Miễn cưỡng nói.....

“Gọi ta Nhĩ Đa.” Khẩu khí hấn vô cùng bá đạo.

Nếu không phải do hấn vừa mới cứu chú thỏ, nàng sẽ không nói đâu!

“Ác..... Nhĩ Đa, cảm ơn người vừa mới cứu nó!” Nàng đành phải nói một lần nữa.

“Uhm! Người thích là tốt rồi.” Chỉ cần là nàng thích, mặc kệ là chuyện có khó đến đâu, hấn đều nhất định hội sẽ có biện pháp giúp nàng làm được.....

Chương 52

Ads “ Con thô nhỏ đáng yêu , nên gọi ngươi là gì đây? Ừm..... Ta nghĩ muốn, ngươi đã nhát gan như thế , vậy gọi tiểu nhát gan nhé, được không?” Dạ Thủy Linh nhìn tiểu bạch thô trong tay nói.

Tiểu bạch thô giật giật lỗ tai thật dài , như là đồng ý cái tên này , đôi mắt to tròn đen láy, lại chớp chớp, chuyển động không ngừng.

“Ha ha! Tiểu nhát gan, sau này sẽ gọi ngươi như thế nhé! Ngoan ngoan.....”

Hai người bọn họ một chút cũng không giống như là đi ra săn thú , ngoại trừ con điều hâu vừa rồi, còn lại cũng không có thu hoạch gì.

Cực Phong chậm rãi tiêu sái ở trên tuyết , hai người bọn họ trông giống như đôi tình nhân đang dạo trên tuyết.

“Cái kia..... Các ngươi không phải có ước hẹn trận đấu sao, hiện tại đã qua thời gian khá lâu mà chỉ săn được một con.....”Như thế này không thua mới là lạ.....

Như là biết bản khoán của nàng, hấn thân ái tựa đầu dựa vào cái gáy trắng ngần của nàng, ái muội ở nàng bên tai thổi khí,”Yên tâm, còn có thời gian,phong cảnh phía trước rất đẹp đấy!”

Hấn mới không cần trận đấu, so với cái kia, hấn càng để ý là nàng, đang nói cho dù là thua, hấn cũng đã biết Cách Phở Tùng Trí sẽ đưa ra cái yêu cầu gì .

Không phải là muốn quân đội hấn gia nhập, cùng nhau tiến công Trung Nguyên sao? Đây là mục đích hấn tới đây a!

Bị hấn đột nhiên dựa vào gần như vậy , làm cho nàng không được tự nhiên nhúc nhích không yên “Ngươi..... Ngươi ngồi đằng hoàng!” làm gì cùng nàng nói chuyện như vậy a! Hại nàng nổi da gà cả lên.

Sax, chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng cười sang sảng một trận của hấn xuyên qua khu rừng cây im ắng. ...

Thật là, hấn làm sao vậy a! Từ sau khi Cách Tang Vương kia đến nơi này thì tính cách của hấn trở nên quái lạ.

Không biết qua bao lâu, bọn họ xuyên qua rừng cây, liếc mắt một cái nhìn lại cảnh sắc u nhã, mặt hồ vốn dĩ có những con sóng màu lam nho nhỏ lăn tăn, hồ nước nay đã kết thành băng,ngon cây bị tuyết đọng bao trùm bởi vì ánh mặt trời chiếu xuống nên tuyết tan rơi xuống như những giọt mưa tí tách.

Bầu trời trong xanh, chim nhỏ bay qua thành đàn , những chú bướm xoe rộng đôi cánh như đang múa trong gió, quả thực là tiên cảnh nhân gian .

“Oa! Đẹp quá a!” Dạ Thủy Linh kinh hô.

Con ngựa đi vào ven hồ kết băng thì dừng lại, Xích Nhĩ Đa ôm Dạ Thủy Linh xuống ngựa, mà Dạ Thủy Linh trên tay đang ôm con thô.

Mặc dù có ánh mặt trời, nhưng độ ẩm như trước rất thấp, vừa mở miệng, từng trận khói trắng sẽ theo miệng toát ra, có thể thấy nơi này rất lạnh.

“Nếu không phải tới hôm qua có bão tuyết, phong cảnh nơi này sẽ đẹp hơn.” Hồ nước trong suốt, ngay cả những chú cá nhỏ bơi lội đều có thể xem rất rõ ràng.

Một trận gió lạnh từ đối diện đánh úp lại, làm cho nàng rụt lui cổ, ô..... Thật lạnh a!

“Nhĩ Đa..... Nơi này có củi không?”Nói như vậy bọn họ là có thể một bên thưởng thức cảnh đẹp, một bên đốt lửa sưởi ấm.

“Nàng định làm cái gì?”Nữ nhân này không biết lại đang suy nghĩ cái gì.

Chẳng lẽ hấn không biết nàng hiện tại rất lạnh sao?” Đốt lửa a!”Người cổ đại không phải đều đánh lửa sao? Nếu thời đại kia của nàng a! Phương tiện ấm áp bao còn có thể mang theo tùy thân , thật tốt a!

Căn bản là không cần giống như hiện tại thế này, lạnh đến chết được, không có bật lửa, lại không ấm áp bao.

“Có là có! Nhưng mà phải đi tìm.” Xích Nhĩ Đa nói.

“Vậy ngươi nhanh đi a!” Nàng thúc giục đẩy đẩy vào lưng hấn, muốn hấn nhanh tìm.

Hấn nhìn quanh bốn phía liếc mắt một cái, có chút lo lắng nàng ở trong này một mình , nói không chừng hấn vừa đi, nàng liền gấp gờ mảnh thú ăn thịt người thì làm sao?

“Không cần lo lắng ! Ta đứng ở chỗ này chờ nguoi, nhanh đi, nhanh đi.”Nơi này chỉ có một mình nàng , còn lo lắng cái gì? Không lẽ Cách Phở Tùng Trí lại đột nhiên xuất hiện?

Không, hẳn là sẽ không, bọn họ đi hai đường khác nhau, cho nên hẳn là sẽ không gặp được mới đúng.

“Vây được rồi! Nguoi ngoan ngoãn đợi ở trong này, không cho phép chạy loạn.” Xích Nhĩ Đa dặn dò nói.

Nàng cũng không phải tiểu hài tử, “Đã biết rồi!” Nhìn hắn phát phát tay.

Ngay sau khi hắn xoay nguoi , con thỏ nhỏ trước ngực Dạ Thủy Linh không biết thấy cái gì nhưng lại đột nhiên nhảy xuống đất, tiếp theo nhảy lên mặt hồ đang kết băng .

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Ads “ Á? Tiểu Nhất Gan, mau trở lại a!” Dạ Thủy Linh không chút suy nghĩ trực tiếp đuổi theo đi qua.

Ngay lúc nàng đuổi đến giữa hồ, định nghịch ngợm ôm lấy nó vào lòng chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng Xích Nhĩ Đa hô to.

Xoay nguoi mới đi không vài bước lộ Xích Nhĩ Đa nghe thấy được tiếng gọi nho nhỏ của Dạ Thủy Linh , vội vàng quay đầu xem.

Mới quay đầu, trái tim hắn thiếu chút nữa ngừng đập,” Linh nhi!” Hắn hướng nàng đứng ở trong hồ băng lớn tiếng la lên.

Chỉ thấy hết thấy đều không còn kịp rồi.....

Ở nơi nàng đang đứng, mặt hồ kết băng xuất hiện một cái vết rách như mạng nhện .

“Phách lý cách cách, phách lý cách cách”

Vết rách rất nhanh từ ven hồ lan rộng ra khắp xung quanh,chờ đến khi nàng phát hiện muốn lui cũng không còn kịp rồi, nàng sợ đến mức hai chân cứng ngắt lùi vài bước, chỉ nghe “Đông” một tiếng, cả nàng và con thỏ đều rơi xuống hồ nước lạnh như băng.

Ngô..... thật lạnh, nước..... thật lạnh.

Tuy rằng nàng biết bơi lội, nhưng là hồ nước dưới 0 nháy mắt làm cho tứ chi của nàng cứng ngắt, chết lặng, làm cho nàng không thể tự do hành động.

Nước hồ nước xuyên thấu qua da thịt của nàng như thấm đến tận xương tủy, như là muốn đông tất cả máu trong huyết quản của nàng, con thỏ trong tay sau khi rơi xuống nước gây khó tay nàng nhảy nhót trên mặt băng vẫn chưa vỡ vào an toàn bên bờ hồ.

Nàng một mình cố gắng huy động hai tay, muốn bơi lên bờ lại lực bất tòng tâm, dần dần , nàng cảm giác thân thể của chính mình đang dần dần chìm xuống

Thật lạnh, nàng rất lạnh..... Lạnh đến mức cơ hồ làm cho nàng không mở mắt ra được

Là vì nàng cũng sắp chết sao? Nhưng là, nàng còn không muốn chết a!

Nàng còn có rất nhiều chuyện còn không có làm, nàng cũng còn chưa nhìn thấy ba ba cùng mẹ mẹ, còn có.....

Đáy hồ hắc ám như là muốn đem nàng cắn nuốt hút vào, làm cho nàng cuối cùng sợ hãi nhắm lại hai mắt.....

Khí từng giọt từng giọt biến mất, những bong bóng nước theo miệng nàng càng lúc càng lớn, cuối cùng..... Hồ nước lạnh như băng tràn vào mũi miệng của nàng

Không được, nàng đau quá

Ngay trước khi nàng mất đi ý thức , nàng tựa hồ thấy được, thân ảnh một người .

Là hắn sao? Sẽ là hắn tới cứu nàng sao.....

A..... Nói thật, hấn có vẻ là thân nhân duy nhất của nàng tại thời đại xa lạ này

Nếu nàng phải rời khỏi , nhất định cũng sẽ luyến tiếc hấn

Đem nàng cứu lên bờ toàn thân Xích Nhĩ Đa buộc chặt, không để ý chính mình cũng lạnh phát run, một lòng muốn làm nàng ấm lại.

Loại thời tiết này nếu bị rơi vào nước lạnh băng, nếu không lập tức giữ ấm, nhất định sẽ lạnh quá mà chết.

Hấn rất nhanh đem quần áo ướt sũng trên người nàng toàn bộ cởi ra hết, chỉ còn duy nhất cái yếm cùng tiết khổ, sau đó mang áo khoác trước khi mình nhảy xuống hồ cởi ra mặc vào cho nàng.

“Linh nhi! Linh nhi! Nàng tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại a!”Hấn không khống chế được nhìn nàng điên cuồng hét lên, không ngừng vỗ vỗ hai má của nàng .

Nàng tái nhợt không có chút máu, hơi thở từ mũi cũng càng ngày càng mỏng manh.

Không, nàng không thể chết được, hấn tuyệt đối sẽ không để cho nàng chết.....

Ôm nàng nhảy lên Cực Phong, đi thẳng đến phía trước, nếu hấn nhớ không lầm thì ở cách đó không xa có một ngọn sơn động, bởi vì nàng không thể đợi được trở về thành .

Hấn phải nhanh một chút tìm được nơi có thể đốt lửa giữ ấm, nếu hấn là người bình thường, hiện tại chắc cũng giống như nàng!Cũng may hấn từ nhỏ đã tập võ, nội công thâm hậu, có thể bảo vệ tâm mạch, không đến nỗi hấn khí công tâm.

Cách khoảng vài thước về phía trước, quả nhiên thấy một hang động bị vài nhánh cây đại mộc lan tràn che khuất, hấn lập tức ôm nàng phi xuống ngựa, đẩy nhánh cây ra , đi vào bên trong.

Cực Phong còn lại là canh giữ ở bên ngoài cửa động nằm xuống nghỉ ngơi.

Xích Nhĩ Đa nhẹ nhàng đem nàng buông xuống, để cho nàng tựa vào một tảng đá, đại chưởng đặt trước ngực ở cửa nàng , giúp nàng truyền chân khí của mình qua cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Ads Thời gian một giây, lại một giây đi qua, xuyên thấu lòng bàn tay của Xích Nhĩ đa là dòng nhiệt lưu không ngừng truyền đến,hai má của nàng thoáng khôi phục huyết sắc, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.....

Thu hồi đại chưởng, hấn đứng dậy đi hướng ngoài động, chỉ chốc lát sau công phu hấn cũng đã mang một ôm củi khô trở về đặt ở bên cạnh Dạ Thủy Linh , chuẩn bị nhóm lửa.

Ngọn lửa hồng nháy mắt đã sáng rực lên làm sơn động ấm áp hấn., thỉnh thoảng phát ra tiếng vang phách lý cách cách , hơi ấm từ ngọn lửa đang hùng hực nhanh chóng lan tỏa khắp hang động lạnh lẽo.

Xích Nhĩ Đa đem y bào ướt đầm của chính mình cởi ra, sau đó treo kê bên đồng lửa , trên người chỉ còn một nội y đơn bạc, ôm lấy thân hình nàng vẫn có chút lạnh lẽo đến gần đồng lửa một chút , tiếp tục chuyển vận chân khí sang nàng .

Cứ như vậy, thẳng đến khi hai người đều bởi vì nhiệt khí mà bức đến xuất mồ hôi , hấn mới thu hồi đại chưởng.....

Hấn đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên y bào đã được trải sẵn trên nền đất, không để cho những viên sỏi nhỏ làm tổn thương da thịt non mịn của nàng.

Xích Nhĩ Đa một mình bước đến trước cửa động, Cực Phong dùng sườn mặt cọ cọ vào chân hấn, nhìn sắc trời bên ngoài , cũng không còn sáng lắm. Hôm nay ngoài ý muốn làm cho hấn hoàn toàn không lường trước được.

Xem ra trận đấu này, hấn đã thua.....

Nếu như vậy xem ra, nàng nhất thời nửa khắc cũng tỉnh không được, đêm nay có khả năng phải qua đêm ở trong này .

Đúng lúc này, tiếng kêu vô cùng phấn chấn ra “Tê tê --” , kéo suy nghĩ của hấn về.

Cúi đầu vừa thấy, phát hiện không biết vào lúc nào bên chân đã xuất hiện chú thỏ bạch lông trắng như tuyết....

Đội đã, nhìn kỹ, kia không phải con thỏ nhỏ hần vừa rồi bắt đến cho nàng sao? Nó..... Không phải cùng nàng cùng nhau rơi vào trong nước sao? Sao lại xuất hiện ở trong này?

Một tay nắm lỗ tai con thỏ lên nhìn trong chốc lát, mạng nó thật đúng là lớn a!

Nó chỉ đang dùng đôi mắt to đen bình tĩnh nhìn hần! Thoạt nhìn rất là vô tội.

Mang con thỏ nhỏ kia đi đến bên cạnh đồng lửa, chỉ thấy thân thể nó run lên trên bộ lông còn ẩm ướt.

“Ngươi tiểu gia hỏa này hiện tại thì ngươi tốt lắm, Linh nhi vì ngươi rơi xuống hồ băng, đến bây giờ còn chưa thanh tỉnh, nhưng ngươi thật ra êm đẹp chạy trở về.” hần nhìn con thỏ nhỏ bên chân nói.

Con thỏ nhỏ đáng yêu như là biết nó đã gây ra đại họa, bính bính nhảy đến bên cạnh gương mặt vẫn còn đang hôn mê của nàng, dùng nhiệt độ cơ thể của nó dụi vào cổ nàng như muốn giữ ấm cho nàng, như là hy vọng nàng mau chút thanh tỉnh.

“Coi như ngươi tự mình hiểu biết, bằng không tôi nay đem ngươi thành thịt thỏ nướng để ăn.” Hần mang vẻ mặt không tốt nói.

Xích Nhĩ Đa nhìn nàng, ánh mắt chuyển sang ôn nhu, đại chương đem áo choàng trên người nàng đắp lại cho nàng thật cẩn thận, thế này mới chú ý tới cả gương mặt nàng đỏ ửng mặt tự nhiên.

Đưa tay sơ nhẹ trán nàng, cực nóng làm cho mày hần nhíu chặt lại...

Nàng phát sốt!

Nhất định là bởi vì rơi vào hồ nước lạnh như băng kia, thân thể nàng chịu không nổi, nên nhanh chóng nghĩ biện pháp hạ sốt mới được.

Xích Nhĩ Đa đi đến bên cạnh Cực Phong, lấy ra một túi nước bằng da dê và con điều hâu đã chết cùng mũi tên, sau đó bước ra ngoài động hái vài lá cây.

Xé một góc y bào dưới thân Dạ Thủy Linh, dùng nước trong túi da dê thấm ướt, sau đó vắt nhẹ, sắp lại thành hình vuông đặt ở trên trán của nàng, làm cho nàng hạ sốt nhanh một chút.

Sau khi xử lý rất nhanh lông trên thân con điều hâu to lớn, dùng mũi tên nhọn làm cái giá bắt đầu nướng thịt điều hâu.

Trong lúc này, hần thỉnh thoảng dùng đại chương sờ vào cổ của nàng, không ngừng thay nàng đổi khăn ướt, xác nhận nàng hạ sốt hay không.

Bận rộn một lúc lâu, qua nửa ngày mới nướng chín con điều hâu to, bên ngoài lớp da của nó đã biến thành một màu vàng óng ánh thơm mật, làm cho người ta chỉ là dùng xem liền nước miếng chảy ròng.

Hần đem thịt điều hâu hương khí bốn phía đặt ở một bên trên phiến lá đã trải sẵn.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Ads Lúc này, một bên Dạ Thủy Linh phát ra tiếng than nhẹ mỏng manh, “Ngô..... Lạnh..... Thật lạnh.....” Thân thể thật là khó chịu, lúc lạnh lúc nóng làm cho nàng run nhè nhẹ.

Rõ ràng đang phát sốt, thân thể đã nóng lên, lại kêu lạnh?

Xích Nhĩ Đa cau mày, di động thân mình cẩn thận đem nàng ôm vào trong lòng, ôn nhu dùng cổ tay áo lau mồ hôi trên trán nàng vì phát sốt đã tuôn ra một lớp.

Trong sương mù, nàng chậm rãi mở hai mắt, “Ngươi..... Nhĩ Đa.....” Hơi thở mỏng manh, làm cho nàng phát ra thanh âm giống như muỗi kêu rất nhỏ.

“Ta ở đây, đừng sợ! Đã không có việc gì.” Xích Nhĩ Đa mềm nhẹ phẩy vuốt ve mái tóc nàng, muốn cử động dịu dàng này này trấn an bất an của nàng.

Nàng không chết..... Hấn..... Thế nhưng thật sự tới cứu nàng

Vì cái gì..... Hấn là một quốc chi Vương thân phận tôn quý , mà nàng chỉ là một công cụ giữ ấm giường cho hấn, hấn muốn dạng nữ nhân nào mà không có, không cần phải vì nàng như thế này a.

Nhưng hấn lại làm như thế, không để ý chính mình cũng nhảy vào hồ nước lạnh như băng Chỉ vì cứu nàng.....

Cảm động, làm cho hốc mắt nàng điều phiếm hồng.

Lo lắng hỏi, "Xảy ra chuyện gì? Còn thực không thoải mái sao?" Nhìn về mặt nàng không thích hợp , hấn nghĩ đến nàng lại không thoải mái .

Dạ Thủy Linh miễn cưỡng nở nụ cười nhẹ vô cùng khó coi, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không..... Không có! Chính là, có chút lạnh..... Ngươi, có thể ở ôm chặt ta một chút không" Trong lòng hấn , thật sự rất ấm áp!

Làm cho nàng có cảm giác cả đời cũng không muốn rời đi , muốn được vĩnh viễn ở trong vòng tay ấm áp này của hấn, vĩnh viễn.

Cả đời?

Kính! Có khả năng sao? Hai người đến từ thời đại bất đồng

Nguy rồi! Nàng giống như bắt đầu thích tên thói cổ nhân này

Nghe nàng nói như thế , Xích Nhĩ Đa không chút do dự càng siết chặt đôi vòng tay mạnh mẽ đang quấn quanh người nàng, muốn cho nàng càng nhiều ấm áp.

"Như vậy có tốt một chút không?" Hấn có chút khàn khàn hỏi.

"Ừm, Cảm ơn ngươi....."

"Đã đói bụng sao? Có muốn ăn chút gì hay không ?" Nhớ tới bọn họ cả ngày hôm nay cũng chưa ăn thứ gì.

"Không cần! Ta còn không đói bụng....." Nàng hiện tại chỉ muốn được nằm trong vòng tay ấm áp này bằng quơ ngây ngốc, cái gì cũng không suy nghĩ, cái gì cũng không đi làm.

"Thật sự không đói bụng? Nhưng là ta đói bụng a!" Hấn cười có chút tà ác.

Nàng vẫn đang còn bần thần, thẳng đến khi thấy hấn tươi cười, "Đói bụng ngươi đi ăn trước đi" Nhìn hấn biểu tình quái dị , nàng càng nói càng nhỏ giọng.

"Thật vậy chẳng? Ta đây sẽ không khách khí" Đôi môi hấn đột nhiên dựa vào nàng thật gần thật gần, giây tiếp theo , "Ta muốn ăn, chính là nàng!" Nụ hôn của Xích Nhĩ Đa hạ xuống rất nhanh , hoàn toàn đúng ngay lúc nàng đang định mở miệng kháng nghị .

Hấn dùng nụ hôn triển miên nhất khiêu gợi lên nhiệt tình của nàng , hấn chặt chẽ chiếm cứ đôi môi mọng của nàng, đầu lưỡi hấn nhanh chóng luồn lách vào miệng nàng.

Ve vuốt lấy đầu lưỡi của nàng , dùng sức mút xoay tròn đùa giỡn bên trong.

Ban đêm yên tĩnh , ánh mắt thâm thúy của hấn , mềm nhẹ che chở, hình thành một loại lực lượng hồn xiêu phách lạc , làm cho nàng choáng váng.

Khoái ý nhanh chóng kéo lên, trong cơ thể của nàng dâng lên một nỗi xôn xao không hiểu được, thân mình khẽ run lên.

"Ngô..... Ân....." Hai tay nhỏ bé của Dạ Thủy Linh không biết đã vòng lên cổ hấn từ lúc nào, hai thân hình tựa như nam châm dán sát vào nhau , mặt đỏ tím đập tiếng thờ dốc không ngừng.

"Uy ta ăn no" Động tác hấn ôn nhu nâng lên hai má ửng hồng của nàng , đầu lưỡi không buông tha liếm vòng quanh cánh môi của nàng , một chút có, khiêu khích nhẹ nhàng một chút không .

Không biết có phải nguyên nhân bởi vì cơn sốt hay không , làm cho thân thể của nàng càng thêm mất cảm , rung động, khiến nàng trong nháy mắt đã sa vào dục vọng, thần trí mê ly.

Nàng e lệ hé miệng, học những điều hấn đã làm với nàng trước đây, thậm chí trong ngại ngần vươn đầu lưỡi tìm kiếm môi hấn, đầu lưỡi hai người ở không trung chạm vào nhau, quấn lấy nhau, cuối cùng nuốt hết.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Ads Tiếng rên rỉ động tình, càng thêm ái muội.....

“Um..... Hừ.....” Toàn thân nàng mềm nhũn vô lực, chỉ có thể để mặc hắn ôm ấp, bên miệng tràn ra thở gấp , than nhẹ.

“Miệng của nàng thực ngọt.....”Hắn hôn nhẹ lên đôi môi đã sưng mọng vì nụ hôn của hắn chuyển thể tấn công xuống cái cổ trắng nõn.

Đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, nàng kháng cự tay nhỏ bé vô lực để ở trước ngực hắn ,

“Chờ..... Chờ một chút, nguoi như vậy..... Sẽ bị ta truyền..... Lấy bệnh” Nàng hiện tại đang phát sốt a!

Khúc khích , tiếng cười truyền đến,“ Yên tâm! Bỏn Vương thân cường thể tráng, không sợ bị lấy bệnh, ngược lại là nguoi, như thế này sẽ xuất mồ hôi, nhanh chóng sẽ hạ sốt.” Cho nên nói, vẫn là làm vận động tốt hơn.

Dạ Thủy Linh hô nhỏ một tiếng.”A!” Nàng không có câu nào đáp trả, bởi vì đại chương hắn đang làm cản, luồn vào bên dưới cái yếm của nàng, đang nắm lấy một bên ngực tròn trịa của nàng.

Mỗi một đụng chạm của hắn, đều làm cho nàng vừa chua xót lại ngứa ngáy,, cảm giác cả người đều sắp hòa tan

Nàng muốn ngăn cản hắn tiếp tục lấn tới, nhưng thực sự không đủ lí trí để tránh thoát lưới tình này.

Nàng nhịn không được chủ động ôm chặt hắn, dụi mặt vào bộ ngực rắn chắc của hắn cọ xát.

Nhìn thấy nàng lần đầu tiên dịu dàng, hắn yêu thương đem thân thể của nàng đặt nhẹ nhàng lại trên y bào, rồi mới nhanh chóng thoát đi quần áo chính mình thẳng đến trần như nhộng nằm đè lên người nàng.

“Nguoi.....” Nàng có chút sợ hãi.

“Đừng sợ, lần này..... Ta sẽ ôn nhu một chút.” Hắn lại hôn lên nàng lần nữa .

Môi lưỡi quấn quýt lấy nhau, lòng bàn tay hắn mở ra xoa nắn một bên bầu ngực của nàng, chậm rãi ma sát, rồi mới dùng đầu ngón tay, đùa trên đỉnh nụ hoa.

“Um.....” Nàng cảm giác được , nụ hoa ở vì hắn trêu đùa mà trở nên cứng rắn, thân mình đang bất an, mấp máy,”Không..... Không cần.....”

Hắn tựa hồ không có ý định dừng tay tính,” Sao?” Đầu ngón tay vẫn còn để ở nơi đỉnh nhọn kia, nhẹ miết vài cái.

“Um..... Thực ngứa.....”

“Như thế này thì sao?” Hắn dùng đầu ngón tay kèm chế khéo léo nụ hoa, giống như đang tạo hình trên bột, nhào nắn chà sát nhưng mềm dịu, hơi tăng một chút sức, sử dụng lực vừa đủ vừa phải thuật đủ để làm cho nàng phá hủy hết tất cả mọi rụt rè

Xích Nhĩ Đa kỹ xảo trên giường rất cao siêu , Dạ Thủy Linh căn bản không phải đối thủ của hắn.

“Hừ ..a.....” nàng kim lòng không đậu phát ra rên rỉ.

Bên dưới vật liệu may mặc đại chương vẫn liên tục làm ác, lại tiếp tục tấn công sang bộ ngực đầy đặn phía bên kia, mà hai tay cùng nhau sờ nhập, cùng là nắm bắt xoa nắn , càng không ngừng vuốt ve.....

“A..... A.....” Từng cơn sóng nóng bỏng dồn dập tràn tới xô xuyên qua toàn thân nàng , lúc trước trong cơ thể còn lưu lại lạnh như băng sớm trở thành hư không, nàng không tự chủ được vận vẹo thân hình, cái miệng nhỏ nhắn phun ra tiếng rên rỉ đứt quãng .

“Ngô..... Nóng quá..... Không được.....”

Để mặc ý niệm tàn sát bừa bãi, hơn nữa cảm quan kích thích cùng thúc giục, Xích Nhĩ Đa rõ ràng trực tiếp động thủ, đem trên cái yếm còn sót lại trên người Dạ Thủy Linh cùng tiết khó thoát ra hết.

Tức khắc, một đôi gò ngực trắng nõn vú xuất hiện no đủ lồ lộ, nụ hoa phấn hồng sắc nhỏ nhỏ mê người dựng đứng.

Đầu cúi thấp, đôi môi nhẹ nhàng ngậm lấy một bên núm tiem, rồi mới vuron đầu lưỡi nhẹ nhàng họa liếm.....

“Um a.....” Nàng chỉ có thể gất gao bám lên vai hắn, ngẩng đầu yêu kiều.

Nhanh tiếp theo, Xích Nhĩ Đa trực tiếp há mồm, miệng hân ngậm hoàn toàn một bên nhũ tiêm, rồi mới dùng sức hấp mút.

“Hừ ừ..... A.....”

“Thoải mái không? Linh nhi của ta”Đôi mắt hân nhiễm đầy tình dục, giờ phút này giống như một con sư tử đang đói khát, nghe rằng múa vuốt muốn cắn nuốt con mồi tiểu bạch thỏ đáng yêu ngay trước mắt này.

“Ừm.....” Nàng giống như bị bùa chú mê hoặc, thân hình thành thực đáp lại hân .

Nàng mờ mịt ườn cong nguwoif lên, vươn thẳng đến miệng nam nhân , mặc cho hân đôi với bầu ngực của nàng khiêu khích, âu yếm.....

Hân không an phận, đại chương đã sờ xuống đùi của nàng , lần lần xuống dưới, cuối cùng đi vào bên trong đùi non mẫn cảm, lòng bàn tay gắn vào vùng tam giác đen bí hiểm kia, dường như án binh bất động, cũng không ma sát hoa thân.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Ads “Ừm.....”

Hân khởi động ngón tay, bao trùm lên hoa huyết nhỏ nhắn của nàng, bắt đầu tà ác chà sát.

“Đã ướt .”

“Ngô..... Đừng..... Đừng nói.....” Gương mặt nàng tựa như sắp bị thiêu cháy phát ra hô nhỏ vô ý thức , bất an vận vẹo hạ thể.

Đầu ngón tay hân xâm nhập huyết khẩu của nàng , rất chuẩn xác tìm đến nơi thần bí của bên trong hoa huyết, đầu ngón tay tham nhập cái động khẩu ẩm áp , nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi ma sát, thẳng đến cảm giác được tiểu huyết của nàng đều bị chất lỏng ẩm ướt bao vây.....

Vuốt ve hạch hoa nhỏ , rồi mới lại lần nữa đi vào trung tâm nụ hoa nhẹ nhàng ma sát hoa kính đã ướt sũng , chậm rãi tiến vào bên trong.....

“Ngô ừ.....”

Ngay lúc nàng vừa buộc chặt lại rút ra rất nhanh , rồi lại là vô về chơi đùa hoa hạch mẫn mê tiểu huyết, vừa nặng vừa nhẹ.

Một lần lại một lần, tà ác khiêu khích cứ đều đặn như thế, đầu ngón tay mỗi khi thẳng tiến đều lạng yên làm sâu sắc.....

“ Ừ ừ.....” Thật là khó chịu.....

Hai chân của nàng bắt đầu càng lúc càng mở dang ra,hân gục mặt vào hai chân của nàng trong lúc này, một tay tách đôi nụ hoa ra, tay còn lại tùy ý trêu đùa.

Bị vô về chơi đùa hạ thể truyền đến từng trận, từng trận khoái cảm mãnh liệt , sớm hoàn toàn đánh tan tất cả mọi rụt rè, trong cơ thể của nàng có cỗ lực lượng xa lạ ở liên tục khuếch tán khắp thân thể.....

“ Ừ..... Ừ.....” Nàng thật muốn..... Thật muốn.....

“Thích ta sờ nàng như vậy sao?” Xích Nhĩ Đa cúi người hôn lên đỉnh đồ ửng đang sừng sững của bầu ngực trắng.

“Ừm..... Thích.....”

Hân thích nàng thành thực, thưởng cho mật huyết của nàng một cái tấn công sâu và mạnh,”Đợi lát nữa nàng càng thích hơn.” Đầu ngón tay ngưng lại ở trên cửa tiểu huyết, giống như là đang báo trước đợi lát nữa sẽ phát sinh điều gì.

Vô về, trêu đùa ma sát, đã không thể thỏa mãn khát vọng của nàng hiện tại, giờ phút này nàng có một cảm giác trống vắng thật khó hiểu, nơi riêng tư rõ ràng cảm nhận được ngón tay hân không hề hoạt động....

Dạ Thủy Linh nguyệt mi nhú lại, trên mặt lộ ra một loại biểu tình vừa thống khổ lại có chút khát vọng , kinh hoàng lan tràn, càng lúc muốn càng nhiều.....

“Đừng..... Đừng ngừng mà” Tra tấn nàng , nàng mê loạn nói .

Khi đầu ngón tay ở miệng tiểu huyết của nàng bắt đầu cọ xát di chuyển , nàng vận vẹo cái hông cũng không tự chủ cong người vận vẹo theo hắn.

“Đừng nóng vội, ta biết nàng thích , thích ta sáp nhập huyết nhi của nàng như thế này này” Phốc tư một tiếng, là thanh âm ngón tay hắn nhập vào mật huyết .

“Ngô..... Ân a.....”Bất ngờ bị lấp đầy, nàng thỏa mãn than nhẹ một tiếng.

Nàng không ngừng trào ra mật hoa, ướt át ẩm áp bao trùm lấy ngón tay của hắn, cái loại cảm giác buộc chặt như nuốt chừng hắn thế này làm cho dục vọng của hắn càng thêm sung đau đớn.

“Ừm..... A.....” Cảm giác được đầu ngón tay Xích Nhĩ Đa ở trong cơ thể nàng không ngừng qua lại xuyên xỏ, thuần thực kéo ra đến bên cửa huyết lại nhanh chóng nhét vào trong mật huyết .

Lại lần nữa dẫn tới Dạ Thủy Linh thở gấp liên tục,”A—— Nhĩ Đa..... Ừm, aa.....” Nàng bởi vì hai ngón tay thô ráp của Xích Nhĩ Đa đột nhiên đâm vào đột ngột lại kêu mị kêu một tiếng.

Một tay chế trụ thắt lưng của nàng , lại tiếp tục dùng tốc độ kinh người xâm nhập thật sâu vào tiểu huyết của nàng , thậm chí đem hai ngón tay hơi hơi mở ra.

“Linh nhi, nàng giỏi quá!” Ngón tay hắn ở nàng trong cơ thể xoay tròn, gây xích mích , ra vào đồng thời, hắn bắt đầu mò mẫm vách tường bên trong hoa huyết , muốn tìm kiếm địa phương nàng miễn cưỡng nhất .

“Không..... Không cần như vậy..... A..... Ân.....” Nàng nhịn không được vừa rên rỉ vừa khóc nức nở.

Đột nhiên, hắn dừng lại luật động ở ngón tay ,”Muốn à! Vậy tự mình đến.” Xích Nhĩ Đa ngừng tất cả các động tác ra vào vuốt ve mật huyết của nàng.

“Ừm..... Nga..... Không.....” Đột nhiên đình chỉ động tác làm cho hạ thể nàng một trận trống vắng, bất mãn chu đôi môi đỏ mọng, kháng nghị than nhẹ.

Lâm vào tình dục nàng đành phải chính mình vận trộm hoạt động cái hông, muốn cho hai ngón tay trong cơ thể tiếp tục ma sát.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Ads “Nga..... Ừm.....” Dạ Thủy Linh ở mệnh lệnh của hắn, nắm lấy cánh tay của hắn bắt đầu vận trộm cử động bàn tay của hắn, chính mình cũng đang đưa hông trước sau” ân..... A.....”

“A! Không..... Nơi đó không được..... A.....” Nàng bởi vì đầu ngón tay hắn cố ý hay vô tình tìm kiếm, đột nhiên hét rầm lên.

Xích Nhĩ Đa phát hiện khi hắn chạm vào vách tường bên trong hoa huyết chạm phải một điểm nào đó, tiếng kêu của nàng đặc biệt cao vút, thân thể cũng đặc biệt miễn cưỡng, hoa huyết lại chảy ra một dòng lớn mật nước, hắn biết hắn tìm được rồi!

“Ừm..... A a..... A!” Nàng bắt lực uốn cong người.

Hắn cố ý đâm nhẹ vào chỗ kia, làm cho nàng nhịn không được kêu thanh kêu lớn hơn nữa , liên tiếp khoái ý đột kích kịch liệt ,làm cho nàng thờ dốc lớn hơn nữa, ngón tay ở trong cơ thể cử động tốc độ cũng nhanh hơn, hắn biết nàng sẽ giải phóng !

Khi nàng đã đạt đến cao trào , hắn một tay kia vươn đến nhũ hoa của nàng , dùng sức xoa nắn, ngón cái cùng ngón trỏ cùng sử dụng miết nhẹ đỉnh đồ ừng kia.

“Không..... Không được..... Cáp a a..... Ân.....” Rung động một chút, lúc này đồng thời, nàng dưới lòng bàn tay của hắn đã đạt đến cực điểm tình dục, một lượng mật dịch lớn từ khe hở ngón tay Xích Nhĩ Đa chảy ra, thấm xuống hông nàng bắt đầu lan tràn đến y bào trải trên đất, nàng hư nhược vô lực thờ gấp.

“Nàng xem! Nàng tiết tiết nhiều.”Hắn ở nàng bên tai nói nhỏ,”Thoải mái sao?” Xấu xa cười .

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng,”Ừm.....” Không hề rụt rè, một môi nàng sớm không phải là đối thủ của Xích Nhĩ Đa , lại càng không biết diễn trò lạt mềm buộc chặt.

“Mới như vậy đã không được ? Tốt lắm! Để cho nàng trước nghỉ ngơi một chút đi!” Không sao, bọn họ còn thời gian suốt cả một đêm từ từ hưởng thụ.....

Nói là nói như thế , nhưng hắn cũng không có theo lời đem hai ngón tay chính mình rút ra, ngược lại vào lúc nàng không thể phản kháng lại sáp nhập một ngón tay, đem hoa huyết của nàng lại lần nữa lấp đầy.

“Ách..... Ngươi..... Ngó ân.....” Phát hiện hắn không thành thật đem ngón tay lại lấp đầy lần nữa, nàng nhẹ giọng kháng nghị, ba ngón tay xâm nhập làm cho toàn hoa huyết nàng vì không thoát mái mà vận vẹo, “Ngươi thật xảo trá, nói chuyện..... Không giữ lời.....” Muốn mắng người lại ngay cả lớn tiếng khí lực đều không có .

Nhưng lọt vào trong tai hắn là những âm thanh rên rỉ kích tình từ miệng nàng ngân ra

Hắn làm sao có khả năng chỉ làm cho một mình nàng thư thái liền ngưng? Hắn sẽ không để cho nàng thực hiện được .

Hắn về mặt đứng đắn nói: “Ta làm sao lừa nàng ? Hiện tại không phải đang cho nàng nghỉ ngơi sao? Ta vẫn còn chưa có bắt đầu muốn nàng đâu!” Tiểu nữ nhân này lại vẫn nói hắn nói không giữ lời.....

Vừa nói đại chương một bên lại xoay tròn, dùng sức vuốt ve, bộ ngực sữa dưới sự vuốt ve của hắn trở nên thành những hình dạng theo ý hắn muốn, đầu ngón tay cũng bắt đầu lần xâm nhập mới.

Hai ngón tay nắm lấy đỉnh hồng, có chút thô lỗ vừa miết vừa xoa, bộ ngực sữa của nàng với sự đối đãi giống như thô lỗ của hắn đã đỏ ửng.

“ Ừm..... Đau..... A.....” Nàng cau đôi mày nguyệt, không biết hắn vì cái gì đột nhiên trở nên thô lỗ, “ Nhẹ..... Nhẹ một chút.....”

Đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chú tiểu nữ nhân dưới thân, lời cầu xin của nàng làm cho hắn lực đạo phóng nhẹ rất nhiều, ai kêu nàng dám nói hắn là phiến tử, hắn nhưng là vua của một nước, ở trên vạn người, cho tới bây giờ quân vô hí ngôn.

“Ta đã lừa gạt nàng thế nào ? Chính nàng ngấm lại.....”Hắn có chút bất mãn đem ba ngón tay ở trong cơ thể nàng hoạt động nhanh hơn.

“ Ừm... A a..... Được rồi..... Là ta..... Là ta không đúng..... Làm ơn..... Đừng..... Thô lỗ như vậy Nha.....” Nàng nói thực không dễ dàng, đứt quãng nói xong .

Kích thích từ hai điểm mẫn cảm nhất, làm cho Dạ Thủy Linh toàn thân như bị điện giật, hoa huyết càng phát ra ướt át, ngọt mật dịch dính ướt ngón tay hắn.

Hắn cúi xuống, há miệng ngậm lấy một bên ngực, tham lam giống tiểu hài tử mút lấy mút để không buông, nàng chỉ có thể dùng sức ôm chặt đầu của hắn, ừm ra tiếng.

“Ta nói rồi lần này ta sẽ ôn nhu, vừa rồi coi như là chỉ là trừng phạt nhỏ thôi.” hắn đối với lời đã nói với nàng, hắn sẽ không quên.

“ Ừm..... Nhĩ Đa.....” Nàng vong tình kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Ads Xích Nhĩ Đa chỉ cảm thấy hạ thân nóng đau vô cùng, không nghĩ tới Linh nhi của hắn càng ngày càng mẫn cảm, kiều mị, kích động như cuồng hắn hận không thể lập tức tiến vào mật huyết ấm áp của nàng , vào chỗ mềm mại như lông tơ ấm áp bên trong tận tình luật động

“ Linh nhi..... Ta muốn nàng!” Hắn chờ không được .

Dùng sức tách hai chân của nàng ra ,nam căn nóng bỏng lập tức khẩn cấp để về phía trước, sung huyết màu đỏ sậm của đầu nam căn ở mềm mại huyết khẩu ma sát một chút, một cái dùng sức cắm xuống, thẳng đến hoa tâm.

Khoái cảm mãnh liệt thẳng hướng tâm trí, “Ngươi..... A a.....” ô ô, nàng hoàn toàn là còn không có nghỉ ngơi được a! Cổ nhân này rõ ràng là một ác ma, rút cuộc đời trước nàng thiếu hắn cái gì a.....

Hắn rút ra lại tiến vào, cứ như vậy liên tục vài lần, tốc độ bắt đầu nhanh hơn , ở bên trong hoa huyết nhỏ hẹp ẩm ướt của nàng điên cuồng ra vào, làm cho Dạ Thủy Linh mấy lần không chịu nổi, rên rỉ liên tục.

“Ừm..... A a..... Còn..... Còn nói a..... Người sẽ ôn nhu..... Ân..... Đừng..... Đừng nhanh như vậy A.....”

“Đừng nhanh như vậy ?” Xích Nhĩ Đa nghe lời thả chậm tốc độ, chậm rãi rời khỏi, thật lâu không tiến vào, chính là ở cửa huyết khẩu nhẹ nhàng ngáp nháp.

Cảm giác tê dại khó nhịn tựa như trăm ngàn con kiến cùng nhau bò lên toàn thân nàng, nàng chủ động uốn cong eo nhỏ, tròn mắt nhìn nam nhân trước mắt giống như ác ma nói:” Xích Nhĩ Đa, người là cố ý sao?!” Không cần hỏi nàng cũng biết.

Hắn trầm thấp cười, không có phủ nhận, đột nhiên hung hăng tiến vào, lại lấp đầy bên trong của nàng .

Dạ Thủy Linh nhịn không được hít sâu một hơi,”Ác ma..... A a.....” Móng tay bấm sâu vào lưng hắn.

“Ai bảo Linh nhi của ta ngon miệng như thế , mỗi lần đều làm cho ta kim lòng không đậu, nàng cần phải chịu trách nhiệm lớn nhất”

Nàng đỏ bừng mặt, hắn hiện tại là đang nói cái gì a.....

Bụng rắn chắc của hắn cùng thân thể của nàng chạm vào nhau, bộ ngực sữa của đầy đặn nàng cũng đong đưa cao thấp hòa nhịp theo tần suất cao thấp kịch liệt lay động, kích tình yêu dịch cũng càng ngày càng nhiều, phát ra những âm thanh va chạm ái muội .

“Nhĩ Đa..... Nga..... Ta..... Ta không được..... A a..... Không được a..... Ân..... A.....”

Nhưng động tác hắn không hề dừng lại , không cho nàng có cơ hội thở dốc , tiếp tục thẳng lưng lướt động, tốc độ mau kinh người, Dạ Thủy Linh vừa mới từ trên đỉnh cao hoan ái, hoa vách tường còn đang co rút, lại bị một trận khoái cảm ập đến đẩy lên tầng cao chói vọt.

Một tầng sương mù bịt kín mắt của nàng , bởi vì không chịu nổi kích tình mà nhỏ giọng khóc nức nở, “Ngô..... Ân..... Thật sự không được..... Van cầu người.....”

Xích Nhĩ Đa cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng vẻ mặt ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, bộ ngực tuyết trắng cao thấp phập phồng, hắn thả chậm tốc độ, giờ lên hai chân của nàng , từ từ đong đưa.

“Aaa..... ừm..... ừm.....”

Nhưng cử động chậm chạp vào ra như thế này so với ban nãy càng khó chịu hơn,Dạ Thủy Linh khóc nức nở càng thêm đáng thương.

Sau khi, ở thông thả tiến hành được vài phút, hắn đem hai chân của nàng phóng tới trên vai, từ phía sau đâm mạnh tới, hai chân nàng càng được hắn dang rộng ra, cũng dần dần gia tốc xâm nhập.

Tư thế như vậy khiến cho hoa tâm của nàng càng mở rộng mở ra hết mức về hướng nam căn của hắn,làm cho hắn mỗi một lần xâm nhập đều thẳng sâu vào bên trong hết mức.

“A..... A..... Không..... Nhĩ Đa..... Quá..... Quá sâu Cầu người..... Ô ô..... Không được..... A..... Thật sự không được..... A..... A a..... Không cần a.....”

Dạ Thủy Linh cuồng loạn ngâm kêu , khi nhận thấy nàng đã lên đến đỉnh hoan ái, Xích Nhĩ Đa vẫn không buông tha nàng.

Hắn lui ra, đại chương nắm lấy cảm của nàng , làm cho nàng vô lực phản kháng mở lớn miệng, nam căn nóng bỏng kiên đỉnh liền thuận thế mà vào như thế .

Nhất thời, một cỗ hơi thở giống đực đập vào mặt, còn mang theo hương vị riêng tư của bản thân.

Nàng lấy tay cầm chỉ có thể vào nhập một nửa khổng lồ, cái miệng nhỏ nhắn bị lấp tràn đầy , bị nàng khiêu khích,thú tính nguyên thủy làm cho hắn quên ôn nhu săn sóc, thăm nghĩ tìm kiếm khoái cảm hiện có .

Yết hầu nàng bị va chạm muốn ho khan, không thể nuốt nước bọt cũng thuận theo nam căn của hắn co rúm mà chậm rãi chảy xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Ads Nàng nhủ mày, ý định giãy dụa, lại chính là làm cho nam căn trong miệng càng cường tráng kiên định hơn, nàng đành phải úy khuất dùng cái lưỡi liếm mát một chút.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng làm như thế với nam nhân.....

“Trời ạ! Chính là như vậy!” Linh nhi hân thật sự là quá tuyệt vời!

Dòng điện lưu tê dại nháy mắt xẹt qua toàn thân, Xích Nhĩ Đa gầm nhẹ một tiếng, “Tiếp tục, dùng lưỡi của nàng liếm mát nó, hấp lõng nó, nga..... Tốt..... Làm thật tốt.....”

Đầu hôn loạn, Dạ Thủy Linh đã hoàn toàn không thể suy nghĩ, những ngôn ngữ đầy ái muội như thế này ngược lại làm cho cả người nàng như bốc cháy.

Nàng một bên miệng vừa ngậm mát lấy nam căn to lớn kia, một bên kim lòng không đậu âu yếm chính bộ ngực sữa của mình

Xích Nhĩ Đa nhìn bộ dáng nàng kiều mỵ, thấy hạ thân nàng lại là một mảnh xuân triều, trong suốt yêu dịch không ngừng tràn ra, hạ khổ hân lại lửa nóng căng tràn, cơ hồ muốn bạo động vọt ra.

“Linh nhi ngoan, tự mình sờ một chút.” Hân một bên cử động mạnh phần eo, một bên kéo tay nhỏ bé của nàng hướng hoa huyết ướt sũng nàng ấn xuống.

“Ngô.....” Nàng muốn lắc đầu, nhưng trên trán bắt đầu dãn chỉ có thể theo cử động vào ra mạnh mẽ của hân mà run rẩy liên tục.

Nàng cảm giác được vô cùng cảm thấy then, buồn bực đẩy tay hân ra.

Hân tà tà cười, thay thế nàng xâm nhập ở chỗ sâu trong của mật huyết ướt át nhiều nước kia.

Dạ Thủy Linh cả người run lên, nhịn không được dục vọng tình căn cực đại nam căn của hân.

Hân nhíu mi, thở hộc vì kinh ngạc, “Á! Đáng chết, nàng muốn cho phu quân của nàng biến thành thái giám sao?” Vội vàng rời khỏi.

Nàng đầu tiên là sùng sốt, sau đó gọi lên khoe miệng, “Ai kêu ngươi là ác ma!”

“Nếu phu quân của nàng biến thành thái giám, nàng sau này sẽ không hạnh phúc giống hiện tại như thế a!” Trong mắt hân là tràn đầy trêu đùa, cuối cùng buông tha đôi môi đỏ mọng đáng thương của nàng.

Cúi người ngăn chặn nàng, cúi đầu hôn môi, nóng bỏng cự căn lại lấp đầy hoa huyết thân mình Dạ Thủy Linh miễn cưỡng kịch liệt run rẩy ưỡn cong lên.

Tê dại toàn thân vô lực, vách tường bên trong hoa huyết mát lạnh lấy nam căn không ngừng co rút lại.

“Ác..... Thật thoải mái.....” Hân gầm nhẹ.

Thân thể của nàng mỗi lần đều gắt gao bao chặt lấy hân, hai người là phù hợp như vậy, nếu không có được sự tự chủ mạnh mẽ, hân nghĩ hân sẽ nhịn không được bắn nhanh đi ra.

“Ừm..... A a.....” Rên rỉ liên tục không ngừng.

“Ừm..... Thật sướng..... Hừ ừ.....” Hoa kính bị nam căn nóng bỏng to lớn không ngừng xẹt qua, bên trong vách tường mềm mại không ngừng co rút nhanh, Dạ Thủy Linh khó nhịn cong thắt lưng đung đưa cao thấp, hòa nhịp theo nhịp điệu ra vào cao thấp phập phồng của hân.

Dục vọng dưới thân bị gắt gao hấp thụ, hân khó khăn kiềm nén, máu toàn thân Xích Nhĩ Đa cũng dường như đang sôi trào kêu gào, hơi thở dần dần ồ ồ.

Bàn tay to lớn của hân đè lên bộ ngực no đủ căng mọng của nàng dùng sức xoa nắn xoay tròn, nhất thời một cổ khoái ý kịch liệt nảy lên, nàng thất thanh hét lên, “Nhĩ Đa..... A!

Những ngón chân của nàng chân vì khoái ý vô hạn mà cong cả lên, thân thể run rẩy kịch liệt

“Bảo bối Linh nhi, hảo hảo hưởng thụ..... Tối nay còn dài mà!” Hân còn chưa thỏa mãn, đối nàng, vĩnh viễn sẽ không thỏa mãn, cự long hung mãnh to lớn lại đâm thật mạnh tiến ở chỗ sâu trong hoa tâm mềm mại của nàng.

Dạ Thủy Linh thở hộc vì kinh ngạc, tròng lớn hai tròng mắt, nói không ra lời.

Xích Nhĩ Đa miệng bắt gặp hơi hơi nhếch lên, nhanh chóng giữ chặt lấy cái eo nhỏ của nàng, ngao nghể nói: “Linh nhi, đêm nay, ta muốn cho nàng biết đến cực hạn khoái hoạt, cho nàng sẽ không còn suy nghĩ muốn phu quân của nàng biến thành thái giám”

Hân đột nhiên rời khỏi, như lạc trong sương mù nàng còn không thấy rõ ràng phía trước, thân thể cũng đã bị cuốn lại đây, hai chân quỳ xuống dưới y bào, cái mông bị nâng lên.

Dạ Thủy Linh mặt đỏ như tôm luộc, thất lưng không ngừng run run, tiếp theo thân thể không hề báo động bị nam căn thật to thật nóng đâm sâu vào, đầu gối mềm nhũn, cơ hồ quỵ rạp trên mặt đất.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Ads “Chậm một chút..... Ô..... Nhĩ Đa..... Aha..... Quá sâu” Nàng vận vẹo eo nhỏ muốn né tránh, lại bị một đôi cánh tay hữu lực kiềm chế .

Đại chương hấn xấu xa vỗ vỗ ở cái mông tuyết trắng của nàng , nàng không khỏi nuốt nghẹn ra tiếng.....

Ác ma! Nàng sớm nên phát hiện , thối cổ nhân này quả nhiên là một đại ác ma không hơn không kém, ba lần bảy lượt cứ đùa bỡn nàng như vậy .

Dục vọng hấn cường đại , thật sự đáng sợ.

“Linh nhi, thanh âm của nàng thật là dễ nghe, nên kêu nhiều một chút.” Hấn thở dốc thật mạnh , khàn khàn nói nhỏ ở bên tai nàng , hấn thích nàng ở dưới thân hấn rên rỉ kích tình mị dụ hấn như thế này.

Bụng Xích Nhĩ Đa va chạm có tiết tấu trên bầu ngực non mềm của nàng , không ngừng phát ra âm thanh ái muội làm cho người ta mặt đỏ tim đập .

“A a..... Ác ma..... Mau thả ta ra..... Ngô..... Ta không được..... Ta sắp chết.....” không biết có phải do ân ái nơi đã ngoại hay không , làm cho nàng cảm thấy hôm nay hấn giống như thú tính quá..... Không thể khống chế.

Nam căn cứng rắn thật lớn không ngừng ở trong cơ thể nàng tàn sát bừa bãi, khoái cảm cơ hồ muốn vượt qua tất cả sự chịu đựng của nàng, đã muốn phân không ra hiện tại là đang thoải mái hay là khó chịu

Xích Nhĩ Đa không vì nguyên nhân này mà dừng lại động tác, ngược lại luật động càng thêm làm cần , thân thể của hấn kịch liệt tiến dần đập về phía trước..

“Nga! Linh nhi, nàng xem nàng kia, mút chặt lấy ta như thế.....”

“A a a..... Ngươi..... Ngươi đừng nói nữa..... ..”

Không! Không..... Cảm giác này..... Lại là cảm giác này, khoái ý mãnh liệt đang xâm nhập nàng.....

“A..... Xích Nhĩ Đa..... Không được..... Ta..... Ngươi làm ơn..... Ân a..... Từ bỏ..... Ta.....”

Lần này, cảm giác thật khác với những lần trước

Thân thể của nàng đột nhiên như muốn vỡ tung, một cổ thủy triều nháy mắt xuất hiện mạnh mẽ ở hạ thể, nàng không hiểu thất kinh thét chói tai,” không..... Mau..... Mau thả ta ra..... A.....”

Tà ác như hấn, ngay thời điểm quan trọng như thế này sao có thể dễ dàng buông tay?

Miệng Xích Nhĩ càng cong lên, đại chương càng thêm di chuyển thất lưng của nàng nhanh hơn, không cho nàng có chút cơ hội đào thoát , tiếp theo kịch liệt đâm mạnh, kích thích từng mẫn cảm điểm trong cơ thể nàng.

Hoàn toàn không để ý tới nàng đau khổ cầu xin, như cũ tàn khốc tiếp tục tăng thêm lực đạo, nắm chặt thất lưng của nàng ra sức đong đưa, đại chương lại không buông tha dùng sức xoa bóp bộ ngực sữa no đủ của nàng .

“Không cần..... Không cần..... A --” Nàng bắt lực lay động trán, ngay tại cuối cùng một khắc, không nhịn được lên tiếng kêu to.

Cảm giác mãnh liệt không khống chế làm cho nàng rớt cuộc không khống chế được chính mình, nàng cảm giác dưới thân nàng mật dịch tuôn ra không giống như lúc trước, đó là một cảm giác bắn thật mạnh trước nay chưa từng có, chất lỏng giống như thủy triều nóng bỏng nháy mắt phun tiết mà ra.

“Ưm a..... Sao..... Sao lại như vậy” Dạ Thủy Linh lên tiếng khóc lớn, từ trước cho đến bây giờ chưa bao giờ mất mặt như thế này.

Kính ngạc đan xen lẫn xấu hổ, làm cho nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào y bào dày thô trên mặt đất.....

“Cảm giác được sao? Giống như lạc vào nơi tiền cảnh .” Hấn ôn nhu nói, nhưng không có dừng lại động tác, sung huyết nam căn còn đang ở bên trong

hoa huyết của nàng chuyển động mãnh liệt .

Cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, thủy dịch không ngừng bắn ra như nước , bài sơn đảo hải tề đại hỗn loạn làm người ta si nục khoái ý, làm cho Dạ Thủy Linh cuối cùng ngăn cản không được.....

“Ngô..... Ngươi này..... Đáng giận Ác ma.....” Nàng gục đầu, rốt cuộc là tạo cái nghiệt gì a.....

Nàng cắn răng khóc, thân mình mềm nhũn, liền ngất đi

Đến khi Dạ Thủy Linh tỉnh lại , đã là chuyện của hai ngày , chỉ cảm thấy yết hầu có chút khô nóng, thân mình giống như bị một tảng đá lớn ngàn cân ngăn chặn, làm cho nàng khó chịu rên rỉ.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, ánh sáng chói mắt làm cho nàng một hồi lâu mới có thể thích ứng.

Lông mi thật dài nhẹ nhàng chớp chớp, đợi sau khi lấy lại tinh thần , nàng thế này mới phát hiện, chính mình nằm ở trên giường hắc

Đây là đã xảy ra chuyện gì?

Ngô..... Đầu của nàng , đau quá! Không đúng..... Hắc là toàn thân đều đang đau.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Ads Vươn tay đưa lên trán mình sờ thử, chạm phải một cái khăn ẩm ướt trên trán rớt xuống dưới.....

Nàng nhớ tới thân thể, khẽ cử động thân mình bất đắc dĩ toàn thân vô lực, mất một lúc sau nàng mới tạm cử động được thân thể đau nhức.

Lập tức nhớ đến những chuyện đã xảy ra, cùng Xích Nhĩ Đa ở bên hồ, nàng rơi vào trong nước, ở trong son động phát sinh, từng chuyện, từng chuyện xuất hiện ở trước mắt nàng. ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ tái nhợt không có chút máu huyết mắt đỏ ửng lên. ...

Xốc lên chần bồng ở trên người , muốn đứng lên một lát, lại bị một thanh âm trầm ấm làm giật cả mình.

“Đừng nhúc nhích!” Mới vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng như thế này, làm cho hắc không nhận được nhú mày.

“Nhĩ Đa.....” Nàng kinh ngạc dừng lại động tác, bình tĩnh nhìn hắc đi về hướng chính mình.

“Đại phu nói thân thể nàng còn rất suy yếu, cần nghỉ ngơi nhiều.” Từ lúc nàng rơi vào trong hồ nàng băng nhiễm phong hàn, hơn nửa đêm đó ở son động hắc một lần lại một lần muốn nàng, làm cho Linh nhi bảo bối của hắc vẫn hôn mê đến hiện tại mới thanh tỉnh.

Hắc thân mật tựa trán hắc vào trán nàng, đo thân nhiệt thử xem nàng còn sốt hay không. Sau khi xác định nàng cuối cùng hạ sốt không có việc gì, thần sắc căng thẳng của Xích Nhĩ Đa mới dịu đi một ít.

“Ta..... Ta muốn uống nước.” Bởi vì động tác của hắc , làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cúi thấp không thể thấp hơn, lẩm bẩm nói.

“Ta rót cho nàng, nàng ngoan ngoan đợi một lát.” Nói xong, hắc bước đi đến trước bàn tròn , rót giúp nàng một chén nước, sau đó đưa tới trước mặt của nàng .

Dạ Thủy Linh tiếp nhận cái chén từ bàn tay to ấm áp của hắc, đáp trả bằng nụ cười tươi, “Cám ơn ngươi!”

Xích Nhĩ Đa ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên nàng nhìn hắc cười, nụ cười của nàng thật sự đẹp quá..... Đẹp đến mức như là không thuộc về thế giới này.....

Nhìn vẻ mặt hắc quái dị, nàng lại lên tiếng nói: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì!” Tuy rằng chỉ là vài giây thời gian, hắc lập tức phục hồi tinh thần lại.

“Đã đói bụng chưa? Ta gọi người mang thức ăn đến.” Xích Nhĩ Đa nói.

“Không cần, bây giờ ta còn không đói bụng.” Nói đến đói, khiến cho nàng nhớ tới buổi tối ngày đó, lời nói đầy tà tứ của hắn nói hắn muốn ăn nàng

“Thật sự không đói bụng sao? Vậy được rồi! Nàng nghỉ ngơi trước, đợi một chút cùng dùng bữa tối với ta.” Đón lấy chén nước nàng đã uống xong, nhẹ nhàng đem nàng đỡ về nằm trên giường, sau đó động tác mềm nhẹ đắp chăn lại cẩn thận.

“Ừm!” Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu, nhìn hắn, ánh mắt vẫn không chịu nhắm lại.

“Mau nghỉ ngơi, bệnh mới có thể tốt nhanh hơn.” Xích Nhĩ Đa ngồi ở bên giường, khẽ vuốt những sợi tóc đen dài của nàng, đây là lần đầu tiên hắn đối với nữ nhân ôn nhu dịu dàng đến thế.

Giờ phút này nàng lại cảm giác được vô cùng hạnh phúc, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, hắn làm cho nàng có cảm giác an tâm.

Nàng không thể dối được chính mình, nàng thích hắn.

Nếu Thiệu Thủy Nguyệt kia nói muốn nàng thay nàng ta làm tròn vận mệnh của nàng ta còn đang dở, và Nguyệt lão gia gia kia cũng nói nhân duyên của nàng không phải ở hiện đại, vậy chứng tỏ những chuyện này, hai người ở hai thế giới bất đồng, nhưng vẫn có thể yêu nhau?!

Đừng nói nàng đến bây giờ đều vẫn không tìm được cái bạch ngọc hạng luyện kia, nói không chừng đã bị người khác mua đi rồi, cơ hội trở lại hiện đại cũng càng ngày càng nhỏ.....

Nàng yên lặng tận đáy lòng hạ đã quyết định quyết tâm.....

Từ giờ trở đi, nàng muốn lớn mật nhận tình yêu của hắn, lần này, nàng nhất định phải.....

Luyện ái thành công!

Suy nghĩ, suy nghĩ..... Nàng rơi vào cảnh mộng đẹp ngọt ngào.

Thấy một giấc mộng đẹp hương vị ngọt ngào, hy vọng, “Mộng “ có thể thực hiện.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Ads Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu vào những hạt tuyết còn vương trên những cành cây, thời tiết vẫn rét lạnh như cũ, lúc này tại một ngôi đình nghỉ mát tại hoa viên, hai nam nhân đang ngồi nói chuyện cùng nhau.

“Nhĩ Đa huynh, còn nhớ ước định trước cuộc săn thú chứ?” Cách Phở Tùng Trí nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nóng hỏi.

“Bỏn Vương đương nhiên nhớ rồi! Nói đi! Cách Phở huynh là muốn binh mã của bỏn Vương xuất chinh tấn công Trung Nguyên đi?” Hắn cẩn thận nghĩ đến, chuyện này không phải là không thể, chính là còn phải cùng Linh nhi nói một tiếng.

Chỉ thấy Cách Phở Tùng Trí nở nụ cười, tiếp theo lắc lắc đầu nói: “Nhĩ Đa huynh, lần này, ta không cần binh mã của huynh, ta muốn phi tử của huynh, Dạ phi.” Dung nhan tuyệt mỹ kia làm hắn nhớ mãi không quên.

Gương mặt xinh đẹp giống như tiên nữ hạ phàm.....

Hừ, Xích Nhĩ Đa sắc mặt đại biến, không nghĩ tới hắn thế nhưng lại đưa ra yêu cầu này, nếu không cần binh mã của hắn, chỉ là thực lực của Cách Tang quốc là không thể đánh thắng Trung Nguyên.

Thế nhưng hắn ta lại buông tay cho cơ hội hợp tác tốt như thế này, chỉ là vì muốn phi tử của hắn?

“Nhĩ Đa huynh yên tâm, ta chỉ là mượn Dạ phi một ngày là tốt rồi, mời nàng cùng bỏn vương tâm sự ngâm thơ, thưởng hoa, ta nghĩ Nhĩ Đa huynh sẽ không keo kiệt như thế chứ? Làm chi Vương của một quốc gia như huynh, phi tử càng nên hào phóng chút mới đúng a!” Nhìn vẻ mặt khó coi đến cực hạn của Xích Nhĩ Đa, tâm tình của Cách Phở Tùng Trí có vẻ đặc biệt khoái trá.

Xích Nhĩ Đa không nói, biểu tình còn lại là càng ngày càng ngưng trọng, quân vô hí ngôn, hắn làm sao có thể từ chối lời đã hứa?!

“Xem biểu tình này của Nhĩ Đa huynh là không muốn a? Lời này nếu truyền đi ra ngoài, mặt mũi huynh nên để đâu? Đừng nói bỏn Vương chỉ mượn một

ngày.....”Lời nói chỉ nói đến một nửa, đã bị ngắt lời.

“Được! Một ngày, đây là cực hạn lớn nhất của bốn Vương.”Tiếp theo ánh mắt chuyển sang lạnh như băng, “Nhưng ta cũng báo trước, nếu Cách Phở huynh dám chạm vào một cọng lông tơ của nàng,ta tuyệt đối không buông tha.” Lời nói cuối cùng hần gần như là nghiêng răng nói.

“Ha ha ha ha! Xem ra, Nhĩ Đa huynh của chúng ta là thật lòng yêu vị phi tử này , yên tâm giao cho ta, ta nhất định sẽ chiều cố nàng thật tốt.” Trên mặt tràn đầy ý cười.

“Thời gian bốn Vương sẽ thông báo cho Cách Phở huynh, bởi vì ái phi ngày hôm trước mới nhiễm phong hàn, có lẽ phải đợi vài ngày chờ nàng hoàn toàn kháng phục mới được.”

“Đó là đương nhiên, đến làm khách quý quốc đã lâu, đợi thêm một ít thời gian cũng không sao, bệnh nhanh khỏi mới là chuyện cần thiết nhất.”Hần tuyệt không che dấu ý đồ của hần đối với nàng .

Mà Xích Nhĩ Đa không phải nhìn không ra , trước tiên đành phải kéo dài mấy ngày .

“Tạm thời cứ như vậy đi , bốn Vương còn có việc, cáo từ trước .”Nói xong, Xích Nhĩ Đa phát tay rời đi, lại không chú ý tới, chân trước hần mới vừa đi, chân sau Tuyết Cơ lập tức bước ra.

Tuyết Cơ nhẹ nhàng bước đến ngồi vào chiếc ghế Vương thượng vừa ngồi, trên mặt mang tươi cười kiều mỵ.

Lúc này Cách Phở Tùng Trí ánh mắt lộ vẻ tà ác ,” Tuyết Nhi, nàng lại ở bên cạnh nghe lén a?”

Nàng che miệng cười trộm,”Đại Vương, Tuyết Nhi là đang giúp ngài a! Ngài tại sao có thể nói người ta như vậy .” Tuyết Cơ không phục chu cái miệng nhỏ nhắn,”Chúc mừng đại Vương a! Kế hoạch thành công!”

“Chuyện này đều phải cảm tạ người rồi! Nghĩ ra chủ ý tốt như thế , kế tiếp cần phải nhờ nàng rồi.” Lần này Tuyết Cơ nếu thật sự thuận lợi giúp hần đoạt được Dạ phi, hần nhất định sẽ ban thưởng ả ta thật hậu!

“Ha ha! Đại Vương đừng nói như thế , chúng ta cũng là theo nhu cầu a! Ta muốn là Vương thượng Xích Nhĩ Đa , mà đại Vương muốn là Dạ phi nương nương, nhất cử lưỡng tiện, ngài tốt ta cũng tốt a!” Chỉ cần nghĩ đến có thể cùng Vương thượng cùng một chỗ, sự bất an khi làm chuyện xấu bỗng chốc tan thành mây khói.

“Nói rất đúng! Nói rất đúng a! Sau khi thành công, người sẽ là của nàng, nàng cứ việc tìm đến bốn Vương lấy, ha ha ha ha.....”

Nàng đứng dậy, hơi hơi thi lễ nói:”Tạ đại Vương!”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Ads Giờ Dậy, Xích Nhĩ Đa đã làm xong công việc, về tới tẩm cung của hần .

Một bước vào nội phòng, hần liền nhìn thấy nàng đã thức dậy từ lúc nào đã thay sẵn y phục, toàn thân mặc một bộ màu hồng phấn của hoa son trà, váy dài chấm đất, tha thướt.

Bên dưới một đôi giày màu xanh ngọc bích hơi hơi lộ ra, trên đầu cài những cây ngân châm màu phi thúy, phối hợp một bộ hoa tai vòng cổ bằng ngọc bích, vừa đúng lúc hỗ trợ thêm nét diễm lệ của dung nhan kiều mị.

Đang ngồi ở trước đài trang điểm, nhìn ngắm bộ dạng mới mẻ của mình,đã sớm nghe thấy tiếng bước chân hần vào cửa , từ hình ảnh phản xạ trong gương đồng, thấy hần đứng ngây ngốc hơi giật mình ở đằng kia, chậm chạp không ra tiếng, nàng đơn giản bước đến gần hần, đi đến trước mặt hần.

“Sao vậy? Ta trang điểm thế này khó coi sao?”Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sức sống, thoát nhìn có tinh thần hơn, không giống buổi sáng tái nhợt.

Những thứ trang điểm cổ đại nàng đã nghiên cứu suốt toàn bộ buổi chiều! Nhưng mà kết luận cuối cùng là, đồ dùng ở hiện đại vẫn tốt hơn , hiệu quả cũng có vẻ rõ ràng.

Nghe thấy mỹ nhân hỏi như thế , hần mới hồi phục tinh thần lại, vươn bàn tay ôm nàng đi đến ngồi bên cạnh bàn.

“Là ai giúp nàng trang điểm như thế ?”Không thể phủ nhận, nàng thực sự rất đẹp, nhưng hiện tại quan trọng nhất là nên nghỉ ngơi thật tốt.....

Thấy biểu tình hắn có chút tức giận, nàng cười khẽ thề lười, "Là ta kêu Thúy nhi giúp ta lấy đến, người đừng trách nàng ta có được không?" Nằm vài ngày trên giường, không đứng dậy hoạt động chân tay, chỉ sợ thân thể sẽ bị tê liệt mất.

Cho nên sau khi tỉnh lại nàng phân phó tỳ nữ của nàng đến Xuân Tuyết các bảo Thúy nhi mang chút y phục xinh đẹp cùng vật phẩm trang sức lại đây, nhờ Thúy nhi hỗ trợ chỉ điểm, tự nàng trang điểm lấy.

Hắn không ủng hộ nói: "Nàng tốt nhất nên hảo nghị ngại thật tốt" Xích Nhĩ Đa cầm lấy cái chén hoa văn tinh xảo trên bàn rót cho nàng một chén nước.

Dạ Thủy Linh theo trong tay hắn tiếp nhận cái chén, "Cám ơn!" Nhẹ nhàng nhấp một ngụm lại nói: "Ta có hảo hảo nghị ngại a! Nhưng nằm lâu như vậy, cũng nên hoạt động một chút gân cốt đi!" Nàng cũng không muốn tay chân nàng bị xơ cứng a!

Hắn nhẹ nhàng liếc mắt về hướng nàng, khẽ cười, cười đến rất là tà ác, "Nếu nàng muốn hoạt động gân cốt, chờ nàng khỏe hơn một tý, chúng ta sẽ có cơ hội." Bàn tay xấu xa của hắn tà tứ vuốt nhẹ đùi nàng.

"Người....." Hắn thật sự thực tà ác a! Lúc nào cũng tìm cơ hội ăn đậu hủ của nàng, nàng vươn tay để lại bàn tay không an phận bắt đầu lần mò giữa hai chân nàng.

"Ha ha ha ha....." Nhìn thấy bộ dáng giận dữ mặt đỏ tai hồng của nàng, làm cho hắn không nhịn được ý cười.

Nàng tức giận nói: "Người cười cái gì cười a!" Đáng giận! Ác ma này dám cười nàng.

"Không, không cười cái gì." Thoáng chốc hắn cố đè nén xúc động muốn cười to, nhưng mà khóe miệng cũng không tự chủ được cứ nhếch lên. "Bữa tối có ăn chút gì không? Mới vừa rồi ta đã bảo thị nữ đi làm chút gì đó, đợi lát nữa sẽ mang tới." Hắn thanh thanh yết hầu, giả giống như đứng đắn nói.

Hừ! Có ý nói sang chuyện khác, nghĩ đến nàng không biết sao? Nhưng nàng là đến từ tương lai cô gái xinh đẹp thông minh vô địch a!

Nàng lạnh nhạt đáp lại, "Àn....." Bởi vì nàng hoàn toàn không biết cổ đại có những thứ thức ăn gì, cho dù nàng nói món nàng thích ăn, bọn họ cũng sẽ không biết làm.

Có cơ hội nàng nhất định sẽ làm một ít món của thế kỷ hai mươi mốt mời hắn nếm thử, để cho vị Vương thượng cao cao tại thượng này biết, món ăn ngon nhất là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Ads Sau một lúc lâu, một bàn đầy thức ăn còn nghi ngút khói, được một tỳ nữ kính cẩn dâng lên, có canh hương đậu, gà nướng ngũ vị, tôm chiên cánh hoa hồng, còn có đậu đỏ tương tư trà.....

Oa! Xem ra đầu bếp nữ nơi này cũng không thua gì đầu bếp ở thế kỷ hai mươi mốt a! Mỗi một bàn thoạt nhìn đều sắc, hương, vị đầy đủ.

Nhìn thiên hạ bên cạnh cứ mãi nhìn chăm chăm vào các món ăn mà ngơ ngẩn, hoàn toàn không có ý định muốn ăn cơm, hắn yêu thương vươn tay gấp một miếng thịt gà ngũ vị để vào bên trong bát của nàng, "Còn nóng mau ăn đi."

"À! Vâng....." Dạ Thủy Linh bưng bát cơm lên, ăn từng miếng nhỏ.

Tuy rằng nhìn qua trông rất ngon miệng, nhưng nàng hoàn toàn không có chút ý định thêm ăn, không biết có phải bởi vì sinh bệnh hay không, nên những món ngon trước mắt hoàn toàn không hấp dẫn nàng chút nào.

Hắn cũng chú ý tới, "Không hợp khẩu vị nàng sao?" Nhìn thấy dáng vẻ ăn uể oải của nàng, dường như không được ngon miệng cho lắm.

Dạ Thủy Linh nhẹ lay động lắc đầu, sau khi cầm chén thả xuống dưới, "Thức ăn ngon lắm, chính là....." Nàng ăn không ngon.

"Ừm! Vậy ăn dưa hấu chung thì như thế nào? Đó là hoa quả hiếm có vào ngày mùa hè mới có, tại phương Bắc rét lạnh này phi thường hiếm thấy, mấy ngày trước đây là cống phẩm phía nam đưa tới, lúc trưa ta đã sai người chế biến, bây giờ chắc có lẽ đã dùng được."

Nói xong, Xích Nhĩ Đa thét ra lệnh với tỳ nữ đang hầu ngoài cửa, lệnh cho người ta đi lấy dưa hấu chung đến.

“Dưa hấu chung”. Đó là hỗn hợp của dưa hấu cùng với các loại hoa quả và thực phẩm khác gồm: gà, chân giò hun khói, hạt sen tươì, long nhãn, hồ đào, hoa tử, hạnh nhân..... Trộn tất cả mọi nguyên liệu với nhau đem chưng cách thủy dùng lửa nhỏ để đun, đun vài canh giờ, hương vị ngon mát vô cùng tinh khiết.

Trong đầu của nàng đều là dấu chấm hỏi, “Cái gì? Ngươi nói đó là cái gì?” Nàng từ trước đến giờ chưa từng nghe qua a!

“Lát nữa nàng ăn sẽ biết.” Hắn cười đem một miếng thức ăn bỏ vào trong miệng chậm rãi nhấm nuốt.

“Vâng.....”

Thừa dịp này, hắn cũng nên nói cho nàng biết,” Linh nhi..... Có chuyện này ta muốn cùng với nàng.” Đáng chết! Hắn không muốn để cho Linh nhi của hắn cùng tên kia ở chung một mình .

“Hả?”Hắn muốn nói chuyện gì với nàng a? Chưa từng thấy qua biểu tình hắn ấp a ấp như vậy ư .

“Còn nhớ chuyện cùng Cách Phổ Tùng Trí đánh cược không?”Hắn có chút tức giận lại có chút gian nan hỏi.

Nội tâm hắn đang đấu tranh, nếu đã đáp ứng rồi, làm sao có thể nào bội ước.....

Nhưng hắn lại không muốn Linh nhi của hắn đi cùng bất cứ tên gia hỏa chết tiệt nào.....

“À! Ngươi nói đánh cược a! Ta đương nhiên còn nhớ rõ!” Nhưng mà, chuyện này cùng chuyện hắn định nói với nàng có liên quan gì sao?

“Săn thú là hắn thắng, đến nỗi điều kiện..... Sáng nay hắn đã tìm đến ta để nói.”

“Ừm! Vậy hắn nói gì?” Hắn đã xảy ra chuyện gì? Biểu tình càng ngày càng kỳ quái .

“Hắn nói..... Muốn nàng bồi hắn một ngày.” Nói ra câu này, biểu tình của Xích Nhĩ Đa gần như là dữ tợn .

Trời ạ , nàng tròn to hai tròng mắt, hoàn toàn không thể tin điều mình nghe được , “Cái gì? Ngươi nói cái gì, nói lại một lần nữa?”Không thể nào! Cách Tang Vương kia thể nhưng lớn mật như thế , như thế chẳng khác nào cướp thê tử thôi! Không đúng, nhưng nàng là phi tử, hắn là tranh phi mới đúng.

Nàng đã là phi tử người ta , hắn dám còn đưa ra loại yêu cầu này , hắn xem nàng là cái gì a?!

“Hắn nói chỉ là hy vọng nàng có thể bồi hắn tâm sự một ngày, đối thơ, thưởng hoa, và chơi cờ.....” Ngày đó hắn phải âm thầm chú ý nhất cử nhất động của Cách Phổ Tùng Trí , để cho hắn không có cơ hội xuống tay đối với Linh nhi của hắn .

Nàng chịu không nổi liếc một cái xem thường.” Lời nói của tên kia có thể tin sao?”Bất đắc dĩ thở dài một hơi nói:”Được rồi! Ngươi đã đáp ứng rồi, ta sẽ đi.” Bởi vì là hắn, là tên mà làm nàng vừa vui vừa thấy ghét cho nên nàng đáp ứng.....

Dù sao, đối phó cái loại thư ca này , nàng ở hiện đại là sở trường nhất .

“.....” Linh nhi hắn đáp ứng rồi? Nhanh như thế Hắn cười khỏ nói không nên lời nói.

“Xảy ra chuyện gì? Ngươi không phải ghen nên không muốn ta đi chứ?” Chỉ cần nghĩ đến hắn có khả năng bởi vì Cách Phổ Tùng Trí mà ghen, nội tâm nàng liền vui sướng không hiểu nổi.

Hắn phủ nhận nói:”Sao có khả năng, bản Vương làm sao có khả năng ghen với tên kia.” Đơn giản hắn ngoảnh mặt sang một bên, không nhìn tới nàng, đương nhiên cũng không phát hiện vẻ mặt nàng đang cười trộm .

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Ads Cứ như vậy..... Dạ Thủy Linh bệnh cũng một ngày một tốt hơn.

Cùng Cách Phổ Tùng Trí ước định ngày cũng càng ngày càng gần .

Cuối cùng, ngày ước định đến.....

Dạ Thủy Linh mặc một thân quần áo trắng thanh nhã cũng vậy dài nguyệt sắc, mái tóc đen dài được búi gọn thanh nhã ở sau đầu, xiêm y tha thướt sinh động như mây bay nước chảy lưu loát, nhìn giống như tiên nữ hạ phàm đang thướt tha trong gió.

Cuối cùng tỷ nữ thân cận của nàng khoác thêm chiếc áo choàng lông cáo lên người nàng.

“Tiểu thư.....” Thúy nhi biết nàng hôm nay sẽ đến bồi người đáng ghét kia suốt cả ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lo lắng nhăn nhó.

Dạ Thủy Linh vừa xoay người liền nhìn thấy nàng ta như ăn phải trái khổ qua đắng ghê, cười nói: “Mặt người như thế là sao nha! Đừng lo lắng, đâu phải ta chưa từng trải qua, đối phó loại háo sắc này kinh nghiệm ta có thừa nha!”

“Nhưng là.....” nàng chỉ là thực lo lắng thôi! Người tên Cách Phở gì đó, nghe bên ngoài đồn đại nhiều như vậy, nàng làm sao có thể yên tâm để cho tiểu thư một mình đi phó ước.

“Đừng nhưng là , thời gian không còn sớm nữa , chúng ta xuất phát đi!” Cách Phở Tùng Trí cùng Xích Nhĩ Đa đều ở hoa uyển chờ nàng a!

“ Vâng.....” Thúy nhi không biết làm thế nào đành dìu nàng bước ra khỏi Xuân Tuyết các.

Năm phút đồng hồ sau.

Nàng đúng hẹn đi vào Bách Hoa đình.

Lúc này đang ngồi ở trong đình Xích Nhĩ Đa cùng Cách Phở Tùng Trí đều nhìn thấy nàng.

Dạ Thủy Linh còn lại là hào phóng ngồi giữa hai nam nhân .

“Dạ phi nương nương danh bất hư truyền, xinh đẹp tựa thiên tiên, Cách Tang Vương ta thật là có phúc khí có thể cùng mỹ nhân ở chung một ngày, kiếp này không còn mong gì hơn thế nữa .” Tục ngữ nói; Chết dưới hoa mẫu đơn , thành quỷ cũng phong lưu.

“ Là Cách Tang Vương quá đề cao tiểu nữ tử.” Thuyết khách lời nói khách sáo cũng là sở trường của nàng nha! Chẳng qua cá tính của nàng không thích quanh co lòng vòng.

“ Ha ha! Nương nương khiêm tốn !”

Xích Nhĩ Đa không nói một câu nhìn Linh nhi hần cùng tên kia, người một lời ta một ngữ , trong lòng có một ngọn lửa giận không tên đang bùng cháy..... Mười ngón tay hần cũng nắm chặt thành quyền đầu.

Đương nhiên, Dạ Thủy Linh đương nhiên cũng phát hiện hần tức giận,” Phu quân, nơi này liền giao cho ta đi! Yên tâm đi làm việc của chàng đi!”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi hần phu quân, vì không cho hần càng xem càng ghen, trước tiên tìm cách cho hần rời khỏi đây là phương pháp tốt nhất, còn tên heo háo sắc này nàng sẽ đối phó .

Ánh mắt Xích Nhĩ Đa nhìn nàng thâm thúy, không hề có biểu tình gì , cũng chưa nói một câu.

Hai người giống như là rất ăn ý , dùng ánh mắt có thể biểu hiện ý tứ trong lòng nhau, nàng biết hần lo lắng, cho nên nàng tặng hần một nụ cười trấn an.

Đây là ngay từ đầu đã nói một lời của hần nói ra tứ mã nan truy, “Các người chậm rãi tán gẫu, bản Vương còn có việc, đi trước một bước .” Nói xong hần liền đứng dậy rời đi.

“ Nhĩ Đa huynh đi thông thả.....” Cách Phở Tùng Trí cười nhìn theo hần rời đi.

“ Tất cả các người đều lui ra.” Hần liếc đám tùy tùng một bên , chỉ còn lại có hai người bọn họ ở chung một mình .

“Đại Vương, hôm nay muốn bản phi cùng ngài làm gì đây?” biết ý đồ hần bảo mọi người rời khỏi, ánh mắt nàng để lộ ra tia sắc bén lợi hại quang mang.

Thiên a , hần không an phận đại chương liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé non mịn bóng loáng của nàng , mặt mang vẻ dâm loạn nói:”Nhìn nàng muốn làm cái gì chúng ta liền làm cái đó đi !”

Cảm giác ghê tởm làm cho Dạ Thủy Linh có chút buồn nôn, nhanh chóng rút ra bàn tay nhỏ bé bị hần cầm ,”Chúng ta đây ngâm thi như thế nào?” nàng tùy ý tìm một lý do nói.

“ Được! Tiểu mỹ nhân nói cái gì cũng được!” Hần tà ác cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Ads “Tốt lắm, ta mở ra đầu.” Đừng nói nàng khi dễ người khác, nơi này là Đường triều, như vậy liền đối thi Đường triều tốt lắm, “Hiện tại là trời đông giá rét, như vậy ta trước hết lấy chủ đề có liên quan đến mùa đông nhé.”

Ân..... Làm cho nàng ngẫm lại, trước kia lão sư đã dạy

Không nghĩ tới hôm nay lại có công dụng như thế này, biết thế nàng sẽ chăm chú thêm 1 ít nữa.

“Khụ khụ!” nàng thanh thanh yết hầu nói: “Ngàn sơn chim bay tuyết, vạn kinh nhân tung diệt.....”

Lời vừa thốt ra, ngay cả nàng đều muốn nở nụ cười, nếu so với trình độ của một quốc gia như hần thì.....

“Cô thuyền thoa lạp ông, độc điệu hàn giang tuyết.” Cách Phổ Tùng Trí dễ dàng liền đối ra câu tiếp theo ,

(thơ của Liễu Tông Nguyên ý nghĩa: Phiên âm Hán-Việt:

Giang tuyết

Thiên sơn điệp phi tuyết,

Vạn kinh nhân tung diệt,

Cô chu thoa lạp ông,

Độc điệu hàn giang tuyết.

Dịch nghĩa:

Tuyết trên sông

Giữa ngàn non, chim bay bóng tuyết mù trời.

Trên vạn nẻo đường tắt, dấu vết người vắng hần.

Thuyền lẻ loi có ông già mang nón lá áo tơi,

Một mình ngồi câu trên dòng sông đầy tuyết lạnh.

Tản Đà dịch thơ:

Nghìn non mất bóng chim bay,

Muôn con đường tắt dấu giày tuyết không.

Kìa ai câu tuyết bên sông,

Áo tơi, nón lá, một ông thuyền chài.

“Tiểu mỹ nhân, nàng không cần nương tay với ta, tuy ta không phải là người trung nguyên, nhưng ta cũng từng đọc qua một ít văn võ thi từ hoặc là kinh văn bí kíp.”

Thật là, như vậy cũng không làm khó được hần! Vậy mà nàng còn hảo tâm, nên tìm một đề tài thật khó mới được.

“Sẽ cái phòng ốc sơ sài mình tốt lắm,” Lân này có vẻ khó hơn a!”

“ sơn không ở cao, có tiên tắc danh, thủy không ở thâm, có long tắc linh, tư là phòng ốc sơ sài, duy ngô đạo đức cao sang, khổ ngân thượng giai lục, thảo sắc nhập liêm thanh, đàm tiểu có học giả uyên thâm, lui tới vô bạch đình.”

(Câu thơ này trong truyện Tam Quốc Chí, ta chỉ biết thế vì ta ko đọc truyện này.)

Hi hi! Lân này hần nhất định sẽ không xong đâu.

Không nghĩ tới Cách Phổ Tùng Trí chỉ cười thoải mái đối ra nửa đoạn sau, “*Có thể điều tổ cầm, duyệt kim kinh, vô ti trúc chi loạn nhĩ, vô công văn*

chi lao đi, Nam Dương Gia Cát lô, Tây Thục tử vân đình, Khổng Tử vân: Gì lâu chi có?”

Trời ạ! Tên đến từ Tây Vực này cũng quá lợi hại đi! Như vậy cũng không hạ được hắn, như thế thì nàng đành phải sử dụng tuyệt chiêu của nàng!

Này cam đoan hắn tuyệt đối sẽ không, vừa suy nghĩ, Thủy Linh cũng không nhịn được khẽ nhếch môi cười đắc ý.

Mà hắn cũng tự tin tràn đầy chờ tiểu mỹ nhân ra đề tiếp theo.

“Nhanh sói nguyệt, y nhân tiểu tụy, ta nâng chén, uống cạn phong tuyết, là ai đánh nghiêng kiếp trước quý, nhạ bụi bậm thị phi, duyên tự bí quyết, trải qua luân hồi, ngươi khóa mi, khắc hồng nhan gọi không trở về, ngay cả sử sách đã muốn thành tro, ta yêu bất diệt, phồn hoa như ba ngàn chảy về hướng đông thủy, ta chỉ thủ nhất biểu yêu hiểu biết, chích luyện ngời hóa thân điệp.....”

Bài hát này nàng dùng để hát, bài này của Châu Kiệt Luân phát như tuyết, ca từ của thế kỉ 21, nếu hắn đối được thì thật sự nàng không còn lời nào để nói.

“Sao rồi, câu này có thể làm khó được Vương gia ngài không!” Đối phó với tên sắc trư này nàng không thể không gian trá một chút.

Chỉ thấy hắn ánh mắt hơi nhíu, “Có câu đối như thế này sao?” Tại sao hắn cũng chưa nghe qua, là ý gì a?”

“Ha ha! Nói ngài cũng không biết, phó từ là.....” Nàng tiếp tục đem nửa câu hát tiếp theo đọc xong.

“Ngươi phát như tuyết, sắc đẹp ly biệt, ta dâng hương cảm động ai, yêu Minh Nguyệt, làm cho nhớ lại sáng tỏ, yêu ở dưới ánh trăng hoàn mỹ, ngươi phát như tuyết, bay tán loạn nước mắt, ta chờ đợi thương lão ai, hồng trần tụy, vì huân năm tháng, ta dùng không hối hận, khắc trọn đời yêu của ngươi bi.”

Tiếng hát vừa dứt, tiếng vỗ tay vang lên, Cách Phở Tùng Trí vì nàng vỗ tay, “Hay! Vô cùng hay, người đã đẹp tiếng hát còn đẹp hơn.”

Á! Đó là ca khúc viết hay mới đúng, nếu hắn đi đến hiện đại, hắn sẽ phát hiện người khác hát so với nàng dễ nghe hơn nhiều mà.....

Cứ như vậy, bọn họ Vừa đối thi vừa ngắm hoa, tiếp theo là nói chuyện phiếm, chơi cờ.....

Cuối cùng, hắn cuối cùng vẫn là lộ ra bản tính.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta đối thi, ngắm hoa, chơi cờ mọi thứ đều chơi đùa, không bằng..... Nàng cùng Vương đến Đông Phong lâu đi! Bồn Vương mang theo rất nhiều báu vật từ Tây Vực đến, cùng bốn Vương đến đó tham quan nếu nàng thích thứ gì ta sẽ tặng nàng được không?!” Trong tâm của Cách Phở Tùng Trí đã có những toan tính tà ác.

Hừ! Nàng đã biết, hắn sẽ không đơn giản chỉ mang nàng ngắm hoa đối thi không thôi, tuyết đối có quý kẻ.

Trong mắt Dạ Thủy Linh lộ ra khinh thường quang mang, nhưng mà vẫn phải đồng ý, bàn tay nhỏ bé vô ý thức xoa trên đùi chính mình lạnh như băng, một chút không để hắn thấy tia hoang mang cảnh giác trong mắt nàng.

Nàng nhìn hắn rốt cuộc suy nghĩ muốn làm cái trò quỷ gì

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Ads Bên kia, Xích Nhĩ Đa phái Hắc Bạch song sát từ một nơi bí mật gần đó quan sát nhất cử nhất động của hai người, thông báo cho hắn biết bất cứ lúc nào.

Hắn ở trong thư phòng, trong tay tuy rằng lấy kinh thư như là đang đọc, trên thực tế tâm tư của hắn sớm bay về phía Dạ Thủy Linh.

Chờ đợi Hắc Bạch song sát hướng hắn báo cáo tình huống mới nhất

Đúng lúc này, một thân ảnh thướt tha xuất hiện trước án thư của hắn.....

Xích Nhĩ Đa ngẩng đầu, ngoài ý muốn nhìn người xuất hiện trước mắt, “Tuyết Cơ? Ngươi sao lại ở chỗ này?”

“Người ta nhớ Vương thượng thôi! Vương thượng sao có thể vô tình như thế, nói đem người ta đưa cho Cách Tang Vương sẽ đưa.” Thanh âm nồng nịu của nàng ta như không xương, đi đến bên cạnh Xích Nhĩ Đa.

“Người không nên xuất hiện ở trong này.” hần mặt không chút thay đổi nói.

“Người ta đặc biệt pha riêng cho Vương thượng một ly trà Ngọc Loa Xuân mà Vương thượng thích uống, vẫn còn nóng ngai uống một ngụm đi!”

Không ai biết nàng sớm cùng Cách Phở Tùng Trí thông đồng , ở trong trà hạ dược, bọn họ theo như nhu cầu.

Cách Tang Vương sớm biết Xích Nhĩ Đa sẽ có phòng bị, cho nên bảo nàng nghĩ biện pháp bám trụ Xích Nhĩ Đa, cho Cách Tang Vương không có trở ngại để hần có thể làm chuyện hần muốn với Dạ Thủy Linh .

Xích Nhĩ đa nghi hoặc nhìn Tuyết Cơ, tại sao nàng ta vào lúc này bỗng nhiên trở nên hào tâm như thế, ngay tại thời điểm mẫn cảm như thế này, nhất định có âm mưu gì .

Tuyết Cơ nhìn ra Xích Nhĩ Đa không tin nhiệm cùng phòng bị, thế là mở miệng nói:”Sao vậy? Chẳng lẽ Vương thượng sợ nô tì hạ độc ở trong trà ?”

“Người đã không còn là thiếp của bổn Vương .”

Những lời này trong tai nàng ta lúc này thực sự châm chọc đến chói tai, cách đây không lâu, nàng ta vẫn là nữ nhân được sủng ái nhất trong tòa hậu cung này, nay, bởi vì tiện nhân Dạ Thủy Linh kia , nàng đột nhiên trở thành lễ vật mang tặng ra bên ngoài.

Nàng ta thật hận, nàng ta không cam lòng, cho nên mới muốn liên hợp cùng Cách Tang Vương dạy cho Thủy Linh một bài học.

“Được! Nếu Vương thượng không tin Tuyết Nhi, vậy Tuyết Nhi uống một ngụm trước để chứng minh.” Thế là nàng ta rót một tách, nhẹ nhàng nhấp một ngụm

“Vương thượng, lần này có thể yên tâm chứ? Nếu thực sự có độc , Tuyết Nhi sẽ là người bị độc chết đầu tiên.”Nói là như thế , kỳ thật trước khi nàng ta đến đây cũng đã đoán trước được hần sẽ có nghi ngờ, cho nên đã uống vào một viên giải hoàn đan của Cách Tang Vương , nàng ta mới dám làm như vậy.

Loại dược mà nàng ta hạ trong trà kì thật là một loại cỏ, là Cách Tang Vương từ Tây Vực mang đến , loại cỏ trùng này trải qua mười loại kì độc dược thảo đào tạo mà thành, công thức chế tạo vô cùng phức tạp, còn phải đúng một canh giờ cấp cho nó một ít máu tươi.

Sau khi hạ chú, đem cỏ trùng này tán ra thành phần, người bị trúng cỏ khó mà có chú để giải cỏ.

Lần này Cách Tang Vương mang cỏ phần tên là Vong tình cỏ, tên như ý nghĩa chính là quên đi người mà mình thương yêu nhất, cỏ này cùng Vong tình đan có điểm khác nhau, người bị trúng cỏ sẽ không lập tức quên đi người mình yêu nhất, mà là sẽ chậm rãi , chậm rãi , mất đi cảm tình cùng trí nhớ đã có với người đó, nên cách giải cỏ cũng không phải dễ phá giải.

Cuối cùng, khi nhìn thấy người mình yêu nhất sẽ trở nên hận thấu xương, trở mặt thành thù, yêu càng sâu đậm,hận sẽ càng thêm nặng.

Cách Tang Vương đem cỏ trùng phần này giao cho Tuyết Cơ , đặc biệt còn tặng thêm một ít thuốc mê đặc biệt nặng,như vậy có thể cho Xích Nhĩ Đa mê man vài canh giờ, để cho Nhĩ Đa không thể phá hư chuyện tốt của hần.

“Mời!” Nàng ta đem cái chén chuyển qua trước mặt hần,” Đây là một phen tâm ý của Tuyết Nhi , xem như cảm tạ Vương thượng trước kia chiếu cố còn có yêu thương Tuyết Nhi , cho nên nhân lúc còn nóng hãy uống đi!”

Thấy Tuyết Cơ uống xong không có việc gì, hần bình tĩnh tiếp nhận cái chén trong tay nàng , những lời hần vừa nghe không thấy có gì ẩn ý, nhưng hần vẫn không thể lơ lửng để phòng.

Lúc Xích Nhĩ uống một ngụm trà lập tức dùng chân khí phong bế tất cả các huyết đạo trọng yếu khắp toàn thân, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, độc tố sẽ không thể công tâm một cách nhanh chóng, hần sẽ có thời gian đem độc bức ra bên ngoài cơ thể.

Tuyết Cơ mắt lộ ý cười nhìn Xích Nhĩ uống một ngụm trà, Vương thượng ơi Vương thượng, tất cả những chuyện này đều là ngài tạo thành , đừng oán ta, ta cũng không nguyện ý làm như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Ads Nàng làm như thế , tất cả đều chính là bởi vì nàng quá yêu Vương thượng

Và một oán niệm, Tuyết Cơ nàng không chiếm được , người khác cũng đừng hòng chiếm được.

Nhất là tiện nữ nhân Dạ Thủy Linh kia .

“Vương thượng, xem sắc mặt ngài không tốt lắm, nghe nói Dạ phi nương nương trước đây vài ngày rơi xuống nước bị phong hàn, là Vương thượng ngày ngày đêm đêm ở cạnh bên chăm sóc.”

“Tuyết Nhi biết Dạ phi nương nương hiện tại là tân sủng, nhưng Vương thượng cũng nên quan tâm đến Long thể! Nếu Long thể cũng ngã bệnh, vậy toàn bộ dân chúng trên dưới của Xích Lung Quốc sẽ như thế nào đây?” Thân thể Tuyết Cơ mềm mại đáng yêu gần như nằm trong lòng Xích Nhĩ Đa.

“Linh nhi tuyết đối không phải tân sủng, hiện tại không phải, sau này cũng sẽ không ! Nàng là ái phi của bốn Vương .” Hắn không hề phủ nhận, tự mình xác nhận hắn đã yêu thương nữ nhân đã làm cho hắn vừa yêu vừa tức này.

Yêu? Ờ đi theo bên cạnh Vương thượng lâu như thế, nàng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Vương thượng nói qua một câu yêu với nàng , dựa vào cái gì? Tiện nhân kia dựa vào cái gì?

Trong lòng Tuyết Cơ âm thầm gào thét, cừ hận dần dần bao phủ lý trí của nàng ta.....

Nàng ta tựa lên cánh tay Xích Nhĩ Đa nói:” Đúng vậy, Vương thượng nói rất phải, đến đây, đến nhuyển tháp nằm nghỉ trong chốc lát đi! Nếu không thể lực sẽ giảm sút.” Ý định, khi hắn nằm xuống, tác dụng của cổ được lập tức sẽ phát tác .

Mà Xích Nhĩ Đa cũng không cự tuyệt, hắn liền thuận theo ý của ả ta, tựa người vào nhuyển tháp nằm nghỉ.

Hắn chậm rãi khép đôi mắt như chim ưng lại, trong lòng luôn luôn có một dự cảm xấu, không biết nữ nhân này rốt cuộc đang giờ trò quỷ quái gì, trước hết hắn án binh bất động, để cho Tuyết Cơ nghĩ đến hắn thật sự đã ngủ.

Tuyết Cơ ở ngay bên cạnh Xích Nhĩ Đa lẳng lặng chờ đợi, mãi đến một lúc lâu sau, ả ta thử lay lay Vương thượng.....

“Vương thượng..... Vương thượng? Đang ngủ sao?” Thanh âm ả mềm nhẹ ở bên tai hắn kêu to .

Thẳng đến khi xác định thuốc ngủ đã phát tác, hắn đã muốn hoàn toàn mất đi ý thức là lúc, khóe miệng của ả chậm rãi nhếch lên.

“Không bao lâu nữa, Vương thượng lại là của ta.” Trong mắt Tuyết Cơ tràn đầy ý cười tà ác , nhưng Xích Nhĩ Đa hoàn toàn không phát hiện.

Bốn Vương lại là của nàng ta? Nữ nhân này rốt cuộc đang nói cái gì?

Bởi vì che lại mấy huyết đạo trọng yếu ở toàn thân hơn nửa nội công Xích Nhĩ Đa thâm hậu, cho nên thuốc ngủ Tuyết Cơ hạ trong trà hoàn toàn không có tác dụng đã bị hắn hoàn toàn hóa giải.

Giả vờ ngủ, hắn hoàn toàn đem những lời nói của Tuyết Cơ nghe nhất thanh nhị sở.....

Trong lúc ả đang đắc ý, khi chủ ý của ả thành công thuận lợi , cửa phòng vội vàng bị Bạch Sát dùng sức mở ra.

Vẫn chưa thấy rõ tình huống bên trong phòng, Bạch Sát vội la lên:” Không tốt Vương thượng..... Dạ phi nương.....” Khi nàng mới nói đến một nửa , nàng mới nhìn đến người đứng trước mắt không phải Vương thượng mà là Tuyết Cơ.

Định thần xuống dưới, thế này mới phát hiện không khí không tầm thường làm cho toàn thân nàng đề phòng.”Ngươi? Ngươi sao lại ở đây?” Đây là thư phòng Vương thượng , ngoài các quan đại thần trong hoàng cung đến bẩm báo tình hình trọng đại mới tiến vào, hơn nữa Tuyết Cơ đã không phải là nữ nhân của Vương thượng, theo lý thuyết không nên xuất hiện tại đây.....

Trong lúc đang tự hỏi đồng thời Bạch Sát thế này mới nhìn thấy Vương thượng đang nằm trên nhuyển tháp.

Nghe thấy Bạch Sát chất vấn, Tuyết Cơ khí định thần nhàn nói:” Tuyết Nhi chỉ là cảm tạ Vương thượng mấy năm qua yêu thương cùng sủng nịch đối với Tuyết Nhi , nên đặc biệt pha một ấm trà Ngọc Loa Xuân mà Vương thượng thích uống nhất mang đến, không có ý tứ gì khác.” Ánh mắt dần dần nheo lại, “ngược lại, Bạch Sát ngươi vội vàng xông tới nói không tốt như thế , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây?”

Nếu ả đoán đúng , nhất định là tìm Vương thượng nói chuyện Dạ Thủy Linh bị Cách Phổ Tùng Trí cấp.....

“Sao ngươi lại có lòng tốt như thế ? Trước kia ngươi đi theo bên cạnh Vương Thượng, cũng không thấy ngươi từng rót qua một ly trà cho Vương thượng uống, thế mà bây giờ như thế , nhất định có vấn đề.” ,” Vương thượng! Vương thượng, Bạch Sát có chuyện quan trọng muốn là bẩm báo.”

Tuyết Cơ nhìn thấy , lập tức vươn tay đem nàng kéo đến một bên,” Suy! Vương thượng mệt mỏi, đang nghỉ ngơi, có chuyện gì chờ một lát ngài ấy tỉnh lại rồi nói sau!” ả tuyết đối không để cho Bạch Sát phá hư kế hoạch của ả.

“Ngươi! Là ngươi đúng hay không? Rốt cuộc đã làm gì Vương thượng ?” Trong lúc Bạch Sát phát hiện không thích hợp , muốn rút phổi kiểm trên lưng ra , động tác Tuyết Cơ so với nàng nhanh hơn một bước.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Ads Lấy tốc độ sét đánh không kịp bung tai , Tuyết Cơ lấy ra gói thuốc giấu ở cổ tay áo , đem toàn bộ số thuốc bột màu trắng tung về hướng Bạch Sát vẫn chưa kịp phòng bị .

Bởi vì tiếp xúc gần gũi , làm Bạch Sát hít vào bột phấn màu trắng , sau đó toàn thân mềm nhũn vô lực ngã xuống, tuy rằng còn có ý thức, nhưng thân thể đã mất đi năng lực hành động .

“ha ha ha ha! Ngươi đã trúng Thập hương nhuyễn kinh tán của ta , có phải cảm thấy toàn thân chính mình hư nhuyễn vô lực hay không ?! Vì không để ngươi phá hư kế hoạch của ta, ngươi cùng Vương thượng cùng nhau đợi ở chỗ này đi! Ba canh giờ sau là có thể khôi phục tự do .” Lúc này ả đã dần dần từ mất đi lý trí mà chuyển sang điên cuồng.

“Cái gì..... Cái gì? Ngươi rút cuộc vì cái gì muốn làm như thế ? Vương thượng đâu! Ngươi đã làm gì với ngài ấy?” Bạch Sát trước mặt kệ an nguy của bản thân mình, một lòng lo lắng nữ nhân điên sẽ làm ra chuyện gì thương tổn Vương thượng .

“Vì cái gì? Vậy ngươi phải đến hỏi Dạ phi nương nương của các ngươi a! Vì cái gì muốn tới theo ta tranh giành Vương thượng, đến nỗi Vương thượng đã.....” ả là lướt đi đến bên cạnh nhuyễn tháp, ầu yếm khuôn mặt hần nói: “Không có việc gì , ta chỉ là ở trong trà hần bỏ thêm một ít bột thuốc mê,vài canh giờ sau, Vương thượng sẽ thanh tỉnh , chính là sẽ chậm rãi , quên con tiện nhân kia...” Mỗi khi ả nói đến Dạ Thủy Linh , ánh mắt luôn để lộ ra niềm oán hận.

“Cái gì..... Ngươi nói Vương thượng sẽ quên ai?” Kinh hoàng khi Tuyết Cơ vừa nói như thế , nàng không cần nghĩ cũng biết đây là một âm mưu, chẳng lẽ, ả cùng Cách Tang Vương đã liên hợp, sử dụng kế điệu hổ ly sơn , như vậy Dạ phi nương nương không phải càng nguy hiểm hơn sao.

“Tuyết Cơ! Ngươi sao có thể làm như thế”

“Hừ! Vì cái gì không thể, bởi vì ta thương ngài ấy ! Vương thượng là chỉ riêng một mình ta..... Chỉ cần Vong tình cổ kia phát huy tác dụng, Vương thượng sẽ không muốn gặp thậm chí sẽ không còn yêu con tiện nhân kia.” ả bắt đầu làm bầm bầu vú đứng lên.

“Ta yêu ngài ấy như vậy , tại sao ngài ấy lại nhẫn tâm mang ta đi tặng cho người khác chứ.....” ả nhìn đôi mắt nhắm nghiền kia cười ngây ngốc. “Ta muốn Vương thượng yêu ta giống như ta yêu ngài ấy.... Giống như trước kia vậy...” Lúc không có Dạ Thủy Linh xuất hiện.

Nàng có thể cùng Vương thượng ngày ngày sênh ca, hàng đêm hoan ái.

Đúng lúc này, Xích Nhĩ Đa mở đôi mắt, ngồi bật dậy, ánh mắt hung ác nhìn Tuyết Cơ.

“Ngươi thực sự vô cùng âm hiểm, uống công trước kia ta đối đãi với ngươi như thế nào.”

Tuyết Cơ nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm của Vương thượng , bị dọa chậm rãi xoay người, không dám tin trông lớn hai tròng mắt.

“Vương..... Vương thượng? Sao có khả năng? Điều này không có khả năng a..... Ta rõ ràng đã hạ phấn mê, canh giờ còn chưa tới, sao có khả năng tỉnh nhanh như thế” ả không thể tin được chuyện trước mắt .

“Bởi vì bản Vương hoàn toàn không trúng được ngươi hạ, từ trước lúc uống xong chén trà có vấn đề kia của ngươi , bản Vương cũng đã che lại các đại huyết trọng yếu toàn thân, sau đó nằm trên nhuyễn tháp vận hành chân khí đẩy chất độc ra bên ngoài có thể.”

“Cái gì?” Sắc mặt Tuyết Cơ trắng bệch một mảnh , bật cười nói: “Tuy rằng mê dược không thể phát huy tác dụng với ngài, nhưng cổ độc ngài không có khả năng sẽ giải được,nếu đem nó uống xong cho dù che lại huyết đạo toàn thân cũng giống nhau, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.”

Xích Nhĩ Đa phần nộ khấp trụ cái cổ trắng của ả. “Ngươi nói cái gì? Gan của ngươi lớn thật, dám đối bản Vương hạ cô? Giao ra giải dược, nếu không ta hiện tại sẽ giết ngươi.”

“Ha ha! Nếu có thể chết ở trong tay Vương thượng , Tuyết Nhi cũng không tiếc nuôi .”

Hắn trừng Tuyết Cơ trước mắt , “Ngươi.....” ả ta là điên rồi.

Xích Nhĩ Đa nổi giận hướng bên ngoài hét to. “Người đâu! Đem nữ nhân điên này mang ra ngoài cho ta.”

Chương 71

Ads Ngoài cửa không ai đáp lại.

“Vương thượng, Bạch Sát vừa rồi vào không thấy bóng dáng của thị vệ, nói vậy nhất định là bị Tuyết Cơ cô nương trước đó xuồng tay rồi, ngài vẫn nên đi cứu Dạ phi nương nương trước là quan trọng hơn a!” Bạch Sát té trên mặt đất, hữu khí vô lực nói.

“Đáng giận! Nàng bị làm sao vậy?” Hắc lo lắng hỏi.

“Hắc Sát đang theo dõi bọn họ, Cách Tang Vương muốn dẫn Dạ phi nương nương đi Đông Phong lâu của ông ta.....” Vì không muốn bị phát hiện, cho nên bọn họ đứng ở rất xa. Hoàn toàn không nghe rõ lắm những gì Cách Tang Vương nói.

Hắc Sát chỉ nói muốn nàng trước đến tìm Vương để báo cáo, không nghĩ tới lại phát hiện thì ra chuyện này do Tuyết Cơ cùng Cách Tang Vương liên thủ xuồng tay.

“Cái gì?” Xích Nhĩ Đa nghe xong gần như sắp phát điên, thế nhưng Tuyết Cơ còn làm trẻ nãi nhiều thời giờ của hắn như vậy.

Vụt! , một luồng phong bay về phía Tuyết Cơ, Xích Nhĩ Đa làm cho ả ta hôn mê, để cho ả không thể chạy trốn, chờ hắn trở về, thế nào cũng phải hảo trừng trị ả mới được, còn có chuyện giải được nữa.

Xích Nhĩ Đa chạy vội đi ra ngoài, nhảy lên mái hiên, sử dụng khinh công thượng thừa nhắm hướng Đông Phong lâu bay đi.

Lúc này, Dạ Thủy Linh theo Cách Tang Vương đến trước cửa Đông Phong lâu ở Tây phòng, nàng cũng đã chú ý tới, dọc theo đường đi, ngay cả bóng dáng của một tỷ nữ hoặc tùy tùng đều không có, giống như trước đó đã bị người ta đuổi đi hết vậy.

Trong đầu lúc này đang giống lên tiếng chuông cảnh báo thật mạnh.

“Đến đây, nơi này chính là tẩm phòng của bốn Vương ở Đông Phong lâu, nàng có thể đi dạo chung quanh, nhìn một cái xem thử có món gì nàng yêu thích hay không, chỉ cần nàng mở miệng, bốn Vương đều đáp ứng.” Nụ cười tươi của hắn từ đầu đến giờ luôn làm cho nàng ghét đến muốn ói.

“Vâng!” Nàng không nói nữa, đi dạo chung quanh, ánh mắt tuy rằng thoạt nhìn như là đang thưởng thức giá gỗ vô cùng trân quý, bình hoa cổ quý hiếm, cùng kì thư diệu họa, nhưng mà trong lòng đang âm thầm tính toán tìm cơ hội ra tay.

Trong lòng bất an cùng sợ hãi, bàn tay nhỏ bé lơ đãng sờ nhẹ con dao nhỏ lạnh như băng nằm ở bắp đùi phải, cảm giác an tâm hơn một chút.

Nàng thay các cô gái bị Cách Tang Vương ngược đãi diệt trừ tai họa này, đương nhiên cũng bao gồm cả Tuyết Cơ đáng thương.

Người như thế so với đầu heo + sắc lang ở hiện đại Của nàng còn không bằng.....

Không! Hắn là không thể nói là người, hắn không xứng làm người, nói là súc sinh còn kém không nhiều lắm.

“À! Đây là cực phẩm mà bốn Vương từ Tây Vực mang đến, dùng rất nhiều hương liệu thượng đẳng làm thành trà lai, cam đoan ở Trung Nguyên của ngươi tuyệt đối chưa từng có.” Cách Phổ Tùng Trí bung tới một ly trà lai có màu tím đang nghi ngút khói về phía nàng.

Giác quan thứ sáu, trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, chén trà này tuyệt đối có vấn đề.

“Ách..... đợi ngồi một tý thì tốt hơn, ta không khát.” Nàng cự tuyệt hảo ý của hắn.

Nàng mới nói xong, hắn liền nắm chặt lấy tay nàng, kéo đến bên bàn ngồi xuống, đem chén trà kia nàng không dám uống để trước mặt nàng.

“Đây là tâm ý của bốn Vương, cho dù không khát, cũng nên nhấp vài ngụm! Khó khăn lắm mới có loại trà cực phẩm bốn Vương mang từ ngàn dặm đến, không uống thực đáng tiếc.” Hắn gần như đem hết toàn lực thuyết phục nàng, mục đích muốn nàng uống xong chén trà không biết tên có màu tím nhạt kia.

“Đừng rồi! Cách Tang Vương ở đây cũng được một thời gian, đại Vương định khi nào thì trở về?” Dạ Thủy Linh linh lợi nói sang chuyện khác.

Mà Cách Phổ Tùng Trí đương nhiên cũng không phải một tên ngốc.

Trên mặt hắn vẫn nở nụ cười âm hiểm lại tà ác như trước: “Sao vậy? Nương nương hy vọng bốn Vương nhanh chóng trở về?” Đại chương lại nhân cơ

hội ve vuốt cánh tay mảnh mai của Dạ Thủy Linh .

“Đâu, đâu phải thế!” Trời biết nàng có bao nhiêu ý tưởng muốn chạy nhanh thoát khỏi chốn yêu ma quỷ quái này.

Nàng phản cảm muốn tìm cách chạy trốn , lại bị hấn càng tiếp cận gần hơn.....

Lúc này nàng mới cảm giác được, thì ra chính mình là nhỏ bé như vậy , nhưng lại ngây thơ muốn vì mọi người trừ hại, nàng giống như đang lấy trứng mà chọi với đá.

“Đến đây, nhân lúc còn nóng uống nhanh đi!” Cách Phổ Tùng Trí thúc giục nói.

Lấy trứng chọi đá, là chuyện ngu ngốc ngu ngốc nhất mà nàng phạm phải , không nghĩ tới nàng đến bây giờ mới lĩnh ngộ đến điểm ấy.

Lúc này, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Xích Nhĩ Đa lo lắng lại phần nộ

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Ads Vì cái gì nhất định phải bức nàng.....” Ta nói không muốn uống, nghe không hiểu sao?” Nàng tức giận, thuận tay vung lên, đem một nửa chén trà đổ lên ống tay áo của Cách Phổ Tùng Trí.

Đột nhiên, hấn bị trà nóng như thế văng trúng, nổi giận đem chén trà trên tay dằn thật mạnh trên bàn,phát ra một tiếng “Cạch”.

“Ngươi là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt phải không? Vậy đừng trách bản Vương không khách khí.” Nói xong, hấn vươn tay nắm lấy mái tóc đen dài của nàng.

“Ách.....” Nàng cả kinh tròn to hai tròng mắt, tóc bị người dùng sức kéo mạnh, nàng rất đau đớn.

Tiếp theo, Cách Phổ Tùng Trí dùng bàn tay khác cầm lấy chén trà,trực tiếp đem trà còn lại bắt buộc đổ vào trong miệng nàng .

“Không..... Ngô.....” Dạ Thủy Linh liều mạng lắc đầu chống cự, hai chân cũng gia nhập cuộc chiến, nhưng không thể ngăn cản những giọt trà kì quái kia cứ đổ vào trong miệng nàng , trong lúc giây dựa thậm chí tràn cả vào mũi nàng.

Cảm giác khổ sở cùng không thể hô hấp làm cho hốc mắt nàng bịt kín một tầng sương mù, trên mặt, cổ áo tất cả đều bị thấm ướt, ngay cả áo khoác trắng tinh cũng lưu lại màu tím quý quái của nước trà.

Cách Phổ Tùng Trí đắc ý đem chén không ném trên mặt đất, tiếp theo đem Dạ Thủy Linh đẩy về bên trong giường lớn.

Bước chân nàng không vững,lảo đảo một cái , ngã ngồi ở bên giường, cái trán ngã ập vào thành giường.”Đau...” Tay nàng che lấy chỗ đau đớn trên trán, thoáng thấy tay ẩm ướt,làm cho nàng biết, nàng nhất định đã đổ máu .

Nhìn thấy bộ dáng nàng thống khổ , ánh mắt Cách Phổ Tùng Trí toát ra hưng phấn quang mang hơn .

Hấn không cần biết nàng có trên giường hay không , đầu có bị thương hay không , hấn thô lỗ bắt đầu giật xé quần áo trên người Dạ Thủy Linh .

“Ngươi.....” Thấy hấn muốn đối nàng vờn ma chường, Dạ Thủy Linh nổi giận mắng:” Tên Vương bát đản này, heo chó không bằng , cầm thú, ta nguyện rửa ngươi sẽ không chết từ tế được.....” Nói xong, nàng tức giận phất tay, thường hấn một bàn tay.

Ba!

Thanh âm thanh thúy vang vọng bên trong phòng,hành động này đồng thời làm hai người sửng sốt, không đến một giây thời gian, nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, bỏ chạy về hướng cửa.

Cách Phổ Tùng Trí đương nhiên không có khả năng sẽ buông tha nàng như thế, ngay lúc nàng chạy không được vài bước,vẫn chưa đến cửa, đôi chân nàng bị người ta dùng lực kéo mạnh lại, nàng lại lần nữa rơi vào tay hấn.

Lần này Cách Phổ Tùng Trí trực tiếp đem nàng vác trên vai , rồi mới quăng lên giường.

“Không, ngươi buông.....” Dạ Thủy Linh cố gắng giãy dụa, lại bị hung hăng ném lên giường, nàng hoảng sợ rút lui thân mình, tất cả đều ra ngoài dự kiến

của nàng , đương nhiên, cũng đã quên trên người nàng có mang theo thanh chủy thủ.

“Bỏn Vương thật vất vả mới kiếm được cơ hội hiếm hoi này, làm sao có thể để ngươi chạy trốn được?” Hân vừa nói, trong tay không ngừng xé rách quần áo của nàng , tuy rằng nàng vẫn chống cự .

“Ta không muốn..... Ngươi không thể đụng vào ta, nếu không Nhĩ Đa sẽ không bỏ qua cho ngươi.....” Nàng đã bắt chắp trên trán truyền đến đau đớn, một tay chống đỡ trong ngực hân , một tay còn lại kéo quần áo chính mình đã bị xé rách .

Hừ , Cách Phổ Tùng Trí ngửa đầu cuồng tiếu,” Hân? Ha ha, bản thân hân đều khó bảo toàn , còn nghĩ đến ngươi sao?” Nghĩ đến hân cùng Tuyết Cơ phối hợp không chút sơ hở nói.” Hiện tại ngươi nói không cần, đợi lát nữa ngươi sẽ cầu bỏn Vương cho ngươi”

Bởi vì chén trà kia , hân đã sớm động tay chân

Nói xong, lại là một tiếng cười làm người ta hoảng sợ

Dạ Thủy Linh không thể tin được những gì mình nghe thấy, “Ngươi..... Ngươi nói cái gì? Ngươi đã làm gì Nhĩ Đa ?”

Cách Phổ Tùng Trí không đáp lại nàng, vẫn tiếp tục động tác trong tay , toàn bộ thân thể hân nằm đè lên người nàng, không ngừng hôn môi cổ của nàng , hai má, lưu lại những giọt nước ẩm ướt.

Trong đầu nàng hiện lên hơn mười tình huống Nhĩ Đa sẽ gặp phải, điều đó không có khả năng, Nhĩ Đa sẽ không dễ dàng bị bọn họ hại chết như thế

Nhưng là, bọn họ tiểu nhân là ti tiện nha! Có chuyện gì bọn hân làm không được? Cũng giống như bây giờ.....

Ánh mắt của nàng như củ mở thật to, trong đầu trống rỗng ông ông tác hưởng, bên tai rõ cuộc không nghe bất cứ thanh âm nào, trong lòng thầm nghĩ -- Người này rõ cuộc đã làm gì Xích Nhĩ Đa

Cuối cùng, nàng mới phát hiện, bàn tay nhỏ bé đang vô ý thức sờ chủy thủ lạnh như băng trên đùi , tiếp theo chậm rãi rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Ads Đúng rồi, nàng tại sao lại quên chuyện quan trọng như thế này chưa, hôm nay đến đây, là muốn thay tất cả các nữ tử đáng thương diệt trừ tai họa này .

Để cho hân không thể cứ dùng dâm uy hãm hại những cô gái xinh đẹp thiện lương

Dạ Thủy Linh tay phải động tác thông thả làm cho Cách Phổ Tùng Trí chút không phát hiện, còn chuyên tâm vui đầu mê mải trên thân thể mê người của nàng.

Nếu.....

Nếu Nhĩ Đa đã chết, nàng cũng sẽ không sống một mình

Dù sao nàng cũng trở về không được, nơi này lại một người thân cũng không có.

Khi nàng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, và bất chợt mở mắt ra,đáy mắt hiện lên một tia hào quang khác thường , tiếp theo đem chủy thủ đâm vào lưng của Cách Phổ Tùng Trí, cong người, nàng nhảy xuống giường.....

Vài động tác gần như là hành văn liền mạch lưu loát.

“A.....” bỗng nhiên đau đớn, làm cho sắc mặt Cách Phổ Tùng Trí trở nên dữ tợn, ánh mắt hung ác trợn trừng hướng nàng”Ngươi..... Con tiện nhân này..... Dám đánh lén ta.....”

Hân phần nộ dùng sức rút thanh chủy thủ cắm trên lưng ra, hướng nàng vung, tiếp theo nhảy xuống giường, đánh về phía Dạ Thủy Linh,”Đứng lại cho ta , đừng chạy.....” Hân muốn giết nữ nhân này, Cách Phổ Tùng Trí giận dữ hét.

Nhìn thấy hân tay cầm chủy thủ vẫn còn khí lực đuổi theo mình, nghĩ thầm, lần này xong đời , Dạ Thủy Linh kéo váy, xoay người muốn chạy ra bên ngoài.

Thiên a , tim của nàng đập kịch liệt, tựa như trái tim của nàng giống như muốn đào thoát ra khỏi lồng ngực, thống khổ làm cho nàng không thể nhúc nhích, đôi tay nhỏ bé gấu gao ôm lấy ngực, không ngừng thở, nàng chỉ cảm thấy thân thể nóng quá..... Nóng quá.....

Mắt thấy Cách Phở Tùng Trí càng lúc càng tiến đến gần nàng, nàng chỉ có thể vô lực dùng tay kia chống vào ghế, liên tiếp lui về phía sau.

Một bước không cẩn thận, tay nàng đem bình hoa cổ quý hiễm trên bàn trà lật đổ rơi xuống .

Cách Phở Tùng Trí nhìn mặt Dạ Thủy Linh đỏ một cách không tầm thường, phản ứng kỳ quái , hần tà ác lộ ra tươi cười, “Sao vậy? Có phải cảm giác thân thể dị thường biến hóa hay không ? Xem ra được hiệu trong trà đã phát huy tác dụng .”

“Ngươi..... Tên tiểu nhân này , rốt cuộc cho ta uống cái gì?”Nàng kích động rống to, nhưng khi rời khỏi miệng lại nhỏ như tiếng mèo rên ri.

“À! Ta cho ngươi uống, chỉ là một chút hương vị tinh tế thôi! Chỉ một chút ít Dục hóa thảo cùng Thất hồn phấn thêm một chút hương liệu màu tím điều chế mà thành , hương vị ngọt ngào giống như trà lái thơm ngát.”Hắn đắc ý nói thành phẩm chính mình .

“Cái gì..... Cái gì?” Kia rốt cuộc là cái gì..... Nhưng mà nghe cái tên đã biết tuyệt đối sẽ không là thứ gì tốt.

Tiếp theo lại nói:” Nhưng mà, đáng tiếc ! Bởi vì hành vi ngươi ngu xuẩn , làm cho ta thay đổi vốn dĩ muốn cho ngươi thưởng thức đến cảm giác dục tiên dục tử như thế nào.”Lúc này trong mắt hắn để lộ ra lửa giận.

“Ta muốn ngươi, muốn để ngươi phải trả giá cho sai lầm vừa rồi của ngươi, hiện tại sẽ giết ngươi.....”Nói xong, Cách Phở Tùng Trí giờ chúi thủ lên cao, nhắm ngay Dạ Thủy Linh.

“Không!” Nàng không chỗ có thể trốn, chỉ có thể bất lực ôm đầu, lui ở góc tường.

Chẳng lẽ, đây là số mệnh của Thiệu Thủy Nguyệt đáng thương sao? Cũng tốt! Như vậy, coi như là giúp nàng hoàn thành vận mệnh của nàng ở kiếp này , vậy nàng thì sao? Có thể đi trở về sao.....

Hay là, ngay cả sau khi chết, đều phải tại địa phương này xa lạ làm cô hồn dã quỷ.....

Dạ Thủy Linh nhắm chặt hai mắt, chờ đợi đau đớn tiến đến.....

Nhưng, đợi mãi, chỉ thấy tiếng binh khí va chạm nhau, cùng tiếng kêu rên thê lương ?

Nàng mở mắt đẹp, không thể tin được nhìn tình cảnh trước mắt , Xích Nhĩ Đa hiện tại đang ở trước mặt của nàng , ngay lúc chúi thủ trong tay Cách Phở Tùng Trí vung về hướng nàng , Xích Nhĩ Đa kinh hoảng khi nhìn thấy hình ảnh như thế này , hắn rất nhanh rút ra một thanh trường kiếm cổ quý hiễm, lác mình một cái đi vào trước mặt nàng .

Dùng trường kiếm đỡ chúi thủ, động tác cơ hồ là hành văn liền mạch lưu loát , hần hướng cổ Cách Phở Tùng Trí vạch tới một cái , máu tươi nhất thời phun văng khắp nơi.

Dạ Thủy Linh dọa mắt choáng váng, đã quên chính mình có lẽ nên hét chói tai, đây là lần đầu tiên từ lúc nàng chào đời tới nay thấy có người chết ở trước mặt nàng , tuy rằng tên cầm thú này chết vẫn chưa hết tội....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Ads Trong lúc nàng xem đến hai mắt xuất thần , trái tim lại co rút một chút, tay nhỏ bé của nàng lại ôm ở ngực, thống khổ nhúu mảy, thân thể tựa hồ lại có chuyển biến thứ hai, ba .

Nàng có thể cảm giác, tim của nàng càng nhảy càng nhanh, khổ sở phát ra rên rĩ,”Ồi.....”

Giải quyết Cách Phở Tùng Trí, Xích Nhĩ Đa ngồi xổm xuống, lo lắng hỏi:” Linh nhi! Nàng có khỏe không?” Lại thấy vết thương trên trán nàng,té trên mặt đất , hần dám bị thương nàng.....

Phần nộ cầm lấy kiếm trong tay , hướng về trái tim của Cách Phở Tùng Trí đã hấp hối .

Nàng lác đầu, suy yếu nói:” Ừm..... Ta nghĩ..... Khả, khả năng không tốt lắm.....”Nàng chỉ cảm thấy thân mình trở nên thật kỳ quái.

Như là phát hiện khác thường của nàng , Xích Nhi Đa bỏ lại trường kiếm trong tay , ngồi bệt xuống ôm lấy nàng , dùng khinh công bay vọt tới Xuân Tuyết các.

Trong tấm phòng, hần nhẹ nhàng đem nàng đặt nằm trên giường, vươn tay sờ nhẹ trán của nàng, phát hiện nhiệt độ cơ thể nàng cao dị thường , trên mặt cũng đỏ ửng mất tự nhiên .

Vừa rồi trên đường ôm lấy nàng , cũng có thể cảm giác được lưng của nàng ẩm ướt, trên trán đang thấm đầy mồ hôi trong suốt .

“Nóng, ta nóng quá.....” Nàng khép hờ đôi mắt đẹp, trong miệng không ngừng nỉ non.

Đáng giận! Tên kia dám hạ được với nàng! Nhìn nàng trên giường vô ý thức , hần trăm phần trăm có thể khẳng định điều hần đoán là đúng. May mắn là hần đến sớm một bước, nếu đến muộn, chỉ sợ Linh Nhi của hần sẽ cùng.....

Khi nghĩ đến việc này, toàn bộ lửa giận lại nổi lên.

“Linh nhi, tên kia cho nàng uống cái gì?” Tây Vực, độc nổi tiếng , cho nên trước tìm hiểu xem tên kia hạ được gì mới được.

“Ừm..... Là một ly trà..... Nóng quá.....” Ánh mắt của nàng tan rã, dưới thân có một ngọn dục hỏa đang bùng cháy, làm cho nàng thống khổ khó nhin.

“Ta..... Thật..... Khó sở.....”

Nàng yếu ớt nỉ non như con mèo nhỏ, đáng vẻ thật làm cho một người nam nhân nhìn đều cảm thấy yêu thương, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé ra, đôi môi anh đào phần nộn ngon miệng ướt át .

“Trà gì ?” Tuy rằng trong miệng hỏi, nhưng đại chương lại xoa eo nhỏ của nàng , muốn giảm bớt thống khổ của nàng .

“Ừm ta..... Ta..... Đã quên..... Giống, Dục Hỏa thảo?” Nàng cố gắng tập trung tinh thần hồi tưởng, trong đầu lại chỉ có những đoạn ngắn đứt quãng ,”Còn..... Còn có cái gì phần..... Cùng..... Hương liệu..... Ô.....” Nàng cắn nhẹ đôi môi, thực vô tội phát ra tiếng hít không khí .

Nàng thật sự thực không thoải mái, dục hỏa trong cơ thể đã muốn cắn nuốt tất cả những suy nghĩ của nàng .

Cuối cùng, nàng cuối cùng nhin không được ngồi dậy, hai đầu gối chậm rãi đi về phía trước , đôi tay nhỏ bé còn lại là quán quanh cái gáy của hần một cách không có ý tốt, trong mắt để lộ ra khát vọng của nàng .

Dục hỏa thảo, vừa nghe đến tên này, hần liền biết nàng vì cái gì sẽ có phản ứng như vậy , tuy rằng hần không chân chính gặp qua, nhưng mà lúc trước hần từng đọc qua những quyển sách thuốc cổ, đó là một loại dược thảo hiếm thấy , sinh trưởng ở phương Tây, trong nham thạch nóng bỏng có thể làm thuốc dẫn trừ hàn độc, nhưng đa số thương nhân thường dùng để làm xuân dược.

Nghe nói dùng thảo dược này làm xuân dược thuốc dẫn đặc biệt mạnh mẽ hơn rất nhiều, bọn họ còn có thể pha trộn thêm một số thuốc bột cùng hương liệu, ở hoa lâu pha lẫn vào rượu, cung cấp cho khách mua hoa hoặc các cô nương dùng để uống.

“ô..... Nóng quá..... Thật là khó chịu.....” Nàng nửa quỳ ở trên giường, toàn bộ thân mình đã muốn nằm đè lên người hần.

Thấy hần không hề động tay, chỉ là nhìn nàng thật sâu , nàng liền bắt đầu không an phận cời bỏ y phục của hần , thuận tiện đem ngoại bào vứt trên mặt đất, tiếp theo là nội y, tay nhỏ bé của nàng linh hoạt cời bỏ lớp chướng ngại vật thứ hai , làn da bên dưới cổ màu đồng khỏa mạnh hiện ra ở trước mắt nàng .

Nàng vừa lòng nhìn kiệt tác của nàng , bàn tay nhỏ bé bắt đầu ở trong ngực trắng kiện mạnh mẽ của hần bắt đầu sờ loạn vừa thông suốt.

Xích Nhi Đa phát ra một tiếng gầm nhẹ, mỗi khi muốn áp chế dục vọng mãnh liệt , lại bị tiểu nữ nhân này đã bại một cách nhanh chóng, đại chương hần chế trụ cổ tay phải của nàng không nghe lời nói,”Linh nhi.....”

Hần ngăn cản những hành động tiếp theo của nàng, hần không nghĩ muốn giống như lần trước ở trong sơn động vậy, điên cuồng muốn nàng, làm cho nàng sau khi trở về bị nhiễm phong hàn.

“Ừm?” Nàng khó hiểu nỉ non,” Cho ta..... Ta nghĩ muốn.....” Nếu hần không cho nàng cời quần áo, vậy nàng liền thoát chính mình đi!

Nghĩ thế, nàng dùng đôi mắt đầy sương mù nhìn hần, lộ ra xấu xa tươi cười, tự mình đứng dậy, cời áo tháo thắt lưng màu trắng.

“Đừng thoát! Ta trước tiên sẽ thoa thuốc lên vết thương trên trán nàng.” Hần ngoảnh mặt sang một bên, thực ngoài ý muốn hành động chính mình hôm nay , cư nhiên sẽ làm một đại thánh nhân.

Ngay lúc Xích Nhi Đa muốn xuống giường đi đến gần kéo bằng gỗ lấy thuốc thoa cho vết thương , Dạ Thủy Linh kéo tay hần lại.

“Không.....” Nàng ngăn cản hần, cũng kéo hần vào sát bên nàng,”Ta không thoa thuốc.....”

Chương 75

Ads “Nàng hiện tại hoàn toàn không biết nàng đang nói cái gì.” Hắn thật sâu hít một hơi.

“Ta biết!” Thân thể của nàng nóng quá, nóng đến mức sắp nổi điên .

“Nàng thật sự biết?” Nhìn nàng thoát đến chỉ còn một cái yếm mong manh, có chút giống như vô ý khiêu khích một tia lý trí cuối cùng của hắn.

“Ta muốn ngươi! Hiện tại, lập tức.” Nàng không cho hắn kháng cự, một tay dùng sức đưa hắn kéo ngã trên giường, đôi tay nhỏ bé lại bắt đầu không an phận mềm mại bò vào ngực hắn, cơ thể mềm mại uốn lượn không an phận bắt đầu bò lên người hắn.

“Đáng chết!” Nguyên rủa một tiếng, nàng luôn có thể dễ dàng khơi mào dục hỏa cùng lửa giận của hắn như vậy .

Hắn có thể cảm giác được đôi môi ấm nóng của nàng đang hôn lên từng tác da thịt của hắn, nàng giống như chú mèo nhỏ, lướt lười ảm ướt liếm nhẹ và lướt vòng quanh rón rồn, cực lực khiêu khích hắn, bàn tay nhỏ bé lớn mật hơn nữa cời bỏ quần của hắn.

“Linh nhi.....” Hắn đã muốn không thể nhẫn nại nữa .

“Nhĩ Đa..... Làm ơn..... Cho ta.....” Nàng thật sự vô cùng khổ sở, toàn thân ngứa ngáy khó nhịn, nhất là ở hạ thân, giống như có trăm ngàn con kiến đang cắn, giữa bắp đùi dường như có một luồng không khí nóng, không ngừng từ cửa tiểu huyết của nàng chảy ra, làm cho nàng cảm thấy e lệ cùng bất an.

Bàn tay to của Xích Nhĩ Đa nắm chặt cái cảm tinh xảo của nàng, nhìn gương mặt của nàng lúc này ửng hồng tựa như trái táo chín, chờ đợi hắn đến nhắm nháp.

Nàng không biết như thế nào cho phải, biết chính mình trở nên rất kỳ quái, luồng dục hỏa đang dâng lên cuộn cuộn, chỉ có thể làm cho nàng ngược đời mất to ngáp nước ngóng nhìn hắn.

“Ta muốn.....” Nàng then thùng cắn môi, cầu xin nói.

Bản năng thân thể nói với nàng, nàng cần được hắn an ủi.

Bàn tay của hắn khẽ họa một đường trên gương mặt xinh đẹp của nàng, đầu ngón tay đầy ma lực mạnh mẽ cuối cùng dừng lại trên cánh môi mềm của nàng.

“Hôn ta.” Hắn cũng không chủ động tiến lên, ngược lại đến dụ hoặc nàng, cúi đầu, đem khuôn mặt cương nghị như điêu khắc chuyển qua trước mặt nàng , muốn nàng chủ động hôn hắn.

Dạ Thủy Linh không chút suy nghĩ, thuận theo lời hắn giống như những thú nuôi ngoan ngoãn, nhưng mà kĩ xảo vẫn như trước, trúc trắc, ngây ngốc.

“Đem đầu lưỡi vươn đến.” hắn thừa dịp trứ khe hở nói.

Xích Nhĩ Đa có kỹ xảo dạy nàng phải làm như thế nào cùng một người nam nhân hôn môi, đại chương chế trụ cảm của nàng , ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng miết nhẹ, đôi môi của nàng liền tự động mở ra, hắn đem quyền chủ đạo thu hồi lại.

Lưỡi hắn bá đạo chui vào bên trong khoang miệng của nàng, khi thì thám hiểm, khi thì câu dẫn, trao đổi nhau những mật ngọt yêu đương.

“A, um.....” Cảm xúc hai lưỡi giao triền làm cho nàng nhịn không được toàn thân run rẩy.

Lưỡi hắn một chút nhanh, một chút chậm, hoàn toàn làm cho nàng bất không được phương hướng, một chút chậm rãi khiêu khích nàng, thể công biến hóa không mây, làm cho dự đoán của nàng luôn bị thất bại.

Làm nàng cuối cùng nhịn không được cảm giác trống rỗng này, muốn rời khỏi hắn thần , lưỡi hắn lại như nàng mong muốn, cùng nàng dây dưa ở một khối.

Mà đại chương hắn không có nhàn rỗi như vậy , phù bên eo nàng bắt đầu dao động lần lần xuống đôi mông của nàng, dễ dàng đem quần áo vương vấp trên người nàng thoát ra hết.

Yết hầu hắn căng thẳng, dục hỏa như là một ngọn lửa đang gặp hướng gió thổi mạnh tăng vọt thiêu đốt, hắn có thể cảm nhận được thân thể tròn trịa mềm

mại của nàng đang cong lên bên dưới hân, ép sát vào lồng ngực của hân.

Xích Nhĩ Đa cời ra sợi dây yếm màu trắng đăng quang lên cổ thanh tú, lập tức bộ ngực sữa với núm màu hồng nhạt căng mọng lập tức bật ra trước mắt hân, làm hân nhìn không được muốn cắn lên đó một ngụm.

Ý niệm trong đầu mới chột lóe quá, hân đã cúi đầu khẽ cắn đỉnh non hồng đỏ ửng đang vươn lên khiêu khích kia, mùi hương độc đáo cây hương trầm cùng lúc xông vào mũi.

“Uhm..... A.....”

Bộ ngực trắng mịn co giãn mềm mại, hân nhanh chóng để lại dấu răng trên da thịt non mềm của nàng.

Hai người đều đổ nằm trên nệm thấp, Xích Nhĩ Đa trực tiếp nằm đè lên thân mình nàng mềm mại.

Đôi chân dài của hân quăn lấy hai chân nàng, hai người kề sát không có một tia khe hở hẹp, đại chương đã ở bên trong đùi của nàng không ngừng âu yếm, cọ xát.

“Không..... Cầu ngươi, cho ta.....” Nàng rút cuộc không thể nhẫn nại, bắt đầu động thủ thoát đi quần áo trên người của hân cũng không còn được bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Ads Hân mất nhú lại, nhìn thiên hạ dưới thân dục hóa thật sự đã muốn đốt người, mất đi tất cả lý trí, chỉ có thể để mặc nàng thoát hết quần áo trên người hân.

“Ngoan, đừng nóng vội!” Sợ nàng còn chưa đủ ẩm ướt, giảm bớt niềm đam mê của hai người.

“Ta nóng quá.....” Đầu óc của nàng trống rỗng, có thể nói cũng chỉ có lặp lại mấy câu nói đó.

Dạ Thủy Linh hai tay vòn quanh, bám chặt và lôi kéo cái gáy của hân, hai chân lại lớn mật mở ra

Cong lên vòng quanh bám lấy thắt lưng của hân, nàng liền cong người lên, thủy huyết không ngừng chảy ra mật dịch, mềm mại đang ma sát giữa hai chân thô dài của hân, vật mẫn cảm thô dài bởi vì nàng bức thiết trêu chọc, dần dần thức tỉnh.

Không ngừng tăng trưởng, biến cứng rắn, cực đại màu đỏ sậm dần dần nổi lên cứng rắn, rất nhanh, ngón trỏ hân đi vào huyết khẩu của nàng.

Bởi vì tác dụng của thuốc kích thích, thân thể của nàng đã sớm trở nên mẫn cảm, xuân thủy không ngừng tuôn ra tràn đầy.

Cảm giác chỗ tư mật nàng đã muốn ẩm ướt thành một mảnh, hân cũng bỏ xuống lo lắng vốn có, đem cực đại phân thân nóng bỏng vừa mới thức tỉnh, đặt nhẹ nhàng lên hoa huyết mềm mại của nàng lúc này.

“U.....” Phân thân thô to chỉ là nhẹ nhàng đè ép ở mật huyết của nàng, đã đủ để khiến cho toàn thân nàng run rẩy.

Đang lúc dục vọng hân kêu gào, suy nghĩ tiến vào trong cơ thể ẩm áp của nàng, động tác hân dừng một chút.

Có lẽ, hân trước nên trừng phạt, trừng phạt nữ nhân không biết trời cao đất rộng này.

Dám làm ra đến chuyện nguy hiểm như vậy, khó trách ngày đó khi hân đem chuyện này nói cho nàng biết, nàng lại nhanh chóng đáp ứng như vậy.....

Xích Nhĩ Đa nhìn nàng lộ ra tươi cười mỉa hoặc, lửa nóng cực đại không dần tới.

Ngược lại đem chân của nàng càng thêm tách ra hoàn toàn, làm cho đóa hoa xinh đẹp ở dưới thân nàng hoàn toàn nở rộ trước mắt hân.....

“Ngươi đang..... Làm cái gì.....” Dạ Thủy Linh cau mày, muốn dùng tay khởi động thân mình.

Hân không để cho nàng làm như thế, hai tay gắt gao kiềm chặt nàng.” Đương nhiên là đang đùa với nàng a!” Xích Nhĩ Đa sử dụng ngón tay nhẹ nhàng họa một vòng trên đóa hoa đang run rẩy dưới hạ thân của Dạ Thủy Linh, tiếng nói khàn khàn như đang cười khê.

“Không..... Ừm a.....”

Khi ngón tay hấn đùa bỡn ở đóa hoa nàng, qua lại trêu chọc ma sát, Dạ Thủy Linh nhẹ khởi động nửa thân trên kịch liệt run rẩy, uốn cong không thể khác chế, ”Đừng như vậy.....”

“Đừng như vậy? Như vậy sao?” Tay của Xích Nhĩ Đa tà tứ tại trên đóa hoa đang mẫn cảm lại ướt át nhẹ nhàng miết một cái.

“Nha a.....” Nhịn không được lại là một tiếng rên rỉ mỉa mai, phát ra từ đôi môi đỏ mọng của nàng.

Dưới sự mê mẩn của hấn, thân thể đã hoàn toàn tê dại không thể nhúc nhích, không, nàng thật sự chịu không nổi, sẽ hoàn toàn lâm vào điên cuồng.....

Dạ Thủy Linh khó chịu, cuối cùng ngược lại khóc nỉ non.....

Nhìn bộ dáng nàng khó chịu, hấn cũng không nhẫn tâm, thế là đưa ngón tay nhẹ nhàng đâm vào hoa kính ướt át của nàng.

“Ôi.....” Dục hòa khó nhịn, bị dị vật xâm nhập hơi chút dịu đi một ít, nhưng vẫn là không thể đạt được thỏa mãn.

Khi ngón tay hấn ở chính hoa huyết nhỏ hẹp của mình qua lại miết nhẹ, xoay, kìm, một cổ vui sướng không tên nhưng lại hỗn loạn đau đớn nhỏ vụn, cùng nhau ở trong hoa huyết của nàng lan tràn mờ ra.....

“Ừm..... A..... A.....”

Nhìn toàn thân Dạ Thủy Linh buộc chặt, cũng không tự giác để mặc bản thân đang đưa vòng eo theo nhịp điệu ra vào của ngón tay dài thô của hấn.

Nhìn hai má nàng đỏ bừng biến kiểu mỹ như vậy, ngón tay Xích Nhĩ Đa chôn ở bên trong hoa huyết nàng co rút nhanh hơn.

Ngón cái và ngón giữa tiến vừa ra, ma sát viên ngọc châu mẫn cảm đồ ừng càng thêm kích cuồng, thẳng đến khi cảm giác cửa hoa khẩu của đóa xinh đẹp kia chảy ra càng nhiều lượng mật nước lớn hơn nữa, hoàn toàn dính ướt tay hấn, hấn vẫn như cũ không dừng tay, chính là vừa lòng nở nụ cười.

Thân thể của nàng đã mất đi lý trí, đôi tay nhỏ bé bất lực nhanh chóng nắm chặt thành giường, khớp ngón tay càng ngày càng tái nhợt, để mặc ngón tay hấn càng ngày tần suất càng tăng lên mà nổi lên từng trận từng trận khoái ý.....

“Ôi..... A..... Đủ..... Đủ.....” Một tiếng nói thanh ngọt, thành giai điệu động lòng người nhất.

Hấn nường mi, ”Phải không?” Nhìn bảo bối Linh nhi của hấn đỏ mặt, một giọt một giọt thấm ra, nhìn nàng dưới sự trêu đùa của chính mình, ánh mắt càng ngày càng mờ lung mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Ads Nhìn mái tóc đen dài rối tung của nàng bị mồ hôi làm ẩm ướt dính bết vào cái cổ trắng như tuyết. Tiếng nói của Xích Nhĩ Đa càng phát ra tiếng được tiếng mất.

Đôi ngực sữa cao thẳng của nàng đang đưa theo từng nhịp điệu, cảm giác được nàng đang co rút mãnh liệt, khi tần suất co rút của hoa kính ẩm áp càng ngày càng cao, một tay kia tà tứ miết, nắm, xoa nắn bộ ngực đang vươn cao mời gọi kia, gia tăng thêm tốc độ để nàng đạt tới cao trào khoái cảm.

“ừ..... A..... Ôi a.....”

Ngón tay hấn, một lần lại một lần dùng tốc độ nhanh hơn, hấn cẩn thận ngắm nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt này làm hấn mê mẩn, rồi mới cảm thụ tần suất co rút nhanh của hoa kính đang đạt tới cao điểm, một ngón tay lặng lẽ hướng bên trong hoa kính của nàng đâm tới.

“a nha.....” Cái này, làm cho Dạ Thủy Linh cảm giác được một cổ khoái cảm hư ảo không nói nên lời, đang dâng lên như ngọn thủy triều lan tỏa từ hạ thân của nàng bắt đầu theo từng dòng máu chảy lan khắp toàn thân, hơn nữa trực tiếp đánh sâu vào tứ chi của nàng, ”Không..... A a.....”

Không đạt được cao trào đang điên cuồng thổi quét toàn thân nàng, làm cho nàng chỉ có thể vô lực phe phẩy đầu, đôi tay nhỏ bé nắm chặt chặn nệm dưới thân, đôi môi run run không ngừng phát ra một tiếng rên rỉ lớn hơn so với một tiếng.

“Thấy sao? Thực thoải mái đi!” Nhìn Linh nhi ở trong tay chính mình đạt đến tầng cao nhất, dung nhan diễm mỹ, nhìn trong mắt nàng khó có thể tin, miệng hấn bất giác giương lên, để mặc cho ngón tay chính mình tiếp tục chạy nước rút không thôi trong hoa huyết của nàng.

“Đừng..... Ân a.....”

Một lần lại một lần, đạt tới cao trào vui sướng , không biết bao nhiêu lần, thẳng đến khi trước mắt nàng tối sầm, chóng đờ không được ngất đi.

Xích Nhĩ Đa không rời đi như vậy, bởi vì hắn biết, tác dụng của thuốc không có khả năng thối lui nhanh như thế , hắn tà cười ôm nàng, lẳng lặng chờ đợi lần kích tình tiếp theo của thiên hạ trong lòng .

Một canh giờ đi qua, dục hỏa trong cơ thể Dạ Thủy Linh chưa tiêu mà dần dần chuyển tình.

Vốn dĩ đôi mắt đẹp của Thủy Linh lúc này có vân đục, rèm mi cong vút như cánh quạt hơi hơi mờ, nhìn thẳng vào hắn, trong đầu không thể tự hỏi, yết hầu khô nóng thốt lên câu không hoàn chỉnh.

“Ôi..... Thân thể..... Nóng..... Khó..... Khó chịu.....”

Xích Nhĩ Đa lại xoay người nằm đè lên nàng.”Ta biết, bảo bối của ta Linh nhi, ta sẽ cho nàng thật thoải mái , chỉ cần nàng đáp ứng sau này phải ngoan ngoãn nghe lời.”Hắn đưa ra điều kiện dụ hoặc .

Nếu không như vậy, nữ nhân này rất khó kiềm chế a.

“Ừm..... Ta..... Đáp ứng..... Làm ơn..... Cho ta.....” Ngay cả không hề nghĩ ngợi trực tiếp thốt ra.

“Ôi.....” Thật sự thật là khó chịu, cảm giác ngứa ngáy nóng rát lại lần nữa thôi quét qua nàng.

Nàng chỉ có thể cắn đôi môi đỏ mọng, cố gắng chịu đựng trong cơ thể xôn xao, thân thể bắt đầu không tự giác vận vẹo cong lên.

Nhìn bộ dáng nàng cầu xin , Xích Nhĩ Đa không tiếp tục trêu đùa nàng.”Ngoan! Ta hiện tại liền cho nàng.”Nói xong, hắn đem Dạ Thủy Linh xoay ngược người lại, để cho nàng nằm úp sấp quỳ đưa mông hướng về hắn.

Một tay cầm lấy một bên bầu ngực sữa mềm mại, một tay khác là cố định nàng mảnh khảnh mảnh mai, đầu gối cứng và mạnh mẽ đem hai chân của nàng dùng sức mở ra.

Giây tiếp theo , Dạ Thủy Linh cảm thấy được, nam căn to ấm của hắn đang đặt tại cửa vào hoa huyết của nàng, thân thể không nhịn được run rẩy.

“Ừm..... Nhĩ Đa..... Yêu ta.....” Nàng mê loạn lắm bầm.

Để cho phân thân nhắm ngay huyết khẩu ướt át của nàng , đầu tiên là lui nhẹ về phía sau, tiếp theo dùng sức nhấn mạnh một cái, đem lửa nóng cực đại đâm vào trong hoa kính ẩm áp kia.

Nam căn phân thân kiên định vừa mới tiếp xúc lấy mật huyết non nớt đó, lập tức tiến thật mạnh vào chỗ sâu nhất bên trong.

“A a a.....” Dạ Thủy Linh không khống chế được thét chói tai, cảm giác được phân thân Xích Nhĩ Đa không ngừng lớn mạnh ở chính trong cơ thể mình .

Chưa cho nàng có cơ hội thở dốc , hắn đem cực đại phân thân từ trong cơ thể nàng rút ra, tiếp theo lại ngoan ngoan đâm vào.

“Ừm a..... A.....” Hoa huyết lại bị một lần xô xuyên mãnh liệt qua , Dạ Thủy Linh chỉ có thể ưỡn cong thắt lưng, ngửa đầu rên rỉ,” Nhĩ Đa.....”.

“Ta đây..... Linh nhi của ta .” Hắn nheo đôi mắt chim ưng lại , thanh âm khàn khàn đáp lại.

Đem phân thân chôn thật sâu bên trong ẩm áp như tơ lụa kia, bên trong hoa kính ẩm ướt kia, nghe trong miệng nàng không ngừng phát ra ngâm nga kiều mỹ , Xích Nhĩ Đa vừa ôn nhu vừa kích cuồng, không ngừng vuốt ve cao thấp đôi gò ngực sữa đang đung đưa, mồ hôi từ hai bên thái dương tuôn nườm nượp, trên lưng tuyết trắng của nàng cũng lấm tấm những giọt mồ hôi trong suốt lấp lánh, cùng với tiếng ní non kích tình của nàng hòa lẫn với tiếng gầm nhẹ trầm thấp của hắn. ...

“Nga.....”

“Ừm..... A.....”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Ads Mặc cho tần suất bên trong hoa kính co rút mãnh liệt, để cho nhịp điệu ngón tay của mình bên trong nòng trong chốc lát chậm, trong chốc lát mau, trong chốc lát sâu, trong chốc lát cạn.....

“Ách a..... A..... Không.....”

Dưới sự yêu thương chiều chuộng đầy ôn nhu và bá đạo của Xích Nhĩ Đa , Dạ Thủy Linh chỉ cảm thấy một luồng khí nóng kì lạ khác thường ngưng tụ dưới hạ thân, không giống với những cảm giác ngày thường khi hắn dùng ngón tay thâm nhập.....

Mặc cho nhịp điệu của hắn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt thẳng lưng chuyển luật động, xoay tròn, thân hình mềm mại không ngừng lay động trước trước sau sau, đôi ngực trắng muốt cũng rung rung theo nhịp điệu.

“Ôi..... Linh nhi.....”

Thiên a , nàng cũng cảm giác được .

Nam nhân ở phía sau một cái nhấn mạnh toàn xâm nhập xỏ xuyên qua hạ thân, nàng cảm nhận được con lốc xoáy đang cuốn nàng bay đến trần cao trào mãnh liệt.

“Ngô a..... Nhĩ Đa.....” Nam nhân mà đời này nàng yêu nhất .

Khấp gian phòng vì nam nữ hoan ái mà tỏa ra mùi hương thơm lạ lùng, nghe dưới thân chỉ có thanh âm ái muội chỉ khi nam nữ giao hoan mới có , Dạ Thủy Linh mặt đỏ đến mức không thể đỡ hơn.

Nhìn đáng vẻ mặt hồng mê mẩn vì kích tình kia của Dạ Thủy Linh , Xích Nhĩ Đa bắt đầu dùng sức thẳng lưng, mỗi một lần đều đâm thật sâu vào bên trong hoa kính của nàng, để hạ thân của hắn không ngừng va chạm vào cặp mông trắng của nàng.

Thân thể kịch liệt run run, “Không..... A a nha.....” Cao trào của nàng đã đến , nhưng lại đến thật lớn và lại mãnh liệt như vậy .

Hoa huyết non mềm đã bị hắn chạy nước rút một cách cuồng dã mãnh liệt không cách nào không chế được, một trận run rẩy mãnh liệt cuồng bạo, trong nháy mắt như những mảnh băng vỡ tung trong cơ thể Dạ Thủy Linh.....

“Ôi a..... Ừm.....”

Mãnh liệt vui thích không ngừng ở trong cơ thể nàng chảy xuôi, chậm chạp không chịu tán đi.....

Tiếp theo, Xích Nhĩ Đa lại sử dụng đủ mọi tư thế kích tình , giữ chặt lấy nàng, trên chộc nàng. Quần áo, chăn nệm hoàn toàn bị dính ẩm ướt dịch giao hoan của cả hai người.

Xuân được ở trong cơ thể nàng sau mỗi lần hoan ái mê man, khi tỉnh dậy lại như bị lên men mãnh liệt hơn trước, bức nàng lần thứ hai đối mặt dục hỏa trong cơ thể , toàn bộ buổi chiều nàng đã nhớ không rõ chính mình ở dưới thân Xích Nhĩ Đa đạt đến cao trào bao nhiêu lần.

Chỉ biết là vào lần cuối cùng , thể lực nàng cuối cùng không thể chịu đựng nổi, tình bị lực tấn ngất đi.....

Tác dụng của xuân dược trong lúc này cuối cùng cũng đã thoái lui, Xích Nhĩ Đa mệt mỏi xoay người một cái , ngã người về phía sau tựa vào trên gối mềm, điều hòa hơi thở, đại chương yêu thương phủ lên da thịt bóng loáng của nữ nhân xụi lơ ở trong lòng hắn .

“Nàng thật sự là một cô nương biết tra tấn người khác.” Nhìn bộ dáng nàng nặng nề ngủ , Xích Nhĩ Đa thỏa mãn nở nụ cười.

* * *

Mãi cho đến gần canh ba, Dạ Thủy Linh mới từ từ tỉnh lại.

Nàng ưm một tiếng, mày liễu hơi nhíu, “Thân thể..... Thật nặng a.....” Đã xảy ra chuyện gì?

Thẳng đến khi nàng xóc chấn bông lên , liền nhớ tới vì sao thân thể lại trở nên nặng nề đau nhức như thế.

Căn cứ chính xác theo những dấu vết cùng Xích Nhĩ Đa hoan ái , những vết hôn thật to nhỏ xanh tím che kín khắp toàn thân.....

Lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo vang lên, kéo nàng ra khỏi dòng hồi tưởng.

Người nói chuyện đúng là Thúy nhi, “A? Chủ tử, người tỉnh rồi?” Nàng cao hứng phấn chấn chạy tới nâng Thủy Linh lên.

“Ôi..... Ừm” Nàng đơn giản trả lời, cũng đem chấn bông kéo, không muốn để cho Thúy nhi thấy bộ dáng sau con hoan ái của nàng như thế này.

Tuy rằng nàng đã rất cẩn thận nhưng vẫn là bị Thúy nhi nhìn thấy dấu vết trên người nàng , khuôn mặt nhỏ nhắn của Thúy nhi cũng đỏ lên, cười trộm nói: “Chủ tử, người cũng đừng che nữa!” Sự thật chứng minh nàng muốn che cũng che không được.

“Thúy nhi! Ngươi dám giễu cợt ta!” Tuy rằng xấu hổ, nhưng vẫn cố hét lên.

“Thúy nhi làm sao dám!” Nói thì như thế , nhưng miệng nàng vẫn là nhện không được nhếch lên, “Muội nghe nói, may mà có Vương Thượng đuổi tới kịp lúc, nếu không chủ nhân đã bị Cách Tang Vương” Nói đến chuyện này, ngay cả Thúy nhi cũng không nhện được kinh hoàng ,rùng mình một cái.

Cách Tang Vương kia thật sự là rất đáng giận , dám ngạo mạn chạm vào Dạ phi nương nương của các nàng , thật sự là chết rất đáng!

Thúy nhi không nhện được tận đáy lòng thâm mắng, may mắn mà chủ tử của nàng bình an trở về.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Ads Nhìn Thúy nhi tự mình chìm đắm vào suy tư, Dạ Thủy Linh nở nụ cười, tiếng cười như chuông bạc vang lên khắp phòng.

“Nga! Người xem nô tỳ thật là, thiếu chút nữa đã quên là chuyện quan trọng nhất.” Nghe được tiếng cười của chủ tử , Thúy nhi mới ảo não vỗ vỗ cái miệng nhỏ nhắn của chính mình .

“Vương thượng đã phân phó , chủ tử sau khi tỉnh lại nên chuẩn bị nước ấm tắm, nước đã đủ ấm, người vào tẩy tịnh đi, còn thức ăn sẽ dâng lên ngay.” Thúy nhi nói.

“Ừm.....” Dạ Thủy Linh băng quơ đáp lại.

Nàng biết, Xích Nhĩ Đa luôn luôn dặn dò hạ nhân chuẩn bị nước ấ, để nàng tẩy tịnh sau khi hai người hoan ái.

Thúy nhi thật cẩn thận nhẹ nhàng tốc chân bông đỡ lấy Dạ Thủy Linh đi vào trước mộc dũng, “Đợi một lát.” Nàng trước tiên thử lại độ ấm của nước.

Nước bên trong bồn tắm chỉ lưng một nửa, bên trong không lạnh cũng không nóng. “Dạ được rồi.” Thúy nhi nói, nàng còn muốn mang đến thêm vài thùng nước ấm để pha thêm cho chủ nhân.

Dạ Thủy Linh bước vào bồn tắm, nước ấm áp làm cho nàng phát ra tiếng thở dài thoải mái.

“Chủ tử có muốn dùng đóa hoa nào hoặc là loại tinh dầu nào không?” Những thứ cao cấp như thế này chỉ riêng có Vương Thượng hoặc sủng thiếp cùng phi tử được yêu mến, quý tộc quyền uy có khi cũng sẽ dùng, nhưng ở Phương Bắc rét lạnh như thế này thực sự không dễ tìm những thứ quý giá như thế này.

“Cho ta chút tinh dầu bạc hà đi!” Hiện tại nàng cần phải nâng cao tinh thần, tỉnh tỉnh đầu óc.

“Vâng, để nô tỳ đi chuẩn bị.” Nói xong, Thúy nhi xoay người rời đi, khi đi vào chính sảnh , chính thấy hai tì nữ đang mang những món thức ăn bốc khói nghi ngút tiến vào.

“Các người đem mấy thứ đó đặt trên bàn là được rồi, còn lại giao cho ta.” Thúy nhi nhìn hai người đi tới nói.

“Dạ!” Hai tỳ nữ cung kính phục thân.

Chờ các nàng đáp xong, Thúy nhi lại vội vàng rời đi, ra khỏi Xuân Tuyết các liền nhìn thấy Hắc Bạch song sát mang kiếm canh giữ ở cửa .

Đang ngẫm mình trong bồn nước ấm áp, Dạ Thủy Linh đột nhiên nhớ tới những lời mà Cách Phổ Tùng nói với nàng

“Ta không muốn..... Người không thể đụng vào ta, nếu không Nhĩ Đa sẽ không bỏ qua cho người.....“

“Hắn? Ha ha, tự bản thân hắn còn khó bảo toàn , còn cứu được người sao?”

“Hiện tại người nói không cần, đợi lát nữa sẽ cầu bỗ Vương cho người”

Đường như tiếng cười tà ác của Cách Phổ Tùng Trí vẫn không ngừng vang vọng trong đầu của nàng , thân thể không tự chủ được run rẩy, sắc mặt tức khắc trở nên tái nhợt.

Nàng hai tay bịt chặt tai, biểu tình có chút thống khổ, muốn ngăn cản thanh âm kinh khiếp như đang trong ác mộng cứ bao quanh lấy nàng.

Thẳng đến khi Thúy nhi trở về nhìn thấy tình cảnh, như thế này “Chủ tử, chủ tử! Người đã xảy ra chuyện gì?”

Mới ra đi chủ tử vẫn luôn hoàn hảo, tinh thần rất tốt, hiện tại trở về lại nhìn thấy nàng cảm xúc dị thường kích động. Thút nhí lo lắng buông mọi thứ trong tay, bước đến trấn an.

Cảm giác được có người không ngừng lay động nàng, Dạ Thủy Linh thế này mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt có chút trống rỗng nhìn Thút nhí.

“Chủ tử, người đừng dọa Thút nhí nha? Đã xảy ra chuyện gì?” Thút nhí lo lắng chụp lấy tay của Dạ Thủy Linh.

Nàng lẩm bẩm nói:” Thút nhí?” Ánh mắt thế này mới chậm rãi nhìn vào nàng.

Chỉ thấy Thút nhí mãnh liệt gật đầu, sau khi Dạ Thủy Linh nắm chặt cánh tay của nàng nói:” Thút nhí, người nói cho ta biết, Nhĩ Đa có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Nàng lo lắng hỏi.

“Dạ? Vương thượng? Ngài ấy êm đẹp a!” Nàng hoài nghi chủ tử có phải kinh hách quá độ hay không, “Chủ tử, nô tỳ nghĩ sáng sớm mai, có lẽ nên mời Liễu thái y tới chẩn mạch cho người mới được.” Thuận tiện khai thêm vài liều thuốc an thần.

“Không! Ta không bệnh, người nói Nhĩ Đa không có việc gì? Vậy hắn hiện tại ở đâu?” Nàng muốn đích thân xác định hắn không có việc gì mới được.

“Vương thượng a?” Thút nhí nghiêng đầu lo nghĩ, nàng nhớ rõ chàng vạng khi gặp được Trần hộ vệ, hắn dường như có nhắc đến Vương Thượng muốn đích thân thăm phán tội của Tuyết Cơ, cho nên Vương thượng hiện tại hẳn là ở,”Thánh Lung điện, đúng! Đúng vậy, Vương thượng hiện tại chắc chắn đang ở đó.”

“Thánh Lung điện.....” Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cuối cùng mới khôi phục một tia huyết sắc.

Nàng muốn đi tìm hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Ads Ý niệm này mới hiện lên trong đầu, Dạ Thủy Linh lập tức đứng dậy.

“Chủ tử? Người lại muốn làm cái gì?” Thút nhí khẩn trương hỏi.

Có đôi khi, nàng thật sự khó có thể hiểu được vị chủ tử đến từ thế giới khác này, cá tính cô quái, khó có thể nắm lấy.

“Ta muốn đi tìm Nhĩ Đa!” Nàng nói.

“Bây giờ đã nửa đêm, ngài vẫn là nên nghỉ ngơi trước đi! Có cái gì hãy để sáng mai hãy nói sẽ tốt hơn.” Hơn nữa Vương thượng hiện tại đang bận việc!

Mới vừa rồi khi đi lấy nước ấm cùng tinh dầu bạc hà mang đến, bước ngang qua Thánh Lung điện, nàng còn nghe được một tiếng kêu rất thê thảm.

“Không!” Nàng kiên quyết nói:” Ta muốn đi ngay bây giờ.” Nàng không cho Thút nhí phản đối.

Thấy cá tính chủ tử quật cường như thế, nàng thở dài một hơi nói:” Vậy được rồi! Chủ tử trước rửa mặt chải đầu xong hãy đi, nô tỳ đi chuẩn bị quần áo.” Xem ra chủ tử gấp gáp không thể đợi nếm qua bữa tối rồi mới đi.

Thời gian không đến nửa chén trà nhỏ, Dạ Thủy Linh đã tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ.

Đi vào chính sảnh, Thút nhí đã sớm chuẩn bị giúp nàng phủ thêm một áo choàng bằng lông cừu trắng muốt, nhưng lại bị nàng cản lại.

“Thút nhí, người nghỉ ngơi trước đi! Ta tự mình đến đó là được rồi.” Nàng xoay người nhìn Thút nhí nói.

“Này đã hơn nửa đêm, chủ tử một mình đi ra ngoài Thút nhí rất lo lắng!”

“Yên tâm đi! Ta còn ở trong cung, nói sau Cách Tàng Vương cũng đã chết, không có cái gì phải lo lắng.” Hơn nữa nàng biết không bắt kẻ nàng đi đến đâu, Hắc Bạch song sát đều sẽ gắt gao theo nàng.

Cho nên Thút nhí lo lắng hoàn toàn là quá mức.....

“Này..... Vậy được rồi! Thúy nhi đi nghỉ ngơi trước , có cái gì hãy gọi một tiếng.”Tuy rằng biết có chút không ổn, nhưng Thúy nhi vẫn đáp ứng để cho Dạ Thủy Linh tự mình đi.

Được Thúy nhi đồng ý , Dạ Thủy Linh đi nhanh về hướng Thánh Lung điện .

Chỉ chốc lát sau, nàng đã đi vào cửa hông của Thánh Lung điện , có lẽ là vì nửa đêm , nên chung quanh đại điện không thấy bóng dáng của thị vệ canh gác.

Nhưng nàng biết Hắc Sát cùng Bạch Sát đang yên lặng đi theo ở phía sau nàng cách đó không xa.

Đang lúc Dạ Thủy Linh còn muốn chạy tiến vào đại điện , một tiếng thét chói tai từ lưng của một nữ nhân, làm cho chân nàng mới bước ra lại thu trở về, lạng lẽ núp sang một bên, thật cẩn thận nhìn tình hình bên trong đại điện .

Tuyết Cơ đang bị hai gã thị vệ cường tráng áp chế trên mặt đất, một cơn không hề dừng lại trên thân thể mảnh mai của ả ta, tóc tai ả bù xù, quần áo rách rưới dơ bẩn, ả thoát nhìn chật vật không chịu nổi.

Tiếp theo liền nghe được tiếng hét điên cuồng của Xích Nhĩ Đa vang lên, “Ngừng!” hấn ngăn lại bọn họ tiếp tục dụng hình, nói tiếp: “Nói, giải được rốt cuộc ở nơi nào?”

Chỉ thấy Tuyết Cơ vẫn cao ngạo không phục ngẩng đầu lên nói: “Ta..... Ta không phải đã nói rồi sao.....” Đôi mắt ả nhìn Xích Nhĩ Đa , để lộ ra mãnh liệt yêu cùng hận, “Giải được chỉ..... Chỉ có Cách Tang Vương..... Biết..... Mà ông ta, sau ..khi đưa thuốc, cho....ta..... Cũng từ lúc pha trà cho ngài..... Uống” ả nói đứt quãng .

“Còn có ai biết giải được?” Xích Nhĩ Đa tức giận hỏi, quyền đầu hơi hơi nắm chặt.

“Ta không biết.....” ả chết cũng không chịu nói, mục đích muốn để cho cổ độc trong cơ thể Xích Nhĩ Đa phát tác, để cho hấn đối với Dạ Thủy Linh từ yêu chuyển sang hận.

“Ngươi.....” Xích Nhĩ Đa nổi giận nhìn hai gã thị vệ đang đứng đợi lệnh. “tiếp tục đánh cho bọn Vương , đánh tới khi nào ả chịu nói mới thôi!”

“A..... Ách a.....” Một tiếng lại một tiếng kêu rên thê thảm theo trong miệng ả thốt ra, cơn bỗng vẫn không lưu tình một chút nào cứ giáng thẳng xuống, đánh thật mạnh vào trên người ả.

Xích Nhĩ Đa nhú mày nhìn Liễu thái y một bên nói, “Vong tình cô này thực sự lợi hại như vậy ? Sẽ đối với nữ nhân ảu yếm từ yêu sang hận?” Hấn có chút không tin hỏi.

Liễu thái y sắc mặt nghiêm trọng nói: “Dựa vào sách thuốc cổ thần đọc qua lúc còn trẻ cổ độc của Tây Vực thật là rất tà môn , thần nhó đã từng gặp qua một người có bệnh tương tự như ngài, nhưng mà ông ta cuối cùng đã chết.”

“Vì cái gì?” Sắc mặt Xích Nhĩ Đa khó coi nói.

Mà Dạ Thủy Linh đang ở bên ngoài nghe lén được tất cả mọi chuyện , kinh ngạc nói không nên lời nói.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Ads “Bởi vì không chiếm được giải được, người nọ cuối cùng bị cô độc xuyên tâm bỏ mình .” Đáp án Liễu thái y nói ra làm người ta khiếp sợ .

“Cho nên ngay cả Liễu thái y cũng không biết giải được sao?” Sắc mặt Xích Nhĩ Đa càng ngày càng trầm trọng.

“Cái này.....” Ông ta có chút do dự không biết có nên nói hay không .

“Nói!” Xích Nhĩ Đa nổi giận, không cho phép ông ta chần chờ.

“Giải được có là có..... Nhưng mà, phải lấy trái tim người mình yêu nhất làm giải được, hoặc tìm Hàn Băng thảo ở Thiên Sơn, cùng hàng hóa ba loại làm thuốc dẫn kiềm chế cổ độc .”

“Cho nên người nọ là không có trái tim người hấn yêu nhất ? Hay là không.....” Hấn nói còn chưa xong, Thái y liền nói.

“Không, hần đã tự tay muốn giết lão bà của hần, chỉ là loại thuốc dẫn thứ hai phi thường trên quý khó cầu, cuối cùng cũng đã chết.” Liễu thái y nhớ lại nói.

Bất quá, nếu trong lời nói của Vương thượng, có lẽ có thể cứu, bởi vì hai loại thuốc dẫn trên quý khó tìm, loại thứ nhất là hang hỏa một trong ba đã có, ngay trong kho cất những món trên quý nhất của Vương thượng, đó cũng là món hồi môn quý giá nhất của Dạ Thủy Linh mang theo từ xa đến.

Mà một thuốc dẫn khác, Thiên Sơn Hàn Băng thảo thuộc về phương Bắc, cũng là một ngọn núi nổi danh ngay tại đất nước của bọn họ, cao đến chọc trời, trên đỉnh núi mây mù vờn quanh, nhiều năm tuyết đọng không ngừng, còn có tên khác là Thiên Sơn.

Nghe nói lúc này trên đỉnh cao và tối tăm nhất của đỉnh núi này, có sinh trưởng một đóa Hàn Băng thảo có năm lá, phiến là màu trắng bạc, phía trên bao phủ một lớp trong suốt như băng mỏng, vô cùng xinh đẹp, năm mươi năm mới nở hoa một lần, hơn nữa địa thế hiểm ác, rất nhiều được sư thương nhân đều cũng có vào nhưng không thấy trở ra.

“.....” Xích Nhĩ Đa rốt cuộc nói không nói nên lời gì, muốn hần giết Dạ Thủy Linh, hần hoàn toàn làm không được.

“Bẩm Vương thượng, ả ta đã hôn mê.” Thấy Tuyết Cơ không có động tĩnh, một gã thị vệ trong đó nói.

“Được rồi, đem ả lỏi đi xuống.” Xích Nhĩ Đa phiến muộn huy huy tay áo.

Đại chương chóng cảm như đang suy nghĩ cái gì, rồi sau đó nói một câu: “Độc này phát tác sớm nhất là vào lúc nào?”

“Chỉ sợ là ba ngày sau.” Liễu thái y bảo thủ tính ra.

“Nhanh như thế sao..... Được rồi, người cũng đi về trước đi! Bẩm Vương muốn yên lặng một mình một chút.” Không nhìn về hướng Liễu thái y, Xích Nhĩ Đa duy trì cùng cái tư thế nói.

“Dạ.” Tuy rằng Vương thượng không nhìn ông ta, nhưng ông ta vẫn cung kính hướng Vương thượng hành một cái lễ sau đó rời đi.

Vừa mới bước ra cửa, Liễu thái y đã thấy bóng dáng của Dạ Thủy Linh đang núp ở một bên. Vừa định lên tiếng vấn an, Dạ Thủy Linh ra hiệu cho ông ta không được lên tiếng, muốn ông ta rời đi trước.

Nàng cũng không muốn để cho Xích Nhĩ Đa biết nàng đã biết chuyện hần trúng cổ độc Nhưng lại trúng độc nặng đến như vậy....

Đội Liễu thái y đi xa, nàng rón rén bước vào đại điện, đi vào trước mặt hần đang cúi đầu suy nghĩ sâu xa, cũng nhẹ nhàng vòng quanh cổ hần.

“Linh nhỉ?” Hần kinh ngạc nhìn nàng. “Tỉnh dậy lúc nào?” Tiếp theo ôn nhu cười, đem nàng bế ngồi lên chân hần.

“Vừa mới tỉnh.....” Nàng cố ý nói dối.

“Sao vậy? Không có ta ở bên cạnh ngủ không được sao?” Hần vẫn không thay đổi tà ác trên nàng.

“Chán ghét.....” Nghe được lời nói tà tứ của người yêu trên mặt thẹn thùng hơi hơi phỉếm hồng.

“Trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Nói xong, hần một tay ôm lấy nàng.

“Oa a.....” Dạ Thủy Linh phát ra một tiếng hô nhỏ.

Hần ôm nàng xuyên qua hành lang dài, bên cạnh ao, đi vào Xuân Tuyết các, tiếp theo đi vào đại sảnh, ngoài ý muốn nhìn thấy những thức ăn còn nguyên trên bàn.

“Nàng vẫn chưa ăn?” Xích Nhĩ Đa nhướng mi hỏi.

“Ách..... Vâng.” Vì xác nhận hần bình an vô sự, nàng không chút suy nghĩ liền vội vàng chạy đến.

“Muốn ăn một ít trước hay không?” Hần dùng ngữ khí ôn nhu chưa bao giờ từng có qua nói.

“Không, ta nghĩ muốn chàng theo giúp ta ngủ trước, mấy thứ này hãy để sáng mai sẽ ăn.” Dạ Thủy Linh thật sâu nhìn khuôn mặt phóng đại của nam nhân trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Ads “Linh nhi của ta đã xảy ra chuyện gì?” Phát hiện nàng có chút quái dị, tiếp theo đi vào trong tắm phòng, đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường nói:”Bồn Vương ngày mai cũng có thể cùng nàng ngủ nha!”

“Không, người ta muốn ngay bây giờ.” Nàng làm nũng kéo tay Xích Nhĩ Đa nằm xuống ở bên cạnh nàng , rồi mới vui đầu vào trong ngực ấm áp của hắn .

Xích Nhĩ Đa không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng nằm ở bên cạnh nàng, một tay gắt gao ôm chặt lấy nàng, một tay kia yêu thương vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng , làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng đến gần mình một chút.....

Hắn quyết định , đời này chuyện hắn không thể làm nhất, cũng không muốn hận nhất chính là nàng, nếu giải được là trái tim người hắn yêu thương nhất, như thế hắn thà rằng bị cô độc kia xuyên tâm cũng không muốn giải.

Hay dùng ba ngày đi! Để cho hắn dùng ba ngày thời gian này, hắn sẽ hảo hảo quý trọng ba ngày thời gian cùng nàng ở chúng này.....

Ba ngày sau, hắn sẽ mang nàng gửi trở lại hoàng đế Trung Nguyên , cũng đáp ứng vĩnh viễn sẽ không tấn công vào Trung Nguyên khai chiến.....

Như vậy, hắn sẽ không bởi vì nhìn đến nàng, mà hận nàng, làm ra chuyện thương tổn nàng

Nghĩ thế, trong lòng hắn hiện tại có rất nhiều chuyện không đành lòng cùng thống khổ, ít nhất, đây là chuyện duy nhất hắn có thể làm cho nàng trước khi cô độc của hắn phát tác.....

Nàng quyết định , đời này mặc kệ nàng có thể trở lại hiện đại hay không , nàng đều phải canh giữ ở bên người hắn .

Sẽ không để cho hắn thống khổ một mình , nghĩ thế, cho dù hắn sẽ hận nàng cũng không sao.....

Nàng sẽ tìm Liễu thái y thương lượng, nhất định phải ở trong thời gian còn tác dụng sẽ nhanh chóng luyện chế ra giải được, nàng tuyệt đối sẽ không tro mắt nhìn hắn chịu cô độc xuyên tâm mà chết.....

Cho dù cuối cùng giải được là trái tim của nàng, nàng cũng sẽ không phản đối mà dâng tặng , bởi vì.....

Hắn, Xích Nhĩ Đa, là nam nhân mà đời này nàng yêu nhất , cũng là người cuối cùng

Đêm nay, hai người tuy rằng ngủ chung một giường, nhưng lại mang hai tâm tư khác nhau, nhưng tâm tư khác nhau này đều là vì lo lắng cho đối phương.

Hai người vẫn ngủ thẳng gần buổi trưa mới rời giường, cùng nhau dùng ngọc thiện.

Xích Nhĩ Đa nhìn nàng nói:” Muốn đi dạo một chút không? Nghe nói ra khỏi thành đi khoảng mười dặm về hướng Tây, có một ngọn núi quanh năm bị bao phủ bởi tuyết trắng, mà năm trên lưng chừng sườn núi có một ngôi nhà gọi là Tuyết Bạch sơn trang, phong cảnh thập phần xinh đẹp, Linh nhi muốn đi không?”

Hắn chưa từng mang nàng đến bên ngoài hảo hảo thưởng thức cảnh đẹp, hưởng thụ khoảng thời gian ngọt ngào chỉ riêng của hai người, ngoại trừ lần săn thú lần đó.

Nghe Xích Nhĩ Đa đề nghị, miệng nàng bất giác hơi hơi gọi lên,”Phu xướng phụ tùy thôi! Xem phu quân muốn đi thế nào! Nó thì phải đi thế ấy a!” Lần này nàng không hề cùng hắn đối nghịch, làm ngược lại.

Bởi vì, nàng sẽ quý trọng, khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên cạnh hắn.....

“Ừm! Linh nhi của ta tại sao vào lúc này lại ngoan như thế.”Xích Nhĩ Đa cười trêu chọc nàng.

Hai người vừa nói vừa cười đã đến buổi trưa.

Xích Nhĩ Đa bảo người chuẩn bị sẵn xe ngựa, không mang thị vệ theo nhiều, chỉ có hắn và Dạ Thủy Linh hai người, cộng thêm bốn năm tên hộ vệ cao thủ mặc thường phục đi về hướng Bạch Tuyết sơn .

Trước buổi chạng vạng , bọn họ đã thuận lợi tìm nơi ngủ trọ nổi danh Tuyết Bạch sơn trang, lúc này, bên ngoài những hạt tuyết trắng đang phiêu du trong gió, Dạ Thủy Linh đang ngồi ở phía trước cửa sổ chờ bữa tối, lẳng lặng thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp ngoài cửa sổ .

Lúc này, Xích Nhĩ Đa mở cửa đi đến.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Nhìn tiểu mỹ nhân ngơ ngác ngồi ở phía trước cửa sổ , Xích Nhĩ Đa từ phía sau ôm choàng lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng.

“Không, chỉ là đang nhìn tuyết..... Phong cảnh nơi này thật sự rất đẹp!” Nàng tán thưởng nói.

Từ khi vừa vào cửa nàng liền phát hiện nơi này thật sự không giống với những nơi khác, khó trách lại lừng danh như thế.

Bạch Tuyết son khí thế hùng vĩ, cảnh sắc tráng lệ, có những bụi cỏ rậm rạp cũng những cánh rừng um tùm mát rượi, càng trèo lên cao, càng thấy rõ nét xinh đẹp này hơn, mây mù lững lờ bao quanh những gốc hồng tùng cao to, vân sam, bao quanh những tán lá xanh mướt, tạo nên những cảnh sắc thật trữ tình lãng mạn.....

Địa thế cao và dốc, nhiệt độ không khí thấp, gió thổi giần giật bên tai, nếu không quen với địa thế nơi này, người thường rất khó đi tiếp.

Tuyết Bạch son trang nằm ở giữa sườn núi, bên cạnh là lũng giếng gần thác nước to lớn khí thế bàng bạc, bên trong son trang có mấy gian phòng thượng đẳng cùng dòng suối ôn tuyền từ đó có thể nhìn thấy rõ tất cả những cảnh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Ads “Đội lát nữa, khi chúng ta ngấm mình vào ôn tuyền, sẽ thực sự biết đến cảnh sắc đẹp nhất” Xích Nhĩ Đa nói ở bên tai nàng.

Nghe hắn nói như thế, ánh mắt nàng sáng lên, chờ không kịp ăn com đã nghĩ muốn nhanh chóng nhìn một cái.

Nhìn thấy đáy mắt nàng nóng vội, Xích Nhĩ Đa cười nói: “Hay là, nàng muốn đi ngay bây giờ? Bữa tối trở về mới ăn?”

“Có thể không?” nghe vậy, Dạ Thủy Linh hưng phấn xoay người.

“Đương nhiên, chỉ cần Linh nhi của ta thích, không cái gì là không thể.” Hắn mềm nhẹ vuốt mái tóc của nàng nói.

“Cám ơn chàng, Nhĩ Đa.” Nàng cao hứng đứng lên, ở trên khuôn mặt hắn hạ xuống một nụ hôn.

Quyết định xong, bọn họ thay y bào màu trắng, đi vào suối ôn tuyền tên là Hoa Đào trì.

Bên trong son trang tổng cộng có mười dòng suối ôn tuyền riêng biệt, năm tòa đại sảnh lớn có khả năng chứa rất nhiều người. Còn có ba tòa đại sảnh đặc biệt

Son trang nội tổng cộng có mười tòa ao nhỏ [cá nhân], ngũ tòa đại trì [khả cá nhân khả nhiều người] còn có ba tòa đặc biệt trì, chỉ có kia ba tòa đặc biệt trì mới được thành lập với tên gọi là Hoa Đào, Hoa Sen, Hoa Mai.

Đại sảnh đặc biệt, tên cũng như ý nghĩa, dành cho người đặc biệt sử dụng, đều là người chút có quyền thế nhân tài được lựa chọn đặc biệt, chi phí đương nhiên cao kinh người, nhưng được hưởng không gian cá nhân riêng tư, cảnh đẹp đương nhiên sẽ khác xa hơn so với các tòa đại sảnh lớn nhỏ phía trên.

Dòng nước mịn hoặc hùng tráng và trong suốt, từ trên không tuôn xuống ồ ạt, vang lên những tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc y như tiếng sấm vang vọng ở trong son cốc, ở xa xa liền có thể nghe được.

Khi ngấm mình vào dòng suối nóng, càng có thể cảm nhận được sự tráng lệ của nó, mưa phùn tầm tã, hơi nước lượn lờ, thác nước lạnh như băng, hơi nước cùng sương mù ôn tuyền ấm áp không ngừng lần lượt thay đổi.

Nghe nói đương gia son trang nói, dòng ôn tuyền này chứa nhiều loại khoáng vật chất cùng nguyên tố vi lượng, có tác dụng rất tốt đối với bệnh bao tử, viêm khớp, bệnh ngoài da.

Tại dòng suối này, có thể nhìn thấy những tia sáng lấp lánh của băng tuyết ánh lên cửa hang, hơi nước từ ôn tuyền bốc lên nghi ngút, giống như một lớp mây mù vây quanh toàn bộ son cốc, làm nơi này tỏa lên sức sống bừng bừng.

“Giống như tiên cảnh nhân gian” Đây là phong cảnh đẹp nhất mà đời này nàng xem qua.

Bọn họ ngấm mình ở dòng nước suối ấm áp lộ thiên, từ trên cao rơi xuống một bông hoa tuyết xinh đẹp nhẹ nhàng đáp trên phiến đá.

Xích Nhĩ Đa nhìn thiên hạ trước mắt thỏa mãn, thoải mái nở nụ cười, đây là nụ cười chân chính lần đầu tiên nở ra từ đáy lòng của hắn.

Nghe tiếng cười hùng hậu sang sảng của hắn, Dạ Thủy Linh giật mình, thì ra.....

Xích Nhĩ Đa cười rộ lên trông đẹp đến thế, “Chàng nên thường xuyên cười hơn.” Nàng nói thật tự đáy lòng.

“Nàng đây là đang giễu cợt ta sao?” Hắn ngừng tiếng cười, nhưng mà khóe miệng lại vẫn là nhin không được nhếch lên.

“Ta nào dám nha!” Nàng cười khẽ nói.

Hắn đem nàng xoay người, đưa lưng về phía hắn, tiếp theo cầm lấy khăn tắm giúp nàng chà lưng.

Giờ khắc này, Dạ Thủy Linh thực sự cảm nhận được hạnh phúc, có một phu quân thương yêu nàng như thế, nếu thời gian có thể vĩnh viễn đứng ở giờ khắc này, nàng nhất định sẽ là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời.

Không biết là hơi nước của thác nước hay là sương mù ôn tuyền làm cho nàng đôi mắt có chút mờ mịt mông lung.....

Bọn họ ở suối ôn tuyền trầm ngâm nửa canh giờ nàng mới lưu luyến không rời theo Xích Nhĩ Đa trở về phòng.

“Nếu còn tiếp tục ngâm như thế, làn da Linh nhi bảo bối của ta chắc ửng đỏ lên hết.” Hắn ôm nàng đẩy cửa phòng ra.

Trên bàn một mâm mỹ vị món ngon nóng hổi đã được bày sẵn trước khi bọn họ về mấy phút đã được bùng tới.

“Oa! Thơm quá á!” Dạ Thủy Linh nắm cánh tay hắn chạy đến bên bàn ngồi xuống, mắt cứ nhìn chăm chăm vào mấy món mỹ thực trên bàn.

Thức ăn ngon với đủ sắc hương vị bày đầy trên bàn toàn những món nàng thích ăn vẫn còn nghi ngút khói, Dạ Thủy Linh không biết nên bắt đầu ăn từ đâu.

Ngoài ra, những chén đĩa được bày biện trên này toàn khắc hoa văn tinh xảo, men thật đặc biệt.... Và vài bầu rượu ngon.

“Rượu Lê.” Màu rượu là một màu nâu đỏ trong suốt, hương vị như trái lê mới hái ngọt lành, có mang phong vị tự nhiên, ánh lên màu sáng điểm lệ rượu hoa quả.

Nổi danh “Lê Hoa xuân“, đó là khi hoa Lê vừa mới nở, lấy hoa Lê ngâm trong nước cũng với men hòa lẫn vào nhau tạo thành.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Ads Ngoài ra, còn có một tên khác gọi là “Lăng Lan Mỹ tửu”

“Rượu Lê, hương vị ngọt lành, thực thích hợp cho nàng uống.” Xích Nhĩ Đa ngồi ở bên cạnh nàng, vươn tay lấy bình rượu có khắc rồng chạm phượng trên thân bình chạm rãi tốt ra một ly đưa cho nàng.

“Cám ơn!” Nàng tiếp nhận ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, “Quả nhiên uống thật ngon, chàng cũng uống một ly nhé?”

“Bổn Vương tự uống, nàng ăn trước đi!” Hắn tự rót cho mình một ly, sau đó gắp một miếng thịt gà bỏ vào bát cho nàng. “Thân thể nàng gầy như thế, nên ăn nhiều một chút mới được.”

“Ta làm sao gầy?” Nàng không phục chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Lúc trước đáng vẻ nàng còn thướt tha cân đối, nhưng nay cảm thấy mình béo tròn mập mạp quá rồi!

Nên cân lại mới được? Thoáng chốc, nàng mới nhớ lại ở đây, hiện tại không phải tương lai, nàng đã thật lâu không cân thử xem nặng bao nhiêu rồi, mà thân thể hiện tại là Thiệu Thủy Nguyệt mới đúng.

“Thân thể nàng nặng hay nhẹ chẳng lẽ bổn Vương lại không biết?” Ngôn ngữ đầy cuồng tứ giống như ý muốn nói thân thể nàng mỗi một ngày bị hắn ôm qua không biết bao nhiêu lần vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Thủy Linh nổi lên một chút đỏ ửng.

“Ăn cơm của chàng kia!” Nam nhân này thật sự là càng ngày càng nói nhiều, cũng càng ngày càng trêu cợt nàng.

“Ha ha.....” Xích Nhĩ Đa cười phá lên, trong tay cũng gắp thêm thức ăn bỏ vào miệng.

Đêm nay, Xích Nhĩ Đa không đòi nàng làm bất cứ chuyện gì, chỉ là lẳng lặng, mềm nhẹ, đem nàng ôm vào trong ngực.

Cánh tay hắn rộng lớn, trong ngực cường tráng, làm cho nàng cảm thấy vô cùng an tâm, miệng nàng bất giác mang theo mỉm cười, ngọt ngào trong lòng ở hân tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, bọn họ dậy thật sớm, trời cơ hồ vẫn còn chưa sáng.

Bị Xích Nhĩ Đa đánh thức nàng, trên mặt còn mang vẻ mơ màng, hoàn toàn không rõ vừa mới sáng sớm trời còn chưa sáng, hắn muốn dẫn nàng đi đâu!?

Nàng hỏi: "Chúng ta muốn đi đâu nha?" Dạ Thủy Linh gần như còn khép mắt, tựa hồ còn chưa có thanh tỉnh.

"Đợi lát nữa nàng sẽ biết." Thức sớm một chút đều không có ảnh hưởng hấn, ngược lại thần bí cười nói.

Vốn dĩ nàng vẫn còn buồn ngủ, nhưng lại sợ nàng bước không vững vô ý ngã bị thương, thế là hấn bước vội đến ôm nàng vào lòng ôm lên trên xe ngựa.

Bên trong xe ngựa, người bị xóc nảy bởi đường vẫn còn tuyết đọng nên khá trơn trượt, một đường lắc lắc lắc lắc, phi thường xóc nảy.

Ngày hôm qua trước khi lên núi, loại tình huống này vẫn làm cho nàng say xe, muốn phun, nhưng mà vào lúc này, lại thành cái nôi giúp nàng ngủ thật ngon, tựa đầu dựa vào lòng Xích Nhĩ Đa, ngủ say sưa.

Mãi cho đến khi đã đến nơi, Xích Nhĩ Đa cũng không đánh thức nàng, mặc cho nàng nằm trong lòng hấn ngủ, thậm chí chảy nước miếng.....

Nếu giờ phút này nàng thanh tỉnh, nhất định sẽ mất mặt muốn đem chính mình vùi đầu vào lớp tuyết thật dày kia, tại sao phải là tuyết! Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trên ngọn núi này ngoài tuyết ra, đất rất khó thấy.

Cuối cùng, xe ngựa cuối cùng thuận lợi đến mục tiêu trước hừng đông, đó là một tòa Lâu Vọng Thai, độ cao gần như là nơi cao nhất trên ngọn núi tuyết này.

Bởi vì địa thế hiểm ác lại cao, nên gió thổi mạnh mẽ, không thích hợp ngắm thung lũng bên dưới.

Từ trên Lâu Vọng Thai từ cao cúi xuống, bình cảnh đẹp, thu hết vào mi mắt, liền ngay cả Xích Lũng thành cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

"Linh nhi, chúng ta đến rồi." Hấn nhẹ lay động vai của nàng, muốn nàng tỉnh lại.

Ngay lúc thấy nàng chỉ là hơi hơi mở đôi mắt, nhẹ nhàng chớp chớp, hấn trực tiếp đem nàng ôm xuống xe ngựa.

Ngọn gió lạnh buốt mạnh mẽ phát quá mặt của nàng, làm cho nàng không tự giác hướng chỗ ấm áp bên cạnh nàng dựa vào, thẳng đến khi nàng bị người thả xuống dưới, không thể không dùng chân đứng trên mặt đất, nàng mới không tình nguyện tỉnh lại.

Tiếp theo, một đạo ánh sáng chói mắt từ phía Đông xuất hiện dần dần xua tan đi bóng đêm, nàng dùng bàn tay nhỏ bé che ở trước mắt, mới chậm rãi thích ứng, rồi sau đó là tán thưởng.

"Oa, thật là đẹp! Là ánh bình minh đầu tiên của buổi rạng đông a!" Thấy một màn xinh đẹp này, nàng nháy mắt thanh tỉnh, ánh mắt cũng đang luyến tiếc rời đi.

Bầu trời từ u ám chuyển sang màu tro, từ màu tro chuyển dần sang màu lam, từ lam chuyển sang tím, sau đó chậm rãi chuyển sang hồng, dần dần sáng rực rỡ....

Mặt trời mọc từ phía đông chậm rãi dâng lên, chiếu sáng khắp mặt đất

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Ads "Vị trí này, là đỉnh cao nhất của ngọn núi này từ cao nhìn xuống thấp, là nơi để thưởng thức cảnh đẹp nhất ở tất cả mọi nơi." Mà chỗ ngồi này Vọng Thai, còn lại là hấn sai người ở trong vòng một ngày đẩy nhanh tốc độ làm được.

Vì chính là làm cho Linh nhi của hấn, nhìn đến một màn đẹp nhất này, hấn hy vọng dùng ba ngày còn lại này, còn sót lại thời gian ba ngày này, để lưu lại khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hai người.

Cho dù chỉ là nhớ lại cũng tốt, ít nhất, hấn vì nàng làm.....

"Cám ơn chàng, Nhĩ Đa. Đây là cảnh mặt trời mọc xinh đẹp nhất mà đời này ta xem qua." Nói xong, nàng xoay người ôm chặt lấy hấn, thanh âm nghẹn ngào.

Nàng thật sự rất cảm động, cảm động đến nước mắt không nghe lời chảy xuống..... Cho dù nàng lau như thế nào, nó vẫn tuôn mãi không ngừng.

Xích Nhĩ Đa nhẹ nhàng đem tay nàng lấy ra, may kiếm nhú lại nhìn nàng chăm chú, ” Sao lại khóc? Không thích kinh hi này sao?”

“Không..... Ta không sao.” Dạ Thủy Linh nhìn hắn nở nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn, giờ phút này nàng đối với từ “Đỡ khóc đỡ cười” “Không biết nên khóc hay cười” Có cảm giác thật mới mẻ, có lẽ chính là hình dung hiện tại của nàng a!

“Ta thực thích kinh hi này.” Nàng nói thật sự nghiêm túc.

“Chỉ cần nàng thích là tốt rồi, đừng khóc?” Hắn ôn nhu cúi người, hôn nước mắt trên mặt nàng.

“Vâng.....” Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

“Đói bụng không? Nếu không đi về ăn đồ ăn sáng trước?” Xích Nhĩ Đa hỏi.

“Đợi lát nữa đi!” Nàng còn muốn nhìn ngắm mãi phong cảnh xinh đẹp này

“Ừm.” Hắn đơn giản đáp lại, tự tay cởi áo choàng khoác ở trên người nàng. “Đừng để lạnh.” Chỉ là một động tác đơn giản, không ngờ làm cho hốc mắt nàng nóng lên.

Nàng thật sự rất thích, rất thích hắn như bây giờ, giống như thay đổi thành một người khác, khác xa trước kia, thiếu một chút chuyên chế, hơn một ít sẵn sàng, thiếu một chút bá đạo, hơn một tia ôn nhu.

Nhưng mà..... Tại sao lại vào lúc hai người sắp chia xa như thế này?

Chẳng lẽ..... Nàng đời này sẽ không chiếm được hạnh phúc sao?!

Xích Nhĩ Đa liền lắng lắng ôm chặt lấy nàng như thế, không biết bọn họ đến tột cùng ở đằng kia ngắm bao lâu, thẳng đến khi nàng muốn rời đi, bọn họ mới lại cùng tiến lên xe ngựa.....

Trở lại Tuyết Bạch sơn trang, bọn họ đang ăn đồ ăn sáng.

“Như thế này, có muốn đến nơi nào hay không?” Xích Nhĩ Đa mở miệng hỏi.

“Ta không ý kiến, phu quân quyết định là tốt rồi, người ta không phải nói sao, phu xướng phụ tùy thôi.” Dạ Thủy Linh giờ phút này mềm mại giống như chú mèo con, nhìn hắn nũng nịu.

“Linh nhi, nàng có xem qua Lục tinh linh không?” Xích Nhĩ Đa đang uống sữa đậu nành nói.

“Lục tinh linh? Đó là cái gì?” Nghe cái tên thật giống như là cái tiểu tinh linh linh tinh gì đó, cổ đại thực sự có tinh linh tồn tại? Nàng tò mò nhìn chăm chăm chờ hắn đáp lại.

“Bí mật, như thế này phải lên đường, cảnh trong mơ ở ven hồ, đêm nay sẽ nghỉ tạm ở khách sạn đầu tiên ở trong thành, ngày mai mới hồi cung.” Bọn họ về đến khách sạn trước thành, đến trước Hồ mộng mơ.

Thời gian vui vẻ luôn luôn ngắn ngủi, chỉ trong nháy mắt, ba ngày đã sắp qua....

“Rốt cuộc là cái gì thế a? Thần bí như thế” Hắn càng không nói nàng lại càng tò mò, cũng mặc kệ nàng sao vậy “bức cung” Hắn, hắn chính là ngay cả một câu cũng không chịu lộ ra.

Quên đi, không phải là lục tinh linh thôi! Nàng cuối cùng vẫn sẽ biết.

Ăn xong đồ ăn sáng, bọn họ lại ngồi trên xe ngựa, hướng chân núi Bạch Tuyết đi xuống, nhưng đường trở về lại không giống lúc đi lên, bọn họ lại có thể thưởng thức đến những cảnh sắc khác nhau.

Trải qua vài lần ngồi xe ngựa sau, nàng tựa hồ đối xúc này có kháng thể, không giống lần đầu tiên khi lên núi, say xe phun đến chết khiếp, lúc này, nàng còn có thể nói nói cười cười cùng hắn tán gẫu, thậm chí hát những bản tình ca thể kỷ hai mươi một cho hắn nghe.....

“Kiếp trước đã định, chạy không thoát vận mệnh này, trong mộng bừng tỉnh, đảo ngược cổ kim, đánh đàn cho chàng nghe, múa may nhẹ nhàng cho chàng xem, lượn qua lượn lại, tin tưởng kỳ tích sẽ rơi xuống, yêu, dây dưa ngàn năm bồi hồi, tình yêu, số luân hồi trần tục chờ đợi, xuyên qua biển người, chờ một câu trả lời, xuyên qua trí nhớ lưu một vết sẹo, xuyên qua ngàn kiếp, mái tóc đen dài giờ trắng xóa, xuyên qua một tình yêu thật sự thâm sâu, lưu truyền một khúc thần thoại xinh đẹp”

Thần thoại nha..... Đó là nhiều xinh đẹp nhưng giả dối, như là đang kể ra tâm tình giờ phút này của nàng, phức tạp cùng ưu thương.....

Chương 86

Ads Chạng vạng, bọn họ đã về tới Xích Lung thành, Xích Nhĩ Đa mang theo nàng tìm nơi ngủ trọ trong khách sạn Nhất Thiên Hạ, cũng ra lệnh cho tất cả các thị vệ hầu bên cạnh trở về.

“Đại gia, có gì cần tiểu nhân phục vụ không?” Một điểm tiểu nhị gầy gầy teo thấp bé nhìn thấy hai người bọn họ mặc quần áo hoa lệ, đương nhiên thái độ phục vụ càng thêm tốt, tục ngữ nói “Thấy tiền sáng mắt” Thôi.

Xích Nhĩ Đa ngay cả nhìn cũng chưa liếc hần một cái, lạnh lùng nói, “Cho bản gia một gian phòng tốt nhất.” “Bởi vì mặc thường phục ra bên ngoài, không có bất luận kẻ nào có thể nhận ra hần chính là Vương thượng.”

“Có ngay!” Điểm tiểu nhị cột nhà nhìn về phía sau hô: “Mang khách quý đây đến gian phòng thượng hạng nhất.”

“Cần đưa lên rượu và thức ăn lên không?” Điểm tiểu nhị khúm núm hỏi hai người, khi vừa đến sương phòng ở lầu hai.

“Cần gì ta sẽ gọi, giờ mang nước nóng tới cho ta tẩy tịnh!” Hần gần như đáp một cách máy móc, giống như hần ở trong cung như vậy.....

“Dạ ! Nước ấm lập tức mang lên cho khách quý.” Điểm tiểu nhị giúp bọn họ mở ra cửa phòng.” Đây chính là gian sương phòng ở lầu hai, cần gì cứ gọi tiểu nhân sẽ lập tức có mặt.” Nói xong, hần khoan thai rời đi.

Xích Nhĩ Đa đóng cửa lại nói tiếp: “Nghỉ tạm trong chốc lát đi! Những thứ kia càng khuya sẽ càng xinh đẹp, để cho nước ấm tới, tẩy tịnh xong thân thể sẽ thoải mái một chút.”

“Được.....” rốt cuộc là cái gì a! Xích Nhĩ Đa càng không nói khiến cho nàng càng thêm tò mò.

Cuối cùng, nàng cùng Xích Nhĩ Đa cùng nhau tắm rửa xong, đã muốn là chạng vạng.

Bọn họ đi ra khách sạn, Hắc mã “Cực Phong” của Xích Nhĩ Đa không biết vào lúc nào đã được cột vào một cây cột bên ngoài khách sạn, nó nhìn thấy chủ tử, phát ra tê tê tiếng vỗ ngựa, mặt dài làm nũng ma sát ống tay áo của hần.

“Cực Phong? Tại sao nó lại ở đây?” Nó không phải nên ở chuồng trong cung sao?

Dạ Thủy Linh vươn tay nhỏ bé, khẽ vuốt mặt dài của nó, đã quên lúc trước nó thiếu chút nữa làm cho nàng ngã xuống ngựa.

“Ban này ta đã bảo thị vệ, ta giao cho bọn họ thỉnh mã tư bắt nó mang đến đây.” Xích Nhĩ Đa lời chưa dứt đã tung người ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, tiếp theo vươn bàn tay to lớn đến trước mặt nàng.

Dạ Thủy Linh không hề do dự đưa tay nhỏ bé, hần dùng sức một cái, dễ dàng đem nàng bế lên lưng ngựa, ngồi ở trước người hần.

“Nắm chặt.” Tiếng nói hần tà ác ở vang lên ở phía sau nàng

Hần nhẹ “Hách” Một tiếng, hai chân hữu lực thúc mạnh vào bụng ngựa, Cực Phong bắt đầu phi nước đại.

Dạ Thủy Linh vui đầu vào trong ngực hần ấm áp, tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy áo choàng của hần, giữ vững thân thể chính mình.

Cửa thành ngoại ô, khoái mã phi trên đường gần hơn mười dặm, bọn họ đi vào trong rừng cây hướng trái ngược Bạch Tuyết sơn, xuyên qua hắc ám, lướt qua cây cầu nhỏ, đến mục đích – Hồ Mộng mơ.

Từ đằng xa, tiếng nước chảy dần dần rõ ràng, Xích Nhĩ Đa nhảy xuống ngựa đi bộ, đi dọc theo suối nước một đường hướng lên trên đi.

Cảnh hồ mộng mơ do thiên nhiên hình thành, quanh năm không kết băng.....

Chỉ thấy càng tiếp cận ven hồ, càng có thể nhìn thấy từng chút từng chút, ánh sáng màu xanh đang bay lượn chung quanh người nàng.

Con ngựa xuyên qua ở chỗ sâu trong rừng cây, đi tới cảnh hồ trong mơ, xoay chung quanh ở phía trên ven hồ là một luồng ánh sáng xanh rực rỡ, và khi nhìn kỹ, những đốm sáng màu xanh lục ấy chính là những chú đom đóm đèn.

Bóng đêm hắc ám bao phủ càng thêm nhiều luồng ánh sáng xanh lục rực rỡ, hình ảnh ánh trắng phản chiếu lung linh dưới mặt nước, đây là cảnh đẹp nhất trong tất cả các cảnh đẹp a! Hình ảnh làm cho ta lại một lần nhiếp trụ tâm hồn.

“Thì..... Thì ra chàng nói lục tinh linh, chính là đom đóm đèn.....” Nàng lẩm bẩm nói.

“Đẹp phải không! Chỉ có nơi này, mới nhìn thấy lục tinh linh xinh đẹp như vậy , bởi vậy mới có tên là Hồ Mơ Mơ.” ý muốn nói cảnh xinh đẹp như chỉ có ở trong mơ.

“Vâng.....” Nhìn từng chút, từng chút ánh sáng xanh lờ lờ chung quanh nàng, , cảm giác này thật sự rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung.

Chớp mắt , Xích Nhĩ Đa nhún người, biến mất trong rừng cây, nàng khó hiểu hô một tiếng,” Nhĩ Đa?”

Không đến một lát, khi hần trở về , trong tay mang một túi to không biết lấy từ đâu, từng đóm sáng xanh phát ra từ bên trong túi to trong suốt tung bay tán loạn.

Hần đem gói to đưa cho nàng, mà nàng còn lại là thật cẩn thận tiếp nhận gói to, bởi vì không có buộc chặt, chỉ cần thoáng buông tay ra , lục tinh linh kia sẽ bay ra ngoài.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Ads “Thật đẹp.....” Nàng cầm lấy gói to , từng chút từng chút lục tinh linh ở nàng mắt lóe ra ánh hào quang động lòng người .

“Thích không? Ta có thể bắt thật nhiều mang về cho nàng .” Miệng Xích Nhĩ Đa bắt giác nhếch lên, ôm nàng vào lòng nói.

“Không.” nàng lắc lắc đầu.

“Sao?”

“Mang về chúng nó sẽ sống không được .” Đây mới là địa phương của chúng nó nên sinh sống .

Nàng cùng Xích Nhĩ Đa cùng nhau nằm ở trên cỏ, nhìn tinh không chời mắt .

Bất cứ thứ gì, đều có địa phương nó nên sinh tồn , nhân loại không nên ích kỷ dễ dàng đoạt đi hoặc chiếm làm của riêng mình .

Hần không phản đối, đồng ý lời của nói nàng , lúc này, hần từ trong lòng lấy ra một vật khá lấp lánh, cố ý ở trước mắt nàng vung vẩy, chờ đến khi Dạ Thủy Linh nhìn rõ ràng vật kia, kích động ngồi bật dậy.

Hai tay có chút run run tiếp nhận bạch ngọc hạng luyện trong tay Xích Nhĩ Đa , đúng vậy, nàng đã không nhìn lầm , kia đúng là thứ nàng vẫn muốn tìm “Bạch ngọc hạng luyện”.

Trước kia, khi nàng chưa đến thời đại này lão nhân , tự xưng là Nguyệt lão gia gia giúp nàng đeo trên cổ .

“Chàng..... Chàng làm sao có vòng ngọc này ?” Không chỉ có tay nhỏ bé của nàng đang run rẩy, ngay cả thanh âm cũng thế.

“Sao vậy? Linh nhi không thích?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kinh ngạc , hần nghĩ đến nàng không thích lễ vật hần đưa cho nàng .

“Không..... Không phải, chàng trả lời ta trước..... Sao lại có.....” Vòng ngọc quan trọng này?

Xích Nhĩ Đa cười khẽ , nhớ lại lúc ấy,”Còn nhớ không? Lúc nàng mới đến, vẫn muốn chạy trốn.”

“Vâng.....” Cho tới nay, nàng đều rất muốn trở về, cho tới bây giờ, nàng phát hiện chính mình đã không trở về được nữa, bởi vì nàng muốn vĩnh viễn ở bên cạnh người mà nàng yêu , người đó chính là Xích Nhĩ Đa.

“Có một lần, nàng cười Cực Phong chạy ra cung, bởi vì không biết tập tính của nó , nàng cũng không năng lực khống chế nó, chỉ thiếu chút nữa đã bị nó hất xuống ngựa.....”Khi đó thật là thực mạo hiểm.

“Ách.....” Lời nói của hần làm cho nàng nghĩ đến đều cảm thấy mất mặt, hiện tại không thể không bội phục dũng khí hơn người của chính mình lúc đó, nhưng mà chuyện này cùng bạch ngọc hạng luyện có cái quan hệ gì ?!

“Lúc hai chúng ta trên đường săn thú đi trong chợ, một luồng ánh sáng trắng đập vào mắt nàng nhớ không? Tuy rằng chỉ có ngắn ngủn trong nháy mắt.”

Kính hoàng khi nghe Xích Nhĩ Đa nói như thế , nàng mới nhớ tới, giống như thực sự đã có chuyện như thế,” Vâng.....”

“ Sau đó, ta liền cho người đi tìm, cho dù lật tung các gian hàng ở khu chợ đó, cũng muốn đem vật kia tìm ra, cuối cùng, thủ hạ bọn Vương ở trong tay một lão nhân gia mua lại vật này với giá gấp ba giá ban đầu, đúng ra, Vòng ngọc này ta định tặng cho nàng từ lâu, chẳng qua vẫn đều không có cơ hội.....” Xích Nhĩ Đa giải thích .

Nước mắt, lại đảo quanh ở hốc mắt nàng , chẳng lẽ đây là ý trời đã định sao?

Vì cái gì, vì cái gì cố tình vào lúc này mới để nàng tìm thấy Vòng bạch ngọc này????

Như thế này có ý gì? Nàng sắp hoàn thành sứ mệnh? Phải đi về hiện đại ?

Không, nàng không muốn trở về nhanh như thế!

Xích Nhĩ Đa thấy nàng bất vi sở động, vươn tay tiếp nhận lấy bạch ngọc hạng luyện trên tay nàng, động tác ôn nhu giúp nàng mang ở trên cổ.

Thần kỳ bạch ngọc hạng luyện, trong bóng tối mù mịt, bỗng dung lộ ra một đạo hào quang sáng trắng.

“Linh nhi, vòng ngọc này thực thích hợp với nàng, vòng ngọc mang ở trên cổ của nàng thật đẹp giống như nàng.” Hắc ca ngợi nói.

“Cám ơn.....” Nàng xoay người chủ động hôn lên môi hắn , đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn.

Xích Nhĩ Đa đương nhiên cũng không keo kiệt đáp trả nụ hôn kịch liệt nóng ấm của nàng, đem nàng áp đảo trên mặt cỏ, tham lam hấp thu hương thơm ngon ngọt trong miệng nàng, ngậm mút lấy cái lưỡi dính hương của nàng, mãi đến cả hai người không thể thở nổi.....

“Bảo bối Linh nhi của ta học xấu.....” Thế nhưng muốn chủ động câu dẫn hắn.

Dạ Thủy Linh hôn đến choáng váng , bàn tay nhỏ bé gác trên vai hắn, thân thể kề sát vào hắn cọ xát, hai chân quăn quýt lấy đôi chân dài của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Ads Bàn tay to của hắn nhẹ nhàng họa trên môi nàng, rồi mới lướt xuống cổ họng trắng như tuyết , tiếp theo lần xuống bộ ngực tròn trịa của nàng, cách vật liệu may mặc mỏng manh , hắn tìm được đầu nhũ tiem của nàng .

Hắn lấy phương thức tra tấn người qua lại xoa bóp, thẳng đến khi cảm nhận được nụ hoa của nàng ở dưới mả chường hắn trở nên cứng nhon.

“Ừm..... Nhĩ Đa.....” Thanh âm thoảng khàn khàn thoát ra khỏi đôi môi đỏ mọng của nàng , nàng muốn hắn, ôm chặt lấy hắn.

Dưới âu yếm đầy mê hoặc của hắn, bụng có luồng khí nóng khó nhịn, luồng khí nóng này lưu chuyển trong cơ thể không tiêu tan hóa thành mật dịch chảy nhỏ giọt , làm ẩm ướt tiết khô của nàng , lặng lẽ chảy ra từ giữa hai chân .

Đại chường của Xích Nhĩ Đa một đường đi xuống phía dưới, giải khai quần áo của nàng , tiếp theo xâm nhập vào bên trong tiết khô của nàng .

Một bàn tay khác xoa nắn bộ ngực của nàng, làm cho nàng rơi vào trạng thái mê ly nồng nhiệt .

Thật sự nóng ấm dễ chịu a! Thân thể hấp dẫn, cảm tình dâng cao.....

Nàng vì hắn rộng mở thân thể, giữa hai chân ướt át nghênh đón cực đại tráng kiện của hắn , hoa huyết non mơn của nàng bị tách ra, hắn bắt đầu chậm rãi rút ra lại rất nhanh tiến vào, ở trong cơ thể nàng tạo nên một ngọn thủy triều đang càng lúc càng dâng cao gần như muốn nhấn chìm nàng.

Hai thân thể trần truồng ở thiên nhiên trong rừng cây, giống như đã thủ thời nguyên thủy quấn chặt lấy nhau.

Nàng ở dưới thân hắn bởi vì không chịu nổi càng nhiều kích thích, lên tiếng thét chói tai, run run, thờ dốc , nghe hai trái tim kịch liệt hòa nhịp đập cùng nhau.

“A..... Lại..... Lại sâu hơn một chút..... Nhĩ Đa..... Chàng dùng sức chút..... A a..... Ta..... Ta muốn của chàng..... Toàn bộ.....” Nàng vong tình hét lên.

Vì nam nhân trước mắt này mê mẩn, say mê, thân hình trần trụi che kín hồng hướm động tình, xinh đẹp động lòng người.

“Ách..... Nơi đó..... Không, a a --”

Nàng vô ý thức lay động đầu, thể công Xích Nhĩ Đa mãnh liệt, bức nàng không ngừng nâng cái mông nhỏ lên hướng về dục hòa của hắn, khát cầu có thể được thêm càng nhiều.

“Linh nhi, Linh nhi ngoan của bọn Vương, nàng thật đẹp.....” Giống như là trời sinh cho hắn, thật ăn khớp thật vừa vặn và hòa hợp với nhau.

Hắn đem đùi ngọc thon dài của nàng đặt lên thắt lưng, mà hai chân của nàng còn phối hợp gắt gao bám chặt lấy thắt lưng của hắn, hai tay của nàng tự động đặt lên cổ hắn.

Bọn họ nhiệt tình cắn mút lẫn nhau động tác dưới thân vẫn không ngừng, thẳng đến khi Xích Nhĩ Đa ôm lấy nàng thay đổi đổi thành nữ trên nam dưới.

Hắn nằm thẳng ở trên cô, mà vẻ mặt nàng then thùng khóa ngồi ở hạ thân của hắn, hoa huyết ướt át đang bao trùm lấy nam căn cứng như sắt của hắn, nàng tựa như cao cao tại thượng, đang khổng chế một con ngựa hoang tuấn thú sự.

Tư thế cơ thể như vậy làm cho nàng có chút không được tự nhiên, nhưng mà lại làm cho hai người kết hợp không một khe hở.

“Ngô..... Hừ Ừm.....”

Nam căn to lớn của hắn chôn thật sâu ở trong cơ thể của nàng, bị động nàng không tự chủ được vuron cao bờ ngực trắng muốt, cắn môi rên rỉ.

“Linh nhi, cử động mông của nàng” Xích Nhĩ Đa khàn khàn chỉ dẫn, đồng thời mị hoặc nàng.” Đúng vậy, cao thấp đừng đưa.”

Không cần thời gian lâu, nàng đã hành động theo bản năng, bắt đầu theo quy luật của tiết tấu xoay lắc lư mông, tay nhỏ bé để ở trong ngực rộng lớn của hắn, đẩy mạnh tốc độ càng lúc càng nhanh hơn, mặt dịch hoa huyết cũng theo chỗ ái ân của hai người tuôn ra.

“Nga ân..... A..... Nhĩ Đa..... Ôi a.....” Dạ Thủy Linh ngửa đầu hét lên.

“Ác! Linh nhi bảo bối, ta đây..... Đúng, chính là như vậy..... Nàng làm thật tốt quá.” Xích Nhĩ Đa nhìn không được thờ dài, chút vui lòng khen ngợi thông minh sắc sảo của nàng.

Bàn tay hắn không rảnh rồi dùng sức xoa nắn đôi bông đào không ngừng lắc lư trước mắt hắn.

Lúc này, hắn đang hưởng thụ quyền chủ đạo giao cho Dạ Thủy Linh, gây cho hắn khoái ý kinh người.

Hắn hơi thở thô ráp, đôi mắt trần ngập dục vọng, nhìn chỗ hai người kết hợp, hoa huyết phấn nộn một lần lại một lần tiếp nhân hắn thật lớn, bị hắn dùng lực xô xuyên qua, hình ảnh phiến tình kia tác động càng nhiều kích tình.

Lần này, đối ngược lại là hắn bị nàng tra tấn sắp nổ mạnh, cuối cùng, hắn rốt cuộc chịu không nổi, nếu tiếp tục cứ để cho tiểu yêu tinh này cố tình làm bậy, hắn chỉ sợ cũng muốn dục hòa đốt người.

Hừm, Xích Nhĩ Đa gầm nhẹ một tiếng, hai tay chế trụ hai bên sườn thắt lưng của nàng, tiếp theo ra sức đem nàng lật xuống bên dưới hắn, đồng thời hắn cũng theo dùng sức kéo mông nàng lên cao lại chủ động đâm thật mạnh vào.

Dạ Thủy Linh bị hắn mạnh mẽ, công kích kịch liệt trở nên có chút cảm giữ không được, ”Chờ..... Aha..... Không.....”

Nàng khép hờ đôi mắt đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đã đỏ ửng như trái táo chín càng nhìn càng thêm mê mẩn, cái miệng nhỏ nhắn anh đào mê người không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ tê dại kiều mị.

Dạ Thủy Linh nửa người trên chống đỡ không được mà ngã về phía sau, hai tay nhỏ bé bám chặt lấy đùi của hắn, hoa huyết nàng phun ra nuốt vào dâng trào cũng vì động tác này lộ ra ở trong không khí càng nhiều.

“A a..... Nhĩ Đa, ta, ta sắp không..... Không được..... Ừm a.....” Nàng lại khinh kêu, cuối cùng cả người yếu đuối vô cùng.

Xích Nhĩ Đa phát ra tiếng cười nhẹ, cũng không có bởi vì như thế này mà buông tha thiên hạ dưới thân hắn, hắn phong tình, cuồng nhiệt lần lượt thay đổi những tư thế khác nhau, nhiệt thiết ở trong cơ thể nàng khi nhanh khi chậm, khi thì chôn thật sâu, khi thì chỉ nhấp nhâm bên ngoài trên người.

Cúi đầu khẽ hôn lên cổ của nàng, ”Linh nhi..... Để cho ta mang nàng bay lên đám mây.”

Ngay tại lần chạy nước rút cuối cùng, hắn hoàn toàn phóng thích tất cả nhiệt lượng nóng bỏng của hắn hết cho nàng, không hề giữ lại.....

“Ngô..... Nha a a.....” Mông lưng nàng đi theo hắn cùng nhau tiến vào một luồng sóng cao trào khác, dùng hết cuối cùng một tia khí lực hò hét ra tiếng, tiếp theo trước mắt nhất hắc, liền ngất đi.

Chương 89

Ads Mơ mơ màng màng , nàng như là đang nằm mơ.....

Dạ Thủy Linh đi một mình ở trong bóng đêm tràn ngập sương khói , bên cạnh tối đen một mảnh, một người cũng không có.

“Đây là nơi nào?” Ngay lúc, trong lòng nàng suy nghĩ như thế, trước mắt xuất hiện một đạo bạch quang.

Nàng theo đạo bạch kia quang đi về phía trước , nghênh đón nàng là một bờ cát trắng xóa.

“Bờ cát nhìn thật quen mắt” Nàng chậm rãi bước trên bờ cát màu hoàng kim , cảm giác cảnh ở trước mắt như vô cùng quen thuộc vậy .

Trời ạ, nàng nghĩ tới, nơi này chính là bờ biển kia lúc nàng bị cuốn đến Đường triều.

“Dạ Thủy Linh.....” Bỗng nhiên, một giọng nữ mềm nhẹ kêu to tên nàng.

“Ai? Là ai đang gọi ta?” Nàng chưa nói ra lời, chỉ là trong lòng đang suy nghĩ, nàng nhúu mày liễu lại , nhìn trái nhìn phải.

Rồi sau đó, một đạo kim quang chậm rãi từ trên trời hạ xuống, xuất hiện trên mặt biển, đồng thời ánh vào mi mắt của nàng .

“Thiệu Thủy Nguyệt?” Lúc nàng nhìn thấy một khắc kia , Dạ Thủy Linh cuối cùng kinh hoàng thốt lên thành tiếng, nhìn nữ tử trước mắt cùng bộ dạng chính mình giống nhau như đúc , không, phải nói là nàng mượn thân thể này của Thiệu Thủy Nguyệt....

“Không sai thôi! Còn nhớ rõ ta.” Nàng ấy nhìn nàng lộ ra một nụ cười vô cùng xinh đẹp, chẳng qua có chút hư ảo, bởi vì nàng chính là một u hồn.

“Tại sao nàng đến bây giờ mới xuất hiện? Lúc trước khi ta một lòng một dạ muốn trở về hiện đại, nàng tại sao không hiện ra?” vừa nhìn thấy nàng, Dạ Thủy Linh lập tức không thể kìm chế được xúc động hướng nàng rộng to.

“Bởi vì người hiện tại mới tìm được vòng ngọc a!” Nàng ta nói như đây là một chuyện hiển nhiên.

Nghe Thủy Nguyệt nói như thế, nàng cúi đầu nhìn thấy vòng ngọc trên cổ hơi phát ra ánh hào quang màu vàng óng ánh.

“Tình trạng ở hiện đại của ta như thế nào ?” Đây là chuyện nàng vẫn muốn hỏi nhất.

“Không có việc gì, chẳng qua còn đang nằm trong bệnh viện hôn mê, ba mẹ của người vẫn không chịu buông tha hy vọng người sẽ thanh tỉnh .” Thiệu Thủy Nguyệt thì thảo nói.

“Lần này ta xuất hiện là muốn nói cho người một sự kiện, Người đã thay ta hoàn thành vận mệnh ta làm chưa xong, mọi chuyện hiện nay đã viên mãn, ta có thể đi đầu thai, bởi vậy, có hai con đường cho người chọn , người muốn trở lại cuộc sống ở hiện đại? Hay tiếp tục ở lại nơi này?” Đây là lúc nàng nên chọn lựa....

Dạ Thủy Linh choáng váng, một cổ tức giận đã bao trùm toàn bộ sự suy nghĩ của nàng. “Nàng tại sao có thể như vậy? Sao vậy có thể đối với ta như vậy.....”

Trước đó không hỏi nàng có nguyện ý hay không, liền tự tiện kéo nàng đi vào Đường triều, vài lần, có vài lần nàng đã muốn trở về đến hiện đại, nhưng không cách nào trở về.

Ngay lúc nàng nhận mệnh , tưởng đã không còn có cơ hội trở về hiện đại, nàng tiếp nhận cảm tình của Xích Nhĩ Đa , nàng yêu thượng nam nhân chuyên chế lại bá đạo này.

Vì cái gì? Vì cái gì sau khi nàng vừa nhận chân được hạnh phúc lại đến nói cho nàng, nàng có thể trở lại hiện đại

Nước mắt không tự giác từng giọt lại từng giọt rơi xuống thấm ướt mặt nàng. “Người dựa vào cái gì? Người rút cuộc dựa vào cái gì giúp ta quyết định cuộc sống của ta ?” Nàng cảm giận trừng hướng Thiệu Thủy Nguyệt.

“Đây..... Là mệnh định! Trúng mục tiêu nhất định đó là người.” Nàng cũng không có biện pháp.

“Vậy được rồi! Ta lại cho người thời gian ba ngày để suy nghĩ, ba ngày sau , người nhất định phải cho ta một đáp án.” Đây đã là kỳ hạn cuối cùng .

“Không, ta không cần, ta không cần quyết định gì thêm nữa!” Nàng bịt chặt hai tai, không muốn lại nghe nàng nhiều lời một câu gì nữa.

“À..... Đây chỉ sợ không phải do người.” Nói xong, Thiệu Thủy Nguyệt biến mất ở trong biển sâu mờ mịt.

Trên bờ cát lại khôi phục lại vẻ hoang vắng chỉ còn lại một mình nàng, lại là một mảnh hắc ám đem nàng nuốt lấy....

“Ai..... Ai có thể đến nói cho nàng, nàng rốt cuộc nên làm gì mới tốt.” Dạ Thủy Linh giương mắt nhìn một mảnh tối đen, vấn đề của nàng, không hề có câu trả lời.

Đột nhiên, nàng chậm rãi từ trong mộng thanh tỉnh, trần tỉnh mở to mắt nhìn bốn phía nàng mới phát hiện, bản thân không biết vào lúc nào đã nằm ở trong sương phòng khách sạn trong thành.

Xích Nhĩ Đa đang ngủ ngon bên cạnh nàng, nhìn nam nhân của chính mình ngay cả ngủ đều đẹp đến như thế, thực sự muốn cùng nhau tận hưởng hết sự đầm ấm này suốt cuộc đời.

Nàng, làm sao có thể bỏ được, liền rời đi như thế ,.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Ads Cảm giác được người trong lòng bất an nhúc nhích, Xích Nhĩ Đa xê dịch thân mình, đôi mắt vẫn nhắm lại không có mở, hấn chỉnh lại tư thế thoải mái cho nàng, lười biếng lên tiếng nói :” Trời còn chưa sáng, tiếp tục ngủ đi!”

Mái tóc dài đen bóng của nàng tán loạn trên tay hấn, bàn tay to lớn giúp nàng vén lại những sợi tóc rối, cũng thực cẩn thận xoa xoa chiếc lưng bóng loáng xinh đẹp của nàng.

Dạ Thủy Linh ô một tiếng, nàng không muốn suy nghĩ đến lời nói của Thiệu Thủy Nguyệt, hiện tại, nàng thầm nghĩ muốn cùng một chỗ với Xích Nhĩ Đa, một giây cũng không chia lìa.

Thời gian hạnh phúc luôn đặc biệt trôi qua mau, chỉ chớp mắt, ba ngày đã đến.

Trong lòng bọn họ đều hiểu được, sau khi hồi cung sẽ phát sinh chuyện gì, chính là Xích Nhĩ Đa cũng không biết, buổi tối hôm đó nàng đã biết hết tất cả.

Sau ngày trở lại cung, cho đến tận đêm khuya nàng cũng chưa gặp lại Xích Nhĩ Đa, nàng hiểu được, là hấn đang trốn nàng.....

Trong phòng, nàng một mình ngồi ở bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xinh đẹp không có mây đen, than thở: “Tại sao thời hiện đại, bầu trời lại không đẹp giống bây giờ.....”

Ngọn nến hồng trên bàn tròn, ánh nến chiếu lên thân thể nàng đang ngồi ở cạnh bàn, ánh nến lay động, chợt loé rồi lại chợt tắt.

Nàng đang đợi, chờ hấn xuất hiện.....

Nàng biết, hấn sẽ xuất hiện

Đúng lúc này, cửa bị người bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, thân ảnh một người nam nhân chậm rãi đi vào tầm cung hướng nàng tới gần.

“Sao còn không nghỉ ngơi?” hấn ở trước bàn tròn từ từ ngồi xuống.

Nghe vậy, Dạ Thủy Linh mới đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ thu hồi, tiếp theo quay đầu nhìn về phía hấn: “Chúng ta nên nói chuyện”. Biểu tình của nàng có chút hồ hững.

“Không có gì để nói, ta đã quyết định, sáng mai sẽ cho đội hộ vệ đưa nàng về Trung Nguyên, còn Hoàng Thượng, phụ thân nàng, ta cũng tự mình viết thư phái người đưa trước, cho nên nàng có thể yên tâm, bản vương còn sống ngày nào thì tuyệt đối sẽ không khai chiến với Trung Nguyên.” hấn nói cam đoan với nàng.

“Nhĩ Đa, ta muốn nghe không phải chuyện này!” Dạ Thủy Linh tức giận có chút nghẹn ngào.

“Không phải vậy? Nàng còn muốn bản Vương làm gì?”

“Ta đã biết chuyện người trúng độc, thời điểm này, ta sao có thể rời bỏ người!” Nàng hít sâu một hơi lại tiếp tục nói: “Còn nhớ rõ thật lâu trước kia ta đã

nói với người không? Ta không phải người thời đại này, ta đến từ tương lai, cho nên dù ngươi đem ta đưa về Trung Nguyên cũng vô ích, bởi vì ta căn bản không phải là lục công chúa chân chính.” Giọng nói cơ hồ lưu loát thốt ra.

Lục công chúa chân chính là Thiệu Thủy Nguyệt, nàng hiện tại đã chết, biến thành u hồn lâu nay, nhưng lại chuẩn bị đi đầu thai.

Hắn nhướn mi, như muốn loại bỏ mức độ đáng tin trong lời nói của nàng, hắn nhớ rõ nàng từng nói qua, chẳng qua khi đó hắn nghĩ nàng chỉ tùy tiện nói, cho nên lơ đãng.

Nhưng cho dù nàng nói sự thật, hắn cũng không thể cho nàng lưu lại, bởi vì hắn không biết khi nào cô độc phát tác, có thể hay không xúc phạm tới nàng “Dù nàng không phải là lục công chúa, bốn Vương cũng không thể cho nàng tiếp tục ở lại nơi này.” Cho nên, nàng phải rời đi.

“Ta không đi, nói cái gì ta cũng không rời khỏi ngươi!” Dạ Thủy Linh kích động đứng lên, hốc mắt phấp phồng.

“Nàng không có lựa chọn.” Bởi vì nàng phải nghe hắn.

Nàng đổi lại phương thức nói: “Cho ta lưu lại được không? Nhĩ Đa. Làm ơn.....” Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, kéo kéo áo khoác hắn, bộ dáng điềm đằm đáng yêu, làm cho người ta nhìn vào tâm không đành lòng.

Đương nhiên, Xích Nhĩ Đa cũng nằm trong số đó, khi quyết định việc này, hắn đã phải hạ quyết tâm rất lớn, không muốn bị bộ dáng đáng thương của nàng ảnh hưởng, hắn nhắm mắt lại, không nhìn tới mặt của nàng, tàn nhẫn nói: “Không!”

Hắn cũng không muốn làm thế, hắn sao có thể dễ dàng cho nàng rời đi như vậy..... Nhưng, đây là biện pháp duy nhất hắn nghĩ đến sẽ không làm tổn thương đến nàng.....

Tha thứ cho ta! Linh nhi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Ads Nhìn bộ dáng Xích Nhĩ Đa vẫn kiên trì như trước, đôi mắt Dạ Thủy Linh lạnh lùng, nếu mềm không được vậy thì mạnh bạo thôi!

Sau đó nàng chậm rãi rút từ tay áo ra một thanh chủy thủ sắc bén, hai mắt Xích Nhĩ Đa đang nhắm chặt nhưng vì ngân quang phản xạ trong khoảnh khắc liền mở ra.

“Nàng làm cái gì, Linh nhi?” Tâm hắn cả kinh, chỉ thấy chủy thủ trong tay nàng đã đặt lên gáy ngọc trắng như tuyết của mình.

“Nếu không thể cho ta lưu lại, ta thà chết ở chỗ này..... Nếu ngươi không muốn nhìn thấy ta, ta sẽ không xuất hiện trong tầm mắt ngươi nữa, chỉ mong..... Cho ta lưu lại được không?” Vô luận như thế nào, nàng cũng không thể rời đi.

“Linh nhi.....Tội gì phải làm vậy?” Xích Nhĩ Đa như nghẹn ngào.

“Bởi vì, ta yêu ngươi.” Nàng hít sâu một hơi chậm rãi nói ra nội tâm của mình.

Thân thể Xích Nhĩ Đa chấn động, nghe lời nói của nàng, hắn biết hắn không thể nhẫn tâm cự tuyệt lần nữa.

“Tùy nàng đi.....” Nói xong, hắn đứng lên, khắc chế xúc động muốn ôm nàng, trực tiếp quay đầu rời đi.

“Nhĩ Đa.....” Nàng ở phía sau hắn kêu gọi, hắn lại cũng không vì vậy mà quay đầu.

Hắn đã không thể đối mặt với nàng nữa, bởi vì hắn sợ hãi, đó là sợ hãi từ đáy lòng hắn chưa từng có, ngay cả lúc trên chiến trường, sinh tử trong nháy mắt cũng chưa từng sợ hãi như vậy.....

Cứ như vậy, Dạ Thủy Linh nói được thì làm được, không có xuất hiện trước mặt hắn nữa, mỗi ngày nàng không phải ở chỗ Liễu thái y, chính là chôn mình trong Xuân Tuyết các, chuyên tâm nghiên cứu tư liệu liên quan đến tây độc.

“Chủ tử, uống một ngụm trà nghỉ tạm chốc lát đi!” Thúy nhi bưng một ly trà hoa quả đến nàng trước mặt.

“Trước để đó đi!” Dạ Thủy Linh đầu cũng không ngẩng lên, vẫn vùi vào một đồng sách so với núi còn cao hơn, lúc trước khi nàng ở trường học, sách không thích đọc nhất chính là loại này.

Nhưng vì hân, nàng phải tìm ra biện pháp có thể cứu hân.....

“Chủ tử.....” Thúy nhi lo lắng kêu một tiếng, “Ngài cứ như vậy sẽ suy sụp mất, ngài đã đọc sách cả ngày cũng chưa tạm nghỉ ăn chút gì.”

Nghe vậy, Dạ Thủy Linh đầu mới chậm rãi ngừng lên, ôn nhu nói, “Đừng lo lắng, ta không sao, người nói như thế ta mới nhớ tới, ta còn có một chút chuyện muốn đi tìm Liều thái y thương lượng, không biết bao lâu mới trở về, bữa tối ăn tùy tiện là tốt rồi.” Nàng nói xong, ôm lấy hai quyển sách, liền hướng ngoài cửa đi đến.

“Cái kia.....” Thúy nhi ngăn không được, chỉ có thể nhìn chủ tử rời đi.

Giây lát, Dạ Thủy Linh chạy chậm bước vào trong cung phía tây, Y Dược Uyển của Liều thái y.

Liều thái y thấy người tới, kinh ngạc vội vàng đứng dậy, đi ra cửa nghênh đón,” Dạ phi nương nương? Gặp như vậy, có việc sao?”

Liều thái y mời nàng ngồi ghế trên, đưa nàng một ly trà: “Đến, bên này mời ngồi.”

“Cám ơn ngài.”

“Đừng nói vậy, lão phu không dám đương nổi.” Liều thái y vội vàng cúi đầu phát tay.

“Ta tới là vì hai quyển sách này, muốn tìm hiểu một chút, lần trước Liều thái y nói đã phái người đi tìm hàn băng thảo, đã có tin tức gì chưa?” Dạ Thủy Linh vừa hỏi vừa đem sách rất nặng trong tay để ra trước mặt hân.

“Bỏ đi thôi!” Tiếp nhận y thư, Thái y vuốt vuốt râu hoa râm, nhíu mày nói: “Không có manh mối gì, hơn nữa mười người phái đi tìm, bởi vì địa thế hung hiểm, hai người rơi xuống sơn cốc, ba người không thể thích ứng gió lạnh thấu xương, đã tự xuống núi, năm người còn lại vẫn tiếp tục tìm.”

Mất thấy thời gian một ngày một ngày trôi qua, không thể cứ để như vậy, thế là chậm rãi nói: “Ta có đề nghị này.....”

“Dạ phi nương nương mời nói, lão phu chăm chú lắng nghe.”

“Ta quyết định chính mình đi tìm hàn băng thảo, là ở trên đỉnh Tuyết sơn đúng không?” Nếu nàng nhớ không lầm, Liều thái y đã từng nói với nàng là ở trên Tuyết sơn.

Nghe vậy, Liều thái y sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Này vạn vạn lần không thể a! Để cho Dạ phi nương nương đi, vạn nhất có cái gì sơ xuất, lão phu làm sao ăn nói với Vương? Cho dù lão phu có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ a!” Liều thái y lắc đầu tỏ vẻ không tán thành.

“Vậy thì phải làm sao? Mọi người đi lâu như vậy cũng không có tin tức, chẳng lẽ tro mắt nhìn Nhĩ Đa như thế mà chết sao?” Dạ Thủy Linh lòng nóng như lửa đốt nói.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Ads “Dạ phi nương nương đừng lo lắng, lão phu có chế một loại thuốc khác, có thể tạm thời áp chế độc trong cơ thể Vương, cho nên không đến nỗi lan tràn quá nhanh, sáng mai lão phu sẽ tiếp tục phái thêm nhiều người đi tìm, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức.”

Dạ Thủy Linh không nói, bởi vì trong lòng nàng đã có chủ ý riêng.

Rồi sau đó, “Vậy được rồi! Nếu Liều thái y đã nói như thế, ta chờ tin tức tốt của ngài.”

“Vâng!” Liều thái y đứng dậy, cung tiễn Dạ phi nương nương rời đi.

Trở về, nàng ngồi trước bàn tròn, ăn bữa tối Thúy nhi mang đến cho nàng.

“Thúy nhi!” nàng nhẹ giọng nói.

“Có chuyện gì? Chủ tử.” Thúy nhi chạy nhanh đến bên cạnh nàng.

“Giúp ta chuẩn bị kiệu, khuya nay ta muốn đến Tuyết sơn.” Dạ Thủy Linh nói ra chuyện làm người ta khiếp sợ.

“Cái gì..... Cái gì?” Nghe vậy, chân Thúy nhi thiếu chút nữa đứng không vững, nàng hoài nghi lỗ tai nghe mình nghe nhầm, đơn giản hỏi lại một lần, “Chủ tử, ngài..... Ngài nói cái gì?”

“Ta nói, chuẩn bị kiệu, ta muốn tự mình đến Tuyết sơn tìm hàn băng thảo.” Vô luận như thế nào, nàng nhất định phải tìm được.

“Này vạn vạn lần không thể a! Nếu như Vương thượng biết được, ta khẳng định sẽ bị lột da.” Chỉ thấy Thúy nhi mãnh liệt lắc đầu, nói cái gì cũng không chịu đáp ứng.

“Yên tâm, Vương thượng đã không để ý đến ta, cho nên không thể trách người, người đã quên chuyện hãn trùng độc sao?” Từ lúc đó, nàng đã sống thật nhiều thật nhiều ngày không có hãn bên cạnh.

“Ta biết chuyện Vương thượng trúng độc, nhưng.....Chuyện này không thể được đâu!” Hơn nữa, nàng nghe nói, người đi tìm được thảo thân thể đã không khỏe vì địa thế hung hiểm, nếu chủ tử đến nơi nguy hiểm kia thì sẽ như thế nào?!

“Có cái gì không được? Người đi tìm hàn băng thảo vẫn không có tin tức tốt, cứ chờ như vậy cũng không phải biện pháp, ta đã quyết định, Thúy nhi, chuẩn bị nhanh đi!” Dạ Thủy Linh gấp một ngum đồ ăn để vào miệng tỉnh tể nhắm nuốt, nói như không có việc gì.

“Chuyện này.....” Thấy chủ tử kiên trì như vậy, Thúy nhi chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: “Nếu chủ tử đã nói như thế thì nhất định phải cho Thúy nhi theo mới được.” Bằng không nàng sẽ rất lo lắng.

“Được!” Lần này, Dạ Thủy Linh không phản đối, nàng thoải mái đáp ứng.

“Ách?” Được? Chủ tử thoải mái đáp ứng? Thật cũng quá kỳ quái đi! Nàng còn tưởng rằng phải cùng chủ tử trải qua một phen khẩu chiến, mới có thể đi được.

“Ách cái gì? Người không phải muốn đi sao?” Dạ Thủy Linh nhướn mi hỏi.

“Nhưng.....” Nhưng là nàng không nghĩ tới chủ tử lại đáp ứng nhanh như thế.

“Vậy nhanh đi chuẩn bị đi!” Chỉ còn một canh giờ nữa đêm sẽ khuya.

“Ác.....Được, Thúy nhi kêu người chuẩn bị ngựa.” Nói xong, Thúy nhi mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn là chạy chậm rời đi.

Cơm nước xong, Dạ Thủy Linh đi vào phòng, thay quần áo vàng nhạt màu cây son trà, quần cùng màu, đốc dài đen nhánh dùng mấy thanh ngọc trăm quần đơn giản sau đầu, ngồi trước bàn trang điểm, lẳng lặng chờ Thúy nhi trở về.

Thúy nhi khoác áo choàng màu đen từ ngoài cửa tiến vào, “Chủ tử, Thúy nhi đều sắp xếp thỏa đáng, xe ngựa đã đợi ở cửa Tây.”

“Tốt, vậy xuất phát đi!” Dạ Thủy Linh đứng lên, hướng ngoài cửa đi đến, lại bị Thúy nhi một phen giữ chặt.

“Dừng dừng!” Thúy nhi từ trong tủ gỗ để quần áo lấy ra một chiếc áo choàng đen phủ lên người nàng, nói: “Như vậy mới không bị phát hiện.”

Ban đêm, hai bóng đen lặng lẽ đi ra cửa Tây, lên xe ngựa, vì không muốn người chú ý, nên chỉ mang theo một mã phu và hai hộ vệ cưỡi ngựa đi cùng.

Hai người cưỡi ngựa đi phía trước mở đường, xe ngựa theo sát phía sau, thẳng hướng Tuyết sơn mà đi.

Hai canh giờ sau, xe ngựa đã đi đến chân núi, sắc trời cũng dần dần tối, Dạ Thủy Linh cùng Thúy nhi ở trên xe ngựa tựa vào nhau, nhắm mắt nghỉ tạm.

Chiều tối, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng “Tê tê” xa phu cố giữ chặt dây cương, kiệu bị xóc lên, khiến các nàng dù đang mơ ngủ cũng phải bừng tỉnh.

Thúy nhi xuống xe coi, nguyên lai là do hai người dẫn đường đột nhiên dừng lại, mới làm cho xe ngựa đằng sau không kịp chuẩn bị, nàng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Ads Khi hai người kia đang muốn đáp lời, thì sau lưng họ truyền đến tiếng kêu rên của một ông lão, một tên tùy tùng lập tức xoay người, hung hăng đá

lão một chút, “Câm miệng.”

Thân thể ông lão quần áo rách nát đến thảm, tóc hoa râm hỗn độn bấn thủi, nhìn qua vô cùng dơ bẩn, chật vật, trên người có nhiều vết máu, xem ra như là bị thương.

Một tùy tùng khác bấm báo với Thúy nhi: “Không biết tên khất cái dơ bẩn này sao lại nhảy ra giữa đường, hại chúng ta thiếu chút nữa dẫm lên.”

Lúc này, lão già chậm rãi đi đến bên cạnh Thúy nhi, giữ chặt chân của nàng nói: “Khụ..... Vị cô nương này, xin ngài thương xót! Chân của ta không cẩn thận bị thú trên núi làm bị thương, hiện tại không đi đường được, cũng không có cách về nhà, ta đã chịu đói ở đây hai ngày, xin hỏi một chút, có thể đưa ta về nhà không?”

Thanh âm lão thô khan không có sức lực, vô cùng đáng thương cầu xin.....

Chỉ thấy, Thúy nhi còn chưa kịp phản ứng, hai gã tùy tùng liền lập tức gỡ tay lão ra khỏi chân nàng, hơn nữa còn dùng sức đá một cước thật đáng tiền.

“Tên khất cái thối này, biết người trong kiệu trước mặt ngươi là ai không? Lại lớn mật phạm thượng!”

“Ồ..... Khụ khụ.....” Lão già kêu đau lại khóc lóc, hai hàng lông mày nhú chặt.

Dạ Thủy Linh vẫn ngồi trong kiệu bị thanh âm âm ỹ bên ngoài hấp dẫn, nàng theo cửa sổ nhô đầu ra, suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Thúy nhi!” Nàng nhẹ gọi.

Nghe được Dạ Thủy Linh gọi mình, Thúy nhi chạy nhanh đến cỗ kiệu giữ, “Vâng, chủ tử.”

“Phía trước lại có chuyện?” Ôn ào như vậy.....

“Ác, có một lão gia gia, hần giống như bị thương, kính nhờ chúng ta đưa hần về nhà.” Thúy nhi kể sự thật.

Nghe xong, Dạ Thủy Linh xốc vải rèm lên, Thúy nhi vội vàng tiến lên đỡ nàng xuống xe ngựa, sau đó nàng chậm rãi đi đến bên người lão già, cúi đầu nhìn vết thương trên chân hần.

Cái này xem ra không tốt, vừa nhìn xuống mới phát hiện thật.....

“Ngươi..... Ngươi không phải, không phải cái kia.....” Dạ Thủy Linh kinh hoàng tròn to hai mắt, cứng lưỡi.

Cho dù trên mặt lão bản như vậy, nàng cũng chắc chắn không nhìn lầm, cho dù mặt lão bản thế nào, nàng cũng quyết không nhìn lầm được, người đang nằm dưới kia chính là kẻ đưa miếng bạch ngọc kia cho nàng, tự xưng là “Nguyệt lão” gia gia.

Nghĩ vậy, nàng cũng không quan tâm thân thể lão có bao nhiêu bản bao nhiêu thối, cố ý tiến lên nâng hần dậy.

“Chủ tử!”

“Dạ phi nương nương!”

Hành động thành linh dọa hai người tùy tùng cùng Thúy Nhi, ba người trăm miệng một lời khinh kêu.

Rồi sau đó, nàng quay đầu đối hai gã tùy tùng nói: “Hai người các ngươi đứng ở đằng kia làm cái gì? Còn không lại đây giúp.” Chỉ dựa vào một người yếu đuối như nàng nâng một lão nhân bị thương lại không có khí lực xác thực là có chút không thể.

“Ách..... Vâng.” Không dám kháng cự, hai gã tùy tùng đành phải mặt nhăn mày nhú, chán ghét đến giúp.

Cứ như vậy, bốn người ngay cả lôi kéo, cũng phải mất rá nhiều sức mới đưa lão lên được xe ngựa, Dạ Thủy Linh cũng lên theo, còn lại Thúy nhi là ngồi cùng với mã phu.

“Lão gia gia, nhà ngươi ở đâu?” Thúy nhi xoay người, xốc vải rèm lên hỏi ông lão ngồi bên trong.

“Khụ khụ.....Ác, nhà của ta ngụ ở Tuyết Bạch sơn là một gian nhà gỗ nhỏ.” Lão già khan khan nói.

Biết được nơi cần đến, Thúy nhi xoay người nói với hai người dẫn đường cùng mã phu: “Hướng ngôi nhà gỗ nhỏ ở sườn núi Tuyết Bạch sơn đi đến.”

“Vâng!” Nhận được chỉ thị, xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.

Lại khéo như vậy? Trước đó nàng cùng Xích Nhi Đa trở về từ Tuyết Bạch sơn, không nghĩ đến lão gia gia kia lại ở gần đó.....

Bên trong kiệu Dạ Thủy Linh ngồi bên cạnh lão nhẹ giọng nói: “Nguyệt lão gia gia.....Ngươi còn nhớ rõ ta không?” Nhìn hần, nàng khát vọng muốn nghe được đáp án.

“Sao?” Chỉ thấy vẻ mặt lão khó hiểu, “Nương nương, thật sự rất cảm tạ người giúp ta, nhưng, ta nghĩ ta không có vận mệnh tốt như vậy có thể quen biết nương nương ngài.” Hắn mới từ trong miệng tùy tùng biết được, vị có dung mạo đẹp như tiên nữ này chính là nữ nhi thứ sáu của hoàng đế Trung Nguyên gả cho Xích Trung quốc vương, hiện tại cũng chính là Dạ phi nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Ads “Người..... Thật sự không phải Nguyệt lão sao?” Linh cơ vừa động, Dạ Thủy Linh vội vàng lấy ra bạch ngọc trước ngực hỏi: “Cái này? Cái này người biết không?” Nếu là Nguyệt lão, hẳn nhất định nhớ rõ đây là vật ở hiện đại hắn đưa cho nàng.

Chỉ thấy lão giả lắc đầu nói: “Nương nương, ngài thật sự nhận sai người, ta không phải là Nguyệt lão như người nói, nếu ta thực sự lợi hại như vậy, sẽ không bị nguy hiểm hai ngày nay. Ta bất quá chỉ là dân chúng nghèo nhất thiên hạ, dựa vào săn thú, hái rau sống qua ngày thôi.”

“Đến nỗi miếng ngọc của ngài, ta còn chưa thấy qua, bất quá..... miếng ngọc này thật sự đặc biệt, ngài cần phải cất giữ thật tốt.” Lão nói cho qua.

Dạ Thủy Linh vẫn suy tư, nàng chắc chắn không nhìn lầm người, không để ý trong mắt lão giả hiện lên một tia quái dị.

“Đúng vậy..... Miếng ngọc này thật sự đặc biệt.” Nghe ông lão trước mặt mình nói không phải Nguyệt lão nàng muốn tìm, Dạ Thủy Linh có chút buồn bã lầm bầm nói.

Một canh giờ sau, bình an đêm lão giả đuổi về nhà của hắn, nàng bảo tùy tùng cùng Thúy nhi ở bên ngoài, một mình đi vào nhà lão.

Phòng ở của lão tọa lạc dưới một cây đại thụ lớn, lá cây cùng nhánh đại thụ dài nguyên bản xanh biếc, giờ phút này đang bị tuyết trắng thật dày bao phủ.

Phòng ở của lão chỉ dùng sơn thông thường sơn lên cây cối cho thành hình, tính cả gian phòng cùng với dụng cụ trong nhà không khác nhau, chỉ là bên ngoài nhìn qua đã biết, cuộc sống của lão thật rất không tốt.

Liếc mắt nhìn một cái chỉ có bốn chữ có thể hình dung “Nhà chỉ có bốn bức tường” dùng ở nơi này, cũng rất là chuẩn xác. (VV: ta đếm thấy 6 chữ nhưng t/g để 4 chữ, ta tôn trọng t/g nên ta hok đổi nha, mọi ng đừng nói ta hok bik đếm số nhá ~.~)

Nàng xem chung quanh, vật đáng giá nhất nơi này chính là mấy tấm da thú treo trên tường, còn có đồng được thảo đang phơi bên ngoài, đem vô thành bán, chỉ có thể đổi lấy một ít tiền.

May mà Dạ Thủy Linh từ trong tay áo lấy ra một cái túi bao rất lạ, bên trong có một ít bạc vụn cùng tiền đồng nàng mang từ trong cung ra, nàng đem túi bao đặt vào trong tay lão.

“Cho người, ta chỉ mang theo nhiều đây, nếu không lãng phí, số tiền này hẳn là đủ sống một tháng.” Nàng mỉm cười nói với người giống Nguyệt lão.

“Không! Vật quý trọng như vậy, ta không thể nhận, ta đã rất cảm tạ nương nương đưa ta về đây, vật đáng giá như thế ta sao có thể lấy.” Chỉ thấy lão lắc đầu cự tuyệt nói.

“Không quan hệ, nhiều đây tiền không tính là gì cả. Tục ngữ nói, tiền là vật ngoài thân thôi! Sống có thể làm ra, chết không thể mang theo.” Hôn nữa, giúp được người khác, không phải rất vui vẻ sao!

Theo như hiểu biết từ nhỏ của nàng, chỉ cần mình có khả năng thì nên giúp những người cần giúp.

“Nương nương, tâm địa ngài thực thiện lương. Nếu như vậy, ta cũng sẽ đưa ngài một vật!” Nói xong, lão từ trên giường đi xuống.

Dạ Thủy Linh thấy thế lập tức tiến lên nâng, cũng nói: “Không cần đâu! Chúng ta cũng phải đi rồi.” Nhưng lão vẫn kiên trì, bộ dáng hắn tập tễnh đến hậu viện, rồi mới ngồi xổm xuống, hai tay bắt đầu liều mạng đào bới gì đó trong lớp tuyết.

“Lão gia gia, người làm cái gì vậy?” Dạ Thủy Linh nhăn mặt nhíu mày, không hiểu lão giả vì sao phải quỳ rạp trên mặt đất giống con chó nhỏ, liều mạng đào dưới lớp tuyết thật dày.

“Đợi lát nữa nhĩ ngài sẽ biết.” Nói xong, lão giả vẫn không ngừng tay.

Thấy lão nói không rõ, nàng đành phải hỗ trợ giúp hắn, đến khi đào ra cái hố nhỏ gần 50cm mới dừng lại động tác.

Tiếp theo liền thấy hắn từ dưới lấy lên một hộp sắc bị băng bao phủ, lão không chớp mắt giao cho Dạ Thủy Linh nói: “Thứ này, có lẽ sẽ giúp ích cho

nương nương.”

“Này..... Đây là cái gì?” Nàng vẫn không hiểu, cúi đầu nhìn cái hòm trong tay, rồi nhìn lão già.

“Ngài mở ra chẳng phải sẽ biết sao.....” Lão già hướng nàng tươi cười hòa ái, như đã từng quen thân: “Cái này, coi như là hồi báo lòng thiện tâm của nương nương đi!”

Nghe vậy, Dạ Thủy Linh chậm rãi mở chiếc hộp trong tay ra, một đạo ánh sáng vàng từ trong hộp chiếu ra, khiến nàng kinh hô một hơi dài.

Tiếp theo, nàng liền thấy trong hộp sắt toàn là tuyết trắng, ở giữa tuyết trắng.....là hàn băng thảo.

“Cái này.....cái này không phải là hàn băng thảo ta muốn tìm sao? Sao.....” Nàng vội vàng ngẩng đầu, muốn hỏi lão sao lại có thứ này khi, thì lão đã biến mất trước mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95

Ads Hân..... Hân quả nhiên đúng là Nguyệt lão.

Dạ Thủy Linh nở nụ cười, trong nụ cười mang lệ, đúng vậy, nước mắt một giọt nối tiếp một giọt theo khóe mắt chảy xuống. Có hàn băng thảo, Xích Nhị Đa được cứu rồi.

“Nguyệt lão..... Cảm ơn người.....” Nhìn lên trời, nàng la lớn.

Rồi sau đó, nàng nghe được thanh âm đáp lại trong không trung.

“Hào hải tử, nhanh đi làm chuyện người muốn làm đi” Hồi âm sâu xa vẫn quán quanh bên tai nàng.

Khi những lời này nói xong, nhà gỗ cũ nát phía sau nàng đã biến mất, nguyên lai chính là ảo ảnh do Nguyệt lão làm ra.

Dạ Thủy Linh cảm kích thích gật mạnh đầu, đang lúc nàng muốn đóng chiếc hộp, thì lại thấy bên trong có khắc một đoạn văn ngắn.

☐Loại cỏ trong truyền thuyết này · không phải là không thể tìm ☐

☐Trăm năm xuất hiện một lần · giống như phù dung sớm nở tối tàn ☐

☐Sinh trưởng tại nơi vô cùng lạnh, với băng tuyết không phân cách ☐

Đến khi nhìn thấy mấy chữ này, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ vì sao người phải đi tìm lại không thấy được, nguyên lai hàn băng thảo cũng không phải năm mươi năm mới sinh trưởng một lần, mà là một trăm năm. Hơn nữa chỉ có trong thời gian phù dung sớm nở tối tàn. (ý chỉ là rất ngắn áh ^^)

Nếu không có vận khí, thì tuyệt đối không có khả năng tìm được hàn băng thảo.

“Xem ra.....nên làm nhanh thôi.” Nếu như vậy, thì hàn băng thảo nhất định phải ở trạng thái đóng băng mới được.

Lập tức, nàng lại đào một chút tuyết bỏ vào trong hộp sắt, làm cho hàn băng thảo không tan ra.

Lúc này, tùy tùng cùng Thúy nhi đã vội vàng chạy đến trước mặt nàng.

“Chủ..... Chủ tử, này, này rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Thúy nhi há hốc mồm nói. Vì cái mà phòng ở trong nháy mắt lại biến mất không thấy?

“Dạ phi nương nương, ngài có bị thương hay không?” Tùy tùng một bên hỏi, một bên gỡ đầu gối lão nhân vừa rồi sao lại không thấy.

“Ta không sao, đừng lo lắng. Đúng rồi, đây là hàn băng thảo chúng ta muốn tìm, người thúc ngựa mang vật này về đưa cho Liễu thái y, trên đường trăm ngàn lần phải cẩn thận, đây là thứ duy nhất có thể cứu Vương thượng, biết không?” Dạ Thủy Linh nói với một gã tùy tùng.

“Vâng, tiểu nhân hiện tại lập tức trở về.” Nhận được chỉ lệnh, người kia mang hộp lập tức nhảy lên mã, nháy mắt liền biến mất trước mắt các nàng.

“Chúng ta cũng trở về thôi!” nhìn Thúy nhi còn sững sờ ở nơi đó, nàng đi đến nàng bên cạnh nói.

“Ác, vâng..... Chủ tử.” Nàng kêu to, Thúy nhi thế này mới lấy lại tinh thần, đỡ Dạ Thủy Linh lên kiệu.

Trời lúc này, đã sáng rồi.

Mấy ngày căng thẳng, cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ, các nàng đang trên đường về cung.

Trên đường, Thúy nhi vẫn nhủ may nghĩ không ra, cuối cùng vẫn là nhìn không được hỏi, “Chủ tử, ngài nói lão gia gia kia có phải là thần tiên hay không? Bằng không sao lại không thấy?” Nay, không thể là ảo giác a! Nhiều người đều thấy.

Dạ Thủy Linh cười cười đáp lại, “Rất có khả năng! Cho nên a, không phải có một câu nói “Thiện có thiện báo” Sao? Nay nói cho chúng ta biết nên làm nhiều chuyện tốt.”

“Này..... Thật sự là rất thần kỳ.” Thúy nhi đến bây giờ còn không dám tin tưởng chuyện vừa thấy trước mắt.

Có lẽ, con người khi còn sống, thật sự có kỳ tích xuất hiện một lần như vậy đi!

“Thúy nhi, ta muốn nghỉ ngơi. Đến nơi thì kêu ta đi!” nói xong, nàng chậm rãi nhắm lại mắt đẹp nghỉ tạm.

“Đã biết, chủ tử.”

Trước giờ Ngọ, các nàng đã về tới, mới xuống kiệu, ngay cả Xuân Tuyết các nàng còn không bào nửa bước, liền vội vàng chạy tới Dược Y Uyển tìm Liễu thái y.

“Liễu thái y, Liễu thái y.....” Còn chưa thấy bóng dáng Dạ Thủy Linh, mà Liễu thái y đã nghe tiếng nàng hồn hồn kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Ads “Dạ phi nương nương, sao vậy?” Liễu thái y vội vàng đến ngoài cửa nghênh đón.

“Ngài..... Ngài nhận được.....Nhận được hàn băng thảo chưa?” Dạ Thủy Linh vừa thở vừa nắm tay hấn hỏi.

“Nương nương đừng nóng vội, từ từ nói, nào, uống miếng trà thanh giọng đã.” Liễu thái y vì nàng rót chén trà, như là chuyện phải làm mỗi lần nàng tới.

“Hàn băng thảo lão phu đã nhận được. Bất quá, Dạ phi nương nương sao lại đi làm chuyện nguy hiểm như vậy? Lão phu không phải đã nói nương nương đợi một chút nữa sao? Tối hôm qua mới nói xong, nương nương liền xuất thành trong đêm, vạn nhất có chuyện gì xảy ra.....” Liễu thái y thở dài một hơi, vẻ mặt không đồng tình với hành vi của nàng.

“Đừng lo lắng, ta bây giờ không phải tốt lắm sao?! Nói chuyện chính đi! Có hai loại thảo dược trân quý, Nhĩ Đa có phải hay không được cứu?”

“Này thôi..... Lão phu không thể cam đoan, trước thử xem, đem hai loại thảo dược cùng thuốc dẫn của ta phối hợp, nấu thành chén thuốc xem có hữu hiệu hay không, nếu vẫn không có, chỉ sợ..... Chỉ sợ cũng cần đến nương nương.....” Liễu thái y khó xử.

Chưa nói ra kia hai chữ, nhưng hai người trong lòng đều thực hiểu được đó là cái gì.

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Sẽ là trái tim của ta phải không?” Nàng sớm nên biết, ngày này nhất định sẽ đến, nếu, thật sự là như vậy..... Nàng tuyệt không nói câu thứ hai.

Lúc này không khí có vẻ ngưng trọng, một hồi lâu hai người cũng không nói nữa, đến Liễu thái y phá vỡ cục diện bế tắc.

“..... Kia, lão phu đi chuẩn bị thuốc dẫn, có thể cần một ít dược liệu, khi giải dược điều chế hoàn thành, sẽ để nương nương tự mình đưa Vương thượng.”

“Được..... Ta đây đi về trước, trong khoảng thời gian này, Liễu thái y vất vả rồi.” Dạ Thủy Linh hành lễ với hắn.

Thấy thế, Liễu thái y cũng vội vàng đáp lễ nói: “Đừng nói như thế, đây cũng là việc lão phu phải làm, nương nương đi thông thả.....”

Buổi tối hôm nay, Dạ Thủy Linh lại mơ thấy Thiệu Thủy Nguyệt.

Cảnh tượng giống nhau là biển rộng mênh mông vô bờ.....

“Ta đã cho người rất nhiều thời gian quyết định, hiện tại phải nghe đáp án của người”

Thiệu Thủy Nguyệt vẫn duy trì thái độ tao nhã, mỉm cười đối Dạ Thủy Linh nói.

“Ta.....”

“Theo như biểu tình của người, ta nghĩ ta đã biết đáp án”

“Ba mẹ của ta..... Có khỏe không?” Đây là điều hiện tại nàng muốn biết nhất.. Hai bên đều là người nàng yêu nhất, bất nàng phải chọn một, điều làm cho nàng thật khó xử.

“Bọn họ, vẫn rất lo lắng cho người” Thiệu Thủy Nguyệt thở dài một hơi, nói, “Ta biết người muốn lưu lại, bởi vì người tìm được tình yêu thực sự của mình rồi”

“.....” Thân tình cùng tình yêu, nàng thật sự rất khó lựa chọn.

“Nếu như vậy, người muốn lựa chọn lưu lại đúng không?” Thiệu Thủy Nguyệt làm xác nhận cuối cùng.

“Đúng.....” Nàng thực gian nan gật đầu, nước mắt trượt xuống dưới, nức nở nói: “Có thể giúp ta báo mộng cho ta ba mẹ không? Nói ta là nữ nhi bất hiếu, chỉ mong kiếp sau có thể báo đáp ơn dưỡng dục của bọn họ.”

Nếu thực sự có kiếp sau, nàng hy vọng có thể vẫn là nữ nhi báo bồi của họ.....

“Ta đã biết, ta sẽ giúp người nhấn chìm” Thiệu Thủy Nguyệt gật đầu đáp ứng, cũng nói: “Ta nghĩ..... Nếu không có gì xảy ra, này, hẳn là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, kỳ thật, đem người bắt xuống nước, ta thật sự cũng không có ý tốt, dù sao, đây là chuyện của ta” Tuổi trẻ không hiểu chuyện mà luẩn quẩn trong lòng.

Nàng chậm rãi kể ra nội tâm áy náy của mình đối với Dạ Thủy Linh.....

“Không quan hệ, hiện tại ta đã thông suốt, ngược lại còn phải cảm ơn người, nếu không nhờ người, ta cũng sẽ không gặp được tình yêu của mình, có thể cùng Xích Nhĩ Đa gặp nhau, là chuyện hạnh phúc nhất đời này của ta.”

Nói xong, các nàng đều bỏ qua những chuyện không vui lúc trước, trải qua nhiều chuyện như vậy, Dạ Thủy Linh cũng không có điều gì oán giận nàng, trong mơ, hai người xấp xỉ tuổi nhau cùng tán gẫu đến gần sáng.

Hạnh phúc luôn ngắn ngủi như vậy, mọi người nên quý trọng những gì hiện tại mình đang có.

Đêm nay, Dạ Thủy Linh nằm mộng ở trên giường cười nói cùng Thiệu Thủy Nguyệt đến hừng đông.

Ba ngày sau, Liễn thái y điều chế thuốc thành công.

Sai người đem chén thuốc đi vào Xuân Tuyết các, mà nàng, lại là tự tay mang thuốc đến trước phòng Xích Nhĩ Đa, đứng như vậy hồi lâu, nàng cứ như vậy lẳng lặng không nhúc nhích, trong lòng tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Ads Đến khi nàng nghe được thị vệ đi vào thông báo, “Bẩm, Vương thượng. Dạ phi nương nương đến.”

“Tuyên.”

Tiếng nói lạnh lẽo mà mình vô cùng nhớ nhung trong phòng truyền đến, khiến cho suy nghĩ của nàng bay đi không thể trở về. (VV: sao ta lại thấy nó giống như chim bồ câu vậy ta???)

Từ khi tìm được hàn băng thảo, nàng chính là mỗi ngày đều mất hồn mất vía như vậy, cùng lúc trước tích cực tìm kiếm thuốc là hai người khác nhau.

Hít sâu một hơi, một bên thị vệ sớm giúp nàng đem cửa phòng mở ra, cúi người cung nghênh nàng tiến vào.

Trong kia không phải là người nàng sớm chiều nghĩ đến sao, nam nhân ngày nhớ đêm mơ sao?! Nhưng lúc này, khi nhìn thấy hắn, chân của nàng lại như nặng ngàn cân vậy.

Dạ Thủy Linh nhấc váy, bước vào cửa, chậm rãi đi vào, một hình ảnh quen thuộc liền đứng sừng sững trước mặt nàng, hần giờ phút này chính là đưa lưng về phía nàng.

“Nhĩ Đa.....” Nàng gian nan mở miệng gọi tên mà trong lòng nàng đã kêu qua mấy trăm lần.

Giây lát, Xích Nhĩ Đa chậm rãi xoay người, mặt không chút thay đổi, như là không biết người hắn từng yêu trước mắt này. Đúng vậy, từ lúc đó, cô độc đã ăn mòn tâm hắn, làm cho hắn không yêu nàng.

Hắn từ lâu đã đem kí ức ngọt ngào của hai người quăng đi, thậm chí, hắn chán ghét nữ nhân xuất hiện trước mắt này.

“Người tới đây làm gì? Bồn Vương không muốn gặp người, đi ra ngoài.” Xích Nhĩ Đa tay chỉ hướng ngoài cửa, không hề cảm tình hạ lệnh trực khách.

Tuy rằng lúc trước trong lòng Dạ Thủy Linh đã chuẩn bị tốt, nhưng những lời này từ miệng hắn đi ra, vẫn là đâm thật sâu vào lòng nàng.

Nàng áp chế tâm tình đau khổ, ôn nhu nói: “Nhĩ Đa, ta biết đây không phải là lời thật lòng của người, người sinh bệnh, cho nên, ta mang thuốc đến cho người, chỉ cần người uống xong, độc trong cơ thể sẽ được giải.”

“Ta không bệnh, người đi ra ngoài cho ta, bồn Vương không muốn nhìn thấy người, có nghe hay không.” Hắn mắt lạnh trừng nàng, “Đừng để bồn Vương nói lần thứ ba.”

Cho dù như thế, cho dù hắn thẳng ý đuổi nàng đi, nói chuyện có ý tổn thương lòng của nàng, nàng cũng nhất định phải cứu hắn.

Dạ Thủy Linh đi đến bên cạnh hắn, đưa chén thuốc cầm trong tay đến trước mặt Xích Nhĩ Đa vẫn bất vi sở động nói, “Mau, nhân lúc còn nóng uống đi!” Đây chính là thời gian cả ngày của Liễu thái y, không ngừng suy nghĩ tự mình làm ra.

Huống chi, chén thuốc này vốn là không dễ có.....

“Bồn Vương nói không bệnh, người là nghe không hiểu? Hay là điếc?” Nói xong, Xích Nhĩ Đa tức giận vung tay lên chén thuốc trước mặt hắn, nháy mắt rơi xuống, nát, nước thuốc văng tung tóe.

Thấy thế, nàng đầu tiên là bị hành động thỉnh linh của Xích Nhĩ Đa làm hoảng sợ, tiếp theo, hai chân nàng mềm nhũn quỳ trên mặt đất, ánh mắt đại ra lảo đảo nói: “Thuốc, thuốc.....thuốc không còn.....” Không có thuốc này, Xích Nhĩ Đa sẽ không được cứu.

Nước mắt không hề báo động trước chảy xuống, khiến tầm mắt của nàng trở nên mờ hồ, tay gom lại nước thuốc bị đổ kia, cho dù tay bị cắt chảy máu, nàng cũng không cảm thấy đau.

Trong nháy mắt, khi Xích Nhĩ Đa thấy nàng chảy máu, không hiểu sao tâm hắn thấy đau, nhưng lại bị cô độc phát tác bao trùm, trở thành vô tình.

“Người còn ngồi ở đó làm gì? Muốn khóc đi ra ngoài mà khóc, đừng ở chỗ này làm chương mắt bồn Vương.” Hắn bởi vì nước mắt của nàng mà phiền toái không ngừng đi lại, lại nói: “Người tới!”

“Có.” Nghe được Vương thượng kêu to, hai thị vệ lập tức từ bên ngoài đi vào.

“Đem nàng đi xuống, bồn Vương không cho phép, không cho nàng xuất hiện trước mặt bồn Vương, có nghe hay không?” Xích Nhĩ Đa giận dữ hét.

“Vâng.” Nói xong, hai gã thị vệ hướng Dạ phi nương nương, đem nàng nâng ra tấm phòng Vương thượng.

“Chờ một chút.....” Lúc này, Dạ Thủy Linh mở miệng, vẻ mặt bi thương, “Người thật sự không cần sinh mệnh của mình sao? Chỉ một chút nữa, người sẽ hết bệnh, hiện tại không thể, cái gì cũng không thể.....”

Nàng vì cứu hắn cố gắng nhiều như vậy, mặc kệ trải qua bao nhiêu thiên tân vạn khổ, ngày ngày đọc sách, hắn ở đâu? Vậy mà không chút lưu tình đem thuốc khó có được làm hỏng.

“Ta đem người.....còn quan trọng hơn sinh mạng của mình, mà người lại.Tốt, hiện tại nói cái gì cũng vô ích, bởi vì sẽ không có giải dược thứ hai.” Dạ Thủy Linh rung rung nước mắt nói.

Mà Xích Nhĩ Đa, vẫn là mặt không chút thay đổi nói, “Mang đi xuống!”

Chương 98

Ads Trở lại Xuân Tuyết các, nàng vẻ mặt hoảng hốt, ánh mắt trống rỗng, không ăn cũng không uống, chính là không ngừng rơi lệ, một người ngơ ngác ngồi ở bên cửa sổ.....

Ngay cả Thúy nhi nhìn cũng không biết làm sao, chỉ có thể đi qua đi lại, lo lắng không thôi.

“Chủ tử, ngài không thể cứ như vậy, đã suốt ba cái canh giờ, cứ ngồi khóc, ánh mắt đều đã sưng húp rồi.” Đang nhìn đồ ăn trên bàn sớm đã nguội lạnh, Thúy nhi cau mày.

Giây lát, Dạ Thủy Linh cuối cùng mở miệng, “Mù không phải vừa đúng lúc sao? Dù sao hấn cũng sẽ không để ý.....”

Nàng vẻ mặt lạnh nhạt như trước, Xích Nhi Đa là người duy nhất tại thời đại xa lạ này nàng có thể dựa vào, nếu ngay cả hấn cũng không quan tâm nàng, thì còn có ai để ý nàng đây?!

Ba canh giờ trước Thúy nhi đã nghe Vương thượng đối với chủ tử ra sao, cho nên giờ phút này nàng cũng không tôn kính hấn như xưa, ngược lại còn phẫn nộ: “Chủ tử, cho dù Vương thượng không cần ngài, ngài còn có Thúy nhi a! Chỉ cần ngài không chê, Thúy nhi mãi mãi sẽ bên cạnh người!”

Lúc này, bên ngoài truyền đến, “Liễu thái y đến.....”

“Là Liễu thái y!” Thúy nhi đôi mắt hiện lên một tia hy vọng, “Ta đi dẫn đại phu tiến vào.” Nói xong, Thúy nhi lập tức chạy về trước.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Thúy nhi đưa Liễu thái y đến trước mặt nàng, nhưng nàng vẫn bất vi sở động, vẫn như cũ lẳng lặng nhìn phía ngoài cửa sổ.

Hiện tại, đã không có chuyện gì có thể lay động nàng.

“Đại phi nương nương, lão phu đã nghe thị vệ nói, Vương thượng không chịu uống thuốc, còn đem thuốc làm đổ.” Liễu thái y chậm rãi nói.

“Đúng vậy..... Hấn không cần.....” Ngay cả một chút cơ hội hấn cũng không cho chính mình, còn có nàng, “Không có thuốc, ta nghĩ Liễu thái y cũng không cần lại đến nơi này, bởi vì cũng không cần dùng đến trái tim.....”

“Không, lão phu đến chính là muốn cùng nương nương nói chuyện này. Đây là cơ hội cuối cùng.” Liễu thái y có điều ý nói.

Nghe vậy, mới làm cho nàng chậm rãi quay đầu, “Có ý gì?”

“Kỳ thật, hàn băng thảo nương nương mang về đủ chế thành hai phần thuốc giải, cho nên để ngừa có sơ xuất gì, lão phu đã chế một lần hai phần thuốc giải.”

“Cái gì? Như vậy Vương thượng còn có thể cứu, chủ tử cũng sẽ không khổ sở.” Nghe nói, Thúy nhi cao hứng vỗ tay, rồi mới vui mừng quá độ mà ôm lấy chủ tử khóc.

Dạ Thủy Linh tròn to mắt đẹp, không tin những gì tai mình nghe được, cho nên hỏi lại một lần, “Ý của ngài là..... Nhĩ Đa còn có thể cứu?” Ý niệm này cuối cùng làm cho nàng có một tia hy vọng.

Liễu thái y gật gật đầu, nhưng thần sắc lập tức lại ngưng trọng, “Bất quá có một việc lão phu phải nhắc nhở nương nương, bởi vì là giải được cuối cùng, sẽ không được có gì sơ suất, nếu giải được thứ nhất có hiệu quả, thì không cần dùng đến trái tim của nương nương, nhưng hiện tại tình huống lại khác, chỉ còn một cơ hội cuối, khi Vương thượng uống xong thuốc giải, còn cần...hấn là nương nương hiểu ý của lão phu?”

Nàng..... Biết ý tứ trong lời nói của Liễu thái y, hiện tại, chỉ có thể đánh cược một phen.

Thúy nhi vẻ mặt hoàn toàn không hiểu, “Cái gì? Chủ tử..... Liễu đại nhân nói là có ý gì?” Vì cái gì hai người biểu tình nhìn qua đều khiến người ta tò mò.

“Không có gì.” Nàng cuối cùng nở nụ cười, cười đến ngọt như vậy, nàng đối Thúy nhi nói: “Đêm nay, ta muốn cùng Vương thượng dùng bữa, đi giúp ta báo cho thiện phòng chuẩn bị một chút, ta muốn đích thân xuống bếp.”

“Chủ tử muốn đích thân xuống bếp? Điều này, không ổn, không ổn.” Thúy nhi lắc đầu, chủ tử gần đây luôn làm những chuyện kì quái, trọng trách của nàng càng ngày càng bị dọ.

“Thúy nhi! Coi như là lần cuối cùng ta nhờ người a. Nhanh đi.” Mệnh lệnh của nàng, đều không thể kháng cự.

“Này.....” Thôi, chủ tử chính là như vậy, nếu không vượt quá luân thường đạo lý, thì không phải là chủ tử, như vậy nàng mới cảm thấy kì quái! “Vậy được rồi! Thúy nhi đi.”

“Ừ!” Dạ Thủy Linh gật đầu nhìn Thúy nhi rồi đi.

Tiếp theo nhìn thấy Liễu thái y từ trong tay áo lấy ra một chiếc chủy thủ tinh xảo, đặt lên tay nàng, “Cùng nương nương làm chuyện này, lão phu đã nắm chắc cái chết trong tay.”

Bởi vì hắn biết, Vương thượng yêu nương nương như thế, hắn làm sao có thể để nương nương dùng bản thân để đổi mạng của mình, nếu Vương thượng được giải độc, hắn sẽ bị tội chết. Nhưng vì cứu Vương thượng, đây là thân cam tâm tình nguyện.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Ads “Ta biết mình nên làm gì, cảm ơn Liễu thái y hỗ trợ.” Nói xong, Dạ Thủy Linh từ ghế quý phi đứng dậy, rồi quỳ một gối xuống đất.

Thấy thế, Liễu thái y quá sợ hãi, “Nương nương, ngài làm cái gì, mau mau xin đứng lên, mau mau xin đứng lên a!” Nói xong, vội vàng đem nàng nâng đứng dậy.

“Nếu không phải ta cứng rắn xin Thái y hỗ trợ, cũng sẽ không làm cho Thái y.....” Vì nàng mà chết. Nàng là cam tâm tình nguyện, mà hắn là bởi vì yêu cầu của nàng, nói gì đi nữa nàng đều rất khẩn khoản.

“Đừng nói như thế, có thể làm cho Vương thượng bình phục, đây là chuyện lão phu nên làm, lão phu tự nhiên không thẹn với lương tâm.”

“Cảm ơn.....” Trừ bỏ nói như vậy, nàng thật sự không biết nên cảm tạ hắn như thế nào.

“Tốt lắm, nếu nương nương đã quyết định, lão phu trở về sẽ đem chén thuốc kia đun nóng lại, một chút nữa sẽ kêu người đưa tới.” Rồi sau đó, hắn cúi người nói, “Nương nương không cần tiễn, lão phu cáo lui.”

Sau khi Liễu thái y rời đi, Dạ Thủy Linh cũng rời khỏi Xuân Tuyết Các, đi đến ngự thiện phòng.....

Nửa canh giờ sau, trong tâm phòng Vương thượng.

“Ta không phải mới nói không muốn nhìn thấy người sao? Sao vậy, như thế đã quên lời nói của bản Vương?” Xích Nhĩ Đa nhìn thấy nàng, liền không hiểu nổi, hỗn hển kêu, “Người tới, người tới a!”

Những người này làm việc kiểu gì vậy? Thế nhưng còn dám cho nàng tiến vào!

Lát sau, “Đừng hô, thị vệ bên ngoài sớm đã bị ta làm cho hôn mê.” Vì phòng ngừa chuyện hồi sáng lại phát sinh, nàng đã chuẩn bị trước.

Giờ phút này, nàng đã thay quần áo hồng nhạt tinh xảo xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm, đeo trang sức thanh nhã, tuyệt thế dung nhan làm cho người ta động lòng, vừa thấy liền yêu.

“Người.....là gan của người thật lớn! Dám làm thị vệ của bản vương hôn mê.” Hắn không nghĩ tới nàng sẽ dùng chiêu này, tựa như âm hồn không tiêu tan, nhưng đừng tưởng rằng hắn không có cách đối phó nàng.

Dạ Thủy Linh không để ý tới hắn hô to gọi nhỏ, tự mình mang đồ ăn tinh tế đặt ở trên bàn, thấp giọng nói, “Người chán ghét ta tới vậy sao?”

“Đúng vậy, chỉ hận người không thể lập tức biến mất trước mặt bản Vương.”

“Kia.....người còn nhớ rõ lúc trước đã nói những gì với ta không?” Nàng vẫn ôm trong lòng một tia hy vọng.

“Không nhớ rõ!” Hắn ngay cả nghĩ cũng không liền phủ nhận, nhẵn tâm nói: “Bản Vương cũng không muốn nhớ!”

“Được..... Như Vương thượng mong muốn, ta sẽ biến mất, nhưng, không phải lúc này. Trước khi ta rời đi, ta hy vọng..... Có thể cùng vương thượng ăn bữa tối cuối cùng, coi như là thỉnh cầu sau cuối của nô tì, được không?” Nàng xoay người, mắt đẹp vốn dĩ sáng ngời động lòng người, giờ phút này lại mang bi thương nồng đậm.

Hào, nếu như vậy có thể khiến nàng sau này không làm phiền hắn, yêu cầu nhỏ nhỏ này cũng được, hắn sẽ miễn cưỡng cùng nàng ăn bữa tối sau chót.

“Hừ! Ăn xong, liền lập tức cách xa phạm vi tầm mắt của bản Vương, vĩnh viễn đừng để bản Vương nhìn thấy người nữa!”

Lời nói của hắn cứ liên tục làm tổn thương nàng, nhưng nàng vẫn nhịn, vì hắn, nàng có thể làm tất cả.....

Thấy Xích Nhĩ Đa đi về phía mình, sau đó ngồi xuống, nàng nở nụ cười, đương nhiên là so với khóc còn khó coi hơn. Dạ Thủy Linh giúp hắn rót một ly rượu ngon, dùng cách xưng hô cổ đại nói: “Nô tì từng hứa sẽ vì Vương thượng làm một bàn đồ ăn ngon, hiện tại cũng thực hiện được, không biết có hợp vị ngài hay không.”

Cho dù không hỏi, nàng cũng biết đáp án, bởi vì nàng đối với tay nghề của mình rất tin tưởng, nói gì đi nữa, tất cả đồ ăn này đều từ thế kỉ 21.

Nhìn một bàn mỹ vị mình chưa từng thấy qua, trong không khí tràn ngập hương thơm của thức ăn, hắn có chút nghi hoặc nhìn nữ nhân trước mắt này: “Ngươi lại đang làm trò quỷ gì?”

“Nô tì chỉ nghĩ đơn giản dùng thời gian cuối cùng này, có thể cùng Vương thượng vui vẻ ăn xong bữa cơm chính tay mình làm, cũng không có tâm kế gì. Vương thượng, nhân dịp còn nóng mau ăn đi!” Nói xong nàng gấp một miếng thịt dê bỏ vào chén của hắn.

Thấy hắn vẫn không động đũa, Dạ Thủy Linh bắt đầu ăn trước, như vậy mới có thể giảm cảnh giác của hắn, “Đây, nô tì kính ngài, một ngày với Vương thượng, là thời gian vui nhất của nô tì, vĩnh viễn cũng không quên.”

“Lời a dua nịnh hót này nọ, bản Vương nghe nhiều đến chán rồi, khỏi đi!” Tuy là nói như vậy, nhưng hắn vẫn không tự chủ được gợn chén rượu lên, cùng nàng tương kính.

Nàng lễ phép dùng tay áo dài che trước mặt, động tác giống như uống một hơi cạn sạch, nhưng kỳ thật, nàng đem chén rượu vụng trộm đổ đi, bởi vì nàng đã hạ thuốc cốt tán ở trong rượu.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Ads Nhìn Xích Nhĩ Đa một ly nối tiếp một ly, lòng của nàng càng ngày càng đau, tính toán thời gian, đã đến lúc! Nàng còn không nghĩ sẽ cùng hắn xa nhau nhanh như vậy a! Nàng thực sự rất luyến tiếc.....Rất luyến tiếc.....

Uống gần hết rượu, lúc này hắn mới giật mình thấy khác thường, đang muốn đứng lên, thân mình lại không có sức lực, suy yếu ngã xuống thấp.

Sau đó, hắn mới hiểu mọi chuyện, “Ngươi.....Tội ngươi thật lớn, ngay cả bản Vương cũng dám hạ thuốc, không đủ kiên nhẫn sao?” Cho dù bản thân không còn sức lực, nhưng vẫn còn hơi để mắng.

Tiếp theo bắt đầu âm thầm vận khí trong cơ thể, muốn làm thuốc cốt tán phát huy chậm lại.....

“Nhĩ Đa..... Thực xin lỗi, đây là việc duy nhất ta có thể cho ngươi.” Trước kia đều là hắn đối tốt với nàng, hiện tại nên đến lượt nàng.

Nói xong, Dạ Thủy Linh đem thứ quan trọng nhất đêm nay lấy ra, mang chén thuốc đến bên cạnh Xích Nhĩ Đa, thấy hắn vẫn không chịu mở miệng, đem bát đưa tới gần miệng hắn, hắn vậy không chịu dùng.

Cuối cùng, nàng quyết định học hắn, dùng phương thức miệng đối miệng. Mặc kệ nước thuốc có bao nhiêu đắng, nàng vẫn ngậm một ngụm một ngụm trong miệng rồi truyền vào miệng hắn. Một lần lại một lần, đến khi chén thuốc không còn một giọt dư thừa.

Chỉ chốc lát sau, nàng thật cẩn thận hỏi, “Nhĩ Đa, ngươi hiện tại cảm thấy thế nào?” Hy vọng hắn có thể giải được cổ độc, đáng tiếc....làm nàng thất vọng rồi.

“Đáng chết! Bản Vương nhất định phải giết ngươi.” Xích Nhĩ Đa tức giận dùng hết toàn lực, đẩy nàng ra.

Dạ Thủy Linh bị hắn đẩy như thế, ngã ngồi ở một bên, nàng không nghe được những lời mắng của hắn, ánh mắt ngày càng âm trầm, thì thào tự nói: “Quả nhiên.....vẫn là không được.....” Nói xong, nàng từ trong tay áo chậm rãi lấy chủy thủ ra.

Khi hắn nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt biến lạnh thấu xương “Sao vậy? Muốn giết bản Vương?” Lúc này, hắn đã dùng chân khí đem một nửa thuốc cốt tán đẩy ra ngoài, miễn cưỡng cũng có thể di chuyển.

Nhưng hắn vẫn bất động thanh sắc, muốn nhìn nữ nhân này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì.

“Không!” Nàng nhẹ lắc đầu, tiếp theo dùng tay nhỏ bé đang cầm vỏ đao, xoay ngược chuôi đao lại đưa cho hắn, hít sâu một hơi nói: “Ta, xin ngươi giết ta.”

“Cái gì?” Hân nhủ mày. Việc không thành khiến nữ nhân này điên rồi?!

Nàng lặp lại một lần, “Ngươi không có nghe nhầm, hơn nữa, phải đâm ngay tim của ta.” Nói xong, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt nhịn không được theo khoé mắt chảy xuống.

Nàng đây là khiêu khích hân, “Ngươi cho là bản Vương không dám sao?” nói rồi, một tay hân đoạt chuôi đao, chuyr thủ ra khỏi vỏ, ánh đao sắc bén chột loé, hân cố ý đem chuyr thủ hướng đến nàng, nghĩ rằng nàng sẽ sợ hãi tránh né, bởi vì hân đã từng thấy rất nhiều nữ nhân đã dùng chiêu này để giữ chân nam nhân.

Nhưng hân không đề mình cũng bị như vậy, khả..... Hân đã đoán sai. Nàng không có né tránh, cũng không kêu sợ hãi, cho dù nàng cảm giác được ánh đao hiện lên ngay trước mắt, thân thể vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt chờ đợi nhát dao của hân.

Xích Nhĩ Đa hoàn toàn không dự đoán được, nàng thật sự sẽ làm vậy, lập tức thu hồi lực đao cường đại đâm tới, nhưng không còn kịp rồi, mũi nhọn của chuyr thủ đã đâm vào ngực nàng vài phân.

“A.....” Đoán trước đau đớn làm cho nàng mở mắt ra, nhưng như vậy còn chưa đủ, nàng biết hân cũng không có dùng hết toàn lực, nàng chậm rãi nở nụ cười tuyệt mỹ với hân, nói: “Còn chưa tới trái tim.....”

Nghe vậy, tay Xích Nhĩ Đa nắm chuôi liền ngừng lại trong không trung: “Ngươi.....”, Hân hoảng, hân rối loạn, hân không biết tại sao lại ra như vậy: “Ngươi rốt cuộc muốn bản Vương phải như thế nào?”

Nội tâm lần lượt thay đổi phức tạp, đầu bắt đầu ần ần đau, từng đoạn trí nhớ dần dần hiện lên trong đầu hân, như là....nhớ lại một việc rất quan trọng với hân.....Còn có, một nữ nhân vô cùng quan trọng.....

“Ngươi nhất định..... Phải sống tốt.....” Thấy Xích Nhĩ Đa chậm chạp không hề động thủ, nàng rất muốn chờ, nhưng thân thể đau đớn khiến nàng không thể làm như vậy.

Dạ Thủy Linh dùng sức nhào về phía trước, chuyr thủ nháy mắt đâm vào phân nửa, đến thẳng trái tim nàng....

“Không!” Hân kinh kêu. Bị hành động thình lình của nàng làm hoảng sợ, dùng sức rút chuyr thủ trong cơ thể nàng ra. (VV: *ngốc quá vậy, rút ra càng đau hơn ~.~*)

Nhất thời, máu tươi văng khắp nơi, “A.....” Lúc này Dạ Thủy Linh rốt cuộc nhịn không được hét lên tiếng đau, yếu đuối ở trong lòng Xích Nhĩ Đa.

Xích Nhĩ Đa bối rối xé rách một góc áo bào, dùng sức băng lại nơi máu chảy không ngừng, hướng bên ngoài hô to: “Người tới a! Mau, mau truyền thái y, truyền thái y!”

Nàng nhắm hờ mắt, suy yếu nói: “Đừng.....Đừng kêu, ta biết, đã..... Không còn kịp rồi.....”

“Câm miệng!” Cho dù chán ghét nàng như thế nào, nhưng trong tâm hân vẫn không mong nàng chết, “Người đâu, thái y, thái y đâu? Mau gọi thái y.....”

“Không, Nhĩ Đa..... Hãy nghe ta nói.....” Nàng dùng tay run run, chậm rãi chuyển qua trước ngực, lấy một ít máu từ trong tim chảy ra, đưa đến miệng hân, “Liếm... mau liếm.....” như vậy, độc của hân mới có thể giải. (VV: *ta thể, nếu ta là anh Đa mà ta có thể liếm là ta chết liền, thật sự là làm hok đc a!!! Tàn nhẫn, rất tàn nhẫn TT_TT,HD: ghê chết đi đc >*)

Lông mi hân nhắm lại như muốn thành hàng ngang, bỏ qua một bên nói: “Ngươi đang làm cái gì?” Vì cái gì lại cho hân máu?

“Van ngươi..... Làm ơn! Cho dù là..... Ta cầu ngươi..... Đây là..... Yêu cầu cuối cùng của ta.....” Nếu hân không liếm, những gì nàng làm đều là uống phí.

Nhìn mặt nàng càng ngày càng tái nhợt, hân có chút nghi hoặc, nhưng thấy nàng đau khổ cầu xin, hân vẫn làm theo, kéo tay nhỏ bé dính đầy máu tươi kia, khẽ liếm. Mà cổ độc trong cơ thể khi gặp máu trong tim của Dạ Thủy Linh, hoàn toàn hoá giải.

Thời điểm bên cạnh Dạ Thủy Linh lần lượt hiện về trong đầu Xích Nhĩ Đa một cách mạnh mẽ, hân nghĩ tới, nhớ tới mình đã từng quên đi kí ức quan trọng, còn có, nữ nhân mà hân yêu thương – Dạ Thủy Linh.

Lại nhìn nàng trước mắt, hân điên mất, hân sao có thể.....Sao có thể đối với nàng như vậy.....

“Linh nhi.....Linh nhi của ta, ta nhớ ra rồi.” Xích Nhĩ Đa gất gao đem nàng ôm vào lòng, ngửa mặt lên trời hét lớn.

Nàng nở nụ cười, vô lực gọi lên khoe miệng: “Thật tốt quá, độc đã được giải. Xem ra..... Ta phải đi trước một bước.” Không thể cùng người mình yêu thương sống đến bạc đầu giai lão, là tiếc nuối lớn nhất của nàng.

“Không! Không! Ta không cho phép, ta không cho phép nàng đi trước!” Xích Nhĩ Đa đem tay đặt tại ngực nàng, bắt đầu truyền chân khí cho nàng, “Linh nhi, thật xin lỗi.....Van cầu nàng, không thể chết....” Đây là lần đầu tiên hân vì nữ nhân mà rơi lệ, ngay cả thời điểm mẫu thân hân chết, cũng chưa từng chảy hơn một giọt nước mắt.

Nàng ôn nhu lau lệ nơi khoé mắt hần, “Đừng khóc.....Nhu vậy.....Ta sẽ càng luyện tiếu. Đừng.....lãng phí chân khí.....um.....” Một ngụm máu tươi từ miệng nàng chảy ra, nàng hiểu được nàng đã không còn thời gian, “Ta...Trong lòng....Có.....Có một phong thư.....Cho người.....” Nói xong, nàng lặng lẽ nhắm mắt lại, không có hơi thở.

Xích Nhĩ Đa trợn to đôi mắt, không thể tin được nàng bỏ lại hần như vậy, đại chưởng run run không ngừng, vô nhe khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu nào của nàng: “Linh nhi? Linh nhi....Không....” Tiếp theo, dùng đại lực lay động thân thể nàng.

Hần phát cuồng đập đổ cả bàn đồ ăn, không ngừng điên cuồng hét lên, nội lực mạnh mẽ phá vỡ đồ sứ, kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ rống giận vang dội tứ phương, đến lúc này, thị vệ tuần tra mới từ xa xa tiến đến.

“Vương thượng..... Đã xảy ra chuyện gì.....” Thị vệ liền vọt vào đều bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ không biết làm sao, “Dạ....Dạ phi nương nương.....” Thấy thân thể nàng đầm máu nằm trong lòng Vương thượng, thị vệ quỳ rạp xuống đất.

Xích Nhĩ Đa hai tròng mắt tràn ngập tơ máu, cắn giận ngẩng đầu nói: “Ta muốn các người..... Tìm người từng người chôn cùng Linh nhi.”

“Vương..... Vương thượng bớt giận..... Vương thượng bớt giận a.....” Bọn thị vệ run run dập đầu.

“Cút!” Hần lại rống giận, lúc này, hần giống như sư tử phát cuồng, không thể khống chế.

Chờ đến khi những người liên can đều “biến” ra ngoài, tay hần tiến vào trong quần áo của nàng, lấy lá thư nàng nói, chậm rãi mở ra.....Đó là bút tích thanh tú của nàng.

“Nhĩ Đa, gặp được chàng là kỉ ức tốt đẹp nhất của ta”

“Thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói ta yêu chàng bao nhiêu, để ý chàng bao nhiêu, tất cả đã vượt quá sự tưởng tượng của ta.”

“Tình cảm này với chàng cũng chỉ có thể trở thành lời ca.....”

Khi chàng nắm chặt tay ta, ta đã quyết định sẽ đi cùng chàng, trải qua bao nhiêu gian lao, cũng tuyệt đối không lui bước, dù sông cạn, ta vẫn sẽ ở bên chàng, vẫn làm bạn với chàng đến cuối đời. Cho dù có một ngày, trời có sụp xuống, cũng vĩnh viễn không rời, với chàng mãi mãi cùng một chỗ. Vì chàng, ta có thể làm tất cả, bởi vì ta chỉ yêu mình chàng. Cho dù có luân hồi, chàng là người duy nhất ta không quên, có yêu, thì đó mới gọi là cuộc sống chân chính, yêu chàng, từ nay về sau tuyệt không buông tay. Hứa hẹn chưa từng phai màu, so với vĩnh cửu còn vĩnh cửu hơn, đã đau đã khóc cũng đã hận, chưa bao giờ nghĩ từ bỏ, chớ hỏi ta lý do, yêu chính là lý do của ta, kiếp này kiếp sau vẫn chờ đợi chàng không hề thay đổi.....

“Đừng khờ sở..... Tuy rằng ta mất”

“Tâm của ta..... Vẫn như cũ ở bên cạnh chàng”

“Ta muốn chàng..... Phải sống thật tốt”

“Ta yêu chàng.....forever”(VV: đọc tới đây tự nhiên thấy mắc cười ghê gớm, anh Đa mà hiểu là ta chịu thua =]]HĐ:chẹp!!! tác giả mà cho thêm : I Love You nữa thì =)))

Linh nhi tuyệt bút

Nước mắt hần, lại chảy xuống, hơn nữa không thể khống chế hướng nàng kêu lên: “Không! Nàng không thể cứ như vậy rời khỏi ta..... Ta, còn muốn cùng ăn cơm với nàng, ta, còn muốn với nàng cùng nhau hít thở dưới bầu trời, ta, còn chưa nói với nàng ta yêu nàng.....”

“Kính nhờ, lão thiên gia, thỉnh không cần mang nàng đi..... Linh nhi..... Ta yêu nàng..... Ta thật sự thực yêu nàng.....” Xích Nhĩ Đa cơ hồ là khóc không thành tiếng.

Kiếp trước kiếp này chi Ngàn năm chi huyền [kết thúc]

Nếu thật muốn đem nàng mang đi, hần..... Cũng không muốn sống .

Ba ngày sau khi Dạ phi nương nương đi về cõi tiên, dân chúng Xích Lung quốc đều mặc áo trắng vì Dạ phi nương nương chịu tang, xe ngựa chở quan tài của nàng kéo dài vài thước, đi đến đâu cũng đều là tiếng khóc tang.

Trước lăng mộ thật to treo toàn vải trắng, nghi thức cử hành trang nghiêm long trọng, không khí vô cùng bi thương, Xích Nhĩ Đa từ đầu đến cuối đều làm bạn với nàng.

Trước khi đưa Dạ Thuý Linh vào lăng, hần đem quan tài mở ra, muốn nhìn nàng lần cuối cùng. Nàng nằm trong đó, toàn thân là hỷ phục đỏ rực, không phải là tang phục, dung nhan như vẽ, trang sức thanh nhã, tựa như lúc nàng xuất giá.

Linh nhi, ta nợ nàng một hôn lễ long trọng, còn nhớ nàng đơn sơ gả đến Xích Lung quốc không? Khi đó chỉ là hôn lễ qua loa.....Yên tâm, ta sẽ không bắt nàng chờ lâu đâu.....

Ta..... Rất nhanh sẽ đến bên nàng

Hắn ở trong lòng nói với nàng. Nói xong, hắn đem quan tài đóng lại, nhìn hàng người đem nàng đưa vào huyệt.

Từ đó về sau, hắn không hề có một biểu tình gì, trở lại cung, hắn nhốt mình trong tấm phòng, không ai được bước vào, trái lệnh giết không tha.

Hắn viết một phong chiếu thư, không có con cái, hắn tuyển người kế thừa Vương vị, còn nói rõ, sau khi hắn chết, nhất định phải chôn cùng một chỗ với ái phi.

Cứ như vậy, hắn không ăn cũng không uống, ngày ngày ngồi ở bên cửa sổ tưởng nhớ nàng, cứ như vậy, hắn càng ngày càng tiêu tụy, càng ngày càng suy yếu, không ai dám vào cửa.

Bởi vì phàm là vào cửa đều bị hắn một đao giết chết, kỳ thật, hắn có thể kết thúc mạng mình một cách nhanh chóng, nhưng hắn không thể làm thế, bởi vì đây là trừng phạt dành cho hắn.

Xích Nhĩ Đa nhốt mình trong phòng 10 ngày, sau khi giá hạ tây về.....

Linh nhi, thật có lỗi! Ta không thể đáp ứng nàng, sống thật tốt....

Bởi vì quá yêu nàng, cho nên ta không thể sống với chuỗi ngày vắng nàng, ta lựa chọn cùng với nàng..... (VV: ngu ngốc, thật sự rất ngu ngốc, DTL hy sinh tính mạng vì cái gì???? Làm tất cả vì cái gì???? Người cứ như vậy thì những gì nàng làm đều vô nghĩa. Người phải sống chứ, sống luôn phần của DTL nữa, sống cho đáng giá cái chết của nàng, sống để biết rằng nàng hy sinh mọi thứ là hok uống phi.....sr pà con, ta tức quá, xà stress chút, có gì mong pà con bỏ qua, mà công nhận là ta rất ức nha >>>”

Sau khi Dạ Thủy Linh, linh hồn của nàng ở minh giới chuẩn bị đầu thai thì gặp Thiệu Thủy Nguyệt.

“Người..... Người sao cũng chết?” Thiệu Thủy Nguyệt không tin nhìn nàng mặc giá y hỏi.

“Bởi vì, cứu hắn.” Nàng chỉ nói đơn giản, cũng không giải thích nhiều lắm.

“Người vì nguyên nhân đó, cho nên mới lựa chọn lưu lại?” Trời ạ! Sao lại như vậy, là nàng hại Thủy Linh, nếu nàng không đem Thủy Linh đến Đường triều, Thủy Linh sẽ không phải chết.

Dạ Thủy Linh nhẹ gật đầu, nhìn ra tự trách của Thiệu Thủy Nguyệt, nàng an ủi nói: “Không trách người, là ta cam tâm tình nguyện.”

“Thực xin lỗi, đều là ta sai.....”

“Ta nói, cái này không trách người, đây là lựa chọn của ta.” Nàng hắn phải cảm tạ Thiệu Thủy Nguyệt, đã cho nàng cùng Xích Nhĩ Đa gặp nhau.

Thiệu Thủy Nguyệt bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: “Ta có thể giúp người một việc cuối cùng, nhưng không thể giúp người khởi tử hồi sinh, người muốn ta làm gì?”

Đây là việc cuối cùng nàng có thể làm cho Dạ Thủy Linh, bởi vì năng lực có hạn, cho nên không thể giúp nàng hoàn hồn.

Dạ Thủy Linh thực cảm kích nàng, chính là thuận miệng nói, “..... Nếu thật sự có kỳ tích, ta hy vọng kiếp sau có thể cùng Xích Nhĩ Đa lại gặp nhau, hơn nữa không quên kí ức kiếp này với hắn.....”

“Được, ta đáp ứng người.....” Thiệu Thủy Nguyệt nói xong, đem toàn bộ pháp lực của mình tập trung vào miếng ngọc trên cổ Dạ Thủy Linh.

Dạ Thủy Linh kinh ngạc cảm giác được trước ngực có một dòng ấm áp lan chảy trong ngực, rồi sau đó, bạch ngọc hạng luyện ở lực lượng đánh sâu vào hạ thoát phá, nhất chích tuyết trắng lông chim phiêu tới nàng trước mắt,” này?”

“Mau lấy đi!” Thiệu Thủy Nguyệt ra tiếng nói: “Ta đã đem kí ức của người cùng hắn phong ấn tại đây, chỉ cần người mang nó đi đầu thai, sau này sẽ biến thành vết bớt màu đỏ nho nhỏ trước ngực của người, người sẽ có kí ức kiếp trước với hắn, là phương tiện để người tìm được hắn.”

“Thật vậy chăng?” Dạ Thủy Linh cảm kích cầm chặt tay nàng, “Cám ơn người! Thật sự cảm ơn người, Tiểu Nguyệt.”

“Đây là đền bù của ta đối với người.” Nàng mỉm cười nói, “Còn người, nhanh đi đầu thai đi!” Nếu có duyên, kiếp sau nhất định sẽ gặp mặt.....

“Được..... Ta đây đi trước.” Nàng không quay đầu lại phát tay.

Thế kỉ hai mai một.

Xuân về hoa nở.

Ngày nghỉ, trên đường cái, tụi ý có thể thấy được từng đôi tình nhân nhỏ ôm ấp nhau.

Ngã tư đường người đến người đi, nhóm người chậm rãi bước, cười cười nói nói, nhảy hip-hop, thoạt nhìn phi thường hoà thuận vui vẻ....

Duy nhất không phù hợp là, một cô gái diện mạo thanh tú, toàn thân quần áo cũ nát, trong lòng ôm một túi bánh bao nóng hổi mới mua, đang lúc gấp rút chạy về nhà đưa cho baba cùng mama ốm đau ở nhà.

Ngay chỗ rẽ, nàng cùng một trong năm nam nhân đụng vào nhau, bánh bao rớt đầy đất.

“A! Bánh bao của ta.....” Đây là thứ nàng thật vất vả mới đổi được từ ông chủ, nàng vội vàng nhặt bánh bao bị phân tán lên.

“Người không có mắt sao? Đụng vào lão tử còn không xin lỗi!” Nam tử trung niên bị đụng ngã về mặt hung thần ác sát, thấy người đụng hấn lại không để ý đến mình, chỉ chuyển tâm nhặt bánh bao, làm hấn tức giận dùng sức giật tóc nàng, kéo nàng đến trước mặt.

“A.....” Nàng nhú mồm, đau hô một tiếng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn bánh bao chằm chằm, nếu không có nó, trừ bỏ mama bị đói bụng ra, nàng sẽ bị baba đánh đòn.

Đám người đứng lại xem càng ngày càng nhiều, nhưng không có một người nguyện ý ra tay cứu giúp....

Lúc này, một giọng nam ở bên cạnh nàng vang lên, cũng giữ chặt cánh tay của nàng: “Buông ra nàng!” Tiếng nói hùng hậu của hấn với nam tử trung niên.

Này, thanh âm này..... Rất quen thuộc, giống như nàng đã từng nghe qua ở đâu, rồi sau đó, nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đập vào mắt là một gương mặt vô cùng quen thuộc: “Người.....Người là Xích.....Xích Nhĩ Đa?”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Ngàn năm chi luyện - uyên ương dục - thượng

Sâu trong rừng, một dòng suối ôn tuyền xanh mượt mê say động lòng người, giống như tiên cảnh chốn nhân gian, nơi đây mọi sự phiền não của thế tục bất tri bất giác được ném lên đến chín tầng mây, giống như thế ngoại đảo nguyên trong cung cấm.

Ở trong này, có tòa Quan Âm thạch xây thành thành trì vững chắc, vào thời điểm đẹp nhất trong ngày mây mù bao phủ khắp bốn phía, có chút mông lung, có chút phiêu du, lãng mạn.

Ngay hồ nước ấm lộ thiên, thỉnh thoảng bốc lên từng làn khói trắng, ôn tuyền này quanh năm có băng tuyết nên độ ẩm cũng không cao, hơn nữa vô sắc vô vị còn có thể dùng để uống, có tác dụng dưỡng nhan mỹ dung.

Tiếng suối reo róc rách lan tận xa xa, giống như cảnh đẹp từ trong bức tranh tuyệt đẹp.

Lúc này, trong bể, một đôi nam nữ đang ở trong đó chơi đùa, ngoạn nháo, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng cười của nữ nhân vang lên như chuông bạc, vang vọng khắp núi rừng.

“Ha ha..... Thật nhột quá..... Đừng đùa nữa.....” Dạ Thủy Linh trốn tránh phải sự công kích của Xích Nhĩ Đa đối với nàng.

Hắn đang gãi ngứa nàng, hai người không ngừng ở trong nước truy đuổi.

“Linh nhi, đừng trốn a!” Hắn hướng về phía nàng mở rộng vòng tay muốn ôm chặt nàng, lại làm cho hắn ôm vào khoảng không.

“Đến a! Đến a! Ta ở chỗ này.....” Dạ Thủy Linh nhìn hấn giả trang làm cái mặt quỷ, sau đó chạy vụt đi, chính là không cho hấn có cơ hội bắt lấy nàng.

“Tốt a! Linh nhi nghịch ngợm của ta, tránh nổi không, đợi lát nữa sẽ biết tay ta.” Hắn không cam lòng yếu thế biểu thị công khai.

Hắn muốn bắt nàng, nàng trốn sao được? Vừa rồi đều là hấn muốn trêu nàng thôi.

“Ha ha..... Tới bắt ta a.....” Nàng nghịch ngợm khoát nước suối về phía hấn, đùa thật sự vui vẻ.

Nơi này thật sự là quá tuyệt vời, sao lúc trước nàng không phát giác ra có một địa phương đẹp như thế, có thể hưởng thụ thâm sâu vào từng lỗ chân lông, sáng khoải lạnh thấu xương.

Xích Nhĩ Đa thừa dịp nàng không đề ý, thỉnh linh nhảy ra đánh về phía nàng, không kịp phản ứng, hai người song song ngã vào trong bể.

“Khụ khụ..... Khụ.....” Hai tay nàng vùng vẫy lung tung trong nước, chặt vật giãy dựa đứng dậy.

Thấy nàng uống mấy ngụm nước, Xích Nhĩ Đa rất nhanh đem nàng kéo vào lòng, vỗ nhẹ cái lưng trắng của nàng, bật cười ra tiếng, bộ dáng nàng thật sự là đáng yêu cực kì.

Mất lạnh trùng hân, “Cười, chàng còn dám cười, đều là do chàng hại ta sặc nước.” Nàng ngẩng gương mặt đỏ bừng vì sặc nước trùng hân.

“Được, ta không cười, vậy nên bồi thường nàng như thế nào?” Lần này hân lộ ra tà mị tươi cười.

Cảm giác được hân không có hảo ý, nàng cảnh giác nói, “Bồi thường cái gì?”

Hân thay đổi vị trí đi vào phía sau nàng, một đôi đại chưởng đầu tiên là vuốt ve với lực đạo vừa phải đôi vai trắng muốt của nàng, sau đó bàn tay to của hân chậm rãi di chuyển dần xuống, sờ nắn khắp toàn thân của nàng, cuối cùng lặng lẽ, lặng lẽ ôm trọn bờ ngực trắng như tuyết của nàng.

“Chàng.....” Hô hấp của nàng dồn dập lên.

“Suyt..... Đây bồi thường không sai chứ! Không cần kháng cự, chậm rãi hưởng thụ.” Xích Nhĩ Đa dùng đôi tay đầy ma lực của hân tận tình xoa nắn vuốt ve để thân thể nàng có thể càng thả lỏng, khi thì mạnh mẽ, lúc thì ôn nhu, xoa nắn đôi vú đáng yêu đã động tình của nàng, dùng ngón tay cứng rắn mà sát nhũ tiêm mẫn cảm của nàng, thẳng đến khi hai viên Tiểu Hồng môi ở trên tay hân dần dần cứng lên.

Nàng bị kỹ xảo âu yếm cao siêu của hân làm cho thần chí có chút mờ mịt. “Ừm..... Không.....” Bọn họ còn ở trong nước a!

“Ngoan, nàng sẽ thích, cảm giác sẽ khác lúc trước, chỉ cần nàng thư giãn thoải mái, theo ta.” Hân sẽ mang nàng lên thiên đường.

“Ngô ngô..... Ân.....” Nàng tinh tế rên rỉ, thân mình mềm mại thành thực phản ánh ra nhiệt tình của nàng.

Tay hân tìm được giữa hai chân của nàng vuốt ve, miết nhẹ, có nước ấm vây quanh, ngón tay của hân tìm kiếm đến cửa vào nhỏ kia, lập tức liền thâm nhập thật sâu vào bên trong hoa huyết.

“Ừm..... A --” Dạ Thủy Linh không khỏi ngửa đầu tựa vào trên vai hân.

Ngón tay xâm nhập vào nơi mềm mại của nàng, đầu tiên là qua lại nhẹ nhàng, sau khi đó là mãnh liệt tiến vào, dùng ngón tay thô ráp của hân cứng rắn cọ sát vào thành vách bên trong mật huyết.

Rồi mới, động tác ngón tay hân càng lúc càng nhanh, cấp tốc dẫn động cánh tay kích khởi từng trận bọt nước, cũng kích khởi nàng cao giọng hét to.

“A..... A..... Chậm..... Một chút.....” nàng toàn thân run run, nộn huyết vì rên rỉ mà cấp tốc co rút nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Ngàn năm chi luyện - uyên ương dục - hạ

Ads “Linh nhi, thanh âm của nàng thật là dễ nghe, kêu lớn tiếng một chút.” Động tác ngón tay hân càng thêm người nhanh nhẹn, tận tình đùa bỡn mỗi một tác nộn thịt của nàng.

Một chút lại một chút xâm nhập thật sâu nhịp điệu đều đặn, khiến cho nộn huyết kịch liệt co rút lại.

“Không..... A a.....” Cao trào cứ như sơn băng địa liệt thổi quét mà đến, không ngừng đánh sâu vào từng cảm quan của nàng.

Xích Nhĩ Đa vừa lòng nhìn biểu hiện kích tình của nàng, kéo nàng sát vào mình, đem nàng thân thể cuốn đi qua, một tay nâng cái mông tuyết trắng ngọc lên.

“Bám vào ta.” Hân để người nàng tựa vào ven bờ suối để nàng có cái mà chống đỡ một chút.

Hân đã chờ không kịp đem đỉnh lửa nóng để ở khe hở hẹp tràn ngập dụ hoặc, hai tay cầm eo thon kéo về phía hân, phân thân vọt vào chỗ sâu nhất,

tiểu huyết ẩm ướt đưa hân hoàn toàn bao phủ.

“A.....”Nàng ngẩng cao đầu rên rỉ, cả người đỏ ửng hân lên.

“Thoải mái không?” Hân chậm rãi đóng đưa thất lung của hân, làm xung quanh nổi lên một ít bọt nước.

“Ngô..... Nước..... Nước đã đi vào.....” Cảm giác tò mò dày đặc, có nước ẩm áp, càng kích thích cảm quan của nàng, ngoài vẻ yêu kiều mị hoặc ra, nàng không thể nói nên lời.

“Thuận tiện giúp nàng đem chỗ đó cũng tẩy sạch sẽ a!”

Ôm chặt lấy mông nàng sau đó hân liền đình chỉ bất động. Ôm chặt lấy mông nàng sau đó

“Ừm..... Ách..... Ta muốn.....”Hân ngừng lại giống như càng muốn tra tấn nàng nhiều hơn, cảm giác như có vô số con côn trùng bò tán loạn khắp cơ thể nàng, ngứa ngáy khó nhịn.

“Muốn sao? Vậy có thể tự mình thử xem xem” Hân đem chủ đạo quyền giao cho nàng, bàn tay to chuyển lại ôm lấy bầu ngực sữa của nàng, nhẹ nhàng ve vuốt, đè ép.

“Ừm..... Ừm a.....” Nàng đỏ bừng mặt, nhẹ nhàng cử động mông cùng eo nhỏ của nàng, rồi từ trong sự ngỡ ngàng bắt đầu tìm kiếm được quy luật nhịp điệu, làm cho lửa nóng thật lớn của hân có thể càng thuận lợi lấp đầy hoa huyết.

“Ôi a..... Không được..... Chân ta mềm nhũn.....” Kịch liệt rồi khỏi đang đóng đưa sáp nhập, tiêu hao thể lực nàng nhiều lắm, làm cho nàng có chút chống đỡ không được.

Xích Nhi Đa thấy nàng tay chống đỡ không được, thân thể dần dần đi xuống, hân nhẹ tay đem nàng nâng lên, đứng dậy đem thân thể mềm nhũn của nàng đặt lên ven suối.

Không cho nàng có cơ hội thở dốc, liền rất nhanh ôm lấy hai chân của nàng tiến hành càng mãnh liệt đoạt lấy.

“Ừm a..... Ngừng..... Một hồi quá.....” Còn chưa xong? Nàng đã sắp chịu không được.

Dạ Thủy Linh nỉ non ngọt ngào, làm cho hân càng ngày càng bừa bãi, thể công càng ngày càng mãnh liệt, lực đạo đã không thể khắc chế cùng tốc độ dùng sức tiến lên, đem yêu dịch trong suốt đều tuôn ra.

“Ngoan..... Đợi trong chốc lát.” Hân toàn tâm đầu nhập vào mật huyết ẩm ướt non mềm kia của nàng, nam căn thật lớn chạy nước rút cuồng dã ra vào rất nhanh.

“a..... Quá nhanh Ân a.....”Cảm giác sướng khoái kịch liệt lập tức như phiên sơn đổ hải đánh úp lại, cảm giác sướng tê dại làm cho nàng thiếu chút nữa không thở nổi.

Nàng lý trí bắt đầu mơ màng đầu óc trống rỗng, chỉ có những tiếng nỉ non kích thích phiêu tán ở trong không khí mờ mịt của núi rừng, ở trước mặt hân bày ra tư thái mê người nhất.

Nàng uốn cong nửa người trên, nhũ tiêm bị hân há mồm ngậm lấy, qua lại khiêu khích mút liếm, một trận tê dại làm cho nàng trở nên càng thêm phóng đảng, ôm chặt đầu của hân, khát vọng càng nhiều.....

“Cũng sắp đến, chúng ta cùng tiến lên thiên đường.....” Hân cúi người, tiếng nói trầm thấp nỉ non ở bên tai nàng dụ hoặc.

Hân dùng mãnh chạy nước rút mãnh liệt đạt đến tầng cao nhất của cuộc mây mưa.

Một tiếng thanh mát hồn mê huyền than nhẹ, hòa lẫn với hơi thở thô ách gấp gấp của hân, còn có thân thể phát ra thanh âm dâm mị, nhiều kích tình dục.....

Hoa huyết co rút thật lợi hại, như là muốn nuốt trọn nam căn thật lớn của hân hòa tan trong cơ thể của nàng.

Nhưng hân vẫn kiên trì chế trụ thất lung của nàng tế mãnh lực chạy cuồng dã, “Ngô a.....” Nàng chịu không nổi

“Nhanh..... Nhanh.....” Hân gầm nhẹ một tiếng, nam căn thô to cứng rắn bóng loáng đỉnh thật sâu vào hoa kính không biết bao nhiêu lần, cuối cùng thật sâu mai nhập vào bên trong hoa huyết.

Cuối cùng một khắc, từ lỗ nhỏ của nam căn bắn ra chất lỏng màu trắng, bắn vào bên trong hoa hồ của nàng.

“A a --” Hai người đồng thời hét lên, đến cao trào tình dục.

Chương 103: Ngàn năm chi luyện - kích yêu - thượng

Ads Vừa bệnh nặng mới khỏi cũng đã thật mệt mỏi, Xích Nhĩ Đa cũng nhịn vài ngày muốn có cơ hội cùng bảo bối Linh nhi ân ái .

Ngày qua đêm đến hần cuối cùng nhịn không được muốn hảo hảo giữ lấy nàng, dục vọng cùng xúc động dâng lên thật muốn dùng sức ôm nàng

Nghiêng người nằm ở trên giường Dạ Thủy Linh bởi vì xoay người, cái áo ngủ mỏng manh trước ngực hơi hơi rộng mở, bởi vì không có mặc yếm, nên đôi gò ngực trắng như tuyết như ẩn như hiện hiện ra ở trước mặt hần như vậy .

Xích Nhĩ Đa lẳng lặng hướng đi giường, cởi bỏ lớp áo ngoài cùng giày nhẹ tay nhẹ chân đến bên cạnh thân thể của nàng nằm xuống.

Đây là chuyện hần mỗi ngày buổi tối phải làm, từ sau khi nàng sinh bệnh , hần luôn vây quanh nàng, lẳng lặng ngủ ở bên cạnh nàng .

Mà hôm nay hần không thể bình thân giống như mọi hôm, trong đôi mắt hần lộ rõ dục vọng nguyên thủy của mãnh thú, đôi mắt ung vốn dĩ xinh đẹp nhưng nay không còn sắc bén mà trong đó lấp lánh một ánh lửa lạ thường.

Đôi tay của Xích Nhĩ Đa lặng lẽ vây quanh eo nhỏ của nàng , tay kia thì lại thuần thực cởi bỏ sợi dây buộc áo ngủ của nàng.

Thân thể trắng nõn mê người, ở trước mặt hần bày biện ra không hề giữ lại, hai mắt hần cũng có vẻ càng thêm thâm trầm.

Xích Nhĩ Đa nhẹ nhàng đem người trong lòng nhân mà cuốn lại đây, đôi môi nóng ẩm của hần khí phách che lấp đôi môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt dễ dàng khiêu mở đôi môi của nàng , cùng nàng giao triền, không ngừng hấp thu mật ngọt trong miệng người trong lòng .

Vừa mở mắt ra, trong lúc ngủ mơ Dạ Thủy Linh bị hành động bất thành linh này làm bừng tỉnh.

“Ngô.....” Không kịp thét chói tai, cái miệng nhỏ nhắn bị ngăn chặn chỉ có thể phát ra âm thanh nho nhỏ.

Hai tay chống đẩy thân hình khổng lồ của hần đang ức hiếp trên thân , dùng hết khí lực, lại không biết tại sao đẩy mãi cũng không nhúc nhích, chỉ có thể bị động nhận hần đoạt lấy.

“Linh nhi của ta , nàng có biết ta đã nhịn đã bao lâu không?”

Hần mút lấy cái lưỡi mềm mại thơm tho của nàng, làm cho nàng hoàn toàn không thể suy nghĩ được.....

“Ngô..... Ân.....” Nàng mơ màng nhìn hần, khác thường xôn xao trong cơ thể đồng thời xâm nhập toàn thân nàng .

Xích Nhĩ Đa hướng dẫn nàng, khi thì bá đạo khi thì mềm nhẹ một đường theo môi đỏ mọng hôn tới xương quai xanh tuyết trắng , cuối cùng chuyển qua lỗ tai nàng khéo léo lại mẫn cảm .

Không ngừng ở nàng bên tai thì thảo, nói nhỏ, hôn liếm.....

“Ta mỗi ngày đều muốn nàng đến nỗi không thể đi vào giấc ngủ.....” Nếu không bản khoản đến bệnh của nàng, không thể hoạt động mệt nhọc, hần tại sao lại mỗi ngày đều phải phao nước lạnh tắm đập tắt lửa mới có thể đi vào giấc ngủ.

Tay hần xoa tay ở bộ ngực mềm mại của nàng, ngón tay của hần không ngừng cao thấp treu chọc nụ hoa của nàng .

“Ách a.....” Hành động như thế, làm từ trong miệng nàng tràn ra tiếng rên rỉ thờ dài, ,” Nhĩ Đa.....”

“Thích như ta vậy sao? Bảo bối.” Lòng bàn tay của hần tăng thêm lực đạo trên bầu ngực căng tròn của nàng, mãi cho đến cảm nhận được nụ hoa diễm hồng đang căng cứng, đâm vào lòng bàn tay của hần mới thôi.

Ngón tay dài của hần dường như đùa bỡn kẹp lấy nụ hoa đang đứng sững khiêu khích kia, dùng ngón tay thô ráp qua lại cọ xát .

“Ừm.....” Dạ Thủy Linh cảm thấy đến hoa nhũ trước ngực chính mình không ngừng căng to, mang theo một chút đau đớn khoái cảm kích thích cảm quan thần kinh của nàng .

Nàng nhìn Xích Nhĩ Đa , lời nói của nàng đã muốn không có bao nhiêu năng lực thừa để suy nghĩ, chỉ có thể theo phản xạ phát ra từng trận tiếng thờ dặc.

“Ừm là cái gì đây? Thích? Hay là không thích?” Hần chính là cố ý muốn nàng nói, một bên đang tăng thêm lực đạo vuốt ve .

“Ngô..... Thích..... Thích.....” Biểu tình giống như thống khổ, lại giống như vui thích, nàng đã muốn phân không rõ, chỉ cảm thấy cả người đều mềm nhũn.

Hắn vừa lòng gọi lên khoe miệng, tươi cười vẫn như cũ là phóng đảng tà ác như vậy, “Tốt lắm! Ngoan, nên thưởng cho nàng.”

Xích Nhĩ Đa vừa nói chuyện, một bên nhẹ lướt theo những đường cong lung linh của Dạ Thủy Linh xuống phía dưới, ngón tay thô ráp lướt qua cánh rừng rậm rạp màu đen, đi vào mật huyết đã sớm ướt thành một mảnh.

Tiếp theo đầu ngón tay giữa hắn xâm nhập bên trong hoa huyết của nàng, qua lại cọ xát.

“Hừ..... Ừm.....” Dạ Thủy Linh bất an vặn vẹo thân thể mềm mại, ở chỗ sâu trong truyền kia đến từng trận ma dương làm cho nàng khó nhịn muốn ngón tay hắn càng thêm xâm nhập sâu hơn.

“Xem ra, Linh nhi của ta đã trở nên nhiệt tình như thế.” Hắn làm sao có thể để cho nàng thất vọng đây?

Ngón tay Xích Nhĩ Đa khi đã xâm nhập bên trong mật huyết thâm u, cổ ý nhấn nhẹ lên hoa hạch đã sưng đỏ.

“ân a.....” Nàng không chịu nổi ngửa đầu yêu kiều ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Ngàn năm chi luyện - kích yêu - trung

Ads Nghe thấy âm thanh rên rỉ kích tình của người yêu, làm cho Xích Nhĩ Đa càng thêm hưng phấn, ngón tay thô ráp bên trong hoa huyết công kích mãnh liệt vào tiểu hạch mềm mại run run, nhấn một chút nhẹ nhàng, một chút lại dùng sức đè áp mạnh kích thích nàng.

“Ừm..... Chàng đừng.....” Dạ Thủy Linh một đôi tay nhỏ bé trắng nõn bắt tại trên vai Xích Nhĩ Đa, bởi vì hắn đùa làm cho nàng bất lực hét lên thành tiếng.

Nàng cảm giác được từ chỗ sâu nhất bên trong hoa tâm của mình khoái cảm không ngừng tăng vọt, toàn thân mất đi khí lực.

Hoa hạch xinh đẹp của nàng mềm mại hơn bất kì loại tơ lụa thượng hạng tốt nhất nào, vừa ẩm áp vừa mịn màng, làm cho hắn yêu thích không buông tay, hai ngón tay tìm hiểu bắt đầu vuốt.

“Đừng..... A.....” Từ hạ thân truyền đến một trận, lại một trận áp lực, ô! Nàng sắp chịu không nổi.....

“Đừng? Đừng cái gì? Nàng nhất định cũng rất muốn rồi!” Xích Nhĩ Đa nhướn mày, khoe môi gọi lên một chút cười yếu ớt.

Còn tưởng rằng lâu như thế không hoan ái, Linh nhi của hắn sẽ thành thực một chút, kết quả vẫn là như vậy tâm không đồng nhất a!

“Không..... Đủ..... Đủ..... Ừm.....” Nàng nhú mi kinh hoàng.

“Không đủ a!? Xem ra ta còn phải tăng thêm sức lực.” Hắn tà ác xuyên tạc ý tứ của nàng, hắn làm sao có khả năng buông tha cho cơ hội tốt này đây! Hắn đem bản thân đứng giữa hai chân của nàng trong lúc này.

Không để ý phản kháng của nàng, Xích Nhĩ Đa dùng sức tách ra hai chân nàng vòng lên trên, bởi vậy đóa hoa phấn nộn lơ lửng nhìn không sót một cái gì.

“Thật đẹp.” tuy rằng không phải lần đầu tiên thấy, hắn vẫn là nhìn không được tán thưởng nói.

Một lớp lông đen mềm mịn như tơ che phủ nụ hoa phấn hồng mờ ảo, bên dưới mật dịch thấm ướt dưới ánh sáng mờ nhạt trở nên lấp lánh, thủy huyết ẩn ẩn rung động.

Thiên a, Xích Nhĩ Đa cúi đầu há mồm ngậm lấy đóa hoa mảnh mai của nàng, đầu lưỡi không an phận liếm lấy đỉnh hoa hạch đỏ ửng của nàng, từ lối vào thủy huyết bắt đầu một đường hướng về phía trước liếm mút, mãi cho đến khi đỉnh đóa hoa kia sưng đỏ mới thôi.

“A..... Đừng như vậy.....” Nàng không tự giác uốn cong người, bởi vì đầu lưỡi tà ác của hắn mà run rẩy thét lên.

Lý trí dần dần bị sóng biển đánh tan, trong cơ thể những ngọn sóng cuồng nhiệt xôn xao đem nàng kéo vào trong hỏa diễm dục vọng, nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn từ giữa hai chân của nàng nâng lên, giây tiếp theo, đôi môi hắn áp lên môi nàng.

“Ngô.....” Nụ hôn dài nóng như lửa, đôi môi hai người gắt gao dán sát vào nhau, dây dưa, nàng chỉ có thể để mặc chỉ bạc tự khoe môi chậm rãi chảy xuống.

Bàn tay của Xích Nhĩ Đa cũng không vì nụ hôn này mà quên động tác, hần lẳng lẽ đi vào trước hoa huyết đã sớm tràn ra ẩm ướt, đầu ngón tay lại tìm kiếm lối vào, cảm nhận mật huyết mê người kia vì hần dần dần nở rộ.

“Ngô..... Không.....” Nguồn điện lưu trong bụng không ngừng thúc đẩy nàng run run cong người hướng gần sát Xích Nhĩ Đa , cảm giác thân thể không còn là chính mình , làm cho nàng sẽ nhanh chóng không thờ nổi.

Dưỡng khí trong đầu bởi vì nụ hôn kịch liệt mà hô hấp không thông, hần mới luyến tiếc đem môi tách ra khỏi đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Thật ướt .” Ngực khí hần vô cùng ái muội, cúi đầu liếm đi mật tân bên miệng nàng , lúc này những ngón tay thon dài của hần đang thăm dò trên ghẹo cửa mật huyết bỗng chốc không hề báo động trước xâm nhập thật sâu vào hoa kính .

“A.....” đột nhiên dị vật xâm nhập, làm cho Dạ Thủy Linh không thể ản nhẫn lại là một tiếng ngấm kêu mê người .

Hoa huyết nàng nhanh chóng mút chặt lấy ngón tay dài của Xích Nhĩ Đa , khi thì co rút lại như là chống đẩy.

Hần lại lớn mật dùng tốc độ ra vào nhanh hơn ở hoa kính của nàng, niềm khoái cảm không tên dâng lên tràn đầy từ hạ thân bắt đầu vỡ tung từng mảnh nhỏ lan truyền khắp cơ thể.

Có dung nhan khuynh quốc khuynh thành giờ phút này đang kiều diễm phiếm hồng, rèm mi thật dài giống như chiếc quạt nhẹ nhàng khép mở, đôi mắt hạnh xinh đẹp khép hờ, bịt kín một chút sương mù, cổ họng không thể khống chế phát ra một tiếng rên rỉ dễ nghe .

“Ừm..... A.....” Thân thể của nàng bởi vì hần đụng chạm mà kịch liệt run run .

Mặc cho tay hần ra vào ở hoa huyết nàng không ngừng nhanh, khoái cảm không thể nói thành lời không ngừng tích lũy dâng lên, Dạ Thủy Linh bắt đầu khó nhịn vận vẹo thân hình.

“Linh nhi bảo bối của ta , muốn thưởng thức hương vị chính mình không?” Hần tà ác hỏi, nhưng chút không cho nàng có thời gian đáp lại .

Đôi mắt hần thâm thúy rút ra ngón tay từ trong hoa kính ra , phía trên dính đầy chất lỏng màu bạc, hần đem vẽ loạn ở trên đôi môi đỏ mọng hé mở của nàng , tiếp theo lại bá đạo mút lấy mật dịch trên môi nàng .

“Ngô ngô ngô.....” Dạ Thủy Linh không thể giã, kinh hoàng tròn to mắt đẹp, lưỡi hần cũng luôn lách vào bên trong cũng làm cho nàng thưởng thức đến hương vị chính mình

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Ngàn năm chi luyện - kích yêu - hạ

Ads Thân thể của nàng nóng đỏ như bị thiêu cháy, đồng thời thật sâu cảm nhận được hoa kính có một loại khao khát đến điên cuồng.

Vách tường hoa huyết của nàng liền giống như tơ lụa tốt nhất , vô cùng non mềm bóng loáng, chặt chẽ hấp dẫn, làm cho hần yêu thích không buông tay.

Hần thấp giọng hỏi:” Thoải mái không?” Đầu ngón tay liền bắt đầu ra vào bên trong nàng tiểu huyết .

“Ừm..... Thoải..... Thoải mái..... A.....” Nàng đã muốn quên cái gì gọi là rụt rè, lý trí sớm không thuộc về nàng nữa rồi.

Đôi gò bồng đảo trắng tựa tuyết run rẩy theo nhịp điệu bàn tay của Xích Nhĩ Đa, nàng muốn đầu ngón tay hần càng thêm xâm nhập sâu vào bên trong thân thể nàng, bỏ khuyết cảm giác trống rỗng ở chỗ sâu trong kia .

“A! Đừng nóng vội, ta sẽ cho nàng càng thoải mái hơn.” Xích Nhĩ Đa cười nhìn bộ dáng mê người của nàng lúc này , đột nhiên, hần lại thêm một ngón tay, hai ngón tay cùng sử dụng tốc độ nhanh hơn ở bên trong hoa kính tận lực ra vào.

Hoa kính bị lấp đầy làm cho Dạ Thủy Linh không thể ngăn cản khoái cảm thoải mái kia mà ưỡn cong người lên, tiếp thêm tiếng rên rỉ kích tình cũng không ngừng.

Trong cơ thể một cổ diễm hỏa mạnh mẽ dâng lên cuộn cuộn như thủy triều không ngừng nhấn chìm nàng, áp lực chặt chẽ dưới hạ thân cũng sắp bùng nổ.

“Ừm..... Hừ a.....” Không ngừng bắt lực lay động trán, mười ngón gât gao bầu chặt lấy hoa cỏ ven bờ.

Tùng đột mà dương khó nhẹn cũng sắp đoạt đi hơi thở của nàng , nàng chỉ có thể há mồm hết lên , cuối cùng ở chỗ sâu trong nhất của cơ thể cuối cùng ngăn cản không được hóa hoa, kịch liệt , bạo liệt mở ra, khoái ý mãnh liệt nháy mắt tràn ngập khắp tứ chi của nàng.

Hắn biết, nàng đã đạt tới cảnh giới vui thích , nhưng ngón tay hắn lại không bởi vậy mà rút khỏi, hắn không ngừng dùng tốc độ nhanh hơn , hoa dịch từ thủy huyết cuộn cuộn không dứt lưu tiết mà ra.

“Không..... Ân..... A a.....” Dạ Thủy Linh cuối cùng hô to một tiếng, hương vị ngọt ngào mật dịch giống như nước suối phun vãi ra, dính ướt cả bàn tay của Xích Nhĩ Đa g.

Hắn rất nhanh thoát tất cả những gì còn sót lại trên người nàng, khi nàng từ trong cơn mê của hoan ái hồi phục lại tinh thần, toàn thân đã trần trụi, đôi mắt hắn cực nóng nhìn chăm chăm vào đóa hoa của nàng, nhưng nàng lại phát hiện chính mình lại có khoái ý khác thường .

Hạ thân lại một trận co rút nhanh, ở trước mặt hắn truyền ra ẩm ướt, làm cho nàng xấu hổ vội vàng muốn vờn tay che lại, “Đừng nhìn.” Lại bị đại chương hắn cấp đẩy ra.

“Vì cái gì đừng nhìn? nơi này của nàng rất đẹp.” Mắt Xích Nhĩ Đa không thể rời khỏi phần nộn kia mê người .

Hai tay che lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, “Chàng..... Đừng nói nữa.” Không thể che bộ vị thẹn thùng , nàng đành phải lựa chọn nhắm mắt làm ngơ.

Bị kỹ xảo cao siêu của hắn âu yếm , cảm giác được bản thân không biết tại sao trở nên phóng đảng như thế .

“Ha ha! Cho dù bao nhiêu lần, ái phi của ta vẫn là thẹn thùng như vậy a!”

Xích Nhĩ Đa đem lửa nóng phần khởi màu đỏ sậm sớm căng cứng nhắm ngay hoa huyết thủy nộn của nàng , đầu tiên là qua lại ở lối vào trên đùi.

“Ngô..... Ừm.....” Phần thân hắn thật lớn làm cho nàng không được cắn đôi môi, thấp giọng khinh ngăm.

“Muốn sao?” Tiếng nói ma mị của hắn dụ hoặc ở nàng bên tai nói nhỏ, như là ác ma tà ác đang câu dẫn linh hồn thiên sứ thuần khiết của nàng .

Đây không phải là câu hỏi , cho dù Linh nhi bảo bối hắn nói không muốn, hắn vẫn sẽ tiếp tục như cũ , nhưng mà hiện tại hắn có thể khẳng định, Linh nhi hắn đã thật sâu muốn lâm vào..... Điều này làm cho tươi cười tà ác trên mặt hắn liên tục gia tăng.

Không ai có thể chống cự hắn bá đạo, hắn chuyên chế, hắn quyết đoán, hắn thế lực.....

Dạ Thủy Linh đem hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn dời đi, hai mắt nhắm lòng khép hờ nhìn gương mặt tuấn tú của nam nhân trước mắt, đây là phu quân của nàng , bỗng dưng hoa huyết truyền đến từng đợt cảm giác trống rỗng mãnh liệt lại khó nhẹn .

Nàng, thế này mới thật sâu lĩnh ngộ được, nàng đã không thể rời khỏi hắn , đời này, nàng thế nào đều trốn không thoát

“Muốn sao?” hắn nhìn chăm chú thật sâu vào tiểu mỹ nhân dưới thân , không hề buồn phiền hỏi lại một lần.

Dạ Thủy Linh vẫn cắn đôi môi như cũ , nàng không thể nói không, đầu lại càng không nghe sai khiến điểm nhẹ gật đầu.

Xích Nhĩ Đa như nhận được mệnh lệnh, tiếp theo kiện thất lưng động một cái, đã đem lửa nóng cực đại xỏ xuyên vào bên trong thủy huyết âm u của nàng , “Như nàng mong muốn.”

“Ừm a a.....”

“Ừm.....”

Khoảnh khắc tiến vào , thanh âm thoải mái từ hai người ái ân tràn đầy ra.

Dục vọng của Xích Nhĩ Đa làm cho tiểu huyết hư không của Dạ Thủy Linh được đến khoái cảm phong phú , nhưng hắn không có chuyển động như nàng mong muốn , hai tay chống xuống bên cạnh khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cúi đầu cẩn thận chăm chú nhìn nàng.

“Muốn sao? Vậy tự mình đến.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.